ஸ்ரீ

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்கியானங்களான
ஒன்பதினாயிரப்படி, இருபத்துநாலாயிரப்படி, ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படிகளைக் கொண்ட

பகவத் விஷயம்

ஏழு, எட்டு பத்துக்கள்

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி பதிப்பு

அச்சுத்தாள் திருத்தினவர்கள்:
திருமலை அனந்தாண்பிள்ளை, குன்றபாக்கம், ந்யாய வேதாந்த வித்வச்சிரோமணி
கிருஷ்ணமாசாரியர், திருப்பதி.
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், திருவல்லிக்கேணி.

கிடைக்குமிடங்கள்:
தி. அ. அங்காரக்கனி அனந்தாழ்வான், காஞ்சிபுரம்-3
M. A. வேங்கடகிருஷ்ணன், 20, தெற்குமாட வீதி, திருவல்லிக்கேணி.
V. N. தேவநாதன், 213, கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, சென்னை-1.
திருவல்லிக்கேணி குரு அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டது.

ராக்ஷஸ ௵ தைத் திருமூல வெளியீடு
1976

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி

ஏழாம் பத்து

முதல் திருவாய்மொழி—உண்ணிலாவிய—ப்ரவேசம்

நஞ்சீயர் அருளிச்செய்த ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம்

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில், இப்படி பெரியவார்த்தியோடேகூட எம்பெருமானைச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம்முடைய அபிலஷிதம்பெறாதே மிகவும் அவஸந்நரானஆழ்வார்-தாம் ஜிதேந்த்ரியராய் இருந்தாரேயாகிலும், ப்ரக்ருதிஸம்பத்தரானவர்கள் ஹேயதையாலே பகவதநர்ஹமாய் விஷயாந்தரப்ரவணமாய் பகவதநுபவ விரோதியாயுள்ள இந்த்ரியங்களாலே நலிவு படுகிறபடியைக்கண்டு, தாமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பத்தராகையாலே தாத்ருசமான இந்த்ரியங்களாலே நலிவு படுகிறாராகவும், ஸத்த்வாதி குணங்களும் இந்த்ரியங்களும் விஷயங்களும் தானிட்ட வழக்காய் எல்லார்க்கும்ரக்ஷகனுமாய் ரக்ஷிக்கைக்கிடான ஸாமர்த்த்யத்தையுமுடையனாய் ரக்ஷிக்கைக்கும் உறவுடையனாயிருந்துவைத்துத் தம்முடைய து:க்கந்தைப் போக்காதொழிந்தவாறே, ''குணத்ரயத்தாலே பேர்க்கவொண்ணாதபடி கட்டி இந்த்ரியங்களாகிற படரையிட்டுக் குத்துவித்து அமரருமமரர்களும் தானும் இதுவே போதுபோக்காகப் பார்த்திராநின்றான்'' என்றும் புத்திபண்ணி, ''பரமதயாளுவாய் ரக்ஷிக்கைக்குசக்தனுமாயிருக்கிற நீ இங்ஙன் நோவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?'' என்று கேட்டார்க்கும் தரிக்கவொண்ணாதபடி பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த இருபத்துநாலாயிரப்படி

ஏழாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழியில்—கீழ் பெரியவார்த்தியோடே பிராட்டிமுன்னாகச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் தம் அபேக்ஷிதம் கிட்டிற்றில்லை; அதுக்கு அடி, இவரை இங்கேவைத்துத் தான் கொள்ள நினைத்த காரியம் தலைக்கட்டினால் பின்பு செய்வானாக நினைத்திருக்கை; அந்த க்ரமத்தை ஸஹித்ததில்லை, இவர்க்குக் கீழ் தமக்குப் பிறந்தவாற்றாமை. அத்தாலே மிகவும் அவஸந்நராய், அத்தாலே தாம் ஜிதேந்த்ரியராய் முடியானேயிற் சொன்ன கரணங்களையுடையரா யிருக்கச்செய்தேயும், ஸம்ஸாரிகள் இந்த்ரியவச்யராகக் காண்கையாலும், அவை நடையாடுகிற தேசத்திலேதேஹஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கையாலும் ''நமக்கு இது வரிற் செய்வதென்?'' என்று அஞ்சி, ஸர்வரக்ஷகனாய், பிறர்நோவறியுமிடத்தில் ஸர்வஜ்ஞனாய், பரிஹரிக்கைக்கு சக்தனுமாய் ப்ராப்தனுமாய், இந்த இந்த்ரியாதிகளும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கத் தம்முடைய து:க்கநிவ்ருத்தி பண்ணாமையாலே, குணத்ரயத்தாலே பந்தித்து இந்த்ரிய

ளாகிற படராலே நலிவித்து நித்யவிபூதியிலே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகத் தம் எளிவரவு கண்டு சிரித்திருக்கிறனாக நினைத்து "பரமதயாவானாய் ரக்ஷகனான நீ என்னை இங்கே நோவுபடக் கண்டிருக்கலாமோ?" என்று, கேட்டார்க்குத் தரிப்புஅரிதாம்படி கூப்பிடுகிறார். ஸ்வகர்மத்தாலே வந்த நோவை "அவன் நலிகிறான்" என்று சொல்லலாம்படியிறே ஸம்பந்த மிருப்பது. பேறுஅவனாலேயானால் இழவும் அவனாலேயென்னத் தட்டில்லையிறே.

நம்பிள்ளை திருவாய்மலர்ந்தருளி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டோலை கொண்டருளின ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி

"அமர்ந்துபுகுந்தேன் என்று தம்மால் ஆனவளவும் புகுராநின்றார், அநந்தரத்தில் அவனைப் புகுராநிற்கக்கண்டிலர். "இனிக் கைவிடப்பார்த்தானாகாதே" என்று விழுந்து கிடந்து கூப்பிடுகிறார். விளம்பஹேதுவில்லாத ஸாதநத்தைப் பரிக்ரஹித்தவன் அது ப்பலப்ரதமாகத் தன்னையும் கிடந்து கூப்பிடுமத்தனையிறே. இவர்தாம் கீழ்ச் செய்ததாயிற்று திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு சரணம்புக்காராயிறே யிருக்கிறது. அது*மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்கிறபடியே கடுகப்பலித்துக்கொடுநிற்கக்கண்டிலர்' இனி, "நம்மைக் கைவிடப் பார்த்தானாகாதே" என்று இன்னாதாகிறார். ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை அநுஸந்தித்துப் போக்கடியற்று அவ்வடியைப்பற்றிச் சரணம்புக்கவிடத்திலும்தம்மபேக்ஷிதம்செய்யாமையாலே சரணம்புக்கார்மேலே வேற்காரரை ஏவி ஹிம்ஸிக்கும் ந்ருசம்ஸரோபாதியாக அவனை நினைத்து பீதராய்; ஈச்வரன் க்ருபைபண்ணுகைக்கு வேண்டுவது ஸம்ஸாரத்தினுடைய ஹேயதை நெஞ்சிலே படுகையும், அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்திக்கையும், ப்ரபத்தி பண்ணுகைக்கு மேற்படவில்லையிறே; இவ்வளவிலும் ப்பலிக்கக்காணாமையாலே, "வைப்பனாக வைத்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய்மடிந்தது கிடீர்!" என்று கூப்பிடுகிறார். "இனித்தான் *க்ஷிபாமி*யாதல், *ததாமி*யாதல் இரண்டேயிறே, அதில் க்ஷிபாமி என்னுமளவிலே யாகாதேகாய்' என்றிருந்தார். அதுவென்? இவர்க்கு ததாமி என்றபுத்திபோகம் பண்ணிக்கொடுத்தானே யென்னில்; "அதுவும் நோவுபடுகைக்கு உடலாகத்தந்தான் என்றிருக்கிறார். தம்முடைய சக்தி கொண்டு பெறவிருந்தாரல்லர்; அவனுக்கு அசக்தியுண்டாயிழக்கிறாரல்லர். பேற்றுக்கு வேண்டுவது முன்பே செய்துநின்றார்; ஆனபின்பு, இவர்க்கு இப்போது இழக்க வேண்டுவ தில்லையிறே. ஆனால் ப்பலியாதொழிவானென்? என்னில்: "இவர்குறையாலே வைக்கிலிறே ப்பலித்ததில்லையாவது: நமக்காக விருக்கிறபின்பு இவர் இங்கேயிருந்தால் நல்லது" என்றிருக்தான், அவனும் இவரைக் கொண்டு ஒருகார்யங் கொள்ளவிறே யெண்ணியிருக்கிறது. அதுவொழிய, இவருடைய சரமதேஹமாகையாலே, இவர் ப்ரபத்தி பண்ணினவிடத்திலும், இவர் திருமேனியில் தனக்குண்டான ப்ராவண்யத்தாலே கார்யஞ் செய்திலன். இவர்திருமேனியில் ப்ராவண்யமிறே "மங்கவொட்டு" என்று அவனைக் காற்கட்டிற்றும். மெய்யான ப்ரேமமுண்டானால் இங்ஙனல்லதிராதே. இது ப்ரக்ருதியாயிற்றே அவனுக்கு. அவன் தம்மைக் கொண்டு கொள்ள விருக்கிற கார்யந்தன்னை இதில் பொருந்துவாரையிட்டுக்கொண்டாலாகாதோ என்றாயிற்று இவர் நினைத்திருக்கிறது. "பண்ணிக்கொடுத்த ஜ்ஞாநலாபம் இவர்க்கு தரிக்கைக்கு உடல் என்றிருந்தான் அவன்: அதுதானே த்வரைக்கு உடலாயிற்று இவர்க்கு. "க்ரமத்திலே காரியஞ் செய்கிறோம்" என்றிருந்தானவன்; அதுதன்னையே கொண்டு, நம்மைக் கைவிட நினைத்தான் 'என்றிருக்கிறார் இவர். நித்ய விபூதியையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து "அங்கேபோய் அப்படியே அநுபவிக்கவேணும்" என்னும் பதற்றத்தையுடைய இவர்க்கு, "ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யமாயிருப்பதும் ஓராகாரமுண்டு" என்னும் ஜ்ஞாந மாத்ரத்தாலே தரித்திருக்கப்போகாதே. "யானுநீதானாய்த்தெளிதொறும் நன்று மஞ்சுவன் நரகம்நானடைதல்" என்றிறே இவர் இருப்பது. இப்படியிருக்கிற தம்மையும், அவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்றிருக்கிற படியையும், ரக்ஷகத்வம் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறபடியையும்,

ரக்ஷிக்கைக்கு உடலான ப்ராப்தி யிருக்கிறபடியையும், தமக்கு இவற்றில் அந்வயமற்றிருக்கிற படியையும், ஸத்த்வாதிகுணங்கள் அதுக்கடியான தர்மதேஹேந்த்ரியாதிகள் இவற்றுக்கடி யான மூலப்ரக்ருதி மஹான் அஹங்காரம் அதின் கார்யமான விஷயங்கள் அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகள் இவையெல்லாம் ததநீநமாயிருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, "விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்தே வைத்தபோதே இவற்றுக்கு நம்மை இரையாக் இப்பொகட நினைத்தாலித்தனை: "க்ஷிபாமி" என்கிற கோடியிலே புக்கோம். இனித்தான் இவன் பரிகரங்கள்கண்டதும் நம்மை யகற்றுகைக்கு உறுப்பாக. அதில், நித்ய விபூதியில் ஓலக்கமிருக்கிறது நாம் படுகிற நலிவு கண்டு அங்குள்ளாருடனேகூடச் சிரித்திருக்கைக்கு; லீலாவிபூதி கண்டது, நமக்குச் சிறைக்கூடமாக. மயர்வற மதிநலமருளிற்றும் அல்லாதாரைப் போலே ஸுகமே யிராதே துடித்து நோவுபடுகைக்காக" என்று அறுதியிட்டு, அவன் திருவடிகளிலே தலையை மடுத்து, கேட்டாரடங்கலும் நீராம்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார்.

மின்னிடைமடவாரில் ஒரு பிராட்டிதசையை ப்ராப்தராய் ப்ரணயரோஷம் தலை யெடுத்துச் சொல்லிற்றெல்லாம் பிறர்வாயாலே சொன்னாப்போலே யிருக்கையாலே, ஆழ் வாரான தன்மையிலே நின்று இன்னாதாம்படியான தசை விளைந்தது இவர்க்கு. இவரெல்லா வளவிலும் ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகளோ டொப்பாரொருவராயிற்று; அதாகிறது-அத்தலையில் குறையிடுவாரொருத்தரன்றிக்கே "இவற்றுக்கெல்லாம் அடி நம்முடையபாபம்" என்றிருப் பாரொருத்தரிறே. இங்ஙனே யிருக்கக்கடவ இவர் அவன்தலையிலே குறையை யேறிட்டுக் கூப்பிடுகிறாரிறே. இவர்தாம் தம்மாலே வந்தத்தை அவன்தலையிலே யேறிடுவானென்? என்னில்; ப்ராப்தியை யுணர்ந்தால், இத்தலையாலே வந்தத்தையும் அவன்பக்கலிலே ஏறிடலா யிருக்குமிறே. ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால், "மாதாவானவள் தள்ளினாள்" என்னக் கடவதா யிருக்கும் அதுக்கடி "தாயானவள் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுப் பார்த்திருந்தாளாகில் இப் ப்ரஜை விழுமோ? இவள் நோக்காமையிறே அநர்த்தப்பட்டது" என்று கொண்டு அவள் தலை யிலே குறைசொல்லக்கடவதாயிருக்கும். உதங்கன் க்ருஷ்ணன்பக்கலிலே வந்து, "உனக்கு இரண்டுநிறத்தாரோடும் ஸம்பந்தமொத்திருக்கச்செய்தே, பாண்டவர்களை அழியச்செய்யாதே துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்தாய். இப்படி சார்வு செய்யப்போமோ?" என்றாப்போலே யிருக்க அவன் சொல்ல, க்ருஷ்ணனும் அவர்கள்குறைகளையெல்லாஞ் சொல்லி, "அவர்களுக்கு தர்மருசியில்லைகாண்" என்ன, "நீபின்னை அவர்களுக்கு தர்மருசியையுண்டாக்கிக் கொடாதொழி வானென்?" என்றானிறே. "பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ," "இறிசெய்தென்னைப் புறத் திட்டின்னங் கெடுப்பாயோ" என்றுசொல்லுகிறபடியே அவற்றின் ஸந்நிதியும் அஸஹ்யமாம் படியாய், இனித் தாம் அறியாதிருக்கச்செய்தேயும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணமான முடியா னேயிற் கரணங்களையுடைய இவர்க்கு இந்த்ரிய வச்யதை யுண்டென்னுமிடம் ஈறோடு விருத்தமன்றோ? என்னில்; அசல் அகம் நெருப்புப் பட்டு வேவாநின்றால் தந்தாம் அகம் பரிஹரியாதிருப்பாரில்லையிறே; புற்றினருகே பழுதை கிடந்தாலும் 'ஸர்ப்பம்' என்று புத்தி பண்ணி ப்ரமிக்கக்கடவதாயிருக்குமிறே; அங்குத்தைக்கும் இங்குத்தைக்கும் பொதுவான உடம்போடேயிருக்கிறபடியைக் கண்டார்; நாட்டாரடைய இந்த்ரியவச்யராய்க்கிடந்து நோவு படுகிறபடியையுங் கண்டார்; 'இது நம்மளவும் வரிற்செய்வதென்?' என்றஞ்சிக் கூப்பிடுகிறார். *சாகாம்ருகா:* - பூசலிலே புக்கு அங்குண்டான வாஸனையின்றிக்கேயிருக்கை. பணையோடுபணை தத்தித்திரியுமவையிறே. *ராவணஸாயகார்த்தா:* இக்பாலர்களையுங்கூட அச்ச முறுத்தி வளர்த்தவன் கையிலம்புகள். *ஐக்மூச் சரண்யம் சரணம் ஸ்ம ராமம்* தங்களுடைய ஆபத்தையறிந்து பரிஹரிக்கவல்லவனையும் பார்த்துப் பற்றினார்கள். *ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ:, சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* முதலிகளடங்கலும் ராக்ஷஸர் வாயிலே கிடந்து பெருமாளைச் சரணம் புக்காப்போலே, இவரும் மனமாளுமோரைவர் வன்குறும்பரான விந்த்ரியங்களுக்கும் பயப்பட்டுக் கூப்பிடுகிறார். *ப்ரியம்ஜநமபச்யந்தீம் பச்யந்தீம் ராக்ஷஸீகணம், ஸ்வகணேந ம்ருகீம்ஹீநாம் ச்வகணைராவ்ருதாமிவ* என்று ஸ்ரீ ஜநக

ராஜன் திருமகள் பட்டது படுகிறார். பிள்ளைதிருநறையூரரையர் "இப்பாட்டுக்களில் பூர்வார்த்தமடைய - புலியின் வாயிலே அகப்பட்ட ப்ரஜை தாய்முகத்திலே விழித்துக் கொண்டு புலியின் வாயிலே கிடந்து நோவுபடுமாபோலேயாயிருக்கிறது" என்று பணிப்பர். *தாவதார்த்தி*: இத்யாதி ச்லோகத்திற்படியே சரணம்புக்கால் தம்மை இன்னாதாக ப்ராப்தி யில்லையே; அவனை இன்னாதாமித்தனையிறே. திருமலையிலே புகுந்து கிட்டி நின்றதுவும் இவர்க்குப் பேற்றுக்குஉடலாகைதவிர்ந்து கூப்பிடுகைக்கு உடலாயிற்றித்தனையிறே.

உண்ணிலாவியவைவரால்குமைதீற்றி என்னையுன்பாதபங்கயம்*
நண்ணிலாவகையே நலிவான் இன்னமெண்ணுகின்றாய்*
எண்ணிலாப்பெருமாயனே! இமையோர்களேத்தும் உலகமூன்றுடை*
அண்ணலே! அமுதே! அப்பனே! என்னையாள்வானே! (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், "நன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன்திருவகடிளிலே சரணம்புகுந்த பின்பும் என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்" என்று இன்னாதாகிறார். [உண்ணிலாவிய] - என்று தொடங்கி - விஷயங்களில் விமுகனான என்னை உள்ளே வர்த்திக்கிற ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் மிகவும் நலிவுபடுத்தி. [எண்ணிலா] - என்று தொடங்கி - நீ வேண்டாதாரை நலிகைக்கிடாய் அபரிச்சேத்யமாய் துஸ்தரமான ப்ரக்ருதியை உபகரணமாகவுடையையாய் "குணத்ரயாதீதரான நித்யஸூரிகளாலே ஏத்தப்படுவதுஞ்செய்து ஸர்வத்தையுமுடைய ஸ்வாமியாய், நிரதிசயபோக்யனுமாய், உபகாரகனுமாய், என்னிடையாட்டம் உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டு நிர்வஹிக்கிறவனே!

இ.—முதற்பாட்டில், "உன்னுலல்லது செல்லாதபடிபண்ணி உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த பின்னையும் என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப்பாராநின்றாய்" என்கிறார். [உண்ணிலாவிய] - உள்ளே வர்த்திக்கிற. புறமிட்டுவந்து நலிந்தனவாகில் இருக்கலாமிறே; ஸஹஜசத்ருக்களென்கை. [ஐவரால்] - ஒருவர் இருவரன்று, ஐவராலே. மேல் விழுந்து நலிகிறபடியாலே - சேதநஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். [குமைதீற்றி] - நலிவுபடுத்தி. [தீற்றி] - "இந்த்ரியங்கள் தண்ணளிபண்ணுமே யொக்கவிருந்து நலிவிக்கிறான்" என்றிருக்கிறார். [என்னை] - "பலகோட்டிப் படுப்பாயோ" "இன்னங்கெடுப்பாயோ" என்றிருக்கிற வென்னை. [உன்பாதபங்கயம்] - "தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகள்" என்று நிரதிசய போக்யமாய் ஸுலபமான திருவடிகளை. [நண்ணிலாவகையே] - நான் கிட்டாதபடியே. [வகையே] - சிலர் நித்யஸித்தரானுப்போலே நான் நித்யஸம்ஸாரியாம்படி. [நலிவான்] - "அவனைக் கிட்டாமைக்கு மேற்படத் தமக்கு நலிவில்லை" என்றிருக்கிறார். [இன்னம்] - இந்த்ரியங்களுக்கு அலைந்து உன்னைச் சரணம் புக்க பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - "என்னை நித்யஸம்ஸாரியாக்கி அகற்றும் விரகு எண்ணுகிறான்" என்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப் பெருமாயனே] - எண்ணிறந்த காரியங்களை விளைக்கவற்றாய் துஸ்தரமான ப்ரக்ருதியையுடையவனே! "நீவேண்டாதாரை நலிகைக்கு ப்ரக்ருதியைஉபகரணமாகவுடையவன்" என்கை. "மமமாயா துரத்யயா". "ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகன்" என்று பிள்ளான்பணிக்கும். என்னுடைய நோய்க்கும் உன்னுடைய குணங்களுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. [இமையோர்களேத்தும்] - ப்ராதாக்களிலே ஒருவன் ஜீவிக்க ஒருவன் சிறை கிடந்தாப்போலேயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உலகமூன்றுடையண்ணலே] - ஸர்வலோகங்களையுமுடைய ஸர்வேச்வரனே! ஸர்வரக்ஷகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் "நம்மைக் கைவிடான்" என்றிருக்கைக்காகவன்றோ? [அமுதே] - போக்யதையை அறிவித்ததும் மேல் விழுகைக்காக வல்லவோ? [அப்பனே] - உபகாரகனே! உபகாரகத்வத்தைக் காட்டிற்றும் "இவ்வளவு உபகரித்தவன் இனிக் கைவிடுமோ?" என்றிருக்கைக்காக. [என்னையாள்வானே] - என்னிசைவின்றிக்கேயிருக்க, என்காரியம் உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டதுவும் நான் "கைவிடான்" என்றிருக்கைக்காகவன்றோ.

ஈடு.—முதற்பாட்டு, "உன்னுலல்லது செல்லாதபடியாய் உன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்த என்னை இந்த்ரியங்களாலே நலியப் பாராநின்றாய்" என்கிறார்.

[உண்ணிலாவிய இத்யாதி] - ரக்ஷகன் ஸந்நிதியாகை தவிர்ந்து பாதகர் ஸந்நிதியாயிற்று இவர். தேவர், எனக்குப் பகைப் புறம்பிட்டு வருகிறதென்றோ இருக்கிறது? [நிலாவிய] உள்ளானாலும், போக்குவரத்துண்டாமாகில் படைப்போகறிந்து இருக்கலாமிறே. [நிலாவிய] - வர்த்திக்கிற. பாதகவர்க்கம் அந்தரங்கமாய் நின்று நலிகிறபடி. தேஹாத் வ்யதிரிக்தமாயிருப்பதோர் ஆத்மவஸ்துஉண்டு என்று அறிகிறிலர்; இவையே வர்த்திக்கு மத்தனை என்றிருக்கிறார். [ஐவரால்] இப்படி நலியாநின்றாலும், ஒருவரிருவராகில் அறிந்து பரிஹரிக்கலாமிறே. இவர்களிலே நால்வர் ஒருமுகமாய் நின்று நலிய, ஒருவருடலாந்தமாயிருக்கும். ரக்ஷகனொருவனாயிருக்க பாதகர் ஐவராயிருக்கிறபடி. அஞ்சாலென்னாதே, "ஐவரால்" என்றது அசேதநங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் சேதந ஸமாதியாலே சொல்லுகிறாராயிற்று பாதகத்வத்தில் ஊற்றங்கொண்டு. ஆத்மாவென்று ஒன்று உண்டாய், அதினுடைய ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வார மாத்ரம் மநஸ்ஸாய், அதுக்கு இவை சேஷமென்று அறிகிறிலர். [குமைதிற்றி] - நலிவுபடுத்தி விடுகைகங்கட்டுவாரை 'நெறிமுக்கட்டினாய்' என்று உறுக்கிக் கட்டுவிப்பாரைப் போலே, "இந்த்ரியங்கள் தன்னனிபண்ணாமே ஒக்கவிருந்து நலிவிக்கிறான்" என்றிருக்கிறார். நலிகிற நலிவைக்கொண்டு, சேதநஸமாதியாலே சொன்னோமாகில், இவற்றின் பக்கல் குறையுண்டோ? இவை நலிகிறபோதும் இவனில்லாமையில்லையிறே. இவனுக்கு இவைதான் அவிதேயமுமன்றோ? ஹ்ருஷீகேசனே. [என்னை] - "பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ," "இன்னம் கெடுப்பாயோ" என்று அவற்றின் ஸந்நிதியிலே முடியும்படியான என்னை. [உன்பாதபங்கயம்]. "தாவிவையங்கொண்ட தடந் தாமரைகள்" என்றும் "பூவார்கழல்கள்" என்றுஞ் சொல்லுகிற திருவடிகளை. [உன் பாதபங்கயம்] - என்னையன்றோ சொல்ல வேண்டுவது? உன்னை நீ அறிதியிறே! உன்னடி அறியாமல்தான் அகற்றுகிறாயன்றே. "பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும் பாதக்கமல" மிறே. ஸம்ஸாரத்தில் அருசிபிறவாதார்க்கும்விட வொண்ணாதபடி போக்யமான திருவடிகளை. 'தேனேமலரும் திருப்பாத'மிறே. [நண்ணிலா வகையே] - காதாசித்கமாகக் கிட்டாதொழிகையன்றிக்கே கிட்டாதொழிகையே ஸ்வபாவமாக. "இனி நண்ணப்புகா நின்றோமோ?" என்றிருக்கிறார். [நலிவான்] நண்ணாமையென்றும் நலிவென்றும் இரண்டில்லை இவர்க்கு; திருவடிகளைக் கிட்டா தொழிகையே இவ்வாத்மாவுக்கு நலிவு. இக்க்ரூரமானவகையே நலிவான். [இன்னம்] - "அகல கில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கை யுறைமார்பா, உன்னடிக்கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன்" என்ற பின்பும். [எண்ணுகின்றாய்] - ஈச்வரனுக்கு வேறு க்ருத்யமில்லை என்றிருக்கிறார். *யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:* என்று பாண்டவர்கள் கார்யம் மநோரதித்தாப்போலே, இங்கு கார்யம் செல்லாநிற்கச்செய்தே, மந்த்ரமும் செல்லுகிறபடி. "இவரை நம்பக்கலினின்றும் பிரித்தோமாம் விரகென்னோ"? என்று சிந்திக்கிறானென்றிருக்கிறார். [எண்ணிலாப்பெருமாயனே] *அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத்* என்றும், *மமமாயா துரத்யயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே எண்ணிறந்த செயல்களைச் செய்யவற்றாய், நீ வேண்டாதாரைச் சிறையிட்டு நலியக்கடவதான ப்ரக்ருதியைப் பரிகரமாகவுடையவனே! அன்றிக்கே "எண்ணிறந்த மஹாச்சர்யமான குணங்களையுடையவனே!" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. இப்படி குணவானாயிருக்கிற உனக்கு என்னை நலிகைக்கு என்ன சேர்த்தி யுண்டு? விடுகைகங்கட்டி நலியாநிற்கச் செய்தே 'தண்ணீர்' என்பாரைப்போலே, அவன்குணங்களைச் சொல்லுகிறபடி. [இமையோர்களேத்தும்.] "தன்னாலல்லது செல்லாதாரை ஒருவன் போகடவல்லபடியே" என்று கொண்டாட ஒரு விபூதி யுண்டாவதே! "அவர்கள் முகங்கொடுக்கையிறே அவன் இங்கு வாராதிருக்கிறது" என்றிருக்கிறார். த்ரிசங்குவினுடைய ஓலக்கம் கிளர்ந்தாப்போலே கிளர்ந்ததாகில் அவனுக்கு என்னை விட்டிருக்கப்போமோ? [உலகமூன்றுடையண்ணலே] - "தான் நினைத்தபோது கார்யஞ் செய்கிறான்" என்று இவரிருக்கைக்காகத் தன்னுடைய சேஷித்வத்தைக் காட்டினான் அவன்; "இப்படி ரக்ஷகனானவன் நம்மை நலியுமோ? என்றிருக்கும்படி பண்ணிப் பின்னை நலிகைக்காகக்காட்டினான்" என்றிருக்கிறார் இவர். [அமுதே] - "அவன் தன்னுடைய போக்யதையைக் காட்டிற்றும் தம்மைஜீவிப்பிக்கைக்கல்ல; புறம்பு ஒன்றுபொருந்தாதே நோவுபட" என்றிருக்கிறார். [அப்பனே] - "இப்படி உபகாரகனானவன் நலியாநின்றானே?

என்று விச்வஸிக்கப்பண்ணிப் பின்னை அபகரிக்கைக்காகக் காட்டினான்'' என்றிருக்கிறார். [என்னையாள்வானே] - "ப்ராங்மயாயம் ப்பலிக்கும்" என்றிருக்கைக்காகக் காட்டினானென்றிருக்கிறார். "இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்மை நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தது நாமும் சில செய்தோ? அப்படியே மேலும் நம்கார்யம் அவன் செய்யும் என்று இருக்கைக்காகச் செய்தானத்தனை; இனைவு வேறே யென்றிருக்கிறார். என்னையாள்வனே - 'தனிவானின்னமென்னு இன்றாய்' என்கிறார்.

என்னையாளும்வன்கோஓரைந்திவைபெய்து இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு*.
உன்னைநான் அணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்*
கன்னலே! அமுதே! கார்முகில்வண்ணனே! கடல்ஞாலங்காக்கின்ற*
மின்னுநேமியினாய்! வினையேனுடைவேதியனே! (2)

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், "துர்ப்பலனானஎன்னை இந்த்ரியங்களாலே இரவும் பகலும் நலிவித்து உன்னை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி நீயும் போதி'' என்று இன்னாதாகிறார். [என்னையென்று] தொடங்கி - எனக்குவிதேயமாகை தவிர்ந்து, என்னைத் தன்கருத்திலே நடத்தாநின்றுள்ள ப்ரபலமான ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் என்பக்கலிலேவிட்டு. [கன்னலே] யென்று தொடங்கி - நிரதிசயபோக்யனுமாய் அத்யுதாரனுமாய் ஜகத்தைமெல்லாம் ரக்ஷியாநிற்பதும் செய்து அதுக்கு உறுப்பாக விளங்காநின்றுள்ள திருவாழியையுடையையுமாய் வைத்து என் பாபத்தாலே எனக்குக் காணவொண்ணாதே வேதைகஸமதிகம்யனுமிருக்கிறவனே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், துர்ப்பலனான என்னை இந்த்ரியங்களாலே ஸர்வகாலமும் நலிவித்து, இந்நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி'' என்கிறார். [என்னையாளும்] - எனக்கு விதேயமாகை முறையாயிருக்க, அது தவிர்ந்து தன்கருத்திலே என்னைப் பண்ணிக்கொள்ளும். நீ அடிமைகொள்ளுகையொழிய, இவை பணிகொள்ளும்படியாவதே. [வன்கோ] - நீ நிர்வாஹகனாகை தவிர்ந்து, மிடுக்காலே இவைநிர்வாஹகமாவதே. [ஓரைந்து] - அத்விதீயமான ஐந்து. [இவைபெய்து] - இவற்றை உண்டாக்கி என்பக்கலிலே விட்டு. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத்துக்கு விநியோகம் இதுவேயாவதே. அழகிதாக "ஒழிவில் காலம்'' என்று ப்ரார்த்தித்தேன். [உன்னை] - ப்ராப்தனாய் போக்யபூதனான உன்னை. [நான்] - ஜ்ஞானம் பிறந்த நான். [அணுகாவகைசெய்து] - கிட்டாதபடிபண்ணி. போதிகிடாய். என் நோவை அறிவிக்கவொண்ணாதபடியிறே கடக்கப்போகிறது. [கன்னலே] - இத்யாதி - அகலப்போனால் ஆற்றவொண்ணாதபோக்யதை இருக்கிறபடி. ஸர்வதோமுகமான மாதுர்யம்: அவ்வளவன்றிக்கே, சாவாமல்காக்கும்மருந்து: அந்தபோக்யதைதன்பேருகத் தருமவன். வரையாதே எல்லாவற்றையும் நோக்குகை; நோக்கும்போது ஸங்கல்பத்தாலே அன்றியே. விளங்கா நின்றுள்ள திருவாழியாலே ரக்ஷிக்கை. [வினையேனுடை வேதியனே] - என் பாபத்தாலே கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், வேதைகஸமதிகம்யனானவனே! இந்த போக்யதையும் ரக்ஷகத்வமும் ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியாவதே!!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "துர்ப்பலனான என்னை இந்த்ரியங்களாலே ஸர்வ காலமும் நலிவித்து, இந்நோவை யறிவிக்கவொண்ணாதபடி போதி'' என்கிறார்.

[என்னையாளும்வன்கோ] - ஸத்தை நோக்குவாய் நீயாய், பணிகொள்வார் வேறே சிலராவதே. அத்தனை யித்தனையாயிற்றுக்கிடாய். ஈச்வரனென்பான் ஒருவனுண்டாய், அவனுக்கு ஆத்மாசேஷமாய், அவனுக்கு மநஸ்ஸு அந்தரங்கபரிகரமாய், அதுக்கு இந்த்ரியங்களும் சேஷமாகை தவிர்ந்து பள்ளிகள்கலகம்போலே என்னை இந்திரியங்களாளும்படியாவதே!! [வன்கோ] - ப்ரபலருமாய் வந்தேறிகளானவர்களுக்குப் பணிசெய்து வெறுத்தேன். (வன்மை-பலாத்காரம்) "கோவர் ஐவரென் மெய்குடியேறிக் கூறைசோறிவைதாவென்று குமைத்துப்போகார்'' ஒரு நீர்மையுடையவன் சேஷிகை தவிருவதே! (வன்மை-காடிந்யம்.)

ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகன் சேஷியாகை தவிர்ந்து, நிர்குணர் சேஷிகளாயிற்று இவர். [ஓரைந்து] குணப்ரதாநபாவத்தாலன்றிக்கே, ஸம்ப்ரதாநமாய் நலிகிறபடி. கடவாரொருவனாய், பணி செய்வதும் அவனுக்கான நிலைகுலைந்தது. *பதிம்விச்வஸ்ய* என்றும் "அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனன்" என்றும் ஒருவன் சேஷியாகை தவிர்ந்ததிறே, [ஐந்து]-ஏகசேஷமாகை தவிர்ந்தது இவர். [இவைபெய்து] - அவற்றின் பக்கல் குறையுண்டோ, அவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறாய் நீயல்லையோ? ஸ்ரீப்ரஹ்லாதனைப் பாம்புகளைக் கூடவிட்டுக் கட்டிநலிந்தாப்போலேயிருக்கிறது காணும், இவற்றை யுண்டாக்கி என்பக்கலிலே நீ விட்டது. [இராப்பகல் மோதுவித்திட்டு] - காலத்துக்கு விநியோகம் இதுவே யாவதே! "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" என்று அழுவிதாக அடிமை செய்யவாசைப்பட்டேன். "அடியார்கள்குழாங்களை-உடன் கூடுவதென்றுகொலோ என்று ப்ரார்த்தித்த எனக்கு. இவற்றினுடனே கூடும்படியாவதே. [உன்னை நான்] பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற உன்னை, கிட்டியல்லது ஜீவிக்க மாட்டாதபடியான நான், நிரதிசயபோக்யனான உன்னை, புஜித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத நான். [அணுகாவகை செய்து] - கிட்டாதபடி பண்ணி, [போதிகண்டாய்] - உன்னை யநுபவிக்கவேணுமென்று போந்த பிராட்டியை மாயாமானைக் காட்டிப் பிரித்து, ஏகாக்ஷி ஏககர்ணிகைகள்கையிலே காட்டிக்கொடுத்து உன்னைக்கொண்டகன்றாப்போலே டொய் இதுவும்! [கன்னலேயமுதே] - ஒரு வகையால் வந்த போக்யதையாகில் நான் ஆறியிரேனோ? *ஸர்வகந்தஸ்ஸர்வரஸ:* என்கிறபடியே ஸர்வவிதபோக்யமுமாய், அளவிறந்து கொள்ளமாளா இன்பவெள்ளமாயிராநின்றதே. கன்னலென்று - கருப்புக்கட்டி. அமுதென்று - போக்யமுமாய் சாவாமல் காக்கு மருந்துமாயிருக்கை. [கார்முகில் வண்ணனே] - அந்த போக்யதையைத் தன்பேறாகத்தருமவன். பரமோதாரனென்றபடி. அன்றிக்கே, கார்காலத்தில் மேகம்போலே தர்சநீயமான வடிவையுடையவனே! என்னுதல். [கடல்ஞாலம்]-இத்யாதி-"போதிகண்டாய்" என்று ஆர் காற்கட்ட நீ அன்று நோக்கிற்று! இந்த்ரியங்களாலே நோவு பட்டோம் என்று இவர்கள் அபேக்ஷித்த போதோ நீ நோக்கிற்று! நீ போக்யன் என்றறியாதாரையுங்கூட நோக்குமவனல்லையோ? கடலோடு கூடின பூமியைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக் கொண்டு நோக்கும் ஸ்வபாவனல்லையோ? [காக்கின்ற] - ரக்ஷணந்தான் காதாசித்கமோ உனக்கு? [மின்னுநேமியினாய்] - இயற்றியுண்டென்று ஸங்கல்பத்தாலே நோக்குமவனோ? ஆசிலேவைத்தகையும் நீயுமாயன்றோ நோக்குவது. "அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசும்பும்நிலனுமிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்" என்னக்கடவதிறே. உருவினவாள் உறையிலிடாதே யன்றோ நோக்குவது? விளங்காநின்றுள்ள திருவாழி. [வினையேனுடைவேதியனே] - *தவாநாம்தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதிதைவதம்* என்றும், "பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ்பொதுவாயிருக்கிற நீ என்னளவிலே வந்தவாறே வேதைகஸமதிகம்யனானாய். இன்றிருந்து ஓலைப்புறத்திலே கேட்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவதே நான்!

வேதியாநிற்குமைவரால் வினையேனைமோதுவித்து*உன்திருவடி
சாதியாவகைநீ தடுத்து என்பெறுதி! அந்தோ!*
ஆதியாகிஅகலிடம் படைத்து உண்டுமிழ்ந்துகடந்திடந்திட்ட*
சோதிநீண்முடியாய்! தொண்டனேன் மதுசூதனனே! (3)

ஓ. மூன்றாம்பாட்டில், "ஜகத்துக்கு நீயே ஸர்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னை உன்திருவடிகளிலேவந்து அணுகவொண்ணாதபடி இந்த்ரியங்களையிட்டு நிரந்தரமாக நலிவித்து உனக்கு என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு?" என்கிறார். [வேதியாநிற்கும்] என்று தொடங்கி - இடைவிடாதே நலியாநின்ற ஐந்து இந்த்ரியங்களாலும் திருவடிகளைப்பெறாதபடி தடுத்து. [ஆதி] என்று தொடங்கி - ஸர்வைச்வர்யஸூசகமாய் நிரவதிகதேஜஸ்ஸான திருவபிஷேகம் முதலான திவ்யாபரணங்களையும் உடையையாய்இருந்துவைத்து ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணினவனே!

[தொண்டனேன் மதுசூதனனே] - மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாப்போலே திருவடிகளில் ருசி பிறக்கைக்கு விரோதிகளான ஹேயமான என்னுடைய பாபங்களையெல்லாம் போக்கினவனே!

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய்வைத்து, என்னை உன்திருவடிகளிற் கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு" என்கிறார். [வேதியா நிற்குமைவரால்] - இடைவிடாதே நலியாநிற்கும் ஐந்து இந்த்ரியங்களாலே. "இராப்பகல் என்று - அக்னிஹோத்ரம்போலன்றிக்கே நிரந்தரமாக நலிகை." அழகிதாக "உடனாய் மன்னி" என்று ப்ரார்த்தித்தேன். [வினையேனை மோதுவித்து] - பாபத்தைப்பண்ணின என்னை மிகவும் நலிவித்து. "க்ரியதாமிதி மாம்வத" என்று நீஏவப் பணிசெய்கைதவிர்ந்து, இந்த்ரியங்கள் ஏவல்செய்யும்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [உன்திருவடி சாதியாவகை நீதடுத்து] - வகுத்த திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி நீ தடுத்து; அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனை காதுகரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாரிறே. தாம் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாநிற்க அவன் விலக்கினாப்போலே சொல்லுகிறார். [என்பெறுதி] - பெருமாள் ஸத்யஸங்கல்பராகைக்குத் தம் முடிவை இசைந்த இளையபெருமாளைப்போலே, உனக்கு ப்ரயோஜந முண்டாகில் என்னிழவையும் பொறுப்பனிறே. [அந்தோ] - ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாயிருக்கிறவன் ந்ருசம்ஸரைப்போலேயாவதே! [ஆதியாகி இத்யாதி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையையாய் நித்யவிபூதியிலே பேரோலக்கமாக இருந்துவைத்து, ஜகத்காரணபூதனாய், அழிந்துகிடக்கிற ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, உள்ளே இருந்து தளராமே உமிழ்ந்து, மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லைநடந்து மீட்டு, நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமாய் எடுத்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணினவனே! [தொண்டனேன் மதுசூதனனே] - கண்டதெல்லாவற்றிலும் சபலனான என்னுடைய இந்த்ரியவச்யதையைத் தவிர்த்தவனே! மதுவாகிற அஸுரனைப்போக்கினாப்போலே, உன்திருவடிகளில் ருசிக்கு விரோதியான இந்த்ரியவச்யதையைத் தவிர்த்தவனே! "இது பொல்லாது" என்று அஞ்சிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. "ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனாய் வைத்து, என்னை உன் திருவடிகளிலே கிட்டாதபடி இந்த்ரியங்களாலே நலிவித்தால் உனக்கு என்னப்ரயோஜநம் உண்டு? என்கிறார்.

[வேதியா நிற்கும்] - அழகிதாக எல்லா அவஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப் பட்டேன், "உடனாய்மன்னி" என்று பாரித்ததெல்லாம் இவற்றுக்குப் பணி செய்கைக்காகவே! [வேதியாநிற்கும்] - வேதனையே பண்ணாநிற்கும். *யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்* என்றால் *ஸாயம் ப்ராத:* என்று ஒரு காலங்களிலே ஓதுக்காணின்றதிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வா வஸ்த்தைகளிலும் அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்டுச் சொன்னதெல்லாம் இவற்றின்பக்கலிலே யானபடி. [வினையேனை] - போகத்திற்குப் பாரித்ததெல்லாம்க்லேசப்படுக்கைக்கு உடலாவதே. [உன் திருவடிச்சாதியாவகை நீ தடுத்து]-என்ன உறவின் கனத்தான்! தம்முடைய குற்றத்துக்கும் அவனை வெறுக்கும்படிகாணும் ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணி ப்பலத் துக்குவிரோதம் பண்ணுவாரைச்சொல்லுமாபோல சொன்னபடி பாரீர். உன் திருவடிகளை ஸாதி யாதபடி தகைந்து. [என் பெறுதி] - என் ஸ்வரூபமழியு மித்தனையோ வேண்டுவது? நான் படு கிற வ்யஸநத்தால் உனக்கு ஒருப்ரயோஜநமுண்டாகில் எனக்கு அதுவே யமையும்; உனக்காக இருக்குமதிறே எனக்கு வேண்டுவது. *ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்கிற இளையபெருமாள் துர்வாஸா வர, "பெருமாளுக்கு ஓர் அவத்யம் வரவொண்ணாது" என்று தம்மோவுபாராதே விடைகொண்டாரிறே. [என்பெறுதி] - ஸ்ரீபரதாழ்வானை நீ ஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாகைக்காகப் பிரித்து வைத்தாய்; என்னிருப்புக்கு உனக்கென்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [அந்தோ] - ஸ்வப்ர யோஜநமின்றியிலே பராகர்த்த்தமே ப்ரயோஜநமாக நலியும்படி பிறந்தேனே. ரக்ஷணமே ப்ரயோஜநமாக இருக்கிறவன், ந்ருசம்ஸரைப்போலே யாவதே! [ஆதியீத்யாதி] - உனக்கொரு ப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ரக்ஷிக்குமவனல்லையோ நீ! ஆனபின்பு உனக்கு இதுபோருமோ? (ஆதிராஜ்யஸூசகமான) திருவபிஷேகந் தொடக்கமான திவ்யாபரணங்களை

இருக்கக்கடவ நீ, ஜகத்காரண பூதனுப் பரப்பை
தரித்துக்கொண்டு நித்யஸூரிகள்நடுவே யெடுத்துவைத்து
யுடைத்தான பூமியை ஸ்ருஷ்டித்து, பின்னை ப்ரளயாபத்து வர வயிற்றிலே நடந்து
அநந்தரம் வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிட்டு, பின்னை மஹாபலி அபஹரிக்க எல்லை யெடுத்துக்கொண்டேறி,
மீட்டுக்கொண்டு, பின்னை நைமித்திகப்ரளயத்திலே மஹாவராஹமா [தொண்டனேன் இத்யாதி] -
இப்படிகளாலே ஸர்வரக்ஷணங்களையும் பண்ணுமவனல்லையோ? மதுவைப்
இவன் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்துக்கு முன்னேயொன்று தேடிச்சொல்லவேணுமோ? (தொண்
போக்கினைப்போல என் இந்த்ரிய வச்யதையை இன்றிருந்து போக்கினவனன்றோ? வாஸனையைப்
டன் - இதரவிஷயசபலன்.) தன்படிகளைக்காட்டி யெனக்குப் புறம்புண்டான
போக்கி, இன்று கைக்கெட்டாதிருக்கிற இதுவேயிறே குறை.

சூதுநானறியாவகைச் சுழற்றிஓரைவரைக்காட்டி* உன்னடிப்
போதுநானணுகாவகை செய்துபோதிகண்டாய்*
யாதும்யாவருமின்றிநின்னகம்பாலொடுக்கி ஓராலினிளிலை*
மீதுசேர்குழவி வினையேன்வினை தீர்மருந்தே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், "நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி சப்தாதிவிஷயங்களைக்காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்" என்கிறார். [சூது] - உறுவது. [யாதும்என்று தொடங்கி] – சிறுவயிற்றிலே சேதநாசேதநங்களையடைய வைத்து ஓர் ஆலின் தளிரின்மேலே சிறுபிள்ளையாய்க் கண்வளர்ந்தருளின ஆச்சர்யம்போலே எனக்குஉண்டான சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தீர்க்கவல்லவனே !

இ.—நாலாம்பாட்டில், "நீயே நிரதிசயபுருஷார்த்தம் என்னுமிடத்தை அறியாதபடி சப்தாதிகளைக் காட்டி ப்ரமிப்பித்துப் போகாநின்றாய்" என்கிறார். [சூது நானறியாவகை சுழற்றி] - சூது - உறுவது. "உறுவது இன்னது" என்று நான் அறியாதபடி ப்ரமிப்பித்து; "பகவத்ப்ரவணனுமதுவே உறுவது; விஷய ப்ராவண்யம் அநர்த்தஹேது" என்று விவேகிக்கவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸைக் கலக்கி. [ஓர் ஐவரைக் காட்டி] - 'ஐவர்' என்று---சப்தாதிகள். தனித்தனியே பாதகமான சப்தாதிகளைக்காட்டி, உன் திருவடி களாகிற செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடிபண்ணி. [போதிகண்டாய்] - "கண்ணோட்டம் பிறக்கும்" என்று கண்ணுற்காணவொண்ணாதபடி உன்னைக் கொண்டுபோகாநிற்றிகிடாய். [யாதும் யாவருமின்றி]- சேதநம் அசேதநம் என்கிற வாசியின்றிக்கே. [நின்னகம்பாலொடுக்கி] - உன் திருவயிற்றிலே சேர்த்து. [ஓராலினிளிலைமீதுசேர் குழவி] - ஓர் ஆலந்தளிரின்மேலே ஸ்தநந்த்யமான வடிவைக்கொண்டு கண் வளர்ந்தவனே ! [வினையேன் வினைதீர்மருந்தே] - அந்த அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யம்போலேயாயிற்று என் னுடைய இந்த்ரிய வச்யதையைத் தவிர்த்தபடி.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நீயே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசயபுருஷார்த்தமென்னுமிடத்தை நான் அறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி என்னை ப்ரமிப்பித்துப்போகாநின்றாய் என்கிறார்.

[சூது இத்யாதி] - (சூது - உறுவது.) "இவ்வாத்மாவுக்கு விஷயப்ராவண்யம் நாசஹேது பகவதநுபவம் உஜ்ஜீவநம்" என்று, நான் அறியாவகை - இது நான் அறியாதபடி, [ஓரை வரைக்காட்டி-சுழற்றி] - நான் உறுவதறியாதபடி சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி ப்ரமிப்பித்து; [உன்னடிப்போது நான் அணுகாவகைசெய்து] - உன் உன்மத்தங்காய் இன்னப்பண்ணி. மயிர் கழுவியிருக்கிறவனைச் [illegible] செவ்விப்பூக்களை நான் கிட்டாதபடி பண்ணி. [போதிகண்டாய்] கூடகிற்கில் இதெல்லாம் பட [illegible] சூடாமல் தடுப்பாரைப்போலே. என்று கடக்கப் போவாரைப் [illegible]! "கூடகிற்கில் கண்ணோட்டம் பிறக்கும்"

போலே. 'நீர் சொல்லுகிறவையெல்லாம் நமக்குச்செய்யவரிது காணும், என்ன, 'ஓம், நீ அரியவை செய்யமாட்டாயிறே, என்கிறார்—[யாதும் யாவரும்] என்றுதொடங்கி. சேதநாசேத நங்களொன்றும் பிரிகதிர்ப்படாதபடி. உன் வயிற்றிலே வைத்து ஒருபவளுய் முகிழ்விரியாத தோர் ஆலந்தளிரின்மேலே, உனக்கு ரக்ஷகர் வேண்டுவதோர் அவஸ்த்தையை ப்ராபித்துக் கண்வளர்ந்தருளுவா னொருத்தனல்லையோ? அரியவை செய்யவல்லை என்னுமிடத்துக்கு ஒரு பழங்கதை சொல்லவேணுமோ? [வினையேன்வினை தீர்மருந்தே] - பாபமே நிரூபகமான என்னுடைய பாபம் போக்கும் மருந்தாக வல்லவனே! என்னுடைய சப்தாதிவிஷயப்ராவண் யத்தைப் போக்கி என்னை இப்படித் துடிப்பித்தவனல்லையோ!

தீர்மருந்தின்றிஐந்துநோயடுஞ் செக்கிலிட்டுத்திரிக்குமைவரை*
நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்!*
ஆர்மருந்தினியாகுவார்! அடலாழியேந்தியசுரர்வன்குலம்*
வேர்மருங்கறுத்தாய்! விண்ணுளார்பெருமானேயோ! (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "அப்ரதிக்ரியமாம்படி விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் நலிவித்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு எனக்கு ரக்ஷகர் உண்டோ ?" என்கிறார். [ஐந்து நோய் என்று தொடங்கி] - ஐந்து விஷயங்களுமாகிற நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கவல்லவாம் உடம்பாகிற செக்கிலேயிட்டுத் திரிக்கும் ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் எதிரும் பார்ச்வங்களிலும் நிறுத்தி என்னைக் கைவிடுவாரைப்போலே இருந்தாய். [ஆர்மருந்து என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷத்தை அடர்க்குந்திரு வாழியை ஏந்தி ஆச்ரிதர்க்கு ப்ரதிகூலரான அஸுரரை நிச்சேஷமாக்கின நீ உபேக்ஷித்தால், இனி பரிஹரிக்கவல்லார் ஆர்? [விண்ணுளார் பெருமானேயோ] - "ஹா! ராம ஹா! "லக்ஷ்மண என்னுமா போலே, தமக்கு உறவுமுறையாரான அயர்வறுமமரர்களையும் எம்பெருமானையும் நினைத்துத் தம்முடைய ஆர்த்தியாலே கூப்பிடுகிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து, என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?" என்கிறார். [தீர்மருந்தின்றி] - ப்ரதிக்ரியை இல்லாதபடி. ப்ரதிக்ரியை உண்டாகில் ஆறியிருக்கலாம்போலே. [ஐந்து நோய்] - சப்தாதிகள். [அடும் செக்கு] - இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் சரீரம். அதிலே ப்ரவேசித்து நெருக்கும் ச்ரோத்ராதிகளை; சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதிகளைக்காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை, நேருடைத்தாகவும், மருங்குடைத்தா கவும், அடைத்து - முன்பும் பார்ச்வத்திலும் நிறுத்தி. [நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்] "நீயே ரக்ஷகன்" என்கிற விச்வாஸத்தையும் நெகிழ்ப்பாரைப்போலே இருந்தாய் என்னுதல்; கைவிடுமாபோலே இருந்தாய் என்னுதல். [இனி - ஆர்மருந்து - ஆகுவார்] - ரக்ஷகனை நீ உபேக்ஷித்தால், ஆர் மருந்தாகுவார்? பிறர் இல்லாத அற்றைக்கு "நீதுணை" என்றிருக்கலாம்; நீ கைவிட்டால், நோக்கக்கடவாருண்டோ ?' மருந்தா வது எது? என்னுதே, "ஆர்" என்கிறது - "ஒரு பரமசேதநனே மருந்தாவான்" என்றிருக்கிறார். "நிர்வாணம் பேஷஜம் பிஷக்". [அடலாழிஇத்யாதி] - யுத்தோந்முகமான திருவாழியையேந்தி, வலிதான அஸுரர்குலத்தைப்பக்கவேரோடேவாங்கினவனே! நீ உபேக்ஷித்தால் நான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளவோ? பிறர் ரக்ஷிக்கவோ? [விண்ணுளார்பெருமானேயோ] - நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்திருக்கிற படியை அநுஸந்தித்து "நான் அதுக்கு அசலாவதே" என்று கூப்பிடுகிறார். "ஹா! ராம ஹா! லக்ஷ்மண" என்னுமாபோலே; உறவுமுறையாரான நித்யஸூரிகளையும் அவனையும் நினைத்துத் தம் ஆற்றாமையாலே, அங்கே சென்று கேட்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'விஷயங்களாலும் இந்த்ரியங்களாலும் அப்ரதிக்ரியமாம்படி நலிந்து என்னை நீ கைவிட்டால் வேறு ரக்ஷகர் உண்டோ?; என்கிறார்.
[தீர்மருந்தின்றி] - வேறொரு ப்ரதிக்ரியை யுண்டாகிலும் ஆற்றலாமிறே; ஸர்வசக்தி யாலும் போக்கப்போகாதாகாதே. [ஐந்துநோயடும் செக்கிலிட்டு] சப்தாதி விஷயங்களாகிற

செக்கிலே யிட்டு. [திரிக்குமைவரை] - நோயாலே இவ்வாத்மாவை முடிக்கும் சரீரமாகிற செக்கிலே யிட்டு. சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி பாதிக்கிற ச்ரோத்ராதிகளை. சரீரத்திலே ப்ரவேசிப்பித்து சப்தாதி விஷயங்களைக் காட்டி நெருக்குகிற ச்ரோத்ராதிகளை. [நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து] - எதிரும் பக்கங்களுமாக அடைத்து. அபிமந்யு என்றொரு பாலனை நலிகைக்கு அதிரதமஹாரதர்களடங்கலும் சூழப் போந்தாப்போலே, இந்த்ரியங்களைக் கையுடைப்பாக்கி. [நெகிழ்ப்பானொக்கின்றாய்] இதுவோ தான் எனக்கு நிலைநிற்கப்புகுகிறது? "இங்ஙனேதான் செல்லுகிறதோ" என்று இருக்க வொண்ணுதபடி உன்பக்கல் பண்ணினவிச்வாஸத்தையும் குலையாநின்றாய். ஆனால் நம்படி இதுவாகில், உமக்கொரு பரிஹாரந்தேடிக் கொண்டாலோ என்றான்; [ஆர்மருந்தினியாகுவார்] என்னிடையாட்டம் பிறர்க்குக் கொடு காரியமில்லை: நான் நோவுபடாநின்றேன், நீ கைவாங் கினாய்; ஆனபின்பு, எனக்கு ஒரு ரக்ஷகருண்டோ? நானும் பிறருமில்லாதவன்று நீயுண்டு; நீ விட்டவன்று ஆருண்டு? "ஆனால் நீரோ?" என்றான்; நானும் கையுந்திருவாழியுமாயிருந்த ளாகில் நான் என்னை நோக்கிக்கொள்ளேனோ? மருந்தாம்போதும் ஒருசேதநன் வேணுமாகாதே. "மருந்தும்பொருளும் அமுதமுந் தானே" யிறேயிவர்க்கு. [அடலாழியேந்தி யசுரர் வன்குலம் வேர்மருங்கறுத்தாய்] - யுத்தோந்முகமான திருவாழியையேந்தி அஸுரருடைய வலிதான குலத் தைப் பக்கவேரோடே வாங்கினவனே! அவ்வாஸுரையோ உம்மைநலிகிறது? [விண்ணுளார் பெருமானேயோ] - ஒருத்தன் சிறையிருக்க, பிதாவும் மாதாவும் ப்ராதாக்களுமாய்க் கல்யாணஞ் செய்யக் கண்டு தான்கூடப்பெறாதே நோவு படுமாபோலே, நித்யஸூரிகளும் பிராட்டியும் அவனுமாகப் பரமபதத்திலே யிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து அங்கே கேட்கும்படி கிடந்து கூப்பிடுகிறார். *ஹாராம ஹாலக்ஷ்மண ஹாஸுமித்ரே* என்று பிராட்டி தனியே கிடந்து கூப்பிட் டாப்போலே,பரமபதத்திலிருப்பும் அணிகலங்கும்படி கூப்பிடுகிறார்.

செறும்ஐம்புலனிவை*
விண்ணுளார்பெருமாற்கடிமைசெய்வாரையுஞ்
மண்ணுளென்னைப்பெற்றால் என்செய்யாமற்றுநீயும்விட்டால்?*
பண்ணுளாய்! கவிதன்னுளாய்! பத்தியினுள்ளாய்! பரமீசனே!*வந்தென்
கண்ணுளாய்! நெஞ்சுளாய்! சொல்லுளாய்! ஒன்றுசொல்லாயே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எத்தனையேனும் அளவுடையாரையும் நலியவல்லவான இந்த்ரியங்கள், நீ கைவிட்டால், அதிதுர்ப்பலனான என்னை எல்லா அநர்த்தமும் படுத்தாவோ! என்கிறார். [விண்ணுளார் என்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே எம்பெருமானுக்கு "அடிமை செய்யவேணும்" என்று வந்துபுகுரிலும் அவர்களையும் , நலியவல்லவான ஐந்து இந்த்ரியங்கள் இவை. எம் பெருமானுக்கு அடிமை செய்யும் இங்குண்டான வைஷ்ணவர்களை என்றுமாம். [மண்ணுள் இத்யாதி] - தனக்கு நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே, அதிதுர்ப்பலனான என்னை விஷயமாகப் பெறுவதுக்குமேலே ரக்ஷக னான நீயும் விட்டால் எப்பாடு படுத்தா? [பண்ணுளாய் என்று தொடங்கி] - என்னுடைய சக்ஷுராதி களிலே ஸந்நிஹிதனும் என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரத்தையும் ஆர்த்திகர்ப்பமான என்னுடையஉக்திகளை யும்உன்னலல்லது செல்லாததான என்தசையையும் அநுஸந்திப்பதும்செய்து நினைத்தது முடிக்க வல்லையுமாயிருக்கிற நீ வந்து, இந்த்ரியங்களாலுள்ள நலிவுதீர்த்து நான் உன்னைப் பெறும் விரகு சொல்லவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அளவுடையாரையும் நலியவல்லஇந்த்ரியங்கள், நீகைவிட்டால் துர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா ? என்கிறார். [விண்ணுளார் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கு அவர்களோடே கூட அடிமைசெய்ய ருசியுடையாரையும் விஷயங்களிலேமூட்டி நலியும்இந்த்ரியங்கள் இவை. விரக்தனான விச்வாமித்ரனையும், கைங்கர்யருசியுடைய மஹாராஜரையுங்கூட நலிந்ததிறே. விண்ணுளராய், "ஸர்வ ஸ்வாமியாயிருக்கிறவனுக்கு அடிமை செய்யவேணும்" என்று இங்கேவரிலும், "எனக்கு" என்னப் பண்ணும் இந்த்ரியங்கள்: பெரிய திருவடி, "பிராட்டிமாரையும் தேவரையும் நான் வஹித்தேன்" என்றானி றே [மண்ணுள்] - தம் நிலமான ஸம்ஸாரத்திலே. [என்னைப்பெற்றால்] - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் அவ்வருகா

யிருக்கிற என்னைப்பெற்றால். [என்செய்யா] - இந்த்ரியங்கள் அளவுடையாரையும் அகப்படுத்த வல்லவை; அவை, அகப்படுத்த வேண்டாதே மேல்விழுமவன் நான்; ஆனால், எல்லாம் படுத்தாவோ ? [நீயும்விட்டால்]- இந்த்ரியவச்யதையைப் போக்கக்கடவ நீயும் உபேக்ஷித்தால் எல்லாவனர்த்தமும் படுத்தாவோ ? [பண்ணுளாய்] - என்னுடைய ஆர்த்தஸ்வரம் அறியாதிருக்கிறாயல்லையே ! [கவிதன்னுளாய்] - அவ்வார்த்திக்கு ஆச்ரயமான உக்தி கேளாதிருக்கிறாயல்லையே ! [பத்தியினுள்ளாய்] - இத்தைச் சொல்லுவிக்கிற ஆற்றாமையை அறியாதிருக்கிறாயல்லையே ! [பரமீசனே] - இந்த்ரியங்களுக்கும் ஈசனே ! என்னைப்போலே அசக்தனாய்த்தான் இருக்கிறாயோ ? [கண்ணுளாய்] - அஸந்நிஹிதனல்லை. [நெஞ்சுளாய்] - ஹ்ருதிஸ்த்திதன். [சொல்லுளாய்] - கவிதன்னுளாய் என்று பாசுரஞ்சொல்லிற்று; இது வாகிந்த்ரியத்தைச் சொல்லுகிறது [வந்து - ஒன்று சொல்லாய்]-அர்ஜ்ஜுநனுக்குப்போலே வந்து "மாசுச:" என்று சொல்ல வேணும்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. அளவுடையாரையும் நலியக்கடவ இந்த்ரியங்கள், நீயும் கைவிட்டால், துர்ப்பலனான என்னை என்படுத்தா? என்கிறார்.

[விண்ணுளார் பெருமாற்கு இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்களதிபதிக்கடிமை செய்வாரையும் செறும். [பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும்] - ஒக்கப்பிறந்து இளையபெருமாளைப் போலே யடிமைசெய்து திரிவாருண்டிறே. விண்ணுளாராய்ப் பெருமாற் கடிமை செய்வாரையும் செறும். திருவடியையுமகப்பட "எனக்கு" என்னப் பண்ணிற்றிறே. ஸுமுகனென்கிற ஸர்ப்ப விசேஷம் திருவடிகளிலே சென்றுகிட்ட, பெரியதிருவடி ஓடிச்சென்று, "எனக்கு ஆமிஷமாயிருக்கிற இத்தைக் கைக்கொண்டு நோக்குவதே!" என்று வெறுத்து, "தேவரீரையும் நாய்ச்சிமாரையும் நெடுங்காலம் வஹித்துக்கொண்டு திரிந்தேன்; நான் என் பெற்றேன்?" என்றானிறே. இதிறே ஸம்ஸாரஸ்வபாவமிருக்கும்படி. அவன்தான் அவதரித்து சோகிப்பது மோஹிப்பதானாப்போலேயாயிற்று இவர்களும். அன்றிக்கே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுக்கு, ஸம்ஸாரத்திலே முமுக்ஷுக்களாய்க் கைங்கர்யத்திலே யவகாஹித்திருக்கக்கடவரானவர்களையும் நெருக்கக்கடவ இந்த்ரியங்களிவை. ஒரு விச்வாமித்ர ஸுக்ரீவாதிகளைக் கண்டோமிறே. ஜ்ஞாநாதிகனான விச்வாமித்ரனகப்பட ஒருவிஷயத்தின் காற்கடையிலே நெடுங்காலங்கிடந்தானிறே. பெருமாளுக்குப் பரிவரான மஹாராஜர், பெருமாளை மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாகவிட்டுவைத்து நாலுமாஸம் இந்த்ரியபரவசராய் அவ்வழியென்று நினைத்திலரிறே. [மண்ணுள் இத்யாதி] - இவர்தாம் விண்ணுளாரில் ஒருவராகாதே தான்? இவற்றுக்குத் தந்நிலமாவது, நான் இவையிருந்த இடந்தேடிச்சென்று கழுத்திலே கயிறிட்டுக்கொடு நிற்க வல்லேனொருவனாவது; இங்ஙனேயிருக்கிற என்னைப்பெற்றால் இவை என்பண்ணா? [மற்று நீயும்விட்டால்] - எல்லாரும்விட்டு, விழுந்து தரிக்கும் பூமியான நீயும் விட்டால், ரக்ஷகனான நீ விட்டிலையாகில், மஹாராஜர் வாலியை வென்றாப்போலே நானும் இந்த்ரியங்களை வெல்லேனோ? "தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம்மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்" என்றானிறே. காற்றை ஓரிடத்திலே கட்டிவைக்கிலிறே மனஸ்ஸை நியமிக்கலாவது? "இந்த்ரியஜயம் "அரிது" என்று சொல்லுகிறாயாகில் நம்பக்கலிலே மனஸ்ஸைவை" என்றருளிச்செய்த நீயும் விட்டால், "நான் விட்டிலேனே! உம்மை விடுகையாவதென்?" என்றான்; ஆகில் நீ அஸந்நிஹிதனோ அசக்தனோ நான் இழக்கிறது? [பண்ணுளாய்] - என்னார்த்தஸ்வரம் கேளாதிருக்கிறாயல்லையே. [கவிதன்னுளாய்] என்னுடைய ஆர்த்திகர்ப்பமான உக்தி கேளாதிருக்கிறாயல்லையே [பத்தியினுள்ளாய்] - இப்படி சொல்லுவிக்கிற ஆற்றாமை யறியாதிருக்கிறாயல்லையே. [பரமீசனே] - உனக்கு முடியாததொன்று உண்டாயிருக்கிறாயல்லையே. உன்சேஷித்வம் ஏறிப்பாயாத இடமுண்டோ? [இந்த்ரியங்களுக்கு மீசனே] இது கிடக்கிடு; நீதான் முன்பே செய்யாததொன்றுண்டோ? என்கிறார். "ஆனால் இனிச் செய்யவேண்டுவதில்லையே" என்றான்; நானும் நீ செய்த அம்சத்தில் குறையுண்டென்கிறேனல்லேன்; நீ செய்யாத அம்சத்தையிறே சொல்லுகிறதென்கிறார்: [என் கண்ணுளாய் நெஞ்சுளாய் சொல்லுளாய்] - பாஹ்யகரணங்களுக்கும் ஆந்தரகரணத்துக்கும் உன்னையொழிய விஷயமுண்டோ? நெடியானேயென்று இடப்பது, உன்னைமெய்கொள்ளக்காணவிரும்புவது, வஞ்சனேயென்பதாயிறே அவையிருப்பது.

வந்தருளாயென்று பாசுரஞ்சொல்லிற்று; சொல்லுளாயென்று - வாசிக்த்ரியத்தைச் **சொல்லுகிறது.** ஆனால், நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வந்து ஒன்று **சொல்லாயே**] எனக்காக நாலடி நடந்து வந்து, நீ யஞ்சாதே கொள் என்று - என்னை, *மாசுச:* **என்ன** வேணும்; உன் ஸத்பாவத்தில் எனக்கு அதிசங்கை உண்டோ? என் கண்காண வந்து **ஒன்று** சொல்லுகையன்றோ எனக்குத்தேட்டம் என்கிறார்.

ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில்நிற்கிலாத ஓரைவர்வன்கயவரை*
என்றுயான்வெல்கிற்பன் உன்திருவருளில்லையேல்*
அன்றுதேவரசுரர்வாங்க அலைகடலரவமளாவி *ஓர்
குன்றம்வைத்தவெந்தாய்! கொடியேன்பருகின்னமுதே! **(7)**

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்தால், அதிக்கலமான இந்த்ரியங்களை என்னால் வெல்ல உபாயம் உண்டோ? என்கிறார். [ஒன்று என்று தொடங்கி]-ஒன்றைச்சொல்லி ஒருவழிநில்லாத அதி க்கலமாய்த் தனித்தனியே ப்ரதாநமான ஐந்து இந்த்ரியங்களையும் நீ உன்க்ருபையாலேவென்று தாராயாகில் வெல்ல உபாயமில்லை. [அன்று தேவரசுரர்வாங்க] - தேவர்களும் அசுரர்களும் வலிக்க. அவர்கள் மாட்டாதே கைவாங்க என்றுமாம். [அலையென்று தொடங்கி] - அலைகையாலே கடைய அரிதான கடலிலே வாஸுகியைச்சுற்றி மந்தரபர்வதத்தை வைத்த என் நாதனுமாய், தேவர்களைப்போலே நீ தந்தத்தைக் கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிசய போக்யனுமானவனே.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்தால் அதிவேலமான இந்த்ரியங்களை என்னால்வெல்ல உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [ஒன்றுசொல்லியொருத்தினில் நிற்கிலாத] - ஒருவிஷயத்திலே சாபலத்தைப் பண்ணி அது கைப்புகுருந்தனையும் அதிலே நிலைநில்லாத. ஒருத்து-ஒருமைப்பாடு. [ஓர்ஐவர்] - ஒருவர் நினைத்தத்தை ஒருவர்நினையாதே தனித்தனியே ப்ரதாநராயிருக்கை. [வன்கயவரை] - வன்மையாலே காரியம் கொள்ளக்கடவராய், கயவராய்-க்கலராய், முகம் பழகப்பழக பாதகராகை. [என்றுயான் வெல்கிற்பன்] - என்று நான் இவற்றை வென்றுதலைக்கட்டக்கடவேன். [உன்திருவருள் இல்லையேல்] - **உன்னருள்** பெற்றேனாகில், நானும் இவற்றை வென்றுதலைக்கட்டேனோ? உன்னருள் பெறுகையாலே அர்ஜுனன் ஜயத்ரதனை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவென்றிலனோ? மஹாராஜர் உன்னை அண்டை கொண்டு வாலியை நிரஸித்திலரோ? [அன்று தேவர் இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் உன்னருளாலே ஸ்வாபிமதம் பெற்றிலர்களோ? [அன்று] துர்வாஸச்சாபோபஹதரான அன்று. [தேவர் அசுரர்வாங்க] - தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸங்கதராய்க் கடல்கடையப்புக்கு இளைத்துக் கைவாங்க என்னுதல். வாங்கல் என்று - வலித்தலாய்த் அவர்கள் கடைந்தாராய், தலைக்கட்டும்படி என்னுதல். [அலைகடல்] - க்ஷுபிதமான கடலிலே. [அரவமளாவி] - வாஸுகியைச்சுற்றி. [ஓர்குன்றம்வைத்த] அத்விதீயமான மலையை வைத்தநொய்ப்பம் அம்ருதம் கிளருந்தனையும் தானே திரியும்படியாகவாயிற்று. [எந்தாய்] - அச்செயலைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! [கொடியேன் பருகுஇன்னமுதே] - தேவர்களைப் போலே நித்யத்வத்தைக்கொள்ளாதே உன்னையே ஆசைப்படுகிற எனக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே! தேவர்களைப்போலே உப்புச்சாற்றிலே த்ருப்தனாகப்பெற்றிலேன். தோளும் தோள்மாலையுமாய்க் கடலைக் கடைகிற போதை அழகாயிற்று, இவர்க்கு அம்ருதம். இவருடைய அம்ருதம் விஸஜாதீயமா யிருக்கிறபடி.

ஈடு.—ஏழாம் பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்தால், அதி க்கலமான இந்த்ரியங்களை என்னாலே **வெல்ல** உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

[ஒன்று சொல்லி] *ராமோ த்விர் நாபிபாஷதே* என்பாரைப் பற்றிப் பயங்கெட்டிருக்கி **றேனோ? அங்ஙனேயாகில்,** *ஏதத் வ்ரதம் மம* என்றதுவும் தப்பாதிறே. [ஒன்று சொல்லி **யொருத்தினில்** நிற்கிலாத] - ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லி அதுக்கிடான ஓரர்த்தத்திலே நிற்கக் **கடவதல்லாத.** ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, அது அநுபவிக்குந்தனையும் ஓரிடத்திலேநில்லாத.

ஒருத்து - ஒருமைப் பாடு. [ஓரைவர்] - இப்படியிருப்பார் அநேகர். [வன்கயவரை] - பழகப் பழக நிர்க்ருணரானவர்களை. [என்று யான்வெல்கிற்பன்] - "இன்றல்லவாகில் நாளைவெல்லு கிறேன், தானே வென்று வருகிறேன்" என்றிருக்கிறேனோ? [உன்திருவருளில்லையேல்] - அவன் ப்ரஸாத முண்டாகில் ஜயிக்கவுமாமாகாதே. "அருளென்னும் ஒள்வாளுருவி எறிந்தேனைம் புலன்கள்" என்னக்கடவதிறே. உன்னை யண்டைகொள்ளாதே பாண்டவர்கள் துர்யோதநனை வெல்லுமன்றன்றோ, நான் இந்த்ரியங்களை வெல்லுவது. க்ருஷ்ணனை யாச்ரயித்து அர்ஜுநன் சத்ருக்களை ஜயித்தானிறே. *க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:*. [அன்று தேவரசுரர் வாங்க] - நம்மருள்பெற்று வென்றாருண்டோ? என்ன; துர்வாஸச்சாபத் தினன்று உன் ப்ரஸாதம் பெற்றன்றோ தேவர்கள் கடலைக் கடைந்தது? தேவர்களும் அசுரர் களும் கைவாங்கக் கடைந்தா னென்னுதல். அன்றிக்கே, வாங்குதல் - வலித்தலாய், அவர்கள் தங்களுக்கே கடையலாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானென்னுதல். [அலைகடல் இத்யாதி] - பெரிய அலையையுடைத்தான கடலிலே, ஒரு சித்வஸ்துவான வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு, சலிப்பிக்கவொண்ணாததொரு பர்வதத்தை மத்தாகக் கொண்டு, அத்தை வாஸுகியையிட்டுச் சுற்றிவைத்த நொய்ப்பம் எல்லார்க்கும் கடையலாம்படியிருக்கை; நமக்கும் கடையப்போம் படியா யிருக்கை. [எந்தாய்] - தாமும் ஒரு ப்ரயோஜநம்பெறப் பார்க்கிறாராகையாலே அது தம்பேறாயிருக்கிறபடி. [கொடியேன் பருகு இன்னமுதே] - கடைந்தத்தையே ஆசைப்படப் பெற்றிலேன், நீ செய்தது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டியிருக்க, "அட்டதொழியச் சுட்டது கொடுவா" என்று உன்னை நிர்ப்பந்திக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன்.

இன்னமுதெனத்தோன்றி ஓரைவர்யாவரையும்மயக்க* நீவைத்த
முன்னமாயமெல்லாம் முழுவேரரிந்து* என்னையுன்
சின்னமுந்திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக்கைதொழவேயருளெனக்கு*
என்னம்மா!என்கண்ணா! இமையோர்தம்குலமுதலே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை அறுத்து, நான் மநோவாக்காயங் களினால் உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும் படிபண்ணியருளவேணுமென்கிறார். [இன்னமுது என்று தொடங்கி] - நிரதிசயபோக்யம்போலே தோற்றி ப்ரபலமான சப்தாதி விஷயங்களானவை எத்தனை யேனும் அளவுடையாரையும் மதிகெடுக்கைக்கடியாக நீ பண்ணிவைத்த பழையதான இஸ்ஸம்ஸாரஸம் பந்தத்தை என்னை நிச்சேஷமாகவிடுவித்து. [உன்சின்னமும் என்றுதொடங்கி] - எனக்குப்பரிவனான க்ருஷ்ணனே! அயர்வறுமமரர்களை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமாபோலே நான் உன்திருவடிவை யும் திருவாழி முதலான திவ்யசிஹ்நங்களையும் நிரந்தரமாகச் சிந்தித்து ஏத்திக் கைதொழும்படி பண்ணியருளவேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்து, நான் மநோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படிபண்ணியருளவேணும் என்கிறார். [இன்னமுதெனத் தோன்றி] - முகப்பிலே நிரதிசய போக்யம்போலே தோன்றி. "அக்ரேऽம்ருதமிவ" என்னும்படியே. விபாகத்தில் இருக்குமிருப்பு உபக்ரமத்திலே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. வாயிலிட்டால் ரஸித்து, அநந்தரம் முடிப்பன சிலவிஷங்களுண்டு: அதுபோலே ஆயிற்று. [ஓரைவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான சப்தாதிகள் ஐந்தும். [யாவரையும் மயக்க] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரையும் கலங்கப்பண்ணும்படியாக. [நீவைத்த] - ஸர்வசக்தியான நீவைத்த. [முன்னமாயமெல்லாம்] - அநாதி யான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தைக் கார்யத்தோடே கூட. [முழுவேர் அரிந்து] - ஸவாஸநமாகப்போக்கி. [என்னை] - ஸம்ஸாரபயபீதனான என்னை. [உன்சின்னமும்] - சங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும். [திரு மூர்த்தியும்] - அவற்றுக்கு ஆச்ரயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும். [சிந்தித்து] - நெஞ்சாலே அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ரீதி உள்ளடங்காதே வாயாலேபேசித் தொழுமிதுவே யாத்ரையாம்படி பண்ணி யருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத் தாய் போலே பரிவனானவனே! [என்கண்ணா] - எனக்கு

[இமையோர் தம் குலமுதலே] - நித்யஸூரிகள்ஸமூஹத்தை அடிமைகொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிக்குமவனே! நித்யஸூரிகளை அடிமை கொள்ளுமாபோலே, நானும் அடிமை செய்யும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கை. ஒரு விபூதிக்காகத் தாயும் தந்தையுமாய் அவர்கள் சிந்தித்து ஏத்தித் தொழும்படி அருளிக்கொண்டிருக்கிறவனே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. என் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை யறுத்து, நான் மநோவாக்காயங்களாலே உன்னை நிரந்தரமாக அநுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார்.

[இன்னமுதெனத்தோன்றி] - விபாகத்தில் ப்பலிக்குமது முகப்பிலே யாகப்பெற்றேனாகில் கைவிடலாம் கிடீர். *அக்ரேம்ருதோபமம்* இறே; பரிணாமத்தில் விஷமிறே. விபாகத்தில் ப்பலிக்குமது உபக்ரமத்தே தோன்றிற்றாகில் மேல்விழாதொழியலாயிற்று. பழியும் தர்மஹாநியுமாய், மேல்நரகமானாலும் விடப்போகாதிருக்கை. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு இங்ஙனே யொரு தன்மையுண்டு; த்ருதராஷ்ட்ரனை நோக்கும். அகவாயில் தர்மருசியின்றிக்கே இருக்கச் செய்தே, வாயாலே அநுகூலம் போலே இருக்குமவற்றைச் சொல்லாநிற்கும் அவனும். [ஓரைவர்] - தனித்தனியே ப்ரபலமாய் அத்விதீயமான சப்தாதி விஷயங்கள் ஐந்தும். [யாவரையும் மயக்க] - க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யரோடு, அளவுடையரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற அறிவு கெடுக்கும்படிக்கீடாக. [நீவைத்த] ஸர்வசக்தியான நீ வைத்த; தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமாயிற்றது என்றறியாதே, "அதிலே ஒரு போக்யதை யுண்டு" என்று ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிறானிறே ப்ரஹ்மா. [முன்னமாய மெல்லாம்] - அநாதியான ஸம்ஸாரத்தையெல்லாம். [முழுவேரரிந்து] - ஸவாஸநமாகப் போக்கி. [என்னை] - ஸம்ஸாரபயபீதனான என்னை. செய்த அம்சத்தே த்ருப்தனாயிருக்குமிறே அவன். "ஜநாநலாபம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்" என்றிறே அவனிருக்கிறது. அதுபோராதிறே; ஸம்ஸாரத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கவேண்டியிருக்குமிறே இவர்க்கு. [உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியும்] - "தவளவொண்சங்கு சக்கரம்" என்றும் "வலக்கையாழி யிடக்கைச்சங்கம்" என்றும் "அரவிந்தலோசனன் என்றுஞ் சொல்லுகிற படியே திவ்யாயுதங்களையும் அவற்றுக்கு ஸத்ருசமான திருமேனியையும். [சிந்தித்து இத்யாதி] இவற்றை நெஞ்சாலே யநுஸந்தித்து, உள்ளடங்காமல் வாய்விட்டு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, பின்னைத் திருவடிகளிலே விழும்படிக்கு ஈடாக எனக்கு அருளவேணும். வாயாலேயொன்று சொல்லாநிற்க, நெஞ்சு வேறேயொன்று நினைத்தல், 'உனக்கு சேஷம்' என்று வேறே யோரிடத்தே தொழில் செய்தல் செய்கை யன்றிக்கே, மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் உன் பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணும். [என்னம்மா] - எனக்குத் தாய்போல் பரிவனானவனே! இச்சப்தம் வசிக்கிறபடி:—அம்மே என்கிறதிலே ஸம்போதநவசநமாகை யாலும் சேதநனைச்சொல்லுகையாலும் ஆகாரமேற்று விளியாய் அம்மா என்று கிடக்கிறது. [என்கண்ணா]-அந்தப்பரிவை அர்த்தக்ரியாகாரியாக்கினவனே! [இமையோர் தங்குலமுதலே] - ஒரு நாட்டுக்காக உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறவனல்லையோ? அநேகர் ஆசைப் பாடு ஒருவனுக்கு உண்டானால் கொடுக்கலாகாதோ? [என்னம்மா] - இத்யாதிக்கு - எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸ்வத்தை நசிக்கக்கொடுக்கவொண்ணாது என்று க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து என்னை நோக்கினவனே! அவதாரம் ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தே, இவர் தமக்காகச் செய்ததென்றிருப்பரே. மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருங்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணமாம்படி ஒரு நாட்டுக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த நீ, அத்தை எனக்கொருவனுக்கும் செய்யத்தட்டென்?

குலமுதலடுந்தீவினைக் கொடுவன்குழியினில்வீழ்க்குமைவரை*
வலமுதல்கெடுக்கும் வரமேதந்தருள்கண்டாய்*
நிலமுதலினியெவ்வுலகுக்கும் நிற்பனசெல்வனவெனா*பொருள்
பலமுதல்படைத்தாய்! என்கண்ணா! என்பரஞ்சுடரே! (9)

ஒ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஸாநுபந்தமாக முடிக்கவற்றான பாபங்களை விளைக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ணியருளவேணும் என்கிறார். [குலமென்று தொடங்கி] - குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றான மஹாபாபங்களை விளைப்பனவுமாய் துஷ்பரிஹரமாய்ப் புக்காரைத் தன்பக்கலில்நின்றும் போகாதபடி பிடிக்கவற்றான சப்தாதி விஷயங்களிலே புகத்தள்ளும் ஐந்து இந்த்ரியங்களையும். [வலம் என்று தொடங்கி] - பலத்தை முதலிலே கெடுக்கும் ப்ரஸாதங்களையே பண்ணியருளவேணும். [நிலமுதல் என்றுதொடங்கி] - பூமிதொடக்கமாக மற்றும் எல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே உண்டாக்குவதுஞ்செய்து எனக்குபவ்யனும் நிரதிசயபோக்யனுமானவனே! நினைத்தது செய்யவல்லையாய் எனக்கு உபகாரகனுமான நீ என்னுடைய இந்த்ரியபாதையைப் போக்கியருளவேணுமென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸாநுபந்தமாகமுடிக்கும் விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத்தள்ளும் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதொழியவேணும் என்கிறார். [குலமுதல் அடும்] - குலத்தை அடியோடே முடிக்கவற்றாகை. ஒருவன் செய்தபாபம் அவனளவிற்போகாது, குலமாக முடிக்கும். [தீவினை] - இப்படிப்பட்ட மஹாபாபங்களை விளைக்கவற்றாய், கொடிதாய் - துஷ்பரிஹரமாய். [வன்குழி] - வலிய குழி. புக்கால் கால்வாங்கவொண்ணாத சப்தாதிகளிலே. [வீழ்க்கும்ஐவரை] - புகத் தள்ளும் ச்ரோத்ராதிகளை. "நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷு கர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா:" என்று மால்யவான் ராவணனுக்குச் சொன்னானிறே. [வலமுதல் இத்யாதி] - இந்த்ரியங்களுடைய பலத்தை வாஸனையோடே போக்கவல்லேனும்படி ப்ரஸாதங்களைப்பண்ணியருளவேணும். [நிலமுதல் இத்யாதி] - பூமிதொடக்கமாக மற்றுமெல்லாலோகங்களுக்கும் ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமாயுள்ள அநேக பதார்த்தங்களையும் முதலிலே படைத்தாய். ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமான பின்பு அதுதான் பெற வேண்டாவோ ? என்கை. [என் கண்ணா என் பரஞ்சுடரே] - எனக்குபவ்யனும் நிரதிசயபோக்யனுமாய் உள்ளவனே! ஸர்வ சக்தியாய் எனக்குபவ்யனும் போக்யனுமான நீயே என் இந்த்ரியபாதையைப் போக்கியருளவேணும்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (ஸாநுபந்தமாக முடிக்குமதான பாபங்களை விளைக்கும்) விஷயங்களிலே ஆத்மாவைத் தள்ளும் இந்த்ரியங்கள் என்னை நலியாதபடி பண்ண வேணுமென்கிறார்.

[குலமுதல் இத்யாதி] - ஒருவன் பண்ணின பாபம் அவன்தன்னளவிலே போகையன்றிக்கே குலமாக முதலற முடிக்கவற்றான் பாபங்களை விளைக்கக்கடவதாய் கொடியதாய்-அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடியாய், வன்குழியாய் - வலியதாய்க் கால்வாங்க வொண்ணாதபடியான, சப்தாதிவிஷயங்களாகிற குழிகளிலே தள்ளக்கடவதான இந்த்ரியங்களை. *நஹி தர்மவிருத்தேஷு பஹ்வபாயேஷுகர்மஸு, மூலகாதிஷு ஸஜ்ஜந்தே புத்திமந்தோ பவத்விதா:* செய்யக்கடவதல்லாத்தாய் 'சொல்லுகிற ப்பலத்தினளவல்லாத அபாயங்களையுடைத்தாய், ஸம்சங்களை முதலற முடிக்கக்கடவதான செயல்களிலே, உன்போல்வாராய்ப் புத்திமாக்களாயிருப்பார் ப்ரவர்த்தியார்கள் காண்!' என்றானிறே மால்யவான் ராவணனுக்கு. [வலமுதல் கெடுக்கும் வரமே தந்தருள்கண்டாய்] - இவற்றினுடைய பலத்தை முதலிலே முடிக்கக்கடவதான உன்னுடைய ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். நம்மாலே தனியே இங்ஙனே செய்யலாயிருக்குமோ? என்ன; [நிலமுதலித்யாதி] - நீ ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் பண்ணுகிறபோது உனக்கு ஆர் துணைப்படச் செய்தாய்? என்கிறார். ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜநம் மோக்ஷமன்றோ? அது பெற வேண்டாவோ? பூமி முதலாக மற்றும் இப்படியுண்டான எல்லா லோகங்களிலும் ஸ்த்தாவர ஜங்கமங்களான பலபதார்த்தங்களையும் முன்பே யுண்டாக்கினாய். (இனி மற்றும்) [என்கண்ணா என் பரஞ்சுடரே!] அப்படிப் பொதுவான ரக்ஷணமொழிய, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு பவ்யனாய், வடிவழகை எனக்கு உபகரித்தவனே! ஒருநாடாக அநுபவிக்கும் வடிவழகை என்னை யொருவனையும் அநுபவிப்பித்தவனே! அழிந்த ஜகத்தை உண்டாக்கின உனக்கு உள்ளதுக்கு ஒரு குறைதாகம் பண்ணுகை யரிதோ?

என்பரஞ்சுடரே! என்றுன்னையலற்றி உன்னிணைத்தாமரைகட்கு*
அன்புருகிநிற்குமதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய்*
வன்பரங்களெடுத்து ஐவர்திசைதிசைவலித்தெற்றுகின்றனர்*
முன்பரவைகடைந்து அமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ! (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவங்களுக்குப்பாங்கான உடம்பை எனக்குத்தந்தாய்; அதுவேஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் பொறுக்கவொண்ணாதபடி என்னை நலியாநின்றன. அவற்றைப்பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தராய் மஹார்த்வநியோடு கூப்பிடுகிறார். [என்பரஞ்சுடரே என்றுதொடங்கி] - எனக்கு நிரதிசயபோக்யமானவனே என்று உன்னைக்குறித்துக் கூப்பிட்டு ஸ்ப்ருஹணீயமான உன்திருவடிகளிலுண்டான ஸ்நேஹத்தாலே சிதிலனாய்நிற்கையாகிற இப் புருஷார்த்தத்தை ஒழிய இந்த்ரியங்கள் சுமத்தின சுமையை யெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான சரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்கள் என்றுதொடங்கி] - துர்ப்பரங்களான விஷயபரங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்த்ரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்து எற்றுநின்றன. ஆச்ரிதாபேக்ஷித பூரணக்ஷமனான நாதனேயோ! இந்த்ரியங்களைச் சேதநரைப்போலே பேசுவானென்? என்னில்; சிலசேதநர் வேணும் என்றுகோலி பாதிக்குமாபோலே பாதகமாகையால்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன. அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணும் என்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார். [என்பரஞ்சுடரே இத்யாதி] - எனக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே என்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக்கூப்பிட்டு, அந்யோந்யம் ஒப்பாய் ஸ்ப்ருஹணீயமான உன் திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தாலே சிதிலனாய்நிற்கும் அந்தபுருஷார்த்தத்தை ஒழிய. [சுமடுதந்தாய்] - இந்த்ரியங்கள் சுமத்தின சுமையெல்லாம் சுமக்கைக்கு ஈடான சரீரமாகிற சும்மாட்டைத்தந்தாய். ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியைவாங்கி சும்மாட்டைக் கொடுத்து வழிக்கரையிலேநிறுத்தினால் கண்டார் எல்லாரும் சுமை ஏற்றுமாபோலேயிறே இந்த்ரியங்கள். இந்த்ரியபாதைக்கு ஈடான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். [வன்பரங்கள் இத்யாதி] - நீ தந்த ப்ரக்ருதியோட்டை கர்மபந்தமேஹேதுவாக துர்ப்பரமான விஷயங்களைச் சுமத்தி ஐந்து இந்த்ரியங்களும் திக்குத்தோறும் வலித்துநலியாநின்றன. முன் கடலைக்கடைந்து, ஆச்ரிதர் அபேக்ஷைமுடிக்க க்ஷமனான நாதனேயோ! கடலைக்கடந்து அம்ருதத்தை வாங்கித் தேவர்களுக்குக் கொடுத்து அஸுரவர்க்கங்களைப் பறக்க அடித்தாப்போலே, இந்த்ரியவச்யதையையும் பாறவடித்துத் தரவல்லையே.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. அடிமைக்கு விரோதியாய் விஷயாநுபவத்துக்குப் பாங்கான உடம்பைத் தந்தாய்; அதுவே ஹேதுவாக ஐந்து இந்த்ரியங்களும் நலியாநின்றன; அவற்றைப் பரிஹரித்தருளவேணுமென்று ஆர்த்தியோடே கூப்பிடுகிறார்.

[என்பரஞ்சுடரித்யாதி] - எனக்கு உன்வடிவழகைக் காட்டி உபகரிக்குமவனே யென்று உன்னைக்குறித்து அடைவுகெடக் கூப்பிட்டு. [உன்னிணைத் தாமரை யித்யாதி] - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயிருப்பன இரண்டுசெவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற உன் திருவடிகளில் போக்யதையை அநுஸந்தித்து ப்ரேமபரவசனாய் நெகிழ்ந்து நீராய் நிற்கை, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகக்கடவது. [அதுநிற்கச் சுமடுதந்தாய்] - ஸ்வரூபமிதுவாயிருக்க, உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி விஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டக்கடவதான சரீரத்தைத்தந்தாய்; உன்னையநுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக தேஹத்தைத் தந்தாயானாய் நீ; அதுதானே எனக்கு இழவுக்கு உடலாயிற்று. ராஜபுத்ரன் தலையில் முடியைவாங்கிச் சும்மாட்டைக்கொண்டு வழியிலே நின்றால், அடியறியாதார் சுமையெடுத்திக்கொண்டு போமாபோலேயாயிற்று பகவதநுபவத்துக்கு சாதகக் கொடுத்த சரீரம் இந்த்ரியங்களுக்குப் பணிசெய்யும்படியாய்விட்டது. சுமடு - சும்மாடு.

அப்ராப்த விஷயத்திலே போனேன் சரீரமாகிற சும்மாட்டைத் தந்தாய். [வன்பரங்களித்யாதி] - பொறுக்கலாமளவு சுமையெடுத்ததாகில் நான் சுமவே என்றோ நான் இப்போது அஞ்சுகிறது? [ஐவர்] - அவர்கள் தான் ஒருவரிருவ ரோ? வலியபாரத்தையெடுத்தி. கனத்தசுமையையெடுத்தி. இத்தனைவரும் ஒரு திக்கிலே போகவிழுத் ராகில் நான் ஆற்றேனோ? [திசை திசை வலித்து] - உடையவனுகிலிறே போக்கு தார்களாகில்தான் மெள்ளப் போகேனோ? [எற்றுகின்றனர்] - அதிபாரத்தையெடுத்திச் விட்டு நலிவது -(எற்றுகை - ப்ரஹரிக்கை.) ஒரு துர்ப்பலன் தலையிலே சுற்றும் நின்று தந்தாம்வழியே யிழுத்துக்கொண்டு போகத்தேடுமாபோலேகாணும் இவையும். [முன்பரவையித்யாதி] - கடலைநெருக்கி அதில் அம்ருதத்தை வாங்கி ப்ரயோஜநாந்தரபரரான வர்களுக்குங்கூடக் கொடுக்கக்கடவ மஹாபாஹ"வையுடையவனே! என்னுடைய இந்த்ரியங் களைப் பாறவடித்துப்போகட்டு, கடல்கடைந்த போதை ஒப்பனையோடே கூடின வடிவைக் காட்டவல்லையே!

கொண்டமூர்த்தியோர்மூவராய்க் குணங்கள்படைத்தளித்துக்கெடுக்கும்* அப்
புண்டரீகக்கொப்பூழ்ப் புனற்பள்ளியப்பனுக்கே*
தொண்டர்தொண்டர்தொண்டர்தொண்டன்சடகோபன்
சொல்லாயிரதுளிப்பத்தும்*
கண்டுபாடவல்லார் வினைபோங்கங்குலும்பகலே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்த்ரியங்களால் ஆத்மாவுக்குவரும் நலிவு போம் என்கிறார். [கொண்ட என்றுதொடங்கி] - குணநுருபமான வடிவை யுடைய மூவருமாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் பண்ணும் ஸ்வபாவனுமாய். [அப்புண்டரீகம் என்றுதொடங்கி]- ஜகத்ஸ்ருட்யாதிகாரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்டரீகத்தோடுகூடின திருநாபியையுடைய ஏகார்ணவ சாயியான எம்பெருமானுக்கே. [கண்டுபாட] - அநுஸந்தித்துப் பாட.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்பஸிக்கவல்லார்க்கு, இந்த்ரியவச்யதைக்கு அடியான பாபம் போம் என்கிறார். [குணங்கள் -கொண்டமூர்த்தி யோர்மூவராய்] - ஸத்த்வாதிகுணநுரூப மான வடிவையுடைய மூவராய். [படைத்தளித்துக்கெடுக்கும்] - சதுர்முகாந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ் டித்து, ஸ்வேநரூபேண நின்று பரிபாலநம்பண்ணி, ருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸம்ஹரித்துச் செய்தருளுகிற. [அப்புண்டரீகக்கொப்பூழ் இத்யாதி] - ஜகத்காரணதயா ப்ரஸித்தமான புண்ரீகத்தோடேகூடின திரு நாபியையுடைய ஏகார்ணவசாயியான ஸர்வகாரணனுக்கே. [தொண்டர் இத்யாதி] - "நான், எனக்கு" என்னப்பண்ணும் இந்த்ரியவச்யதைக்கு அஞ்சி, சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே தாழநிற்கிறார். [கண்டு பாடவல்லார்] - இதில்ஓடுகிற பாவத்தை அநுஸந்தித்துப் பாடவல்லார் என்கிறது. தம்முடைய தசையை அநுஸந்தித்தால் பாடவொண்ணாது என்றிருக்கிறார். [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - திவாராத்ரம் இந்த்ரியவச்யதைக்கு ஹேதுவான பாபம் போம் என்னுதல், திவாராத்ரம் அடிமைசெய்கைக்கு விரோதி யான பாபம்போம் என்னுதல்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார்க்கு நிரந்தரமாக இந்த்ரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு வரும் நலிவு போம் என்கிறார்.

[கொண்டமூர்த்தியோர் மூவராய்க் குணங்கள்] - குணங்கள்கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய். குணநுகுணமான வடிவையுடைய மூவராய். ஸத்த்வாதிகுணநுரூபமான ஜீவவ்யவ ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள் அந்தந்த வ்யக்திதோறும் பர்யவஸிக்குமிறே. இரண்டில் ரஜோ தாநேந நின்று, ஒன்றில் ஸ்வரூபேண நின்றபடி. [படைத்து இத்யாதி] - ரஜோ குணத்தையுடையனைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்து, தமோகுணத்தையுடையனைக்கொண்டு ஸம்ஹரித்து, ஸத்த்வகுணத்தை யுடையனைக்கொண்டு இவற்றையடைய ரக்ஷித்துக்கொடு நிற்கிறபடி. [அப்புண்டரீகம் இத்யாதி] - இவற்றையெல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக

ஏகார்ணவத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. ஜகதுத்பத்திகாரணதயா ப்ரஸித்தமான திருநாபீகமலத்தையுடையனுய்க்கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனுய் ஏகார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின உபகாரகனுனவனுக்கே, அப்புண்டரீகக் கொப்பூழென்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகள் கார்யமென்னுமிடமும், அவன் காரணபூதனென்னுமிடமும் சொல்லிற்று. ஒருவனுக்கு உத்பத்தியிறே சொல்லவேண்டுவது. *ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய ச்ரேஷ்ட்டாய* என்று மற்றையவனுடைய உத்பத்தி தன்னடையேவருமிறே. நான்முகனை நாராயணன்படைத்தான் என்றுல் மற்றையவன்பிறப்பும் அநந்தரம் சொல்லுமிறே. இப்படி வேதவைதிகங்கள் சொல்லா நின்றதிறே. [தொண்டரீத்யாதி] - விஷயங்களையும் இந்த்ரியங்களையும் அநுஸந்தித்த நெஞ்சாறல்தீர, சேஷத்வத்தினுடைய எல்லைநிலத்திலேபோய் நிற்கிறுர்; தாபார்த்தன் மடுவிலே தாழ விழியுமாபோலே. [கண்டுபாடவல்லார்] - இவருடைய தசையை யநுஸந்தித்தால் பாடப் போகாதாகாதேதான். [கண்டு] - நமக்குத் தஞ்சமென்று அநுஸந்தித்து, [வினைபோம் கங்குலும்பகலே] - இரவுபகலில் வினைபோம். (திவாராத்ர மிந்த்ரியவச்யதைக்கு ஹேதுவான பாபம் போம்) இராப்பகல்மோதுவித்திட்டு என்கிற துரிதம் போம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் திருவாய்மொழி—கங்குலும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலேபுக்கு அடிமைசெய்தல்லது தரிக்கமாட்டாமை ததர்த்தமாக அவன்திருவடிகளிலே சரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெறுதே மிகவும் நோவுபட்டிருக்கிறதுக்கு மேலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தை நிருபித்துக்கலங்கின ஆழ்வார் "இவ்வார்த்தி தீரலாம்" என்று பெரிய பெருமாள்திருவடிகளிலே சென்றுவிழ "இவரை எங்ஙனே பரிஹரிப்போம்" என்று அவனும் சிந்தியாநிற்க, அத்தை அநுஸந்திக்கக்ஷமரன்றிக்கே தம்மை ஒரு விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணி அருளிற்றிலராகக்கொண்டு அத்யந்தம்அவஸந்நராய், தம்முடையதசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறுர். பெரியபெருமாளோடே ஸம்ச்லேஷித்து விச்லேஷித்தாள் ஒருபிராட்டி, விச்லேஷவ்யஸநத்தினுடைய முறுகுதலாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையாய், க்ஷணந்தோறும் இருந்து கண்ணநீர்கள் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலியாய்க்கொண்டு தொழுதும், பரவசையாய்மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அசரண்யசரண்யத்வாதிகுணங்களையும் அழகுகளையும் நினைத்தும்; அவற்றைப்பேசியும், சாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லுகிற அடைவு அன்றிக்கே அக்ரமமாக எல்லாதசைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவளுடையதசையை அநுஸந்தித்து மிகவும் அவஸந்நையான திருத்தாயார் பெரியபெருமாளுக்கு இவளுடைய அவஸ்தைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து, இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்தது என்? என்று அதிதாருணத்வநியாக மிகவும் கூப்பிடுகிறுள்.

இ.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே பிராட்டி புருஷகாரமாகச் சரணம்புக்கவிடத்திலும் ஸ்வாபேக்ஷிதம்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரானதுக்குமேலே, தமக்கு பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களான விஷயேந்த்ரியாதிகளுடைய ஸ்வபாவத்தை நிருபித்துக் கலங்கினவர், "வானவர்கள் சந்திசெய்யநின்றுன் அரங்கத்தரவினணையான்" என்று திருவேங்கடமுடையான் வந்து சாய்ந்தருளின இடமாகையாலே "இவ்வார்த்தி தீரலாம்" என்று பெரிய பெருமாள்திருவடிகளிலேவிழ, அவரும் "முதலிலே தம்முடைய கார்யம் நமக்கே பரமென்று ஸமர்ப்

பித்தாராகில் நாமும் அதுசெய்யக்கடவோமாய், இவரை இங்கேவைத்துக் கொள்ளக்கடவ கார்யமும் கொண்டு க்ரமத்தாலே இவர்அபேக்ஷிதம் செய்கிறோமென்று ஆறிஇருந்தோம்; இந்த்ரியம்பாதகங்களாகாதபடி - பல்வாங்கின பாம்புபோலே தன்கார்யம் செய்யாதபடி - பண்ணி இங்கே தம்மை நிரந்தராநுபவம் பண்ணும்படி பண்ணினோம்: அந்தக்ரமத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதே த்வரியாநின்றார்: இவரை எங்ஙனே பரிஹரிப்போம்?'' என்று சிந்தித்தருளாநிற்க, அத்தை அநுஸந்திக்கக்ஷமரன்றிக்கே, தம்மை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணிற்றிலர் என்று அத்யந்தம் அவஸந்நராய், தம்முடைய தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார்: பெரியபெருமாளோடே ஸம்ச்லேஷித்து விச்லேஷித்தாள் ஒரு பிராட்டி பிரிவாற்றாமையாலே மிகவும் நோவுபட்டு, விழுவது எழுவதாய்க் கண்ணநீர் வெள்ளமிட அழுதும், க்ருதாஞ்சலியாயும், பரவசையாய் மோஹித்தும், உணர்ந்தும், அவருடைய அசரண்யசரண்யத்வாதிகளை நினைத்தும், அவற்றைப்பேசியும், அக்ரமமாக எல்லாதசைகளும்வந்து தலைகாட்டி நோவுபடுகிற இவள்தசையை அநுஸந்தித்து மிகவும் நோவுபட்ட திருத்தாயார், ஏதேனும் தசையிலும் அத்தலையிலே அறிவித்துப் பரிஹரிக்கும் குடியாகையாலே, பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே இவளைப்பொகட்டு இப்படியே உம்மை ஆசைப்பட்ட இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்ததென் என்று அதிதாருணத்வநியாகக் கூப்பிடுகிறாள்.

௩௫.—உண்ணிலாவியில் நமச்சப்தார்த்தம் பலவகையாலும், "தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்'' என்று ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமாக வுள்ளபடிஅநுஸந்தித்தாராயற்றது. உலகமுண்ட பெருவாயனில் - பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புக்கார்; விஷயங்களும் இந்த்ரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன் பக்கலினின்றும் நம்மை யகற்றப் பார்த்தானாகாதே யென்று கூப்பிட்டார் உண்ணிலாவியில். வ்யபிசாரமுமின்றிக்கே வ்யவதாநமுமின்றிக்கே யிருக்கிறஸாதநத்தைப் பற்றினபின்பும் அதுப் பலியாவிட்டால் அவன்தன்னையே இன்னாதாய்க் கொண்டு கூப்பிடுமத்தனையிறே. இப்படி கண்ணழிவற்றது பின்னையும் ப்பலியாதொழிவானென்? என்னில்; அது ப்பலியாநிற்க, க்ரமப்ராப்திபொறுக்கமாட்டாமல் படுகிறார். ஈச்வரனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கும் அவ்வருகான இவருடைய மார்த்தவவேஷமிருக்கிறபடி. பிராட்டியைப் போலே *தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்* என்றிருக்கமாட்டார். ருசி அளவில்லாமையாலே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய தோஷத்தையும் அநுஸந்தித்து எம்பெருமானுடைய குணோத்கர்ஷத்தையும் அநுஸந்தித்தால் ஆறியிருக்கப்போகாதிறே. பகவத்விஷயம் அறியாத ஸம்ஸாரிகள் இவர்க்குக்கூட்டல்ல; பகவதலாபம் அறியவேண்டாத நித்யஸூரிகளும் இவர்க்குக்கூட்டன்று. அலாபத்தில் நோவுபடுகைக்கு இவரொருவருமேயுள்ளார். பட்டர் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யும் போதெல்லாம் "ஆழ்வார்க்கு ஓடுகிற தசையறியாதே அவருடைய பாவவ்ருத்தியுமின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என்சொல்லுகிறோம்?'' என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக்கொண்டிருப்பர். அவனும், "இவர் நமக்கேபரமென்னுமிடம் அறிவித்தாராகில், நாமும் இவர்கார்யம் செய்யக்கடவதாக அற்றபின்பு செய்து தலைக்கட்டிற்றன்றோ? இவர் அங்குப்போய் அநுபவிக்கும் அநுபவம் இங்கேயிருந்தே குறைவறஅநுபவியாநின்றாராகில், 'விரோதிபோயிற்றில்லையே' என்று இவர் பண்ணுகிற அதிசங்கையும் போக்குகிறோம்; நாலுநாள் முற்பாடுபிற்பாடன்றோ? இதில் கார்யமென்?'' என்றிருந்தான். பிற்பாடு பொறுக்கமாட்டாத இவரை வைக்கப்போருமோ? என்னில்; ப்ரஜைகளைப் பட்டினியிட்டுவைத்தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப் போலே, "இவர்தாம் நாலுநாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார்; இவருடைய ப்ரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்'' என்றிருந்தான். இவர் ஒரு முஹூர்த்தமிருக்கையாவது, தன்னுடும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் திருந்தி வாழும்படியாயிருந்தது என்றதுக்காக வைத்தான் அவன்; இவர் "நம்படியறிந்தானாகில், தனக்கு சக்தியில் குறையில்லையாகில், இது பொருந்தாத நம்மையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணுமோ? இவ்விருப்பில் பொருந்துவார் ஒருவரைத் திருத்திக் காரியங் கொள்ளத் தட்டென்?'' என்றிருந்தார். அவனும் "இது பொருந்தாதாரையேகொண்டு காரியங் கொள்ளவேணும்'' என்றிறே இருக்கிறது. தேசிகரையிட்டுக் காரியங்கொள்ள வேணுமே. பண்ணின ப்ரபத்தி சடக்கெனப் ப்பலியாதொழிந்தது, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் வாய் மடிந்த மாத்ரமிறே. இனித்தான் அவனும், ஸ்ரீ பரதாழ்வான் மாதுலகுலத்தில்நின்றும் வந்து

தாயாரை நமஸ்கரிக்க, அவள் *ராஜந்* என்ற வெம்மை பொறுக்கமாட்டாமை பெருமான்
திருவடிகளிலே தன் ஆற்றாமையோடே விழுந்து சரணம் புக்கு, "தேவர் மீண்டருளவேணும்"
என்ன; பெருமாளும், மீளாமைக்கு ஹேதுவாயிருப்பன அநேகத்தை இவளுக்குச் சொல்லி,
"பிள்ளாய்! நீ நிர்ப்பந்திக்கக்கடவையல்ல; உன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக்கி வார்த்தைசொன்னு
ரேதிரே, உன் ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப்பெற்று நீ போ" என்று சொன்னுப்
போலே; இவர் அபேக்ஷித்ததொழிய ஏதேனுமொன்றைக் கொடுத்துப் பொகட்டுப் போக
வல்லானொரு ஸ்வதந்த்ரனிறே; ஆகையாலே தான் நினைத்தபோது கார்யம் செய்யக்கடவனுமா
யிருக்குமிறே. ஸர்வஜ்ஞனானவன் இவர்க்கு ஓடுகிற தசையறிந்து, தன்னுடைய ஸர்வ
சக்தித்வம்கொண்டு இவர்க்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவொண்ணாதபடி இவருடைய தசாவி
சேஷமிருக்கிறபடி. இவர் தாமும் "விண்ணுளார்பெருமானேயோ!" என்றும், "முன்பரவை
கடைந்தமுதங்கொண்டமூர்த்தியோ" என்றும், "பலமுதல்படைத்தாய்!" என்றும் சொல்லுகிற
படியே - பரத்வம், அவதாரம், ஜகத்காரணத்வம் இவற்றைச் சொல்லியிறே கூப்பிட்டது.
அதில், பரத்வம் லோகாந்தரமாகையாலே, கிட்டப்பெற்றிலோம் என்றாறியிருக்கலாம்;
அவதாரம் காலாந்தரமாகையாலே, அக்காலத்தில் உதவப்பெற்றிலோம் என்றாறியிருக்கலாம்.
ஜகத்காரணத்வம் தானறிந்து செய்யுமதாகையாலே, நம்மால்செய்யலாவதில்லை என்று
கொண்டு ஆறியிருக்கலாம். அவ்விழவுகளெல்லாம்தீரும்படி ஸதாஸந்நிதிபண்ணிக்கொண்டு
கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே விழுந்து தம்மபேக்ஷிதம்
பெறுவிட்டால் தரிக்கவொண்ணாதிறே. விஷயம்அஸந்நிஹிதமாதல், ஜ்ஞானத்தில்கொத்தை
யுண்டாதல் செய்யிலிறே தரித்திருக்கலாவது. நீர்மையில் கண்ணழிவுண்டாயாதல், மேன்மை
யில் கண்ணழிவுண்டாயாதல் இழக்கிறதன்றே. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் அவன் திருவடி
களிலே தமக்கு நினைத்த பரிமாற்றம் பெறாமையாலே தாமான தன்மைபோய் ஒருபிராட்டி
தசையை ப்ராப்தராய் அவ்வளவிலும் தமக்கு ஓடுகிறதசையைத் தாம் அறிந்து கூப்பிடப்
பெறாதே திருத்தாயார் கூப்பிடும்படியாய் விழுந்தது. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களில் பிறக்கும்
லாபாலாபங்களாலே தாம் பிராட்டிமார் தசையையுடையராகிறார். திருத்தாயாரான ஸ்வபாவம்
விளைந்தபடி எங்ஙனே? என்னில்; திண்ணகம்பெருநியோடாநின்றால் இருகரையும் ஆறுகளாகப்
பெருகிப் போகாநிற்கச்செய்தேயும் கடலிற்புகும்அம்சம் குறையாமல் போய்ப்புகுமாப்போலே
யாயிற்று; இவருடைய "அதனிற்பெரிய வென்னவா" என்கிற அபிநிவேசமிருக்கிறபடி.
ஆகையாலே இவர்க்கு எல்லார்பேச்சும் பேசக்குறையில்லை. இப்பெண்பிள்ளை மோஹித்துக்
கிடக்க, இவளைக் கண்டு உறவுமுறையார டங்கலும் மோஹித்துக் கிடக்க,
பெருமாளிலும் இளையபெருமாளுக்குத் தளர்த்தி யுண்டாயிருக்கச்செய்தே பெருமா
ளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளையபெருமாள் உணர்ந்திருக்குமாபோலே, திருத்தாயாரும்
இவளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக வுணர்ந்திருந்து, ஏதேனும் தசையிலும் தங்கள்
காரியம் தாங்கள் செய்யக்கடவதன்றிக்கே இவன்காலிலே விழுந்து தங்கள் காரியம்
தலைக்கட்டுங் குடியாகையாலே, பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே இவளையிட்டுவைத்துக்
கொண்டிருந்து, "இவள் அழுவது, தொழுவது, மோஹிப்பது, ப்ரலாபிப்பது. அடைவுகெடப்
பேசுவது, நெடுமூச்செறிவது, அதுதானும் மாட்டாதொழிவது, ஸ்தப்தையாயிருப்பது,
இப்படி அரதிவிஞ்சிச் செல்லாநின்றது; இவள்திறத்திலே நீர் என்செய்யக்கடவீர்?" என்று
கூப்பீடாய்ச் செல்லுகிறது. எல்லாவளவிலும் அவனையே பரிஹாரங்கேட்கும் குடியாகாதே.
ஆண்டாள் ஒருநாள் ஆழ்வானுக்கு "பிள்ளைகள் விவாஹப்ராப்தரானார்கள், இவ்விடையாட்ட
மொன்றும் ஆராயாதிருக்கிறதென்?" என்ன, பகவத்குடும்பத்துக்கு என்னை இன்றிருந்து
கரையச் சொல்லுகிறாயோ? நாளை நான் வாசித்துச் சமையக்கொள்ள, அங்கேவரக்காட்டு"
என்ன, பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் கொடுத்துப்போகவிட, வாசித்து சமைந்து
பெருமாள்திருவடிகளிலே நிற்க, "ஒன்றுசொல்லுவாய் போலே யிருந்தாயி!" என்று
திருவுள்ளமாக, "இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்க ளென்றுநின்றார்கள்" என்று
விண்ணப்பஞ்செய்ய, "எல்லாம்செய்கிறோம்" என்று திருவுள்ளமானார். பிற்றைநாளே
மன்னியைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். அகளங்க ப்ரஹ்மராயர் அடையவளைந்

தான் செய்யாநிற்கச்செய்தே மதிள்போக்குகைக்காக இளையாழ்வானகத்தை வாங்கப்புக, பட்டர் அத்தைக்கேட்டருளி, "வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் செய்கிற மதிள் பெருமாளுக்கு ரக்ஷகமென்றிராதேகொள்ளீர்; இங்குக்கிடக்கிற நாலுகுடியுங் காணும் பெருமாளுக்கு ரக்ஷை; ஆனபின்பு நீர் செய்கிறவையெல்லாம் அழகிது; இவையெல்லாம் நாம் செய்கிறோமென்றிராதே, பெருமாள் செய்விக்கிறாரென்றிரீர்; உமக்கு நல்வழிபோக வுடலாங் காணும்" என்றருளிச்செய்தார். இத்திருத்தாயாரும் ஸர்வபரங்களையும் அவர் தலையிலே பொகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத்தூணுக்குள்ளே பொகட்டு அவருடைய அசரண்ய சரண்யத்வாதிகுணங்களை விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்றுகொண்டு, ஒருகாலநியதியாதல், ஒருதேசநியதியாதல், அதிகாரிநியதியாதலின்றிக்கே ஸர்வஸமாச்ரயணீயரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, தன் பெண்பிள்ளையினுடைய தசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள் இத்திருவாய்மொழியாலே.

கங்குலும்பகலும்கண்துயிலறியாள் கண்ணநீர்கைகளாலிறைக்கும்*
சங்குசக்கரங்களென்றுகைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்*
எங்ஙனேதரிக்கேனுன்னைவிட்டென்னும் இருநிலங்கைதுழாவிருக்கும்*
செங்கயல்பாய்நீர்த்திருவரங்கத்தாய் இவள்திறத்தென்செய்கின்றாயே? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டியுடைய, பேசநிலமன்றிக்கே இருக்கிற தசையைப் பெரிய பெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச்செய்தருளக்கடவது என்? என்கிறாள். [கங்குலும்பகலும் என்று தொடங்கி] - உறங்குகைக்கு அடைத்த இரவோடு உறங்காமைக்கு அடைத்தபகலோடு வாசியின்றிக்கே நித்ரை என்று ஒருதத்த்வம் உண்டு என்று அறியாள். "இப்படி நோவுபடாநிற்க வாராதொழியான்" என்று அத்யவஸித்து அவன்வந்தால் காண்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமான கண்ணநீரை "கடலைக்கையாலே இறைக்க" என்று உபக்ரமிப்பாரைப்போலே கைகளாலே இறையாநிற்கும். "கூராராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்" என்று சொல்லத்தொடங்கிச் சங்கு சக்கரங்கள் என்ற மாத்ரத்திலே இளைத்து, விடாய்த்தார் ஹஸ்தசேஷ்டையாலே தண்ணீர் வேண்டுமாபோலே, தன் கருத்தைக் குறையும் அஞ்ஜலியாலேதெரிவியாநின்றாள். "திருக்கண்களாலே நோக்கி யருளவேணும்" என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து அத்தைச் சேஷ்டையாலும் தலைக்கட்டமாட்டாதே மிகவும் தளராநின்றாள். இவ்வழகையுடைய உன்னைப் பிரிந்தால் தரிக்கமுடியுமோ என்னாநின்றாள். தன் ஆற்றாமையாலே இம்மஹா ப்ருதிவியை எல்லாம் தன் கைகளாலே துழாவாநின்றாள். [செங்கயல்பாய் நீர்த்திருவரங்கத்தாய்] - ஜலசரஸத்த்வங்களுங்கூட ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே களிக்கும்படியான கோயிலிலே உள்ளவனே! ஜலசரஸத்த்வங்களுக்கு ஜலத்தை ஒழியச்செல்லாதாப்போலே உம்மையொழிய இவளுக்குச்செல்லாது என்றதாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற இவள்தசையை அவர்க்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்யக்கடவது என்? என்கிறாள். [கங்குலும் பகலும் கண்துயிலறியாள்] - உறங்கக்கடவ இரவோடு, உறங்காமைக்குக்கண்ட பகலோடு வாசியற நித்ரை என்பதொன்று அறிகிறிலள். கண்துயிலாள் என்னாதே, அறியாள் என்கிறது - நித்ரையை அறிந்து "விரோதி" என்று கைவிட்ட இளைய பெருமாளில் வாசி சொல்லுகிறது. இளையபெருமாளுக்கு முன்பு இல்லையாகிலும், ஜந்மத்தில் மெய்ப்பாட்டாலேபற்றி விடவேண்டிற்று; இவளுக்கு அதுவுமில்லை. நாட்டார் இரவு உறங்குவர்கள்; ப்ரணயிநிகள் பகல் உறங்குவர்கள்; இப்படி உபயவ்யாவ்ருத்தமாய், இரவும் பகலும் உறங்காதபடி ஆனாள். "அநித்ரஸ் ஸததம் ராம:" என்கிற உம்முடையபடியை இவள் உடையளானாள். [கண்ணநீர் கைகளால் இறைக்கும்] - கண்ணுறங்காமையாலே போதுபோக்கரிதாய், அதினாலே கண்ணநீர் வெள்ளமிடத்தொடங்கிற்று. "இவ்வாற்றாமையில் அவன் வாராதொழியான்" என்று அத்யவஸித்து, "வரும்போது காண்கைக்குக் கண்ணநீர் பகையாகவொண்ணாது" என்று அத்தைமாற்றப் பாராநின்றாள். கடலைக் கையாலே இறைக்கத்தொடங்குவாரைப்போலே; இது என்ன ஸாஹஸம் என்கிறாள். "கடல்கொண்ட

கண்ணீர் அருவிசெய்யாநிற்கு''மிறே. இவள்கண்ணும் கண்ணநீரும் தாயார்க்கு சுபாச்ரயமாயாயிற்று இருக்கிறது. ''கிமர்த்தம் தவ நேத்ராப்யாம்''. இவள் ''தர்சநவிரோதி'' என்று மாற்றப்பார்க்கிறாள் இத்தனை. [சங்குசக்கரங்கள் என்று கைகூப்பும்] - வந்துதோற்றும்படி ''கூராராழிவெண்சங்கேந்திக் கொடியேன்பால் வாராய்'' என்று சொல்லக்கருதி, முடியச்சொல்லமாட்டாமையாலே, விடாய்த்தார் ஹஸ்தமுத்ரையாலே தண்ணீர்வேண்டுமாபோலே அஞ்ஜலியாலேகுறையும் தலைக்கட்டாநின்றாள். ''இன்னார்என்று அறியேன்'' என்று அறிவழிப்பனவும் இவை: ''செருவொண்சக்கரம் சங்கு'' என்று அறியப்பண்ணுமவையும் இவை; ''சங்குசக்கரமென்று இயலானுலோ ?'' என்று பின்னை திருநறையூர் அறையர், ''பஹுவசநத்துக்குப் பொருள்கண்டிலோமீ'' என்ன; ''இசையிலே தூக்கினவிடத்து இரண்டும் இசைந்து கிடக்கையாலே, சொல்லிப்போருகிறபடியே 'சங்குசக்கரங்கள்' என்ன அமையும்'' என்று ஆப்பான் நிர்ணயித்தார். [தாமரைக்கண் என்றேதளரும்] - இரண்டாழ்வார்களளவும் வந்து அலை யெறிகிற கண்களின் அழகை இடைவிடாதே சொல்லநினைத்துத் தளரா நின்றாள். ''தாமரைக் கண்களால் நோக்காய்'' என்கிறபடியே ''திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்'' என்ன உபக்ரமித்து, ஹஸ்தசேஷ்டையாலும் தலைக்கட்டமாட்டாதே தளராநின்றாள். ''ராமம் ரக்தாந்தநயநம பச்யந்தீ ஸுது:க்கிதா''. இங்ஙனே தளரலாமோ, ''தத்தஸ்ய'' என்று இருக்கவேண்டாவோ? என்ன, [எங்ஙனே தரிக்கேன் உன்னைவிட்டென்னும்] - பரவ்யூஹவிபவங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ ''தூரஸ்த்தன்'' என்று ஆறியிருக்க? அவதாரங்களிலே ஆசைப்பட்டேனோ ''ஸமகாலமன்று'' என்று ஆறியிருக்க? அந்தர்யாமித் வத்திலே ஆசைப்பட்டேனோ ''கண்ணுக்கு விஷயமன்று'' என்று ஆறியிருக்க? 'உன்னை' என்கிறது - வடிவழகையும் சீலாதிகளையும். இவளை அறியாதொழிந்தால் உம்மையும் அறியாதொழியவேணுமோ? உம்மைக் கண்ணுடிப்புறத்திலும் கண்டு அறியீரோ ? அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருநிலங் கைதுழாவிருக்கும்] - இம்மஹாப்ருதிவி எல்லாம் கைகளாலே துழாவாநின்றாளிறே. பூமிப்பரப்படங்க ஒருபாஜநத்துக்கு உட்பட்ட சந்தநம்போலேஆயிற்று இவள் கைக்கே படுகிறது. ஸர்வசக்தியே வேண்டா வாகாதே பூமியை அளக்க; ஆற்றாமையாலும் அளக்கலாமாகாதே. [செங்கயல் இத்யாதி] - ஜலசரஸத் வங்களுங்கூட ஹர்ஷத்தாலே களிக்கும்படியான கோயிலிலே உள்ளவனே! செங்கயல் - இளமையாலே சிவந்த புகரை யுடைய கயல். [இவள் திறத்து] - அந்த ஸத்த்வங்களுக்கு ஜலத்தைஒழியச் செல்லாதாப் போலே உம்மை ஒழியச்செல்லாத இவள்திறத்து. நிறமும் இழந்து ஸஞ்சாரமுமற்றிறே இவள் கிடக் கிறது. ''ஏஹி பச்ய சரீராணி'' என்று வடிவைக் காட்டுகிறாள். [திருவரங்கத்தாய் என்செய்கின்றாயே] - பரமபதத்தில் இருப்பிலேயோ கேட்கிறது? கண்ணுக்கு விஷயமான இடத்தேயன்றோ சாய்ந்தருளிற்று? இவள் நிறமும்பெற்றுச் செருக்கிகிடக்கும்படிபண்ணப் பார்த்ததோ, தவிரப்பார்த்ததோ? இவளை அவ்வூர்ப் படியாகப்பார்த்தாயோ, இவ்வூர்ப்படியாகப் பார்த்தாயோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டியுடைய பேச்சுக்குநிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தசை யைப் பெரியபெருமாளுக்கு அறிவித்து, இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென் ? என்கிறாள்.

[கங்குலும்பகலும் கண்துயிலறியாள்] - இவளை எப்போது கண்துயிலப்பண்ணவிருக் கிறீர் ? விரஹிணிகளுக்கு ஓடுகிற வ்யஸநம் மாற்றுகைக்காக ''இரா, பகல்'' என்று ஒரு வரம்பு கட்டினவித்தனையிறே; அது இவளுக்குக்காரியமாகிறதில்லை. ராத்ரியில் விஷயலாபத்தாலே போதுபோக்கவும், பகல் இந்த்ரியங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே கொடுபுக்குமூட்டி ''அப்போதாயிற்று, இப்போதாயிற்று'' என்று காலக்ஷேபத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே; ''எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட்டு'' என்றுசொல்லுகையாலே, இவளுக்கு அங்ஙனொன்று சொல்லித் தரிக்கவொண்ணாதே. தனக்கு ஆச்வாஸஹேதுவாகப் பண்ணின திவாராத்ர விபாகமும் அறிகிறிலள். பகலும் இரவோடொக்க உறங்கக்கண்டதிறே. [பகலும்] - (நாட்டார் சிரவுஉறங்குவர்கள். ப்ரணயிநி) யெனவும் குடிபுகுந்தால் இராமாறு நாயகனுக்கு அலைகொடுக் கையாலே உறக்கமில்லை; அவ்விழவுக்கு மெற்றிஉறங்குவது பகலிறே! அதுவும் பெறுகிற தில்லை. *அநித்ரஸ் ஸததம் ராம ;* என்று கொண்டு தன்படியாக்கினான். *பரமம் ஸாம்ய முபைதி* என்கிறபடியே தம்மோடு ஸாம்யாபத்தி கொடுத்தபடி. கண்துயில்கொள்ளாளென்னாதே, அறியாளென்கிறது - ஸமச்லேஷத்தில் அவன் உறங்கவொட்டான். விச்லேஷத்தில் விரஹ

வ்யஸநம் உறங்கவொட்டாது ; ஆகையாலே இவளுக்கு இரண்டுபடியாலும் உறக்கமில்லாமையாலே, இவள் கலந்தவன்று உறங்கினாலும், இவள் இப்போதுபடுகிற வ்யஸநத்தை யநுபவித்த திருத்தாயார்க்கு அது ஒன்றாய்த் தோற்றுதே! இவ்வ்யஸனத்துக்குப் பூர்வரங்கமாய் வந்தொன்றாகையாலே அத்தை யொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலள். என்றும் சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து வளர்ந்தாரைப்போலே, பிரிந்தநாளையிறுவேகாணும் இவள்நெஞ்சிலே பட்டுக்கிடக்கிறது. [அறியாள்] - ஒக்கவிருக்கச்செய்தே "கைங்கர்யவிரோதி" என்று கைவிட்டவர்களிற் காட்டில் இவளுக்குண்டான வாசியிருக்கிறபடி. முன்பில்லையாகிலும் இஜ்ஜன்மத்தில் மெய்ப்பாடு பற்றிவிடவேண்டிற்று. [கண்ணநீர் கைகளாலிறைக்கும்] - இவளுக்கு இவ்வறியாமை எங்கு மொக்க அநுவர்த்திக்கப் பெற்றதில்லை! "இவ்வாற்றாமையில் ஸர்வதா நாயகன் வாராநிரான்" என்று பார்த்து, "அப்போதாகப் பகைகொண்டாட வொண்ணாது; ப்ரதமபரிஸ்பந்தம் தொடங்கிக்காணவேணும்" என்று கண்ண நீரை மாற்றப் பாராநின்றாள். இதென்ன ஸாஹஸந்தான்! இது தன்னால் இயலுமென்று தொடங்கினாளே, "கடல் கொண்ட கண்ணீ" ரீறே. கோகுள்இலையைக்கொண்டு கடலைவற்ற இறைப்பதாக நினைப்பாளே! தன்கையாலே கண்ண நீரை இறைக்கப் பாராநின்றாள். *கிமர்த்தம் தவநேத்ராப்யாம்* என்னும்படிகாணும் இருக்கிறது. [சங்கு] - கண்ணநீரை மாற்றினால், கண்ணாலேகாண வந்து தோற்றும்படியை நினையாநின்றாள். "தவளவொண் சங்கு சக்கரம்" என்று திவ்யாயுதங்களோடே காணவிறே. இவள்தான் ஆசைப்பட்டிருப்பது. உகவாத கம்ஸாதிகளுக்கிறே த்விபுஜனாகவேண்டுவது *தேநைவரூபேண சதுர்ப்புஜேந* என்றானிறே காணவாசைப்பட்ட அர்ஜுநன். "கூராராழிவெண் சங்கேந்திவாராய்" என்னக்கணிசித்து பலஹானியாலே தலைக்கட்டமாட்டாதே, விடாயன் கையைமடுத்துத் தண்ணீரை வேண்டுமாப்போலே, குறையும் அஞ்சலியாலே தலைக்கட்டாநின்றாள். [தாமரைக்கண்ணென்றே தளரும்] - அவ்வாழ்வார்களளவும்வந்து அலையெறிகிற கண்ணழகைச் சொல்லப்புக்கு, நடுவே தளரா நின்றாள். "உன்தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்" என்று சொல்லப்புக்கு, நடுவே தளரா நின்றாள். *ராமம் ரக்தாந்தநயநம் அபச்யந்தீ ஸுது:க்கிதா* என்னுமாபோலே. தளருகிறதென்? வேறொன்றாலே போது போக்கிறாலோ என்பர்களே ; [எங்ஙனே தரிக்கேனுன்னைவிட் டென்னும்] - பரவ்யூஹவிபவங்களிலே யாசைப்பட்டேனாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? [உன்னைவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் - என்னும்] - உறக்கத்தாலே, சூது சதுரங்கத்தாலே, போதுபோக்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டதென்னும். உம்முடைய வைலக்ஷண்யம் நீர் அறிந்தால், நம்மைப் பிரிந்தார் தரிக்கமாட்டார்களென்னுமிடம் நீரே யறியவேண்டாவோ? [உன்னைவிட்டு எங்ஙனே தரிக்கேன் என்னும்] - உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? கண்டாயாகில் பிரியாய்; பிரிந்தாயாகில் இவள்பட்டது படுவுதி. "எங்ஙனே தரிக்கேன்?" என்ற அநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, [இருநிலம் கைதுழாவிருக்கும்] - (கண்ணநீர்ப்ரவாஹிக்கச் சேருகையால்) மஹாப்ருதிவி ஒரு பிங்காணுக்குஉட்பட்ட சந்தாபங்கம் பட்டதுபடாநின்றது [செங்கயல்] - அவ்வூரில் வர்த்திக்கிற திர்யக்குக்களின் ஸ்வபாவம் இவளுக்கு அரிதாவதே! அவை தம்நிறம் பெற்று வர்த்தியா நின்றன ; இவள் நிறமிழந்தாள். நாரத்தைப் பற்றினது களித்து வர்த்தியாநின்றது, நாராயணனைப்பற்றின இவள் து:க்கிப்பதே! [செங்கயல்] - அழகியகயல். அக்கயல் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவள் உன்னைவிட்டுதரிக்கவல்லது? *ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்னக்கடவதிறே இவளையும். [இவள்திறத்து] - *ஏஹி பச்ய சரீராணி* என்னுமாபோலே, இவள்படி பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே காட்டுகிறாள். ராக்ஷஸர்தின்ற உடம்பைக் காட்டினாப்போலே, விரஹம்தின்ற உடம்பைக்காட்டுகிறாள். [என்செய்கின்றாயே] - இவள்திறம் செய்யப் பார்த்ததென்? உம்முடையவூரில் பதார்த்தங்கள் பெற்றதும் பெறவேண்டாவோ, உம்மையாசைப் பட்ட இவள்.

என்செய்கின்றாயென்தாமரைக்கண்ணாவென்னும் கண்ணீர்மல்கவிருக்கும்*
என்செய்கேனெறிநீர்த்திருவரங்கத்தாயென்னும் வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்
[துருகும்*
முன்செய்தவினையேமுகப்படாயென்னும்முகில்வண்ணாதகுவதோவென்னும்*
முன்செய்திவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்தளந்தாயென்கொலோமுடிகின்ற
[திவட்கே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை என்னாய்விடக் கடவது? என்கிறாள். [என்செய்கின்றாய் என்று தொடங்கி] - உன் கண்ணழகைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட நீ என் ஆர்த்திநிரக் கண்களாலே நோக்கியருளப்பார்த்தாயோ இல்லையோ என்னும். நான் அபேக்ஷித்த போதே நோக்கி அருளாமையாலே, இன்னாப்பாலே கண்ணநீர் வெள்ளமிட சேஷ்டிக்கக்ஷமையன்றிக்கே யிருக்கும். ச்ரமஹரமான கோயிலையும் பெரியபெருமான்திருவழகையும் நினைத்துப்பெருவிடாயாலே காணப்பெறாமையாலே, செயலற்று ''என்செய்கேன்?'' என்னும். இதுக்குமேலே ஸந்தாபத்தாலே வெவ்விதாக பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். இத்துக்கத்துக்கு அடியாக நான் பண்டுபண்ணின பாபமே உன்னுடையவடிவைக் காட்டவல்லையே என்று அதின் கொடுமையைச் சொல்லாநிற்கும். கர்மாநுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேக்ஷித்திருக்கை ஜலஸ்த்தலவிபாகமில்லாத உன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கு ஸத்ருசமோ? என்னும். [முன்செய்து இவ்வுலகமுண்டுமிழ்ந்துளந்தாய்] - நான் உதாரனாய் இருந்தேனோ? என்னில்; நிர்ஹேதுகமாகப் பண்டு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணியருளினவனல்லையோ?

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள்தசை என்னாய்விடக்கடவது? என்கிறாள். [என்செய்கின்றாய் என் தாமரைக்கண்ணா என்னும்] ''தாமரைக்கண் என்றே தளரும்'' என்று தளர்த்திக்கு உடலானது இப்போது தாரகமாய்ச்செல்லுகிறது. நீர் ஏறுண்டார்க்கு அந்நீரைத்தெளித்து ஆச்வஸிப்பிக்குமாபோலே, எனக்கு ஆற்றாமையை விளைத்த கண்களாலே என் ஆர்த்திதீர்க்கப்பார்த்தாயோ, இல்லையோ? கண்களாலே பிறர்க்கு ஆகாதபடி பண்ண அமையுமோ? ஸதாதர்சநத்தையும் பண்ணவேண்டாவோ? முதலிலே ''நானும் என்உடைமையும் நீ இட்ட வழக்கன்றே'' என்று கண்ணாலே சொன்ன வார்த்தை ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமாய் அமையுமோ? அது அர்த்தக்ரியாகாரியாக வேண்டாவோ? [கண்ணீர் மல்கவிருக்கும்] - அப்போதே நோக்கக்காணாமையாலே கண்ணீர் மல்காநின்றது. ''கைகளால் இறைக்கும்'' என்கிற அளவுபோய், செறிந்து இற்றுப்பாயும் அளவாயிற்று. ஸஞ்சாரக்ஷமையுமன்றிக்கே, ஒன்றை அநுஸந்திக்கவும் மாட்டாதே ஸ்தப்தையாய் இருக்கும். [என்செய்கேன் எறிநீர்த்திருவரங்கத்தாய் என்னும்] - 'ச்ரமஹரமான கோயில்வாஸத்தை நான் பெறுகைக்கு நான் என்செய்வேன்?' என்னாநின்றாள். அவ் வலையற்று வாயிலே கொண்டுபோய் என்னைப் பொகடுகைக்கு நான் என்செய்வேன்? திருப்பொருநல் பிரிந்தார்க்கு நிழல்போலே அஸஹ்யமாய் இருக்கிறதாயிற்று. என்செய்கின்றாய் என்றாள், குளிர்ந்தநோக்கை நினைத்து; என்செய்கேன் என்கிறாள், செயலறுதியாலே. [வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்துருகும்] - இவள் தனக்கு அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அபேக்ஷையும் உண்டாய், ஸகலதாபமும் ஆறும்படி ச்ரமஹரமான தேசமாயிருக்க, அதுபெறாமையாலே நெடுமூச்செறியாநின்றாள். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து, அவ்வுஷ்ணத்தாலே உருகாநிற்கும். ''தஹந்தீவ நிச்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண:'' - ச்சேதநாதிகளுக்கு அநர்ஹமான ஆத்மவஸ்து த்ரவத்ரவ்யமாகாநின்றது. [முன்செய்த இத்யாதி] - என் இத்துக்கத்துக்கு அடியாக நான்முன்புபண்ணின பாபமே உன்னுடைய வடிவைக் காட்டவல்லையே; ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதமாக அவனை இன்னாதாகாமே, ''உன்னாலேவந்தது'' என்று நான் ஆறியிருக்கும்படி. அதின் கொடுமையை நினைத்துச் சொல்லாநிற்கும் என்றுமாம். [முகில்வண்ணாதகுவதோ என்னும்] - கர்மாநுகுணமாக நான் நோவுபடக்கண்டு உபேக்ஷித்திருக்கை, ஜலஸ்த்தலவிபாகமில்லாத உன்னுடைய ஔதார்யத்துக்கு ஸத்ருசமோ என்னும். து:க்கஹேதுவான பாபம் முன்னேநின்றாலும்,

அதுக்கு உயிர் இல்லாமையாலே இன்னுதாகைக்கு ப்ராப்தி இல்லை; ப்ராப்தி யுள்ள உனக்கு இவ்வளவில் முகங்காட்டாதொழியப் போருமோ? முன்செய்த வினையே முகப்படாய் என்ற இடம்—ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் அவிசதமானார்வார்த்தை: முகில்வண்ணுதகுவதோ என்கிற இது—ஸ்வரூபத்தை உள்ள அளவு கண்டார் வார்த்தை. "அசேதநமாய் அநீச்வரமாய் இருந்துள்ள க்ரியாகலாபம் ப்பலப்ரதமாகமாட்டாது; ஸர்வஜ்ஞந் தாவா யிருப்பானொருவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் நிக்ரஹத்தாலே ப்பலம்" என்றிருக்கையிறே அதாகிறது. "த்வதக்ரே சரணாகதாநாம் பராபவ:" "தோஷோ யத்யபி தஸ்யஸ்யாத்" என்றிறே இத்தலையில் வார்த்தை. முன்செய்த என்கிறவிடம் பதினெட்டுஒத்தாலும் சொன்ன அர்த்தம்போலே இருக்கிறது; முகில் வண்ணு என்கிற இடம் சரமச்லோகம்போலே இருக்கிறது. இப்படி நான் உதாரனாய் இருந்தேனோ என்ன, [முன்செய்து இவ்வுலகம் இத்யாதி] - நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினவன் அல்லையோ? ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் யௌகபத்யத்தை "கர்மாநுகுணம்" என்னவொண்ணுமோ? அபுநரா வ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்தைப் பெறுகைக்கு அடியாய் இருப்பதொரு கனவியதொன்று சேதநன்தலையில் கிடக்கவற்றே? [என்கொலோ முடிகின்றது இவட்கே] - இவள்இடையாட்டத்தில் நீ செய்யப் பார்த்தபடி என் என்னுதல். இவளுடைய தசை என்னாய்விடக்கடவது என்னுதல். இவள் என்கிறது, நீர் ரக்ஷித்த ஜகத்துக்கும் இவளுக்கும் உண்டான நெடுவாசி அறியீரோ? அநந்யபரையாய் அநந்யகதியாய் அபலை யாய் இருக்கிற இவள்இடையாட்டத்தில் என்செய்தருள நினைத்தருளினீர்? என்கிறாள்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. இப்பெண்பிள்ளையுடைய தசை என்னாய்விளையக்கடவது? என்கிறாள்.

[என்செய்கின்றாய்] - ஆற்றாமை மிகமிக அவனைக்கேட்குமித்தனையிறே. [என்தாமரைக் கண்ணாவென்னும்] - ஒரு நீர்ச்சாவியான பயிருக்கு ஒரு பாட்டம் வர்ஷிக்கக் கடவதன்றோ? என்கிறாள். *அவலோகநதாநேந பூயோ மாம் பாலய* என்னக்கடவதிறே. "தாமரைக்கண் ணனென்றேதளரும்" என்றது; உணருகிறபோது கண்களை வாய்வெருவிக்கொண்டாயிற்று உணர்ந்ததும். கிட்டின ஸமயத்தில் "நானும் என்னுடைமையும் நீயிட்ட வழக்கன்றோ" என்றது கண்ணாலேயிறே; அதிலேயிறே இவளெழுதிக்கொடுத்தது. கண்ணாலேநோக்கி அணைக்கும்படியைநினைத்து, அந்த பாவப்ரகர்ஷத்தாலே கலங்குபிரிந்தாப்போலே கண்ணீர் மல்கவிருக்கும். [என்செய்கேனித்யாதி.] - என் தாபம் ஆறும்படி அவ்வலையேற்றிலே கொண்டு போய்ப் பொகடவல்லீகோளே என்னும். திருப்பொருநலில் நீர், பிரிந்தார்க்கு நிலாப்போலே உபதப்தமாயிராநின்றது போலே. [என்செய்கேன்] - உன்னைக்கிட்டுகைக்கு நான் செய்வதென்? அப்போதே கிட்டப்பெறுமையாலே, "ஆசைப்பட்ட நாம் அழகிதாகப் பெற்றோம்" என்று நெடுமூச்செறியாநிற்கும். *தஹந்தீமிவ நிச்வாஸைர் வ்ருக்ஷாந் பல்லவதாரிண:* நெடுமூச்சாலே தன்பகையறுக்கப் பாராநின்றாள். பல்லவதாரிகளாயிருக்கை இப்போது இவளுக்குப் பகையிறே! ஒருபடிப்பட நின்று நலிகிறபடியிறே அவை. ராக்ஷஸிகளுறங்கும் போது மூண்டிறே, உருவ இப்படியே நிற்கிறவித்தனையவை. [உருகும்] உருகுகிறபடியே நிற்கு மத்தனை. இனி நெடுமூச்செறிகைக்கு தர்மியுமில்லையோ என்னும்படியுருகும். வெவ்விதாகப் பலகால் நெடுமூச்செறிந்து அவ்வுஷ்ணத்தாலே யுருகாநிற்கும்: [முன்செய்தவினையே] வலிக் கைக்கு விரகுபார்க்கிறபடி. நான் முன்புபண்ணினபாபமே, என்முன்னேவந்து நிற்கவல்லீரே என்னும். நீ முகங்காட்டினுயாகில், 'தாமரைக்கண்ணா-என்செய்கின்றாய், என்று அவனைக் கேளாதொழியலாயிற்றே. "நான் செய்தவினையின் பயன் இதுவான பின்பு நாம் ஆரை வெறுப்பது?" என்றிருக்கலாயிற்றே. ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் இவர்க்குமுள்ளது ஒன்றாயிற்று; "நன்மை அவனாலே" என்றும், "தீமை தந்தாமாலே" என்றுமாயிற்று இருப்பது. *மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சிந்மஹதஸ்தீதி நஸம்சய:* என்றாளிறே. [முகில்வண்ணுதகு வதோ என்னும்] நான் பண்ணின பாபம் கிடக்கிடும். கர்மாநுகுணமாகவோ நீர் காரியஞ்செய் யுமது? (தகுவதோ - சேருமோவென்றபடி.) ஜலஸ்த்தலவிபாகம்பாராதே நீர் வர்ஷிக்கும் உம் முடைய ஔதார்யகுணத்துக்குப் போருமோ? என்னும். "ஒருக்ரியாமாத்ரத்துக்கு இத்தனையு மிருண்டோ? நான்காண் இது விளைத்தேன்" என்று அவ்வடிவைக்கொண்டுவந்து காட்டவல்லீ யேஎன்னும். இது பக்திகார்யமே யாகிலும், பகவதநுபவ விரோதியாகையாலே பாபமென்

றது. அநிஷ்டாவஹம்-பாபமாயித்தனையிறே. தகவிதோ என்றபாடத்தில் நான் பண்ணின பாபம் எனக்கநுபவிக்கவேணுமாகில் உம்முடைய தகவுக்கு விஷயம் இன்னது என்னும். முன்செய்தவினையே முகப்படா யென்கிறவிடம் - க்ரியை அத்ருஷ்டரூபத்தாலே நின்று ப்பலந் தரும்'' என்பார் வார்த்தை; முகில்வண்ணா என்கிறவிடம் - ''ஒருபரமசேதநனுடைய அநுக்ரஹமே ப்பலப்ரதமாவது'' என்றிருக்கும் வேதாந்திகள் வார்த்தை. ''ஸதோஷராயிருப்பார் ராம கோஷ்ட்டிக்காரல்லர்'' என்கிற மஹாராஜர் தொடக்கமானார் வார்த்தைபோலே கீழ்ச் சொன்னது. *தோஷோ யத்யபி தஸ்யஸ்யாத்* என்ற ராமஸித்தாந்தம்போலே மேல். *மாம் நமஸ்குரு* என்றாப்போலே கீழ்ச்சொன்னது. *மாசுச:* என்றாப்போலே 'தகவிதோ' என்கிறது. ''முகில்வண்ணா'' என்கைக்கு நம் ஔதார்யம் எங்கே பலிக்கக்கண்டுசொல்லுகிறது? என்ன, [முன்செய்து இத்யாதி] நிர்ஹேதுகமாக முன்பு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி, ''தகவிதோ'' என்கைக்கு உபகரணமில்லாதவன்று இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினாய் நீயன்றோ? கரண களேபர விதுரமான இத்தை வெறும் உன்க்ருபையாலே உண்டாக்கினாயித்தனையன்றோ? உண்டாக்கிவிட்டவளவேயோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளே கிடந்து நோவுபடாதபடி புறப்படவிட்டு, எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொண்டு, ஸர்வவிதரக்ஷணமும் பண்ணிற்றிலையோ! [என்கொலோ முடிகின்றதிவட்கே] இவளளவில் தர்மிலோபமேயோ ப்பலிக்கப்புகுகிறது? நீர் ரக்ஷிக்கிற பூமிக்கும் இவளுக்கும் ஒருவாசியுண்டாக நினைத்திருக்கிறீரோ? (அநந்யபரையாய் அநந்யகதியாய் அபலையாயிருக்கிறவள்;) இவளுடைய கர்மமோ, உம்முடைய அநுக்ரஹமோ ப்பலிக்கப்புகுகிறது? (இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்யப்பார்த்த படி எங்ஙனே யென்னுதல், இவளுடைய தசை என்னாய்விளையக்கடவதென்னுதல்.)

வட்கிலளிறையும்மணிவண்ணா! என்னும் வானமேநோக்கும்மையாக்கும்*
உட்குடையசுரருயிரெல்லாமுண்ட ஒருவனே!என்னுமுள்ளுருகும்*
கட்கிலீ! உன்னைக்காணுமாறருளாய் காகுத்தா! கண்ணனே! என்னும்*
திட்கொடிமதிள்சூழ்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்செய்திட்டாயே? (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்தது என்? என்கிறாள். [வட்கிலள் என்று தொடங்கி.] - ஒன்றும் லஜ்ஜிக்கத்தவிர்ந்தாள். லஜ்ஜைபோகையாலே ஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை தோற்றும்படி, மணிவண்ணா! என்று திருநாமத்தை வாய் விட்டுச் சொல்லாநிற்கும். ''இவ்வார்த்தத்வநிவழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாப் போலே தோற்றியருளவேணும்'' என்று ஆகாசத்தைப் பாராநிற்கும். அங்குவந்தருளக்காணாமை யாலே அறிவுகெடும். பின்னையும் அக்ஷணமேதெளிந்து 'மிடுக்குடையரான அஸுரரை முடித்த ஏக வீரனே!' என்று ப்ரதிபந்தகநிரஸநஸாமர்த்த்யத்தைச் சொல்லி அது தனக்குஉதவாவிட்டவாறே உள் உடையும். [கட்கிலீ என்று தொடங்கி] - பாஹ்யசக்ஷுஸ்ஸுக்கு ஒருநாளும் விஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற நீ, நான் உன்னைக்காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். [காகுத்தா] - இங்ஙனே அரிதான பொருளைச் செய்வரோ என்னில், காகுத்ஸ்த்தனல்லையோ? [கண்ணனே என்னும்] - அங்குப்பெறு தனவும் பெறுவிக்கும் க்ருஷ்ணன் அல்லையோ என்னும். [திட்கொடிமதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய்] – ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் பெறாதார்க்கும் உன்னைக்கொடுத்தருளக் கடவதானமை தெரியும்படி கொடிகட்டிக் கொண்டன்றோ கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளுகிறது?

இ.—மூன்றும்பாட்டில்: இவள் இவ்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்தது என்? என்கிறாள். [இறையும் வட்கிலள்] - 'வட்கு' என்று லஜ்ஜை. இறையும் இலள் என்றது - தாய் என்று பாராதே, சொல்லக்கடவதல்லாத வார்த்தையைச் சொல்லி அநுதபிக்கவும் அறியாதிருக்கை. இவளுக்கு நிரூபகமான நாண் மடம் அச்சம் என்கிற இவை இல்லாமையாலே நிரூப்யமானதர்மிலோபம் பிறந்தது என்கை. இவளுக்கு லஜ்ஜை குடிபோனபடி நீ அறிந்தபடிஎங்ஙனே? என்னில், [மணிவண்ணா என்னும்] - தாயாரான என்முன்னே ஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை தோற்றும்படி பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணு

கின்றாள். காமிநியானவள் வடிவழகிலேயிறே ஈடுபடுவது? அதுதோற்ற வாய்விடாநின்றாள். "அத்ருஷ்ட பூர்வவ்யஸநா ம்ருதுசீலா மநஸ்விநீ, தேநதுக்கேந ருததீ நைவ மா கிஞ்சி தப்ரவீத்" என்று எல்லாதசை யிலும் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கேயிறே இருப்பது. [வானமேநோக்கும்] - "மணிவண்ணா! என்கிற ஆர்த்தத்வநிகேட்டு இருக்கக்ஷமனல்லன்; த்வநிவழியே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு வந்துதோற்றினாப்போலே தோற்றியருளும்" என்று ஆகாசத்தையேபார்க்கும். "பரமாபதமாபந்ந:" என்கிற வசநத்துக்கு மேலே யிறே இவளுடைய தசை. அங்குவந்து தோற்றக்காணாமையாலே [மையாக்கும்] - மயங்காநின்றாள். அறிவுகெடாநின்றாள். ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டானால்வரப்போமோ? நீ இங்ஙன் அழிகிறதென்? என்ன, [உட்குடையசுரர்இத்யாதி] - நான் வரப்பார்த்தால் ப்ரதிபந்தகமுண்டித்தனைபோக்கி, நீ வரப் பார்த்தால் நிவாரகர் உண்டோ? உட்கென்று மிடுக்கு. ப்ரபலமான அஸுரவர்க்கத்தை நிச்சேஷமாக முடித்த ஏகவீரன் என்னா நின்றாள். "சேஷிக்கில் பின்பும் ஆச்ரிதர்க்கு நலிவுவரும்" என்று நிச்சேஷமாக முடிக்கை. ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களை அழிக்கைக்கு ஸஹகாரிவேணுமோ? உன்னால் அழிக்கவொண்ணாத விரோதி என்னால் அழிக்கப்போமோ? [உள்ளுருகும்] - அப்போது செய்யக்காணாமையாலே உள்ளுடையும். நீர்ப்பண்டம்போலே சிதிலையாகாநின்றாள். உருகாநிற்குமத்தனையோ, அதீந்த்ரியவஸ்துவை "காண" என்றால் காண முடியுமோ? என்ன, தன் தலையாலேகாண இழிவார்க்கன்றோ அவ்வருமை. நீகாட்டக் காண்பார்க்கு அவ்வருமையுண்டோ? [கட்கிலீ] - பாஹ்ய சக்ஷுஸ்ஸுக்கு அவிஷயமான நீ, நான் உன்னைக்காணும்படி க்ருபை பண்ணியருளவேணும். "நசக்ஷுஷா பச்யதி" என்கிறது—தாம் தாமே காண இழிவார்க்கு; "தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" என்று அவன்தானே காட்டு மன்று அவ்வருமையில்லை. சிலர்க்கு ஸதாதர்சநம்பண்ணக் கொடுத்திலையோ? கட்கிலீ - கண்ணுக்கு இலீ என்றபடி. இப்படி அரிதானபொருளை நாம் சிலர்க்கு அருளிற்றுண்டோ? என்ன [காகுத்தா] - "ரூபௌதார்ய குணை: பும்ஸாம்" என்றும், "ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்" என்றும் நாகரிகர்க்கும் வநவாஸி களுக்கும் காட்டிக்கொடு திரிந்திலையோ? ஒருகாற்செய்ததுகொண்டோ? என்ன, [கண்ணனேஎன்னும்] - "ஆயாந்தம் புண்டரீகாக்ஷம் வீக்ஷமாணா: குருஸ்த்ரிய:" என்றும், "தாஸாமாவிரபூத்" என்றும் இடைச்சி களுக்கும் அகப்படக் காட்டிக்கொடுதிரிந்திலையோ? இரண்டு அவதாரமும் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததே என்ன, [திட்கொடி இத்யாதி] - அவதாரங்களில் பிற்பட்டாரும் இழவாமைக்கன்றோ இங்கேவந்து சாய்ந்தருளிற்று. திண்ணியமதிள் என்னுதல்; திண்ணிய - கொடிஎன்னுதல்; அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடிஎன்கை. "வருவார்எல்லோரும் வாருங்கோள்" என்று உறுதியாகக் கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது? [இவள் திறத்து என்செய்திட்டாயே] - இவளுக்கு இவ்வளவான தசையை விளைக்கைக்கு நீஇட்டமருந்து? என்? என்கிறாள். அதாகிறது - உன்முகம் மாயமந்திரந்தான் கொலோ என்று வடிவழகைக்காட்டுகை யிறே. இவள் கேட்கிறதென் என்னில்; அதுவாகில், அதுக்கு ப்ரதிக்ரியையாக "த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத்கலாம்" என்கிற இவளை அவன்முன்னே நிறுத்தி. இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப் படுத்துவாளாக நினைக்கிறாள்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. இவள் இவ்வவஸ்த்தையை ப்ராப்தையாகைக்கு இவளிடை யாட்டத்தில் நீர் செய்ததென்? என்கிறாள்.

[வட்கிலள் இறையும்] இதுக்கு சீயர் அருளிச் செய்வது, "இவள்முடிந்தாள்" என்று. (வட்கென்று லஜ்ஜை) லஜ்ஜையையிட்டிறே ஸ்த்ரீத்வத்தைஅறிவது. ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வரும் குணம்போனால் ஸ்வரூபமும்போயிற்றாமத்தனையிறே. நிரூபகத்தையொழிய நிரூப்யஸித்தி யில்லையே. இவள் லஜ்ஜைகுடிபோனமைக்கு ஸூசகமென்? என்னில், [மணிவண்ணா வென்னும்] - பர்த்ருநாமக்ரஹணம் பண்ணாநின்றாள். பெற்றதாய்முன்னே வடிவழகைச் சொல்லாநின்றாள். நான் கேட்டாலும் மறைக்குமத்தைத் தான் வெளியிடாநின்றாள். காமிநி ஆசைப்படுவது வடிவழகையிறே. தான் அகப்பட்ட துறையைச் சொல்லாநின்றாள்; மெய்யே நினைத்து, மெய்யே சொல்லி, மெய்யே யநுபவிக்கை இவர்க்கு ப்ரக்ருதியாய்விட்டதே! 'உன்சின்னமும் திருமூர்த்தியும் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவே வருளெனக்கு' என்று அவன்பாடு இவள் வேண்டிக்கொள்வதும் இதுவேயிறே. [மணி வண்ணாவென்னும்] - வடிவழகைச்சொல்லுவது, ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுவதாகாநின்றாள்.
* அத்ருஷ்டபூர்வவ்யஸநா ம்ருதுசீலா மநஸ்விநீ, தேநதுக்கேந ருததீ நைவ மா கிஞ்சிதப்ரவீத்* என்று,

தக்க - சகாசத்துக் வாய்விடக்கடவதன்றிக்கே பிறப்பதொன்றிறே இது. [வானமே நோக்கும்] நக்ஷத்ரங்கள் வாய்விட்டு கேட்டிருக்க க்ஷமனல்லன், க்ஷமரிலே ஸ்ரீகஜேந்த்ர ஆழ்வான் ... ஆர்த்தத்வனி கேட்டிருக்க க்ஷமனல்லன், ... தோன்றியருளுமென்று ஆகாசத்தையே பார் ... தோன்றினப்போலே தோன்றியருளுமென்று ஆகாசத்தையே பார்க்கும். அதுக்கும் அவ்வருகேயிறே இவளுடைய தசை. அங்கு ... *பராஅதம்பஸ:* என்கிற அதுக்கும் அவ்வருகேயிறே இவளுடைய தசை. அறிவுகெடாநின்றாள். [மையாக்கும்] மயங்காநின்றாள்: அறிவுகெடாநின்றாள். வந்து தோற்றக்காணுமையாலே [மையாக்கும்] மயங்காநின்றாள்; நான் உப்பார்த்தால் மயங்கத்திருமோ விரோதி கனத்திருக்கில்? என்ன, [உட்குடை இத்யாதி,] நான் உப்பார்த்தால் விரோதகருண்டோ? உட்கென்று ப்ரதிபந்தகமுண்டாகிலன்றோ, தீயே வரப்பார்த்தால் விரோதகருண்டோ? அழியச்செய்கைக்கு. மீடுக்கு. எதிரிகள் மிடுக்குமாய் ப்பலருமாமத்தனையன்றோ வேண்டுவது அழியச்செய்கைக்கு. [உண்ட] *பஞ்சஜநார்த்தநாக்ருத்த.* என்கிறபடியே. [ஒருவனே என்னும்]வடிவழகுக்குப் போலீ [உண்ட] *பஞ்சஜநார்த்தநாக்ருத்த.* என்கிறபடியே. [உட்குடை இத்யாதி] தான் விரபக்தி யுண்டாகிலும் விரக்துக்குப் போலச்சொல்லலாவதில்லை, [உட்குடை இத்யாதி] தான் விரபக்தி யுண்டாகிலும் விரக்துக்குப் போலச்சொல்லாநின்றாள். *த்வம் நீச சசவத் ஸம்ருத:* என்னுமவனிறே. வென்னுமிடத்தோற்றச் சொல்லாநின்றாள். *த்வம் நீச சசவத் ஸம்ருத:* என்று சிரிக்கையாம். விளம்பமோ ஆவின் [உள்ளுருகும்] "என்னுடையுண்டாயிருக்கிறேன்?" என்று சிரிக்கையாம். 'உருகுங்காட்டில் நிக்கே யிருக்க, ப்பலியாதொழிந்தவாறே நீர்ப்பண்டம்போலே யுருகும். 'உருகுங்காட்டில் அதீந்த்ரியமல்லது கண்ணுக்கிலக்காமோ?' என்பர்களே; அருளாலே பெறுவார்க்கு அங்ஙனொரு நியதியுண்டோ? என்னுமாயிற்று இவள். *ந சக்ஷுஷா பச்யதி* என்கிறது - தாந்தாமே காண இழிவார்க்கு; *தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்* என்று அவன்தானே காட்டுமன்று அருமையில்லை. அர்ஜுநனுக்கு திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டிற்றில்லையோ? [உன்னைக்காணுமாறருளாய்] உன்னைக் காணவரிது [கட்டிலீ] - கன்றுக்கேலி! என்றபடி. [உன்னைக்காணுமாறருளாய்] உன்னைக் காணவரிது? ஸ்வயத்நத்தாலே பெறவிருப்பார்க்கன்றோ? உன்னருளடியாகக் காண்பார்க்கும் அரிதோ? [காகுத்தா!] *ரூபௌதார்யகுணை:* என்னும் அருளாலே காண் ஆர்த்தர்க்குக் காட்டிற்றே? என்ன, [காகுத்தா!] *ரூபௌதார்யகுணை:* என்னும் *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்றும், எதிரிகளுக்கும் வநவாஸிகளுக்கும் காட்டிக்கொடுத்திலை *ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம்* என்றார். ஸஜாதீயைகளான பெண்களுக்கு யோ? ஒருகால் செய்ததுமுண்டோ? என்னை. [கண்ணனே] ஸஜாதீயைகளான பெண்களுக்கு யோ? ஒருகால் செய்தது ... *தாஸாமாவிரபூத்* ஒருநீர்ச்சாவியிலே ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாப் உன்னைக் காட்டிற்றிலையோ? *தாஸாமாவிரபூத்* அவர்கள் முன்னே தோற்றினபின்பு வடிவில் பிறந்த போலே யிருக்கை. *ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ:* அவர்கள் நெஞ்சில் மறத்தை மாற்றுவது, பரிவட்டவாய்ப் செவ்வி *பீதாம்பரதரஸ் ஸ்ரக்வீ* பெண்கள் நெஞ்சில் மறத்தை மாற்றுவது, *ஸாக்ஷாந் மந்மதமந்மத:* காமன் கையிலே பையும் தோளில்மாலையையும் காட்டுமாயிற்று. *ஸாக்ஷாந் மந்மதமந்மத:* காமன் கையிலே நாடுபடுமத்தைக் காமன்தான்படும்படி யிருக்கை. [இட்கொடியித்யாதி] அவதாரகாலத்தில் உதவிற்றிலீரோ! என்ன: அவதார காலத்தில் உதவப்பெறாதார் இழவு தீர்க்கவன்றோ இங்கு வந்து சாய்ந்தருளிற்று. உகந்தார்க்குக் காட்சிகொடுக்கக் கொடிகட்டிக்கொண்டன்றோ கிடக்கிறது. இன்னியமதின் என்னுதல்: இன்னியகொடி யென்னுதல்; அவிழ்த்துக்கட்டாத கொடியென்கை. "வருவார்செல்வார் நம் வாருங்கோள்" என்று கட்டினகொடி. [இவள்திறத் தென்செய்திட்டாயே] இவள் இப்படிபிச்சேற என்ன மருந்திட்டாய்? அவன் இவளறியாதபடி ஒரு முகத்தாலே மருந்திடுமே, "மையவேற்றி மயக்க உன்முகம் மாயமந்திரந்தான்கொலோ!" என்று தன்முகத்தைக் காட்டுகையிறே அவன் மருந்திடுகையாவது. இவள் கேட்கிறதென்? என்னில்: அதுவாகில் அதுக்கு ப்ரதிக்ரியையாக, *த்ரைலோக்யராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத் கலாம்* என்கிற இவளை அவன் முன்னே நிறுத்தி, இவள்பட்டதெல்லாம் அவனைப் படுத்து வாளாக நினைக்கிறாள்.

இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும் எழுந்துலாய்மயங்குங்கைகூப்பும்*
கட்டமேகாதலென்றுமூர்ச்சிக்கும் கடல்வண்ணா!கடியைகாணென்னும்*
வட்டவாய்நேமிவலங்கையாவென்னும் வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்*
சிட்டனே! செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்! இவள்திறத்தென்சிந்தித்தாயே? (4)

ஒ.— நாலாம்பாட்டில், இப்பெண்பிள்ளைதிறத்துச் செய்தருள நினைத்தது என்? என்று பெரிய பெருமாளுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறாள் - [இட்டகாலென்று தொடங்கி.] - ஸ்வாதீனமல்லாமையாலே

தோழிமார் இட்டுவைத்த காலும் கையுமாய்த்தான் சேஷ்டிக்கமாட்டாதே இருக்கும்படி அவஸந்நையாயிருக்கச்செய்தே விளக்கு முடியுமளவில் கிளம்பா அவியுமாபோலே ஸ்வஸ்த்தரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவி மோஹிக்கும். உணர்த்தியின்றிக்கே இருக்கச்செய்தே பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும் அத்தாலேஉணர்ந்து "பெரியபெருமாள் பக்கலுள்ளஸ்நேஹமே புருஷார்த்தம்" என்று இருக்கக்கடவ இவள் ஸ்நேஹம்போலே பொல்லாதது இல்லை என்றுசொல்லிப் பின்னையும் காணப்பெறாத வ்யஸநாதிசயத்தாலே மோஹிக்கும். ஸகலபதார்த்தத்தையும் 'தன்னுள்ளே அடக்கி ஒன்றை ஒன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் கடலின்தன்மையானநீ என் திறத்தில் கண்ணறையனுயிராநின்றாய் என்னும். [வட்டவாய்என்றுதொடங்கி] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டு 'வட்டவாய்நேமிவலங்கையா வந்திடாய்' என்று சொல்ல உபக்ரமித்து, நடுவே இளைத்துத் திரியக் குறையும்சொல்லாநின்றுகொண்டு மோஹியாநின்றாள். கோயிலின் நிலமிதியாலே நிறைய நீர்மையுடையீரான நீர் இவள்திறத்துச் செய்தருளப் பார்த்தருளிற்று என்?

இ. —நாலாம்பாட்டில், உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதிருக்கிற இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறது என்? என்கிறாள். [இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும்] - ஸ்வாதீநமல்லாமையாலே, தோழிமார் இட்டுவைத்தகாலுங் கையுமாய் இருக்கும். விரஹம் ஸந்திபந்தங்களையும் குலைத்துச்சிதறிக் கிடக்கிறவித்தனை. [எழுந்துலாய்] - இவ்வளவான தசையாய் இருக்கச்செய்தே, அவியும் விளக்குக் கிளம்பி அவியுமாபோலே, ஸ்வஸ்த்தரைப்போலே எழுந்திருந்து உலாவாநின்றாள். [மயங்கும்] - கிளம்பின ஸமநந்தரத்திலே அவியுமாபோலே, மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] - உணர்த்தியின்றியே இருக்க, பூர்வவாஸநையாலே கைகூப்பும். மோஹித்த தசையிலும் தவிருகிறிலள். மயங்காநிற்கச்செய்தே உணர்த்தியுடையாரைப்போலே ஆயிற்று அஞ்ஜலிபண்ணுகிறது. [கட்டமேகாதல் என்று மூர்ச்சிக்கும்] - "அமுதவெள்ளத்தானாஞ் சிறப்பு விட்டு" என்று ப்ரேமமே புருஷார்த்தம் என்றிருக்கிற இவள், ப்ரேமம் போலே தண்ணிதாயிருப்பதில்லை என்னாநின்றாள். இது ரஸிப்பது இவ்விஷயத்திலுடைய லாபஹேதுவானபோதிறே. விச்லேஷத்தில் நலிவுக்கு உடலாகையாலே தண்ணிதுஎன்கிறாள். இது கட்டமென்னுங் காட்டில் இதுக்குப்பரிஹாரம் பிறந்ததாகாமையாலே மூர்ச்சிக்கும். [கடல்வண்ணா கடியைகாண் என்னும்] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு எட்டாதபடி வைப்பாரைப்போலே, ச்ரமஹரமான வடிவைக் கொண்டு எனக்கு எட்டாதபடி இருக்கிறவன் என்னுதல். கடல்போலே ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே அடக்கி, ஒன்றை ஒன்று நலியாதபடி பரிஹரிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய நீ என்திறத்துக் கண்ணறையனும் இராநின்றாய் என்னுதல். உனக்கு சீலாதிகளைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களும் அநுவாதமாத்ரமாகிறன; நீ நிர்க்க்ருணன்காண் என்னாநின்றாள். நான் நிர்க்க்ருணனன்றிக்கே ஒழிவதுஎன்செய்தால்? என்னில்; "வட்டவாய்நேமி வலங்கையா என்றுதொடங்கி"-நடுவேஇளைத்து [வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] - கையுந்திருவாழியுமான ஸந்நிவேசமே ஆயிற்று இவள்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கிறது; 'வந்திடாய்" என்கிற இத்தையேஆவர்த்தியாநின்றாள். இவ்வார்த்தியில் பிற்பட்ட த்வநிகள் வெண்கலத்வநிபோலே ஓய்ஞ்சு செல்லாநின்றது. ப்ரதிகூலநிரஸநத்தில் ஸர்வதோமுகமான வாயையுடைய திருவாழியைப் பரிகரமாகவுடைய உனக்கு வரத்தட்டென்? என்னாநின்றாள். [மயங்கும்] - "வந்திடாய்" என்கிற இதுதானும் ஒவிற்று. [சிட்டனே] - இப்படி ஸ்த்ரீவதம்பண்ணி நீர் விசிஷ்டராய் இருக்க, பெண்பிறந்தார்க்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாய் இருந்தது. க்ராமணிகள் குடிகளைப் பரியும்படி அந்யாயங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்கச்செய்தே அத்யயநாதிகளைப் பண்ணுமாபோலே. ச்ரமஹரமான கோயிலில் நிலமிதியாலே தண்ணளி மிக்கிருக்கிற நீர். [இவள்திறத்து]-பேச்சுக்கு நிலமல்லாதபடி நோவு பட்டுக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [என் சிந்தித்தாயே] - நினைத்திரிந்தது என்? ஜீவிப்பிக்க நினைத்தீரோ, முடிக்கநினைத்தீரோ? இப்படிப்பட்ட ஆற்றாமையையும் பேற்றுக்குஉடலாக நினைத்திருக்கிறிலள், அவன் நினைவாலே பேறு என்றிருக்கிறாள். "உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்" என்னக்கடவதிறே.

௪௫. —நாலாம்பாட்டு. உம்மையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாத இவள்திறத்துச் செய்தருள நினைத்திருக்கிறதென்? என்கிறாள்.

[இட்டகால் இட்டகையளாயிருக்கும்] இவளுக்கு நீர்உடம்புகொடுக்க வேண்டா, இவள அவயவங்கள் இவளதீநமாகப்பண்ண வமையும். *ஸகீபிர் ந்யஸ்தப்ரகீர்ண பராதீந்த்ர விபாண்டுராங்கீ*

என்று, தோழிமார் போகட்டவிடத்தே கிடக்குமித்தனை. ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லாமையாலே தோழி இட்டுவைத்த காலும்கையுமாயிருக்கும். [எழுந்துலாய் மயங்கும்] அவியும்விளக்குக் கிளர்ந்தெரியுமாப்போலே அடியற்றவெழுச்சியும் அடியற்றவுலாவுகையுமாகிறது. அது கூடம்பின லமகந்தரத்திலே அவியுமாபோலே மயங்காநின்றாள். [கைகூப்பும்] உணர்த்தியில் தொழுமவளல்லள், மயங்கினாள் தொழாதிருக்க வல்லளல்லள். ஸாதநபுத்த்யா தொழுமதில்லை; ஆற்றாமையாலே வருமது தவிர மாட்டாள். [கட்டமேகாதலென்று] ஸாதநபுத்த்யா தொழுதாளாகில் "கட்டமே காதல்" என்னக்கூடாதிறே. விச்லேஷத்தில் கலிவுக்குடலாகையாலே ப்ரேமம் தண்ணிதென்கிறாள். [கடல்வண்ணாகடியையகாணொன்றும்] கடல் லகல பதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே யடக்கி, ஒன்றையொன்று கலியாதபடி நோக்குமாயிற்று; அப்படியே ஸர்வரக்ஷகனான நீ நிர்க்ருணனாய் என்னும். அங்கிக்கே, பிரிந்தார்க்குத் தரிக்கவொண்ணாத வடிவுபடைத்த நீ காதுகனாகின்றாய் என்னும். [வட்டவாய்நேமி] "சங்குசக்கரங்கள்" என்று சொல்லும் நிலையும் போச்சு. இப்போது கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும், அதினுடைய ஸந்நிவேசம் நிஸ்த்தமாயிருக்கிறபடி. பிடித்தவிடமெங்கும் வாயாய்க்கிடைரிருப்பது, விரோதிபோக்கப் பரிகரமின்றிக்கேயிருக்கிறயன்றே. [வந்திடாயென்றென்றே மயங்கும்] ஒருகால் "வந்திடாய்" என்று ஸாறியிருக்கவல்லளல்லளே. விடாய்த்தவன் தாஹம் சமிக்குந்தனையும் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமித்தனையிறே; அப்படியே, "வந்திடாய் வந்திடாய்" என்றுருவ அத்தையே சொல்லும்; மற்றொன்றறியாள். [மயங்கும்] வாஸனையே உபாத்யாயராகச் சொல்லு மத்தனை. [என்றென்றே] வெண்கலத்வனிபோலே சொல்லுக்குச் சொல் ஓய்கிறபடி. [சிட்டனே]-சிட்டன் திருமாலென்றபடி. பிராட்டி விஷயத்திலே வ்யாமோஹத்தை யுடையவனென்னுதல்; பிராட்டியைத் தன்பக்கலிலே பித்தாக்கித் துடிக்கப் பண்ணுமவனென்னுதல்; உம்முடைய படி சால அழகிதாயிருந்தது. உம்மைப்போலே சில சிஷ்டர்களமைந்திருந்ததிறே அபலைகள் குடிகெடுகைக்கு. அழகிதாக ஆந்ருசம்ஸ்யப்ரதாநராயிருந்தீர். ப்ரஹ்மஹத்யைகளைப் பண்ணிப் பூணூலை வெருக்கவிட்டுக் கையிலே பவித்ரத்தையுமிட்டு ஓத்துச் சொல்வித் திரிவாரைப்போலேயிருந்தது உம்முடையபடி. [செழுநீர்த்திருவரங்கத்தாய்] ச்ரமஹரமான நீரையுடைய கோயில். தண்ணீர்ப்பந்தலிலே காதுகரொருதுங்கனவோபாதியாகாதே நீர் இவ்வூரில் சாய்ந்ததும். [இவள்திறந் தென்சிந்தித்தாயே] ஸர்வஜ்ஞனுக்கும், இவளுக்கு ஓடுகிறதகைச்குப் பரிஹாரம் சிந்திக்கவேணுமோவென்றிருக்கிறாள்; திருத்தாயார் தெளிவிருக்கிறபடி. 'அவன் - விஷயமே கார்யமாய்த் தலைக்கட்டுவது' என்று அவனைக் காலைக்கட்டிக் கேட்கிறாள். *ச்ரேயோ த்யாயதி கேசவ:* என்று அநுகூல விஷயத்தில் சிந்திப்பானும் அவனிறே. இங்ஙனே மநோரதமாயே போமித்தனையோ, நிர்ணயாந்தமாகக் கடவதன்றோ.

சிந்திக்கும்திசைக்கும்தேறும்கைகூப்பும் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும்
வந்திக்கும்* ஆங்கேமழைக்கண்ணீர்மல்க வந்திடாயென்றென்றேமயங்கும்*
அந்திப்போதவுணனுடலிடந்தானே ! அலைகடல்கடைந்தவாரமுதே !*
சந்தித்துன்சரணஞ்சார்வதேவலித்த தையலைமையல்செய்தானே. (5)

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்துவருகிற அவஸ்தாவிசேஷங்களை விஜ்ஞாபித்து இவளை இப்பாடுபடுத்துகை தேவருடைய ஆச்ரிதவத்ஸலத்வாதிகளுக்குப் போருமோ? என்கிறாள். [சிந்திக்கும் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உன்னோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தையும் நினைக்கும். அப்போதே ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெறாமையாலே மோஹிக்கும்; ஒரு தேறுதலின்றியே இருக்கச்செய்தே அபேக்ஷிதம்பெற்றுத் தரித்தாரைப்போலே பராவஹமாம்படி தேறும். தேவர்படிகளை நினைத்து ஈடுபட்டுக்கைகூப்பும்; மீளவும் வ்யஸநாஸஹிஷ்ணுதையாலே திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே திருவடிகளை நினைத்துத் தண்டனிட்டுக்கிடக்கும்; ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் என்றுமாம். அத்தசையிலே கண்மிகவும் நீர்மல்குவதும் செய்ய 'பிரானே

வாராய்!" என்று நின்று கொண்டே அறிவுகெடும். [அந்திப்போது என்று தொடங்கி] - அஸுரர்க்கு பலம்வர்த்திக்கும் ஸந்த்யாகாலத்திலே ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்தருளி ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் அபிமாநிகளுமாய் பெருமிடுக்கருமான தேவர்களுக்காக நிரதிசயபோக்யமான வடிவோடே கடல்கடைந்தருளினாய்; இப்படிச்செய்வான் ஒருவனுமிருந்துவைத்து உன்திருவடிகளைச் சிந்தித்தோமாய் முடியவேணுமென்று துணிந்திருந்துள்ள இப்பெண்பிள்ளைக்கு உன்னைக்காட்டாதே இவளை மதிகெடுத்தவனே! "உன்னைக்கண்டு உன்னெதிரே முடியவேணும்" என்று ப்ராணன்களை தரித்திருக்கிறாள் என்றுமாம்.

இ.— அஞ்சாம்பாட்டில், இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடு ஒன்று சேராதே வருகிற அவஸ்தாபேதங்களை அறிவித்து இவளை இப்படிப்படுத்துகை உம்முடைய நீர்மைக்குப் போருமோ? என்கிறாள் [சிந்திக்கும்]-உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களையும் உம்மோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தையும் நினைக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமின்றியே யாயிற்று இருப்பது. மோஹித்தவோபாதி இதுவும் ஒருபடிவிக்ருதி இருக்கிறபடி. அப்போதே காணப்பெறாமையாலே [திசைக்கும்] - மோஹிக்கும். [தேறும்] - ஒருஹேது வின்றிக்கேயிருக்கத் தேறாநின்றாள். இதுதானும் பயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று. மோஹம் செல்லா நிற்க, அபேக்ஷிதம் பெற்றாரைப்போலே தேறுகை பயாவஹமிறே: சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கு அஞ்சவேணுமே: [கைகூப்பும்]-தேவர்படிகளைநினைத்து ஈடுபட்டுக் கும்பிடும். கீழே, "மயங்கும் கைகூப்பும்" என்றது, "இங்கு தேறும் கைகூப்பும்" என்றது : அல்லாதனஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இதுஒன்றும் ஸ்த்திரமாய்ச் செல்லாநின்றது: ஸ்வரூபாநுபந்தியான தர்மமாகையாலே. "நித்யாஞ்சலிபுடா:" என்னக் கடவதிறே. ஆற்றாமையாலே, [திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - நீர் உம்முடைய செல்லாமைதோற்றக் கிட்டிவைத்து, இவளுடைய அஞ்ஜலியை மறுக்கிறதென்? சேஷபூதனுக்கு அஞ்சலியோபாதியிறே சேஷி கிட்டவந்திருக்கையாகிறது. பெருமானே? என்னாநின்றாள். [வந்திக்கும்] - செயலறுதியாலே பெருமாள் எழுந்தருளி இருக்கிறபடியை நினைத்துத் தண்டனிடும். வந்திகளுடைய கார்யமாகையாலே, ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் என்றுமாம். "இதொருதோளே! தோள்மாலையே! முறுவலே!" என்று அந்யரைப்போலே புகழாநின்றாள். [ஆங்கே மழைக்கண்ணீர்மல்க] - அத்தசையிலே கண்ணநீர்வெள்ளமிட, தண்டனிட்டுக் கிடக்கும் என்னுதல்; ஸ்தோத்ரம்பண்ணாநிற்கும் என்னுதல். [வந்திடாய்] - தன் ஆற்றாமைதோற்ற, பிரானே! வாராய் என்னும். [என்றென்றே] - ஒருகால் அழைத்தால் வாராதொழிந்தால் பின்னையும் அத்தையே சொல்லுமித்தனையல்லது, வேறு சிலதான சொல்லுமவளன்றே. அச்சொலவுதானே வெண்கலத்வநிபோலே ஓய்ந்து செல்லாநின்றது. [மயங்கும்] - அதுதானும்போய் அறிவுகெடாநின்றாள். "வந்திடாய்" என்றதுவும் இழக்கக்கிடாய் புகுகிறது: நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந்திப் போது இத்யாதி]-ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தூணிலேவந்து தோற்றிற்றிலையோ என்கிறாள்: அஸுரர் களுக்கு பலம்வர்த்திக்கும் காலத்திலே. அவனுடைய வரத்திற்புகாத காலத்திலே [அவுணனுடல்]-வரபலத் தாலே திருவுகிருக்கு ஊட்டியாகவளர்த்த ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்தானே! "நரஸ்யார்த்த தநும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்த தநும் ததா" என்று இரண்டுயோநியை ஒன்றாக்கி, அவன்வரத்திற்புகாத வடிவாலே பிளந்தவனே! "மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்" என்னும்தெளிவுடையார்க்கோ உதவலாவது? மயங்கின இவளுக்கு உதவலாகாதோ? ஆணுமாய் மிடுக்கருமானவனுக்கோ உதவலாவது? அப் பருவத்தில் அபலைக்கு உதவலாகாதோ? பிறராய்வரும் கலிவோ பரிஹரிக்கலாவது? உன்னால்வந்தது பரிஹரிக்கலாகாதோ? இவளுக்கு உதவுமிடத்தில் காலநியதி வேண்டா, உன்னையழிய மாறவேண்டா. அவ்வளவேயோ? [அலைகடல் கடைந்த ஆரமுதே]-ப்ரயோஜநாந்தரபரருமாய் ஈச்வராபிமாநிகளுமானார்க்கு, நிரதிசயபோக்யமானவடிவைக்கொண்டு, க்லேசிதமான கடலைக்கடைந்தவனே! இவளுக்குக் கடல்கடைய வேணுமோ, கடல்கடைந்த வடிவைக்காட்ட அமையாதோ? ஒருப்ரணயிநியை லபிக்கைக்குப் பண்டு கடல் கடைந்தவனல்லையோ? [சந்தித்துன் சரணம்சார்வதே வலித்த இதையலை மையல்செய்தானே] - தெளிவுடைய சிறுக்கனுக்கு உன்னை அழியமாறி உதவினாய்; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தாய்; உன்னையல்லது அறியாத இவளை அறிவுகெடுத்து வைத்தாய். உன்திருவடிகளைக்கிட்டி முடியவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இப்பெண்ணை என்னுதல். உன்னைக்கண்டு உன்னெதிரே முடியவேணும் என்று ப்ராணனை தரித்திருக்கிற இவளை என்னுதல். "சைஸ்ய மாதா நபிதா நசாந்ய:". மாகஸாநுபவமேயன்றி, உன்னைக்கிட்டி பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினேனாகவேணும் என்று துணிந்திருக்கிற இவளை என்னுதல். [மையல் செய்தானே] - உன்னைக்காட்டாதே இவளை மதிகெடுத்தவனே!

௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. இவளுக்கு ப்ரதிக்ஷணம் பேதித்து ஒன்றோடொன்று சேராதே வருகிற அவஸ்தாபேதங்களை அறிவித்து, இவளை இப்படி படுத்துகை உம்முடைய சீர்மைக்குப் போருமோ என்கிறாள்.

[சிந்திக்கும்] உம்முடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் உம்மோட்டைக்கலவியையும் சிந்திக்கும். முன்பு இவ்வநுஸந்தாநமும் இன்றிக்கேயாயிற்றிருந்தது; மோஹாந்தோபாதி இதுவும் ஒரு விக்ருதியாயிருக்கிறபடி. [திசைக்கும்] அப்போதே காணப்பெறாமையாலே மோஹிக்கும். [தேறும்] ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கத் தேறுகின்றாள். இதுதானும் பயாவஹமாயிருக்கிறதாயிற்று; மோஹம் செல்லாநிற்க, அபேக்ஷிதம்பெற்றாரைப்போலே தேறுகை பயாவஹமிறே. சரமதசையில் பிறக்கும் தெளிவுக்கும் அஞ்சவேணுமே. உய்ந்த பிள்ளை பாடும்போது. "கெட்டேன், இவள் 'தேறும்' என்பதே" என்று ஜீயருளிச்செய் வராம். [கைகூப்பும்] இதுஇவளுக்குப் ப்ரக்ருதி. கீழே "மயங்கும் கைகூப்பும்" என்றது; இங்கே தேறும் கைகூப்பும் என்றது; அல்லாதன ஸஞ்சாரியாய்ச் செல்லாநிற்க, இது ஒன்றும் ஸ்திரமாய்ச்செல்லாநிற்கும் ஸ்வரூபாநுபந்தியாகையாலே. *நித்யாஞ்ஜலிபுடா:* என்னக்கட வதிறே. மோஹத்திலும் உணர்த்தியிலும் ஸத்தையுண்டே; "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டு நாம்" என்றதிறே நிலைநின்ற ஸ்வரூபம். அநுவர்த்தமாநமானதிறே பரமார்த்தமாவது. [திரு வரங்கத்துள்ளாயென்னும்] "பெருமானேயென்னும்" என்று ஜீயர். அவ்வூரில் ஸம்பந்தங் கொண்டு போலேகாணும் அவரையும் விரும்பிற்று. [வந்திக்கும்] "திருவரங்கத்துள்ளாய்" என்றது நெஞ்சிலேவடிம்பிட்டு "ஒருமகமே, முநுவலே, ஒருவனையமே" என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணநின்றாளென்னுதல்; பக்நாபிமாநையாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து கிடக்குமென்னு தல். [ஆங்கே] அவ்வவஸ்தையிலே, [மழைக்கண்ணீர்த்துமி] குளிர்ந்தகண்ணீர் மல்க, வந்திடா யென்றென்று சொல்லி, அச்சொலவோடே யறிவுகெடும். நினைத்தபோதாக வரப்போமோ? என்ன, [அந்திப்போது] *மத்தஸ்ஸர்வ மஹம்ஸர்வம்* என்று தெளிந்திருப்பார்க்கோ உதவலா வது? அறிவுகெடுவார்க்கு உதவலாகாதோ? அவன் வரத்துக்கு விருத்தமாயிருப்பதொரு காலத் திலே, ஆஸுரப்ரக்ருதியாயிருக்கிற அவுணனுடைய சரீரத்தைப் பிளந்து பொகட்டிலையோ? தமப்பன் பகையானுலோ வுதவலாவது? நீர் பகையாறு உதவலாகாதோ? இவ்வளவில் உதவாமைக்கு மேற்படப் பகையில்லையிறே. அது ஒருகால் சிறுக்கனுக்கு உதவினமை யுண்டு. அது தப்பிற்றிறேயென்ன, பின்போ நீயுதவாதது? [அலைகடல்கடைந்த] ப்ரயோஜ நாந்தரபரர்க்கும் அகப்படக் கடலைக் கடைந்துகொடுத்திலையோ! உன்னைக்கொண்டு ஒரு ப்ரயோஜநங் கொள்வார்க்கோ உதவலாவது? உன்னையே ப்ரயோஜநம் என்றிருப்பார்க்கு உதவ லாகாதோ? [ஆரமுதே] இவருடைய அம்ருதத்தைக்கொண்டாயிற்று அவர்கள் கடல்கடைந் தது. [சந்தித்து இத்யாதி] உன்னைக்கிட்டித் திருவடிகளைச் சாரவேணுமென்று வ்யவஸிதை யாயிருக்கிற இவளை இப்படி யறிவுகெடுப்பதே! ([வலித்த] ப்ராணனை பலாத்காரத்தாலே தரித்த;) அன்றிக்கே உன்னைக்கிட்டி ஸந்நிதியிலே முடியுமித்தனையென்று ப்ராணனை தரித்திருக் கிறவளை என்னுதல். (வலித்த - அத்யவஸித்த.) *தாவத்யஹம் தூத ஜிஜீவிஷேயம்* என்று காணும் இருக்கிறது. [மையல் செய்தானே] உம்மை யாசைப்பட்டவளுக்கும் மயக்கமேபோ ப்பலித்துவிட்டது.

மையல்செய்தென்னைமனங்கவர்ந்தானேயென்னும் மாமாயனே! என்னும்*
செய்யவாய்மணியேயென்னும் தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்துள்ளா
யென்னும்*
வெய்யவாள்தண்டுசங்குசக்கரம்வில்லேந்தும் விண்ணோர்முதலென்னும்*
பைகொள்பாம்பணையாய்! இவள்திறத்தருளாய் பாவியேன்செயற்
பால்துவே. (6)

௬.—ஆறும்பாட்டில், இவள் இவ்வவஸ்தாபந்நையாயிருக்க இவளார்த்தி தீர்த்தருளா தொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாகம் என்கிறாள். [மையல் என்று தொடங்கி] - என்

பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி என்னை அறிவழித்து என்மநஸ்ஸை நிச்சேஷமாகப் பறித்துக் கொண்டவனே! என்னும். ஸம்ச்லேஷதசையில் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்னும். ஸம்ச்லேஷதசையில் வார்த்தை அருளிச்செய்யும்போது திருப்பவளத்திலும் திருவுடம்பிலும் பிறக்கும் அழகை நினைத்துச் செய்யவாய்மணியே! என்னாநிற்கும். ச்ரமஹரமான கோயிலில் கண்வளர்ந்தருளு கிறபடியை நினைத்து இவள் தனக்கு உதவுகிறிலை என்று சொல்லா நிற்கும். [வெய்யவாள் தண்டு சங்கு சக்கரம் வில் ஏந்தும் விண்ணோர்முதல்! என்றும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாய் இருந்து வைத்து ஆச்ரிதருடைய ஆபந்நிவாரணார்த்தமாகக் காணவே எதிரிகள் பயப்படும்படி கொடியவான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ, என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீக்கி என்னோடே ஸம்ச்லேஷித் தருளாதொழிவதே என்று கருத்து. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள் திறத்தருளாய்] - ஆச்ரிதஸம்ச லேஷைக போகனுமிருக்கிற நீ, இவளிடையாட்டத்தில் க்ருபை பண்ணுகிறிலை. இவள் து:க்கிதையாய் இருக்கச்செய்தே இவளை விஷயீகரியாதே "படுக்கை நேர்பாடாயிருந்தது" என்று உறங்கியருளுவதே! என்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், இவ்வவஸ்த்தாபந்நையாயிருக்கிற இவள் ஆர்த்தி தீர்த்தருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்கர்மவிபாகமேயிறே என்கிறாள். [மையல் இத்யாதி] - என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி என்மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! தன்மேன்மைபாராதே தாழநின்று பணிமொழிகளைச் சொல்லி இழிதொழில்களைச்செய்து தன் ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரித்து, ஸர்வேச்வரத்வ கந்தமான மநஸ்ஸை அபஹரித்தவனே! என்னும். தங்கள் இழவு தெரியாதபடியிருந்து பிறர்நெஞ்சை அபஹரிக்கையிறே ஸ்த்ரீத்வமர்யாதை; என் நினைவு அவன்நினைவாய் அத்தலை இத்தலையாயிற்று என்கிறாள். [மாமாயனே என்னும்] - ஸம்ச்லேஷதசையில் ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்னும். [செய்யவாய் மணியே என்னும்] - இதுவும் அந்தமாயங்களிலே ஒன்று. தாழ்வுதோற்ற வார்த்தைசொல்லத் தொடங்கி, அது தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம் பண்ணாநிற்கும்போதைத் திருவதரத்திற்பழுப்பு, "செவ்வாய்முறுவலோடு எனது உள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்" என்னும் படியிறே முறுவல் துவக்கவல்லபடி. [மணியே] - ஸ்மிதம்பண்ணும்போது திருமேனியெங்குமொக்கப் பிறக்கும் எழிலும் குளிர்த்தியுமிருந்தபடி. [தண்புனல்சூழ் திருவரங்கத்துள்ளாய் என்னும்] - குளிர்த்திக்கு இவ்வடிவழகு தேடிப்போகவேண்டாதபடி தேசமே ச்ரமஹரமாய் இருக்கிறபடி. ஸந்நிஹிதனாய்வைத்து எனக்கு உதவாதொழிவதே; [வெய்யவாள் இத்யாதி] - அயர்வறுமமரர்கள்அதிபதியாய்வைத்து ஆர்த்தரக்ஷணார்த்தமாக அன்றோ திவ்யாயுதங்களை தரித்தது? காணவே, எதிரி மண்ணுண்ணும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ, என்விரோதிகளைப்போக்கி முகங்காட்டாதொழிவதே என்கை. [பைகொள்பாம்பணையாய் இவள்திறத்து அருளாய்] - ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவனான நீ இவள்திறத்து க்ருபைபண்ணுகிறிலை. ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான ப்பணத்தைஉடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைய திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகஉடையனாகை. நீரும் இவனுமாக இருக்கக்கடவபடுக்கை, இவள் தறைக்கிடை கிடக்க உமக்குப் பொருந்துவதே! [இவள் திறத்து] - பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து. [அருளாய்] - அருள்கொள்வார் தேட்டமானநீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமவளை இப்படி தறைக்கிடைகிடக்க விட்டு வைப்பதே; [பாவியேன்செயற்பாலதுவே] - பாவியேன் செயலடத்தது. இவள்பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை. இருவருமானசேர்த்திபெற இருக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது. 'மத்பாப மேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்''.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு, இவள் இவ்வளவு ஆபந்நையாயிருக்க, இவளார்த்தி தீர்த்து அருளாதொழிகைக்குக் காரணம் என்னுடைய கர்மவிபாகமென்கிறாள்.

[மையல்செய்து] உணர்த்தியுண்டாகில் நெஞ்சிறுவாள் காணும். எதிரிகளுடைய அரவதாரம் பார்த்திருந்து அவர்கள்கோட்டை கொள்ளுவாரைப்போலே. [என்னை] கடலைத் தறைகண்டா னென்னுமாப்போலே. [மனங்கவர்ந்தானே] புழுகூற்றிச்சட்டம் போகடுவாரைப் போலே. [மையலித்யாதி] கொன்று பிறிச்சீரையறுப்பாரைப்போலே. [மாமாயனே யென்னும்] மையல்செய்த ப்ரகாரங்கள். கலக்கிற ஸமயத்தில் தாழநின்று கையைக்காலைப்பிடித்துப் பரிமாறின பரிமாற்றங்காணும் இவள்நெஞ்சில் பட்டுக்கிடக்கின்றது. ஸ்வதஸ்ஸித்தமான மேன்மை போலல்லவாயிற்று ப்ரணயித்வத்தாலே தாழநின்றநிலை. ஸம்ச்லேஷ தசையில்

ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! என்னும். [செய்யவாய்மணியே யென்னும்] இதுவும் அந்தமாயங்களிலே யொன்று. தைர்யபங்கம் பிறந்து "நான் உன் சரக்கன்றோ?" என்று சொல்லுகிறபோதை அதரத்தில் பழுப்பு *ஸவிலாஸஸ்மிததாரம்* என்னக்கடவதிறே. [மணியே] ஸ்மிதம் பண்ணுகிற புஷ்பம் விகஸிதமாம்போது எங்குமொக்க ஒரு செவ்வி பிறக்குமாப்போலே, ஸ்மிதம் பண்ணுகிறபோது வடிவிலே எங்குமொக்க ஒரு செவ்வி பிறந்தபடி. [தண்புனல்] ஸ்மிதத்தில் குளிர்த்தி போலேகாணும் இவ்வாயில் குளிர்த்தி. அவ்வாயில் குளிர்த்திபோலாயிற்று ஊரில் குளிர்த்தியும். (வாய்-இடம்) [வெய்யவாளித்யாதி] இவ்வாயுதங்கள் எதிரிகளை யழிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமாப்போலே காமிகளை யழிக்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. உகப்பாரையும் உகவாதாரையும் ஒக்கத் தோற்பிக்குமவை. முன்னே கைகண்டுவைத்தோமையிறே. காணவே எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியான திவ்யாயுதங்களை தரித்திருக்கிற நீ என் விரோதிகளைப் போக்கி முகங் காட்டாதொழிவதே. [விண்ணோர்முதலென்னும்] இவ்வாயுதங்களோட்டைச் சேர்த்தியால் வந்த அழகைக்காட்டி நடத்த, அதுவே ஜீவனமாகவாயிற்று அங்குள்ளார் கிடப்பது. இவ்வாயுதமில் [பைகொளித்யாதி] ஸ்மிதத்தோடு, அங்கே விகாரமுண்டாய் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறானன்றே. திருவநந்தாழ்வான் மேலே திவ்யாயுதங்களோடு, நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற இருப்போடு வாசியற எல்லாம் உத்தேச்யமாயிருக்கிறதாயிற்று. பகவத்விக்ரஹஸ்பர்சத்தாலே உண்டான ஹர்ஷத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனான திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனே! தனிப்படுக்கையிலே சாய்வதே நீர், இவள் தரைக்கிடைகிடக்க. [இவள் திறத்தருளாய்] படுக்கையில் சேர்த்திபெறுவிட்டால், நாட்டுக்குப்பண்ணும் அருளு மின்றிக்கே யொழியவேணுமோ? [இவள்திறத்து] பாடோடிக்கிடக்கிற இவள்திறத்து, [அருளாய்] அருள்கொள்வார் தேட்டமான நீ, அருள்பெறில் ஜீவிக்குமிவளை இப்படி தரைக் கிடைகிடக்க விட்டுவைப்பதே! (அருளாய் - அருளுகிறிலையென்றபடி.) [பாவியேன்] நீ அருளாதவனாயல்லை; இவள் அது பெறுவிடில் ஜீவிப்பாளாயல்லை; இதுக்கடி நான் பண்ணின பாபமிறே. *மத்பாபமேவாத்ர நிமித்தமாஸீத்* என்னுமாப்போலே, [செயற்பாலது] என்னுடைய செயவிடத்தது அருளாமைக்கு அடி; (பாவியேன் செயவிடத்தது - இவள் பக்கலிலும் குறையில்லை, உம்முடைய பக்கலிலும் குறையில்லை, இருவருமான சேர்த்திபெறவிருக்கிற என்பாபமிறே இதுக்கு ஹேது.)

பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்! பற்றிலார்பற்றநின்றானே!*
காலசக்கரத்தாய்! கடலிடங்கொண்டகடல்வண்ணா! கண்ணனே! என்னும்*
சேல்கொள்தண்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாயென்னும் என்தீர்த்தனே!என்னும்*
கோலமாமழைக்கண்பனிமல்கஇருக்கும் என்னுடைக்கோமளக்
கொழுந்தே. (7)

ஈ.—ஏழாம்பாட்டில், அவ்வவபதார்த்தங்களை அநுஸந்தித்து அவைபொறுக்குமளவுகளிலே யன்றோ ஸுகதுக்கங்களைச் சுமத்துவது; இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ? என்னுகின்றாள் என்கிறாள். ஆச்ரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாச்ரிதரை துக்கப்படுத்துகையுமன்றிக்கே மற்றைப்படியே ஆயிற்றே உம்முடையபடி? என்னுகின்றாள் என்றுமாம். [பாலவென்றுதொடங்கி] - இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைப் படைத்தவனே! [பற்றிலார்பற்றநின்றானே] - தந்தாமுக்கே சிலநன்மை இல்லாதாரை விஷயீகரிக்கக்கடவதோ? என்னில், அசரணராய்த் தங்களுக்கு ஒருபற்றும்இன்றிக்கே இருக்கிற ஜனந்தன் வேல்வார்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம்படியான நீர்மையையுடையவன் அல்லையோ? [காலசக்கரத்தாய்]-காலத்தை நடத்தும் திருவாழியை உடையவனே! விஷயீகரிக்கக்காலமாக வேணுமோ? என்னில்; காலத்தை வாழும் நீ இப்படி வழக்கன்றோ? என்றுமாம். [கடலென்று தொடங்கி] - ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே ஆச்ரிதருக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குவரமாட்டாதார்க்கும் ஆச்ரயணீயனாய்க் கொண்டு ஸ்ரீநந்தகோபர்திருமகனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி அங்கு உதவாதார்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி, மத்ஸ்யாதிகளும் அப்படத் தந்தாமுடைய தாரகங்களை

இழவாதே புழிக்கலாம்படியான கோயிலிலேவந்து நித்யஸந்நிஹிதனும் இருக்கிறும் அல்லேயோ? என்றும். [என்றீர்த்தனேஎன்னும்] - உன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தினாலே உன்னுவில்லது செல்லாதபடி என்னைப்பண்ணினவனே! என்றும். நான் இழிந்தாடும்துறையே என்றுமாம். [கோலமாமழைக்கண் பனிமல்க இருக்கும] - அழகியதாய்ப் பெருத்து ச்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இராநின்ருள். இவ்வழகு போக்தாவானவன் புழிக்கப்பெறுகையாலே காட்டில்எறித்த நிலாவாகா நின்றது என்று திருத்தாயார்க்குக்கருத்து. [என்றுடைக் கோமளக்கொழுந்தே] - விச்லேஷதுஃக்கம் அநுபவிக்கைக்குப் பாத்தமில்லாதபடி மிகவும்பாலையான என்மகள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஆச்ரயங்களை அநுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவிலேயன்ருே துஃக்கங்களைச் சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ! என்ருகின்ருள் என்கிறள். ஆச்ரிதரை வாழ்விக்கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்ருே உம்முடையபடி? என்ருநின்ருள் என்றுமாம். இக்கோமளக்கொழுந்துக்கு, கைம்முதல் ஒன்றும் இல்லாதார்பற்றினுல் ரக்ஷிக்கும் நீர்மையையுடையவன் ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம்படவேண்டுகிறது என்னேட்டை ஸம்பந்தம் என்று மநோரதிக்கிறள். [பாவ துன்பம்இத்யாதி] - இடமறிந்து ஸுகதுஃக்கங்களைப் படைத்தவனே! பாலவாக - ஸ்த்தாநேஸ்த்தாநே ஆக, பிரிந்தார்எல்லாரும் அநுபவிக்கும்இத்தை இவள்ஒருத்தியையும் அநுபவிப்பிக்கப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்வாழவும் அநாச்ரிதர் கெடும்படியாகவும் அன்ருே பண்ணிவைத்தது. தீமைபுன்னடியார்க்குத் தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்யுமவனன்ருே? பண்டு கட்டின மர்யாதையும் இல்லையோஇவளுக்கு? அபராதங்கள் கனத்துத் தந்தாமுக்கென்ன ஒரு கைம்முதல் இல்லாதாரை விஷயீகரிக்கக்கடவதோ என்னில்; [பற்றிலார்பற்றநின்ருனே] - அபராதமேயாய் ஸுக்ருத லேசமும் இல்லாத ஜயந்தன்போல்வார்க்கும் ஆச்ரயிக்கலாம் படியன்ருே உம்முடைய நீர்மை? "ஸ பித்ராச பரித்யக்த:". [காலசக்கரத்தாய்] - விஷயீகரிக்கக் காலமாகவேணுமே என்ன. காலதத்வம் நீ இட்ட வழக்கன்ருே? ஆச்ரிதர்க்காகப் பகலை இரவாக்கினவன் அன்ருே! அங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டு காணும் என்ன: ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு ம்ருத்யுவானதிருவாழி கையிலேயிருக்க ப்ரதிபந்தகமுண்டோ? நாம் அஸந்நிஹிதர் அன்ருே? என்ன, [கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணு] - நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தன்ருே கிடக்கிறது? ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே, அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? அவ்வளவு வரவல்லார்க்கே யென்ன, [கண்ணனே என்னும்] - அசக்தரான இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் க்ருஷ்ணனுய்வந்து உதவிற்றிலையோ? "நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்". அதுதப்பிற்றிரே என்ன, [சேல்கொள்இத்யாதி] - மத்ஸ்யாதிகளுக்கும் தந்தாமுடைய தாரகாதிகள் இழவாதபடியான கோயிலிலே நித்யஸந்நிஹிதன் அல்லையோ? என்னும் உம்மாலல்லது தரிக்கமாட்டாத இவள் இப்படிபடக்கடவளோ?" "ஜலாந்மத்ஸ்யா விவோத்ருதௌ" என்றிருக்குமவளிறே இவள். [என்தீர்த்தனேஎன்னும்] - புறம்புள்ளாரோடு பொருந்தாதபடியாக்கின சுத்தியோகத்தைச் சொல்லுதல், உன்னைச்சொல்லிக் கூப்பிடும்படி பண்ணினவன் என்னுதல். தண்புனல் என்று-புனல் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, நான் இழிந்தாடும்துறை என்னுதல். [கோலமாமழைக் கண்பனிமல்கவிருக்கும்] - தர்சநீயமாய்ப்பரந்து ச்ரமஹரமான கண்ணீர்மல்கவிராநின்ருள். கண்ணும் கண்ணநீருமாயிருக்கிற இவ்வழகுக்கு போக்தாவாயிருக்கிறவன் க்ருஷிபண்ணி, ப்பலவேளையிலே எனக்கு இரையாக்குவதே. [என்னுடைக்கோமளக் கொழுந்தே] - ஸம்ச்லேஷமும் பெருத இவளுக்கு விச்லேஷத்தை விளைப்பதே. [கொழுந்தே] - உபக்ரம் தேட்டமானவள்ளவிலே தரையிலேபடரவிடுவதே! "பதிஸம்யோக ஸுலபம்வய:". இப்பாட்டில், ஒருதலைக்கட்டின்றிக்கேயிருக்குமதுக்குக் கருத்து - "பரிஹரிக்கும் எல்லைகழிந்தாள். நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்?" என்று தன்னிலே நோவுபடுகிருள்" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி பணிக்கும்

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஆச்ரயங்களை யநுஸந்தித்து, பொறுக்குமளவுகளிலே யன்ருே ஸுகதுஃக்கங்களைச்சுமத்துவது? இப்படி என்னைப்படுத்தலாமோ என்ருநின்ருளென்கிருள். "ஆச்ரிதரைவாழ்விக்கையும் அநாச்ரிதரை நலிகையுமன்றிக்கே, இப்போது விபரீதமாயிற்ருே உம்முடையபடி என்கிருள்" என்று பிள்ளான். இக்கோமளக் கொழுந்துக்கு, கைம்முத லொன்றுமில்லாதார் பற்றினுல் ரக்ஷிக்கக்கடவ நீர்மையுடையவன்ஸந்நிதியிலே இதெல்லாம் படவேண்டுகிறது, என்னேட்டை ஸம்பந்தமென்று மநோரதிக்கிருன்.

[பால இத்யாதி] இடமறிந்து ஸுகது:க்கங்களைப் படைத்தவனே! பாலென்றது இடமென்றபடி; அப்பாலிப்பாலென்றால்-அவ்விடமிவ் விடமென்றபடி. பாலனாக - ஸ்த்தாநேஸ்த்தாநேயாக. உம்மைப்பிரிந்தார் எல்லாரும் அநுபவிக்கும் து:க்கத்தை இவளொருத்தியை அநுபவிக்கப்பிப்பார்த்தால் இவளால் பொறுக்கப்போமோ? அங்ஙனன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்வாழவும் அநாச்ரிதர் கெடும்படியாகவுமன்றோ நீ பண்ணிவைத்தது? பாலென்பது - முறை. "செய்குந்தா வருந்தீமை யுன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தனன்றோ. பண்டு கட்டின மர்யாதையும் இவளுக்கில்லையோ? பாலென்று - பாகமும், இயல்வும், இடமும், ந்யாயமும், இவை நாலுக்கும் பேர். தந்தாமால் பொறுக்கவொண்ணாதவை தாந்தாமே ஏறிட்டுக்கொள்ளும்போது நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ? நம்பக்கல் குறையில்லை. பேறு தந்தாமதானால் தாங்களும் சிலசெய்யவேணுமென்று அவனுக்குக்கருத்தாக, [பற்றிலார்பற்றநின்றானே] ஒருகைம்முதலில்லாதார்க்காகவன்றோ இங்குவந்து சாய்ந்தருளிற்று? இக்கிடை நித்யஸூரிகளுக்காகவோ? உம்முடையபக்கல் பற்றறுத்துக்கொண்ட ஜயந்தன் போல்வார்க்கும் பற்றாயிருக்குமவரன்றோ நீர்! *தமேவ சரணங்கத:* அன்றோ? அது உண்டானாலும் அதுக்கொருகால முண்டே என்ன, [காலசக்கரத்தாய்] அக்காலசக்ரகம் நீயிட்ட வழக்கன்றோ? ஆச்ரிதர்க்காகப் பகலையிரவாக்கினவனன்றோ? அன்றிக்கே, ப்ரதிபந்தகமுண்டே யென்னில்; ப்ரதிபந்தகத்துக்கு ம்ருத்யுவான திருவாழியன்றோ தரித்திருக்கிறது. பரிகாரமுண்டானாலும் நான் அஸ்த்தனன்றோ என்னவொண்ணாதே! [கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா] நீ எங்களைக் காலம்பார்த்தன்றோ கிடக்கிறது. ஒருகடல் ஒருகடலிலே சாய்ந்தாற்போலே அணித்தாகத் திருப்பாற்கடலிலே சாய்ந்திலையோ? ஆனால் அங்கே வரலாகாதோ என்ன; அவ்வளவிலே கேட்கமாட்டாத இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்குமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து உதவிற்றிலையோ? என்கிறாள். [கண்ணனேயென்னும்] *நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்* என்று அக்கிடையைவிட்டு இடையிலேவந்து உதவிற்றிலையோ? அது தப்பிற்றிறே என்ன, அவ்வவதாரம் பரத்வமென்னும்படியன்றோ; கோயிலிலேவந்து சாய்ந்தருளிற்று? [செல்கொளித்யாதி] *ஜலாந்மத்ஸ்யாவிவ* அன்றோ; ஜலசரஸத்த்வங்கள் ஜலத்தைப்பிரிந்து தரிக்கிலன்றோ இவள் உம்மைப் பிரிந்து தரிக்கவல்லளாவது? அவ்வூரிலே வர்த்திக்கிற உமக்குப்போருமோ இவளுக்கு முகங்காட்டாதொழிகிறவிடம். [என் தீர்த்தனேயென்னும்] நீஉபேக்ஷித்தாலும் உன்னை யொழிய எனக்குச்செல்லாதபடி பண்ணினவனே! என்னுதல்; (புறம்புள்ளாரோடு பொருந்தாதபடியான சுத்தியோகத்தைச் சொல்லுதல்;) நான் இழிந்தாடும் துறையென்னுதல். [கோலமித்யாதி] தர்சநீயமாய்ப்பரந்து ச்ரமஹரமான கண் நீர்மல்க இரங்கின்றாள். கண்ணுங் கண்ணநீருமான அழகு காட்டிலெறித்த நிலாவாவதே! இக்கண்ணநீருக்கு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநத்தைப்பண்ணி ப்பலவேளையிலே யிழப்பதே! [என்னுடைக் கோமளக்கொழுந்தே] கலக்கப்பொருதமார்த்தவத்தையுடையவன்பிரியப்பொறுக்குமோ? "தசை முறுகினால் வைத்யர்கள் முகம்பாராதாப்போலே, மகளவஸ்த்தையைக்கண்டு தளர்ந்து பெரியபெருமான்முகம்பாராதே வார்த்தை சொல்லுகிறாள்" என்றருளிச்செய்வர். [கொழுந்து] உபக்ரம தேட்டமானவளவிலே தறையிலேபடர விடுவதே. *பதிஸம்யோகஸுலபம் வய:*. இப்பாட்டிலொரு தலைக்கட்டின்றிக்கேயிருக்குமிதுக்குக்கருத்து-பரிஹரிக்க மெல்லிகழிந்தாள், நாம் இவர்க்குச் சொல்லுவதென்? என்று தன்னிலே நோவுபடுகிறாள்" என்று வங்கிப்புரத்து நம்பி பணிக்கும்.

கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும் குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன்!என்னும்*
அழுந்தொழும்ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும் அஞ்சனவண்ணனே!என்னும்*
எழுந்துமேல்நோக்கியிமைப்பிலளிருக்கும் எங்ஙனேநோக்குகேன்?என்னும்*
செழுந்தடம்புனல்சூழ்திருவரங்கத்தாய்! என்செய்கேன்என்திருமகட்கே. (8)

ஒ—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலன வருகிற நோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வதென்? என்கிறாள். [கொழுந்தென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி பசுநிரை

மேய்த்தவன்கிமர் என்னுடைய ஆர்த்தி போக்காதொழிகிருன் என்று சொல்ல உபக்ரமித்து நடுவே
இனைத்துப் பின்னையும் வார்த்தை ஒருபடி தலைக்கட்டும். இப்படி எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனுயிருக்கிற இவன்
தன்னாலல்லது செல்லாத என்னுடைய ஆர்த்தியைத்தீர்த்திலன் என்று தன்இன்னுப்பாலே அழும்.
சருதோபநிஷத்கரைப் போலே தன்னுடையபேக்ஷிதலபித்த்யர்த்தமாகத்தொழுவதும் செய்யும். தொழுத
விடத்திலும் நீர்வரக்காணுமையாலே ஆத்மதத்த்வமெல்லாம் நெருப்பாம்படி நெடுமூச்செறியும்.
என்னுடைய விரஹாக்நி அவியலாம்படி உன்னுடைய ச்ரமஹரமான நிறத்தோடே வந்து தோற்ற
வல்லையே என்னும். தன்னுடைய ஆர்த்தத்வநிவ்ருத்தியே வருகிருய் என்று அத்யவஸித்து
உன்னுடைய ஸர்வபரிஷ்வங்கமும் காணலாம்படி எழுந்து மேலே பார்த்து இமைகொட்டாதே இருக்கும்;
பின்னையும் தோற்றுதொழிந்தவாறே உன்னை நான் காணும் விரகென்? என்னும். [செழுந்தட
மென்று தொடங்கி] - அழகிய மிக்க நீர்சூழ்ந்து இருந்துள்ள கோயிலை இடமாக உடையவனே! லக்ஷ்மீ
ஸமையான ; என்னுடைய மகள், அந்த ச்ரமஹரமான தேசத்திலேவந்து தரிக்கைக்கு நான் என்
செய்வேன்?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இவளுக்கு மேன்மேலும் வருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான் செய்வ
தென்? என்கிருள். [கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] - அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைஎன்னும்.
[குன்றேந்திக்கோநிரைகாத்தவன் என்னும்] - அம்மேன்மைபாராதே க்ருஷ்ணனுய் வந்து அவதரித்து,
இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் நலிவு வாராமல் மலையைஎடுத்து நோக்கினவன் என்னும். நித்யஸூரிகள்
பரிய இருக்கிறவன்கிமர் பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும்தான் பரிவன் ஆகிருன். நித்யஸூரிகள்
தான் கொழுந்தாய் ஆயிற்று இருப்பது. நித்யஸூரிகள்ப்ரேமம் இவளுக்கு உண்டாகையாலும் இழக்க
வேண்டா; பசுக்களுடைய வெறுமை உண்டாகையாலும் இழக்கவேண்டா. குன்றெடுத்து என்னுதே,
ஏந்திஎன்றது - ஆச்ரிதார்த்தமான ப்ரவ்ருத்தி யாகையாலே அநாயாஸமாய் இருக்கையாலே. [அழும்] -
வரையாதே ரக்ஷிக்குமவனுடைய ரக்ஷணத்துக்குப் புறம்பாவதே! என்று அழும். பாலர்செய்வதும்
செய்யும் என்னுதல், ஸ்நேஹிகள் செய்யுமதுஞ்செய்யும் என்னுதல். [தொழும்] - புகலற்றர் செய்வதும்
செய்யும் என்னுதல். வேதாந்த ஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதும் செய்யும் என்னுதல். [ஆவியனலவெவ்
வுயிர்க்கும்] - தொழுதவிடத்திலும் முகங்காட்டக் காணுமையாலே, அதாஹ்யமான ஆத்மவஸ்து
அக்நிமயமாம்படி நெடுமூச்செறியாநின்றுள். [அஞ்சனவண்ணனே என்னும்] - விரஹாக்நியை அவிக்
கலாம்படி ச்ரமஹரமான நிறத்தோடேவந்து தோற்றவல்லையே என்னும். [எழுந்து மேனோக்கி] - வடிவை
நினைத்தவாறே தரித்து எழுந்திருந்து, "ஆனைக்கு உதவினப்போலே வரக்கூடும்" என்று மேல் நோக்கிப்
பார்த்து, "ப்ரதமபரிஷ்வங்கமே தொடங்கிக் காணவேணும்" என்று இமைகொட்டாதே இருக்கும்.
[எங்ஙனே நோக்குகேன் என்னும்] - பின்னையும் தோற்றுதொழிந்தவாறே, நான் உன்னைக்காணும்
விரகென்? என்னும். [செழுந்தடம்புனல் சூழ் திருவரங்கத்தாய்] - அழகியதாய்ப்பெருத்த நீர்சூழ்ந்த
கோயிலை இடமாக உடையவனே! ச்ரமஹரமான தேசத்தை உடையீரான நீர் இத்தசைக்குப் போக்கடி
சொல்லீர். [என் செய்கேன்] - இப்படி அலமாக்கிறஇவள் உம்மைப்பெற்று ஆளாகைக்கு நான் செய்வது
என்? ச்ரமஹரமான அந்த தேசத்திலேவந்து இவள் தரிக்கைக்கு நான் செய்வது என்? உம்மால் அல்லது
செல்லாமைக்குப் பிராட்டிஅளவல்லள். [என்திருமகட்கே] - அவள் உம்மை ஆசைப்பட்டிருக்கும்; இவள்
உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இவளுக்கு மேன்மேலன வருகிறநோவுகள் தீர்க்கைக்கு நான்
செய்வதென்? என்கிருள்.

[கொழுந்துவானவர்கட்கென்னும்] நித்யஸூரிகளுக்கும் தலையானவனே! என்னும்.
அன்றியே, அவர்கள் வேராகத் தான் கொழுந்தானவன் என்னுதல். (அவர்களாலே
லப்தஸத்தாகனுகை.) [குன்றேந்தி] லோகாந்தரத்தில் பரிமாற்றங்தேட வேணுமோ?
பசுக்களுக்கும் தத்ப்ராயரான இடையர்க்கும் உதவினவன்றோ? மேன்மையில்லாமை
யிழக்கிறேனே, நீர்மையில்லாமை யிழக்கிறேனே என்னும். [அழும்] மலையை தரித்து
ஒருவர்ஷத்தைப் பரிஹரித்த நீர் இவ்வர்ஷத்தைப் பரிஹரித்தாலாகாதோ? *பஹுதாஸக்
ததது:க்கவர்ஷிணி* என்கிற இது பரிஹரித்தாலாகாதோ? [அழும்] பாலர் செய்வதையும் செய்யும்

என்னுதல்; ஸ்நேஹிகள் செய்வதையும் செய்யுமென்னுதல் [தொழும்] - புகலற்றார் செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல்; வேதாந்தஜ்ஞாநமுடையார் செய்வதைச் செய்யுமென்னுதல், [ஆவியனலவெவ்வுயிர்க்கும்] தொழுதவநந்தரம் வரக்காணாமையாலே, 'ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்வாய் மடுத்தது' என்று, அதாத்மபமான ஆத்மவஸ்து அக்மேயமாம்படி நெடுமூச்செறியும்; *தீர்க்கமுஷ்ணஞ்ச நிச்வஸ்ய* என்றபடியே. [அஞ்சனவண்ணனேயென்னும்] நெருப்பிலே நீரைச் சொரிந்தாப்போலே அக்குளிர்ந்த வடிவைக் கொண்டு வந்து தோற்றவல்லையேயென்னும் *மேகச்யாமம்* என்னும் வடிவிறே. கைகேயி வார்த்தையால் பிறந்ததாபமடைய ஆறுங்கிடீர் அவ்வடிவழகிலே விழிக்கப்பெற்றோமாகில் என்றார்களிறே. [எழுந்து இருபாது] வடிவை நினைத்தவாறே தரித்தெழுந்திருந்து, வரஸம்பாவனையுள்ள திக்கைப்பார்த்து, ''ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணவேணும்'' என்று இமைகொட்டாதே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். [எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்] தான் பார்த்த திக்கில் வரக்காணாமையாலே ''பின்னோக்கி வந்து கட்டிக்கொள்ளும்'' என்று புரிந்துபாராநிற்கும். [எழுந்து மேல்நோக்கி] வடிவை நினைத்தவாறே தளர்த்தியிலே எழுந்திருந்து, ''ஆனைக்கு உதவினாப்போலே வரக்கூடும்'' என்று மேல் நோக்கிப்பார்த்து, 'ப்ரதமபரிஸ்பந்தமே தொடங்கிக் காணவேணும்' என்று இமைகொட்டாதேயிருக்கும்; [எங்ஙனே நோக்குகேனென்னும்] பின்னையும் தோற்றக்காணாமையாலே, நான் உன்னைக்காணும்விரகு எது? என்னும். [செழுந்தடம் புனல்சூழ் திருவரங்கத்தாய்] அழகிதாய்ப் பெருத்த நீர்சூழ்ந்த கோயிலை இடமாகவுடையவனே! இப்படி ச்ரமஹரமான தேசத்திலே நீர் வந்து சாய்ந்தது இவள்வரவு பார்த்தன்றோ? அத்தலை இத்தலையாயிற்றோ? [என் செய்கேன்] கர்த்தவ்ய மடங்கலும் தானே யநுஷ்டித்தாள் நான் இனிச்செய்வதென்? உபாயாந்தரஸாத்யமோ உம்முடைய தர்சநம்? [என் திருமகட்கே] இவளை இழக்கலாமோ உமக்கு? உம்மை ஒருவரையும் ஆசைப்பட்ட ஏற்றமன்றோ அவளது? உம்மையும் அவளையும்சேர ஆசைப்பட்ட ஏற்றமுடையவளல்லளோ இவள்? ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மியோடொக்கச் சொல்லலாமாகாதே இவளை!

என்திருமகள்சேர்மார்பனேஎன்னும்என்னுடையாவியே!என்னும்*
நின்திருவெயிற்றாலிடந்துநீகொண்ட நிலமகள்கேள்வனே! என்னும்*
அன்றுருவேழுந்தழுவிநீகொண்ட ஆய்மகளன்பனே! என்னும்*
தென்திருவரங்கங்கோயில்கொண்டானே! தெளிகிலேன்முடிவிவள்
[தனக்கே. (9)

ஓ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், இப்பிராட்டிக்கு ஓடுகிற தசையைக்கண்டு, இவளுடைய து:க்கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்கிறாள். [என்திருமகள்சேர் மார்பனே என்னும்] - என்திருமகள் என்றது தான் எம்பெருமானை ஸ்நேஹிக்கைக்கு நிபந்தநம். [என்னுடை என்று தொடங்கி] - திருமகள்சேர் மார்பனுயக்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே என்னும்; ஆதராதிசயத்தாலே உன்னுடைய திருவெயிற்றாலே நீ இடந்துகொண்ட நிலமகளுக்குவல்லபனானவனே என்னும்; நப்பின்னைப்பிராட்டி உன்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவல்லளோ என்று துளும்புகிற தசையிலே ம்ருத்யுவைப்போலேயிருக்கிற ருஷபங்கள் ஏழையும்தழுவி நீ கைக்கொண்ட நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியானவனே! என்னும். இப்படி இவர்களை ஸ்நேஹித்துவைத்து, இவர்கள்அடியேனுமிருக்கிற என்திறத்தில் அங்கீகாரம் பண்ணாமைக்கு நிபந்தநமென்? என்று கருத்து. ப்ரணயிநிவிஷயத்தில் இப்படி அபிநிவிஷ்டனாயிருந்துவைத்து என்னை அங்கீகாரம் பண்ணாதிருப்பானேன்? என்றுமாம். [தென்என்று தொடங்கி] - எல்லாருடைய ஆர்த்திகளையும் தீர்த்து அருளுகைக்காகத் தெற்குத்திக்குக்கு ச்லாக்யமான கோயிலை ஸ்தாநமாகக்கொண்டவனே!

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவளுடைய து:க்கத்துக்கு ஒருமுடிவுகாண்கிறிலேன் என்கிறாள். [என் திருமகள் சேர்மார்பனே என்னும்] - என் என்கிறஇடம் திருமகளிலே அந்வயிக்கிறது; மார்பனே என்கிற இடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று. எனக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியைத் திருமார்விலே யுடையவனே என்னாநின்றாள். இவ்வதிப்ராவண்யம் பிராட்டியடியாகவந்தது என்கை. [என்னுடையாவியே என்னும்] - இவளுடைய ப்ராணன் பஞ்சவ்ருத்தியாயன்று இருப்பது; ஒருமிதுநமாயிற்று இவளுக்கு ப்ராணன்! திருமகள் சேர்மார்பனுக்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே என்னும். [நின்திருவெயிற்றால்] - அழகுக்கு நின்திருவெயிறு என்னுமித்தனை. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ இடந்துகொண்ட; அந்த:புர கார்யத்துக்கு ஆளிடவொண்ணாதே. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! என்னும். [அன்று] - "உன்னோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவல்லேனே" என்று துளும்புகிறவன்று. [உருவேழுந்தழுவி] - ம்ருத்யுஸத்ரு சமான ருஷபங்கள் ஏழையும் தழுவி. உருவென்று - உருமு. இடிபோலே பயங்கரமான ஏறு "அந்தரமேழுமதிருமிடிகுரல்" என்னக்கடவதிறே. அவளை லபிக்கைக்கு நிமித்தமாகையாலே, அவள் முலையிலே அணைந்தாப்போலே இருக்கை. நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு ஸங்கித்தனானவனே! என்னும். [நீகொண்ட] - நீகைக்கொண்ட: இத்தால் - என் ஸ்வாமிநிகளுக்கு உதவின நீ, அவர்கள் அடியேனை எனக்கு உதவாதொழிவதே என்னுதல்; ப்ரணயியான நீ என்னை அங்கீகரியாதொழிவானென்? என்னுதல். [தென்திருவரங்கம் இத்யாதி] - இவளை விரஹப்ரளயங்கொள்ளாமைக்கும் இடைச்சுவர்போகைக்கு மன்றோ கோயிலிலே சாய்ந்தது? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கன்றோ கோயிலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்று? [தென்திருவரங்கம்] - தெற்குத்திக்குக்கு ச்லாக்யமான கோயில். [இவள்தனக்கு - முடிவு - தெளிகிலேன்] - அவர்கள்எல்லார்படியையு முடைய இவள் உம்மைப்பெற்றாளாம் விரகு அறிகிறிலேன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. இவளுடைய து:க்கத்துக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேனென்கிறாள்.

[என்திருமகள் சேர்மார்பனே யென்னும்] என் பேற்றுக்குப் புருஷகாரமில்லாமல் இழக்கிறேனோ? என்னும். விசிஷ்டத்திலன்று என் என்கிற இது; விசேஷணாம்சத்திலே [அதாவது - என் என்கிறவிடம் திருமகளிலே யந்வயிக்கிறது: மார்பனே என்கிறவிடத்தில் அந்வயிக்கிறதன்று.] அனந்தாழ்வான் தன் பெண்பிள்ளையை 'என்திருமகள்' என்று திருநாமஞ் சாத்தினான்; பட்டர் பெருமாளுக்கு "அடியேனை ஸ்த்ரீதனமாகப் பிராட்டிக்கு வந்தவன்' என்று திருவுள்ளம்பற்றவும்; நானும் 'இவர் எங்கள் நாய்ச்சியார்க்கு நல்வர் என்று அவ்வழியே 'அழகிய மணவாளப்பெருமாள்' என்று நினைத்திருக்கவுமாகவேணும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். [சேர்மார்பனே] ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. அவள் ஒருக்ஷணம் பிரியவிருக்கிலன்றோ எனக்குப் பேறுதாழ்க்கவேண்டுவது! பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யுமவை கேட்கைக்காக நஞ்சீயரை யழைத்தருளித் தாம் அமுதுசெய்யா நிற்கச்செய்தே இத்திருவாய்மொழி இயலைக் கேட்டருளாநிற்க, இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே 'என் திருமகள் சேர்மார்பனே யென்னுமென்னுடையாவியே என்னும்" என்று இயலைச் சேர்த்தருளிச்செய்ய, அத்தைக் கேட்டுக் கையையுதறி, 'ஸ்ரீரங்கநாத' என்று அணையிலே சாய்ந்தருளினார் பட்டர்" என்று அருளிச்செய்வர். "அப்போது திருமேனியிலே பிறந்த விக்ருதியைக்கண்டு இவர்க்கு பகவத்ப்ராப்தி யணித்தாகிறதோ? என்று அஞ்சியிருந்தேன்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். [என்னுடையாவியே யென்னும்] இவர்க்கு ப்ராணன் ஒரு வாயுவிசேஷமல்ல: ஒருமிதுநமாயிற்று. திருமகள் சேர்மார்பனுக்கொண்டு எனக்கு தாரகனானவனே! என்னும். (நின் இத்யாதி) ப்ரணயிநிகளுக்குக் காரியஞ் செய்யும்போது உன்னை யழியமாறியன்றோ கார்யஞ்செய்வது? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிபக்கல் முகம்பெறலாவது அவள் விரூதிபைத் தன்முகே நோக்குவதே? "நின்திருவெயிறு" என்னுமித்தனை யழகுக்கு. [இடந்து நீகொண்ட] - நீ இடந்து கொண்ட. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனே! [அன்று இத்யாதி] ஒருநாள் உதவின நீ, இன்று உதவினலாகாதோ? நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தசையை - அன்றென்னுமித்தனை. ஒன்றிரண்டன்றிக்கே யிருக்கிற ருஷபங்களேழையும் தழுவி. அவள்திருமுலைத்தடத்தை யணைத்தாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. அவளைப்பெறு

கைக்கு உபாயமாகையாலே உருமென்று - இடி). இடிபோலே பயங்கரமான குரலையுடைய ஏறென்னுதல். உருவென்று - மிடுக்காய், மிடுக்குத்தான் வடிவுகொண்டாற்போலே என்னுதல். "உருவுட்கு" என்று உரிச்சொல்லு. நீ கொண்ட - நீகைக்கொண்ட. (ஆய்மகளன்பனேயென்னும்) என்னைக் கைவிட்டு என் ஸ்வாமிநிகள் பக்கலில் எங்ஙனே முகம்பெற இருக்கிறாய்? என்னும். தென்திருவரங்கம் கோயில்கொண்டானே) தெற்குத் திக்குக்கு ச்லாக்யமான ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவனே! "எருதேழடர்த்த அவதாரத்திலே முகங்காட்டப் பெற்றதில்லை" என்னும் குறையுண்டோ? அவதாரங்கள் போலன்றியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறது, பிற்பாடர்க்கு உதவன்றோ? (கதஸ்ஸ்வம் ஸ்த்தாநமுத்தமம்) என்னவேண்டாதபடி கோயில்கொண்டாயிற்று. (தெளிகிலேன்) அங்குக் குறையற்றபின்பு 'தப்பாது' என்று தெளியவிறேயடுப்பது, அது மாட்டுகிறிலேன். *மாசுச:* என்றத்தை யநுஷ்ட்டாநபர்யந்தமாக்கிக்கொண்டு நீ கிடந்தால், ஸ்த்திதோ஽ஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்றிருக்கவிறேயடுப்பது? அதுமாட்டுகிறிலேன். இவள் தனக்கு - முடிவு - தெளிகிறிலேன். இவளவஸ்த்தை இதுவாயிருக்க, ஒரு ஜ்ஞாநலாபத்தாலே யாறியிருக்கப் போமோ?

முடிவிவள்தனக்கொன்றறிகிலேனென்னும் மூவுலகாளியே! என்னும்*
கடிகமழ்கொன்றைச்சடையனே! என்னும் நான்முகக்கடவுளேயென்னும்*
வடிவுடைவானோர்தலைவனே! என்னும் வண்திருவரங்கனே! என்னும்*
அடியடையாதாள்போலிவளணுகியடைந்தனள் முகில்வண்ணனடியே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், பெரியபெருமாளை ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெறுளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இப்பெண்பிள்ளை அவர்திருவடிகளை அணுகி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள். [முடிவிவள் தனக்கொன்று அறிகிலேன் என்னும்] - இப்பெண்பிள்ளை தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்றுநின்றாள். [மூவுலகென்று தொடங்கி] - மூன்று லோகத்தையும் ஆளக்கடவ இந்த்ரனுக்கு அணுக்கனாக ஆத்மாவாய் நின்றவனே! என்னும். தன்னுடைய ஐச்வர்யத்துக்கேற்ற தாரையுடையனும் ஸாதகனென்று தோற்றும்படியானஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்கு ஆத்மதயாநின்று அவனுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். சதுர்முகனான தைவத்துக்கு அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். உன்னோடு ஒத்தவடிவையுடைய அயர்வறுமமரர்களுக்குத் தலைவனானவனே! என்னும். அந்யபரரோடு அநந்யபரரோடு வாசியின்றிக்கே எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னாலல்லது செல்லாதிருக்கிற என்னை ரக்ஷியாதொழிவதே! என்று கருத்து. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - கீழ்ச்சொன்னவை போலன்றிக்கே மிகவும் ஒளதார்யத்தை உடையையாய்க்கொண்டு கோயிலிலே ஸு௨லபனானவனே! என்னும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இனிக்கிட்டமாட்டாளோ? என்னும்படி அவஸந்நையான இவள், பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் என்கிறாள். [முடிவுஇவள் தனக்குஒன்றறிகிலேன் என்னும்] - இவள், தனக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலேன் என்னாநின்றாள். [மூவுலகாளி இத்யாதி] - த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நடத்தினவனே! என்னும். ஐச்வர்யஸூசகமான தாரையும், ஸாதகத்வஸூசகமான ஜடையையும் உடைய ருத்ரன் அதிகாரத்தை அவனுக்கு ஆத்மாவாய்நின்று நிர்வஹித்தவனே! என்னும். கடிகமழ் - பரிமளம்மிகுகை. சதுர்முகனான தேவதைக்கு ஆத்மாவானவனே! என்னும். உன்னோடொத்த வடிவையுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! என்னும். அந்யபரரான ஈச்வராபிமாநிகளோடு, அநந்யபரராய் [illegible]ரோடு வாசியற எல்லார்காரியமுஞ்செய்கிற நீ, உன்னாலல்லது செல்லாத எனக்கு உதவா [illegible]? என்கை. [வண்திருவரங்கனே என்னும்] - "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூதஸ்து" என்று என்னை [illegible] அணைக்கைக்குக் கோயிலிலேவந்து ஸந்நிஹிதனானவனே! என்னும். [அடி இத்யாதி] - "[illegible]ப்போலேயிருந்து முடிந்துகொடு நின்றாள்" என்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; "அங்ஙனே யானும் மேல்ப்ரபந்தம் நடவாதென்று, ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெறுளோ என்று தோற்றும்படி அவஸந்நையான இவள் கிட்டி ஸம்ச்லேஷிக்கப்பெற்றாள் காளமேகநிபச்யாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளை" என்று எம்பெருமானார் நிர்வஹித்தருளினர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இனிக்கிட்டமாட்டாளோ என்னும்படி அவஸ்தையான இவள் பெரியபெருமான் திருவடிகளை ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்றாளென்கிறான்.

[முடிவு இவள் தனக்கு ஒன்று அறிகிலேன் என்னும்] பெண்பிள்ளைவார்த்தையைத் திருத்தாயார் அநுபாஷிக்கையாலே, "இவள் தனக்கு முடிவு ஒன்றறிகிலேன்" என்று நின்றாளென்கிறான். இத்து:க்கஸாகரத்தைக் கரைகாணும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல், முடிந்து பிழைக்கும் விரகு அறிகிலேனென்னுதல். [மூவுலகு இத்யாதி] "மூவுலகாளியே! கடிகமழ் கொன்றைச்சடையனே! நான்முகக்கடவுளே! என்னும் வடிவுடைவானோர்க்குத் தலைவனே! என்னும்" என்று திருமாலையாண்டான் வைபரீத்யமாக நிர்வஹிக்கும். என்னும்-என்னுமது என்னுமவளாய். எம்பெருமானார் கேட்டருளி ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அருளிச்செய்தருளினார். த்ரைலோக்யத்துக்கும் கடவனான இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய அதிகாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். பரிமளத்தையுடைத்தான கொன்றையை ஜடையிலே யுடையருத்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று அவனுடைய பதத்தை நிர்வஹிக்கிறவனே! என்னும். அவர்களோடு இவ்வருகுள்ளாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் நிர்வாஹகனாயிருக்கிற சதுர்முகனாகிற தேவதைக்கு அந்தர்யாமியானவனே! என்னும். [வடிவுடை இத்யாதி] பகவதநுபவத்தால் வந்தஹர்ஷம் வடிவிலேதோற்றும்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனானவனே! என்னும். வடிவுடை வானோர்தலைவனே என்றத்தோடு, மூவுலகாளியே என்றத்தோடு, கடிகமழ் கொன்றைச்சடையனே என்றத்தோடு, நான்முகக் கடவுளே என்றத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு, மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே; விசேஷஜ்ஞத்தில் பர்யவஸிக்குமவரல்லரே; ஸர்வநிர்வாஹகனென்று உணர்ந்திருக்குமவராயிற்று இவர். [வண்திருவரங்கனேயென்னும்] நித்யஸூரிகளே அநுபவித்துப்போகையன்றிக்கே, நித்யஸம்ஸாரிகளும் இழவாமைக்கன்றோ இங்கு வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இங்குச் சாய்ந்தருளின தின்ப்பலம் நான் பெறவேண்டாவோ? என்னும். ஆசைப்பட்டார்க்குத் தன்னைக் கொடுக்கும் ஔதார்யம். [அடியடையாதாளித்யாதி] "ஜீவிப்பாரைப்போலேயிருந்து, கடுகமுடிந்துகொடுநின்றாள்" என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. "அப்போது மேல்ப்ரபந்தம் நடவாது, ஆகையாலே திருவடிகளைக் கிட்டாதாரைப் போலேயிருந்து க்ரமத்திலே கிட்டிக்கொண்டு நின்றாள்" என்று அருளிச்செய்யும்படி. இதுதான் மாநஸாநுபவத்திலே ஒரு வைசத்யத்தைச்சொன்னபடி. [அடியடையாதாள் போல்] இவள் இப்போதே திருவடிகளைச்சேரமாட்டாள். இன்னம் சிறிது காலமிருக்கும் என்று போலேயிருந்தது; முடிந்து கொடுநின்றாளென்னுதல். இனி, ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெறாளோ?' என்று தோற்றும்படி அவஸ்தையான இவள், கிட்டி ஸம்ச்லேஷிக்கப் பெற்றாள் காளமேக நிபச்யாமமான பெரியபெருமாள் திருவடிகளையே என்னுதல்.

முகில்வண்ணனடியையடைந்தருள்சூடி உய்ந்தவன் மொய்புனல்பொருநல்*
துகில்வண்ணத்தூநீர்ச்சேர்ப்பன் வண்பொழில்சூழ்வண்குருகூர்ச்
சடகோபன்*
முகில்வண்ணனடிமேற்சொன்னசொல்மாலை யாயிரத்திப்பத்தும்வல்லார்*
முகில்வண்ணவானத்துஇமையவர்சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே. (11)

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஆழ்வார்பட்ட க்லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்தயுக்தராய்க்கொண்டு அயர்வறுமமரர்கள்சூழ இருப்பர் என்கிறார். [முகில் வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே சேர்ந்து அங்குத்தை ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று தரித்தவன்; மிக்க புனலையுடைய திருப்பொருநலில் துகில்வண்ணமான தூநீரிலே சேரக்

கடவான். [வண்பொழில்சூழ்வண்குருகூர் சடகோபன்] - அழகிய பொழில்சூழ்ந்திருந்துள்ள வண் குருகூர் சடகோபன். [முகில்வண்ணன் என்று தொடங்கி] - பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலே சொன்ன ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழிவல்லார் எம்பெருமானுடைய திருநிறத் தாலே முகில்வண்ணமான திருநாட்டில்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் இவர்பட்ட க்லேசம்படாதே திரு நாட்டிலே நிரதிசயாநந்தயுக்தரான நித்யஸூரிகள் சூழ இருக்கப்பெறுவர்கள் என்கிறார். [முகில் வண்ணன் இத்யாதி] - பெரியபெருமாள்திருவடிகளைக் கிட்டி அங்குத்தை ப்ரஸாதத்தைப் பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்த்தையில் ஸத்தையும், மேலுள்ளவையும் அவனருளாலேயாயிருக்கையாலே 'உய்ந்தவன்' என்கிறது. வலியையுடைய புனலையுடைத்தான பொருநலில் துகிலினுடைய வர்ணமான சுத்தஜலத்திலே சேர்க்கப்பட்டவர். மொய் - வலி. ஆற்றுப்பெருக்காலே வலிபெற்றேடுகை. "அகர்த்தம மிதம் தீர்த்தம் பரத்வாஜ நிசாமய, ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா" என்று தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே ப்ரஸந்நமான ஜலத்தோடே ஸங்கதராவர். [தூநீர்ச்சேர்ப்பன்] - தூநீர்த்துறைவன். தர்சநீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரி. "பெரியபெருமாள்திருவடிகளிலேயாயிற்று ஆயிரமும் சொல்லிற்று. 'திருமோகூர்க்கீத்தபத்து' என்றும், 'திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்து' என்றும் பிரித்துக் கொடுத்த இத்தனை; திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே திருப்பதிகளில் நாயன்மார்க்கு அளந்து கொடுக்குமாபோலே" என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். [முகில்வண்ண வானத்து] - முகில்வண்ண னுடைய வானம் என்னுதல். அவனுடையநிழலீடான வானம் என்னுதல். [இமையவர் சூழவிருப்பர் பேரின்பவெள்ளத்தே] - தாம் மோஹித்துத் திருத்தாயார் தனியே கூப்பிடஇருந்த இவருடையக்லேச மின்றிக்கே, நித்யஸூரிகள்நடுவே ஆநந்தநிர்ப்பரராய் இருக்கப்பெறுவர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்யஸிக்கவல்லார், இவர்பட்டக்லேசம்படாதே திருநாட்டிலே நிரதிசயாநந்த யுக்தராய், நித்யஸூரிகள்சூழ இருக்கப்பெறுவர் என்கிறார்.

[முகில்வண்ணன் இத்யாதி] பெரியபெருமாள்திருவடிகளைக் கிட்டி அங்குத்தைப்ரஸா தத்தைப்பெற்று தரித்தவன். பூர்வாவஸ்த்தையில், ஸத்தையும் அழியும்படியாயிருக்கையாலே உய்ந்தவனென்கிறது. மொய்யென்று மிகுதிக்கும், வலிக்கும்பேர். இப்போது நீரோட்டத்தால் வந்த வலியை நினைக்கிறது. வலியையுடைத்தான ஜலத்தோடே கூடின பொருநலில் துகிலி னுடைய வண்ணத்தையுடைத்தான தூநீர்த்துறைவன். சேர்ப்பன் - துறைவன். நெய்தல் நிலத்தில் தலைமகன். மொய்புனலென்னுமிற்கு, தூநீரென்றது-பெருவெள்ளமாயிருக்கச்செய்தே தெளிந்திருக்கும்படியைப் பற்ற. *ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா* என்கிறபடியே. தர்சநீயமான பொழிலையுடைத்தாய் உதாரமான திருநகரிக்குநாதன். [முகில் இத்யாதி] காள மேகம்போலே நிரதிசய ஸௌந்தர்ய யுக்தரான பெரிய பெருமாள் விஷயமாக அருளிச்செய்த சப்தாத்மகமான மாலைகளாயிரத்து இப்பத்தையும் பாவவ்ருத்தியோடே அப்யஸிக்கவல்லவர் கள். "பெரிய பெருமாள் திருவடிகளிலே திருவாய்மொழியாயிரமுஞ்சொல்லிற்று. திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து," "திருவேங்கடத்துக்கிவைபத்து" என்று பிரித்துக்கொடுத்தவித்தனை; பெருமாள் திருப்பலகையில் அமுதுபடியிலே மற்றைத்திருப்பதிகள்நாயன்மார்க்கும் அளந்து கொடுக்கு மாப்போலே" என்று பிள்ளையருளிச்செய்வர். [முகில்வண்ணவானத்து] அங்கிருக்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலே அவன்படியாயிருக்கிறவானம் என்னுதல்; முகில்வண்ணனுடைய வானமென் னுதல். [இமையவர் இத்யாதி] இவள் மோஹித்துக்கிடக்கத் திருத்தாயார் தனியேயிருந்து கூப்பிட்ட எளிவரவுதீர, நித்யஸூரிகள் திரளவிருக்க அவர்கள் நடுவே ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருந்து அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் திருவாய்மொழி - வெள்ளைச்சுரிசங்கு : ப்ரவேசம்

ஒ.—மூன்றுந்திருவாய்மொழியில், இப்படி அவஸந்நையானபிராட்டி, பெரிய பெருமாளுடைய அசரண்யசரண்யதை தொடக்கமான கல்யாணகுணகணஸௌந்தர்யாதிகளைத் தாம் வாய்வெருவியும், அத்தைத்திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும், ஆகஇப்படி ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்வநி செவிவழியேபுக, அநுசிசிரோபசாரமாகதரித்து, ஸர்வைச்வர்யஸம்பூர்ணனும்க்கொண்டு தன்னுடைய விடாய்க்கிடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரெயிலிலேவந்து வீற்றிருந்தருளின மகரநெடுங்குழைக் காதனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாகையாலே அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதே பதற, இவளை "நீ என்பட்டாய்!" என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் மற்றுமுள்ள உறவுமுறையார்களும் வினவ, அவர்களைக்குறித்து "நான் மகரநெடுங்குழைக் காதனிலே அபஹ்ருதசித்தையானேன், அவன் எழுந்தருளிஇருந்தருளின திருப்பேரெயிலிலே புக்கல்லது தரிக்கமாட்டேன்; என்னை அங்கேகொண்டு போய் விடுங்கோள்" என்ன, அவர்கள் "இது நம்முடைய ஸ்த்ரீத்வாதிகளுக்கு சேரன்று" என்று நிஷேதிப்பாரும் பொடிவாருமாக, நீங்கள் கொடுபோய் விட்டிலீகோளாகில் நான்போய்ப்புகத்தவிரேன் என்கிறாள். "விச்லேஷம் அவ்யுத்பந்நம் என்னும்படி ஸம்ச்லேஷம் பிறந்து 'ஸர்வகாமஸம்ருத்திநி யாய்க்கொண்டு இப்படி அநேககாலம்சென்று இனிவிச்லேஷியா விடில் பொறுக்கவொண்ணாத தசையிலே, ம்ருகயாதிவ்யாஜத்தாலேயாகிலும் விச்லேஷிக்கவேணும்' என்று பார்த்து 'போய் வருகிறோம்' என்ன, தன்மௌக்த்யத்தாலே 'ஸம்ச்லேஷத்திலே ஒரு ப்ரகாரமிறே விச்லேஷம்' என்று பார்த்து 'போகலாகாதோ' என்ன, அவனும் விச்லேஷிக்க, அநந்தரத்திலே இப்பிராட்டியும் பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் அவஸந்நையாய், 'பேரெயில் சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான் தென் திருப்பேரையிலே வந்து வீற்றிருந்தருளினான்: நான் அங்கேபோவேன்' என்ன, தாய்மாரும் தோழிமாரும் 'அவன் தானே வரக் காணவேணும்' என்று நிஷேதிக்க, அது கேளாதே நானேபோனேனாகாமே நீங்களே என்னைத் தென் திருப்பேரெயிலிலேகொண்டு போய் விடுங்கோள்! என்கிறாள்" என்றும் சொல்லுவர்.

இ.—மூன்றுந்திருவாய்மொழியில், பெரியபெருமாளுடைய அசரண்ய சரண்யத்வாதி கல்யாண குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதிவிக்ரஹகுணங்களையும் தான் வாய்வெருவியும், அத்தைத் திருத்தாயார் அநுபாஷித்தும் இப்படிப்ராஸங்கிகமாக ப்ரவ்ருத்தமான திருநாமத்தைக் கேட்டு இதுவே சிசிரோபசாரமாக மோஹம் தெளிந்து அநந்தரம் ஸம்ச்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து பெருமையாலே அவஸந்நையாய், தன்விடாய்க் கீடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரெயிலிலேவந்து ஸர்வைச்வர்யத்தோடே வீற்றிருந்தருளின மகர நெடுங்குழைக்காதனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய் அவனையொழிய தரிக்க மாட்டாதேபதற, தோழிமாரும்தாய்மாரும் பந்துக்களும் இவள்தசையைககண்டு "உனக்குஓடுகிறதென்?" என்றுவினவ, "என்னெஞ்சு மகரநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே அபஹ்ருதமாயிற்று; நானும் அங்கே போய்ப்புக்கல்லது தரியேன்" என்ன, அவர்களும் "இது உன்வம்சத்துக்கும் உன்ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் போராது" என்ன; "வம்சத்தை நோக்கப்பார்த்திகோளாகில் நீங்களே கொடுபோய் விடுங்கோள், இல்லை யாகில் நான்போகத்தவிரேன்" என்று தனக்குப்பிறந்த துணிவைச் சொல்லுகிறாள். அதவா, கீழ் பட்ட க்லேசம் அவ்யுத்பந்நம் என்னும்படி பெரிய பெருமாளோடே ஸம்ச்லேஷம் உந்மஸ்தகரஸமாம்படி வ்ருத்த மாய், விச்லேஷியாவிடில் தர்மி அழியுமளவானவாறே, "ம்ருகயாதி வ்யாஜத்தாலே விச்லேஷிப்போம்" என்று பார்த்துப் பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, பிரிவுபுதியதுண்ணாத தன்மௌக்த்யத்தாலே "இதுவும் கலவியிலே ஒருவகையோ?" என்று அநுமதிபண்ணித் திருவனுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப்படுத்திவிட்டு அநந் தரம், விரஹத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே புக்காரைப்போலே நோவுபடுகிறதசையிலே, தாய்மாரும் தோழிமாரும் பந்துக்களும் "உனக்குஓடுகிறதென்?" என்ன, "நாயகன் ம்ருகயாதிவ்யாஜத் தாலே தென்திருப்பேரெயிலிலே இருந்தான்; நானும் அங்கே புக்கல்லதுதரியேன்" என்ன, "அவன்தானே வரக்காணுமதொழியப் பதறுகை இவ்வம்சத்துக்குப்போராதுகாண்," என்ன: "ஆகில், நீங்கள் கொடுபோய் விடப் பாருங்கோள்; இல்லையாகில் நானே போகை தவிரேன்" என்று தனக்குப்பிறந்த துணிவைச் சொல்லுகிறாள் என்றுமாம். குணஜ்ஞாநத்தாலேதரித்த நான் அவன்இருந்த ஊரிலேபோய்ப்புகவேணும் என்கிறாளாதல், ஸம்ச்லேஷம் வ்ருத்தமாய்ப் பின்பு பிரிவுவிளைந்து அவன் இருந்த தேசத்திலேபோய்ப்

புக்கல்லது தரியேன் என்கிறாளாதல். ''ஆராமஞ்சூழ்ந்த அரங்கம்'' என்று திருப்பதிகள் பெருமாளுக்குப் பகலிருக்கையாகையாலே, ''தென்திருப்பேரையிலே போனான்'' என்று அங்கேபோகத் தேடுகிறாள். இதில் சொல்லிற்றாய்விட்டது - விஷயப்ராவண்யத்தை சாஸ்த்ரத்தால் மீட்கவொண்ணாதாப்போலே, பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணராவாரை தேசிகராலும் மீட்கவொண்ணாத அதிப்ராவண்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—கீழ், 'இட்டகாலிட்டகை' என்கிறபடியே இவள் மோஹித்துக்கிடக்க, இவளுக்கு முன்னே தோழிமாரும் கரைப்பட, திருத்தாயாரோருத்தியும் இவள்தசையை அநுஸந்தித்து அருகேயிருந்து கூப்பிட்டுப் போருமது தவிர்ந்து, இப்பெண்பிள்ளை தானே யெழுந்திருந்து கால்நடை தந்துபோமளவாய் விழுந்தது. அதுக்கடி: ''பற்றிலார்பற்ற நின்றானே'' என்று பெரியபெருமாளுடைய அசரண்ய சரண்யத்வம் தொடக்கமான இவளுக்குப் பற்றாசான குணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விக்ரஹ குணங்களையும் இவள் தான் வாய்வெருவியும் திருத்தாயார் சொல்லவும் கேட்டு அத்தாலே தரித்தாள். போனவுயிரை மீட்கவற்றாயிறே குணஸ்வபாவமிருப்பது. கீழ்ப்பிறந்த மோஹமும் தெளிந்து, விச்லேஷ வ்யஸநமும் அநுஸந்திக்க வல்லளாய், பின்பு, ''அவனைக்கிட்டியல்லது நில்லேன்'' என்னும் ஆற்றாமையும் பிறந்து, அது பெருமையாலே அவஸக்தையாக, இவள் விடாய்க்கிடாம்படி அணித்தாகத் தென்திருப்பேரெயிலே வீற்றிருந்த மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய அபேக்ஷிதாதிகளிலே அபஹ்ருதசித்தையாய், அவனிருந்தவிடத்தேறப் போகவேணும் என்று ஒருப்பட, பழையபடியே தோழிமாரும் தாய்மாரும் அவளைச்சூழப்போந்து ''உனக்கு இத்தனை அதிமாத்ரப்ராவண்யமாகாது; நமக்கு இது பழியாய்விளையும்'' என்ன, ''நீங்கள் சொல்லுகிறவற்றால் ப்ரபோதநமுண்டாகமாட்டாது, நான் அவன்பக்கலிலே அபஹ்ருத சித்தையானேன்; ஆனபின்பு, நானே போனேனாகாமே நீங்கள் என்னோடுடன்பட்டு அங்கே கொடுபோய்ச் சேர்க்கப்பாருங்கோள்'' என்று தனக்குப் பிறந்த துணிவை அவர்களுக்கு அறிவித்துச் சொல்லுமதாயிருக்கிறது.

அங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி; '(''முகில்வண்ணனடியை இவளணுகியடைந்தனள்'' என்றதாகையாலே) *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்* என்கிறபடியே பெரியபெருமாளோடே சிரகாலம் உக்மஸ்தகரஸமான ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், பிரிந்து கூடாவிடில் இரண்டுதலைக்கும் அழிவுவருமளவாய்ச்சுதாய் - இனியெல்லாவளவிலும் ஒருநீராகக் கலக்கிறது தர்மியிரண்டும் கூடியிறே; ஆகையாலே, பிரியாவிடில் தர்மிலோப பர்யந்தமாகப் புக, இவ்வளவில், ஈரவகளுள இவள் இரண்டு தலையும் ஜீவிக்கப் பார்ப்பாரொருவனாகையாலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்க, இவளும் விச்லேஷத்தில் வாஸநையில்லாதாளொருத்தியாகையாலே 'கலவியிலே யொருவகைபோ' என்று கொண்டு இவளும் அநுமதிபண்ண, அவனும் அவ்வேட்டை நிமித்தமாகப் புறப்பட, இவளும் திருவாணுக்கன் திருவாசலளவும் ஒருப்படுத்திமீள -, எல்லாவளவிலும் பிரிவு தன் காரியம் செய்தன்றி நில்லாதிறே; அநந்தரம் இவள் நோவுபடப்புக, இத்தைக் கண்டதோழிமாரும் தாய்மாரும் 'உனக்கு ஓடுகிறதென்?' என்றுகேட்க, 'ஸ்ரீஜனகராஜன் திருமகள் காட்டிலே கூடப்போய் அவளிருந்தவிடம் நின்றவிடம் உலாவினவிடந்தோறும் கூடவிருந்து அநுபவித்தாப்போலே, நானும் அவனிருந்த விடத்தே போய்ப் புக்கல்லது நில்லேன்' என்ன, 'உனக்கு இது தலைமைக்குப் போராது நீ சொல்லுகிறவை வார்த்தையன்று' என்ன, அவர்களை 'நீங்கள் நிரோதிக்கிறத்தால் பெற்றதென்? நான்போகை தவிரேன்; நீங்களே என்னைக்கொடுபோய் விடுங்கோள்' என்ன, அவர்கள் 'அதுக்கு நாங்கள் வழிப்படோம்' என்ன, 'ஆகில்நானேயாகிலும்போகை தவிரேனென்கிறாள்' என்று. *ஸமா த்வாதச தத்ராஹம்* இப்போது காணுசித்த தர்சநமுங்கூட அரிதாம்படியிருக்கிறநான், முன்பு சிரகாலம் அவரோடேயநுபவிக்கப் பெற்றேனன்றோ! *ராகவஸ்ய நிவேசநே* எங்கள் மாமனாருடைய மாளிகையிலே; அவர் தண்ணீர்த்துரும்பறுத்துத் தர, நெடுங்காலம் அநுபவித்தேன். *புஞ்ஜாநா அமாநுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திநீ* *ஸர்வாந் காமாந்* என்கிறபடியே எல்லாம் அநுபவிக்கப்பெற்றேன். அப்படியுமன்றிறே இங்கு: *பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா:* என்று குணங்களிரட்டித்தவிடமிறே இது. ஆக இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - நமக்கு சப்தாதிவிஷயங்களினின்றும்

இந்த்ரியங்களை மீட்கவொண்ணாதாப்போலேயிறே இவரை பகவத்விஷயத்தினின்றும் மீட்க வொண்ணாதபடி. அது கர்மமடியாக வருகிறது; இது பகவத்ப்ரஸாதமடியாக வருகிறது. திருத்தாயார் பேச்சாய்வருகிறவை, ஆழ்வார்தமக்குப் பிறந்த தசாவிசேஷம். தலைமகளாய்ப் பேசுகிறதும் இவர்க்குப் பிறந்தநேதார் அவஸ்தாவிசேஷம். அதில், நிஷேதிக்கிற திருத்தாயார் முகத்தால் சொல்லுகிறது, ஸ்வரூபமான ப்ராவண்யத்திலே உபாயம் சேரில் செய்வதென் என்னுமதுக்குச் சொல்லுகிறது; பெண்பிள்ளைகருத்தாற் சொல்லுகிறது - உபாயம் அவனே யாகில் ப்ராவண்யம் ஸ்வரூபமாமத்தனையன்றோ? என்று. ஆக, இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் இரண்டு முகத்தாலே ஆழ்வார்தாம் அநுஸந்தித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. மோஹமும் தெளிந்து தானே கூப்பிடவல்லளான இதுவே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஏற்றம்.

வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தித் தாமரைக்கண்ணனென்னெஞ்சினூடே*,
புள்ளைக்கடாகின்றவாற்றைக்காணீ ரென்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னை
மீர்காள்!*
வெள்ளச்சுகமவன்வீற்றிருந்த வேதவொலியும்விழாவொலியும்*
பிள்ளைக்குழாவிளையாட்டொலியுமறாத் திருப்பேரெயில்சேர்வனனே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், இப்பிராட்டி வாசாமகோசரமாம்படி தனக்கு வர்த்திக்கிற வ்யஸநத்தாலே தென்திருப்பேரெயிலிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த தசையைவினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள். [சுரிசங்கு] - சுரிந்திருக்கிற சங்கு. [ஊடே]-உள்ளே. கடாவுகை - நடத்துகை. [காணீர் - காண்கிறிலீர். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்!] - "உனக்கோடுகிற தசையை நாங்கள் அறிகிறிலோம், நீயேசொல்லிக்காண்" என்று தாய்மார் கேட்க, நான்படுகிற வ்யஸநஞ்சொல்லுகைக் குப் பாசுரங்காண்கிறிலேன் என்கிறாள். [வெள்ளச்சுகமென்று தொடங்கி] - நீங்களே என்னைக் கொடுபோய் விட்டிலீர்களாகில், தன்னை விச்லேஷித்தபின்பும் ஸம்ச்லேஷஜநிதப்ரீதி மாறாதே நிரதிசயஸுகத்தோடே அவன் வீற்றிருப்பதும்செய்து வேதத்வநியும் திருநாளில் வாத்யகோஷ கோலாஹலமும் "பாலா அபிக்ரீடமாநா:" என்னும் கணக்காலே அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதரான பிள்ளைக்குழாங்களுடைய விளையாடுகிறகோஷமும் நிரந்தரமாகச் செல்லுகிற தென்திருப் பேரெயிலிலே நான் போய்ப்புகுவன்.

இ.—முதற்பாட்டில், தனக்கோடுகிற வ்யஸநத்தாலே, "தென்திருப்பேரெயிலிலே போகவேணும்" என்று பிறந்த துணிவை வினவுகிற தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள். [வெள்ளைச்சுரிசங்கு இத்யாதி] - ச்யாமமானவடிவுக்குப் பரபாகமான வெண்மையையும் சுரியையுமுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், மற்றைக் கைக்கு ஆபரணமான திருவாழி, இரண்டாழ்வார்களிலும் வந்துஅலையெறிகிறகண்கள். "சங்கு சக்கரங்களென்று கைகூப்பும் தாமரைக்கண்ணென்றேதளரும்" என்று கீழ் வாஸிதமானது ப்ரகாசிக்கிறபடி. "ஜிதந்தே" என்னப்பண்ணுகைக்குத் திருக்கண்களோடு திவ்யாயுதங்களோடு வாசி இல்லை. [என்னெஞ்சினூடே] - நாங்கள் காண்கிறிலோமே என்ன; உட்கண்விழியாத உங்களுக்குத் தெரியுமோ? [புள்ளைக்கடாகின்ற வாற்றை] - பெரியதிருவடியை நடத்துகிறபடியை. இவளுடைய தசையைக்கண்டு பெரியதிருவடி பிற்காலிக்கப்பிற்காலிக்க, வடிம்பாலே தாக்கிக்கொண்டுபோனபடி. கலவியாலும் பிரிவாலுமாக நெஞ்சின் ஊடு என்னும்படியாக ஆயிற்று, நெஞ்சு இடம்பெற்றபடி. பரமபதத்தில் அழகு சென்றேறுமாபோலே ஆயிற்று, நெஞ்சிலே அழகுசென்றேறுகிறபடி. [காணீர்] - தன் நெஞ்சில் ப்ரகாசம் பாஹ்யேந்த்ரியங் களுக்கும் விஷயமாம் என்றிருக்கிறாள். [காணீர்] - காண்கிறிலீர். கண்ட நீ சொல்லிக்காண் என்ன, [என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்] - என்னுடைய அநுபவத்துக்கு என்னபாசுரத்தைச்சொல்லி நான் உங்க ளுக்குச் சொல்லுவது? இவ்வநுபவத்தில் வ்யுத்பத்தி இல்லாத உங்களுக்கு எத்தைச்சொல்லுவது? [அன்னை மீர்காள்] - இவ்வநுபவத்துக்கு தூரஸ்த்தைகளாய் ஹிதம்சொல்லிமீட்கிற உங்களுக்கு நான் சொல்லுவது என்? ஸமானது:க்கர்க்குச்சொல்லுவதை உங்களுக்குச் சொல்லவோ? ஒருஸம்பந்தம் அமையுமோ சொல்லு கைக்கு? எங்களுக்குச்சொல்லவொண்ணாதாகில் நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; அவன் இருந்ததேசத்

திலே நான் போய்ப்புகப்பார்த்தேன் என்கிறாள். [வெள்ளச்சுகமவன்] - ஸுகவெள்ளத்தை உடையவன்; விச்லேஷதசையிலும் ஸம்ச்லேஷ ஜநிதமான நிரதிசயஸுகம் மாறாதவன். பிரிந்துபோகிறபோது, விச்லேஷதசையிலும் ஸம்ச்லேஷதசையிலும் ப்ரீதிமாறாதபடி ஆயிற்று வினைகள் அடைத்துக்கொண்டு போவது. [வீற்றிருந்து] - இத்தலையைத் தோற்பித்த ஏற்றத்தாலேவந்த வேறுபாடு தோற்ற ஓலக்கம் கொடுத்திருக்கை. வீற்றிருந்த திருப்பேரை என்று அந்வயம். [வேதவொலியும்] - இவளைத் தனக்காக் குகையாலே "கர்த்தவ்யதந்த்ரமில்லை" என்று பழம்புணர்ப்புக் கேளாநின்றான். [விழாவொலியும்] - திருநாளில் வாத்யகீதாதிகோலாஹலமும். [பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும்] - பிள்ளைகள் திரண்டு ஸௌந்தர்யாதிகளாலே ஜிதராய் விளையாடுகிற கோஷமும். இற்றைப்புறப்பாடே! உலாவினபடியே! முறுவலும் தோளும் தோள்மாலையுமே! என்றுகொண்டு விளையாடுகை "பாலா அபிக்ரீடமாநாக்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கச:, ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாச்சக்ருரேவ மிதஃகதா:" என்னக்கடவதிறே. இவை நிரந்தரமாகச் செல்லுகிற தேசம். நிஷேதிக்கிற நீங்கள் இருந்த தேசத்தில்நின்றும், பகவத்ப்ராவண்யமே யாத்ரையாய்ச்செல்லுகிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இப்பிராட்டி வாசமகோசரமாம்படி தனக்கு வர்த்திக்கிற வ்யஸநத்தாலே தென்திருப்பேரெயிலிலே போகவேணுமென்று தனக்குப் பிறந்த தசையை வினவுகிற திருத்தாய்மார்க்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வெள்ளைச்சுரிசங்கொடாழியேந்தி] "தவளவொண்சங்குசக்கரம்" என்றும், "கூராராழி வெண்சங்கு" என்றும், "சங்குசக்கரங்களென்று கைகூப்பும்" என்றும் கையுந்திருவாழியுமான அழகு கைவிடாதே இவளை யநுவர்த்திக்கிறபடி. முதல்வண்ணனிறே; அங்கிறத்துக்குப் பரபாகமான வெளுப்பையும், சுரியையுமுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், அங்ஙனமொரு விசேஷணமிட்டுச் சொல்லவேண்டாதபடியான அழகையுடைத்தான திருவாழியையும் ஏந்தி. [தாமரைக்கண்ணன்] "தாமரைக்கண்ணனென்றே தளரும்" என்றது பின்னாட்டுகிறபடி. திருமேனிக்கு திவ்யாயுதங்கள் ப்ரகாசகமாயிருக்குமாப்போலே, ஆத்மகுணங்களுக்கு நோக்கு ப்ரகாசமாயிருக்கிறபடியும். அகவாயில் தண்ணளியெல்லாம் கண்வழியேயிறே தோற்றுவது. ப்ரதிகூலர்க்கு திவ்யாயுதங்களோடொக்கத் திருக்கண்களும் விரோதியாய்த்தோற்றுமாப்போலேயிறே அநுகூலர்க்குத் திருக்கண்களோபாதி திவ்யாயுதங்களும் அழகுக்கு உடலாய்த் தோற்றும்படி. திருக்கண்களோடே திவ்யாயுதங்களையும் திவ்யாயுதங்களோடே திருக்கண்களையும் சேர்த்தநுபவிப்பர்கள். ஆயுதங்களோடே திருக்கண்களைக் கூட்டுகிறது தோற்பித்த படிக்கு; *ஜிதந்தே* என்னப்பண்ணுமிறே. கண்களோடு திவ்யாயுதங்களைக் கூட்டுகிறது அழகுக்கு. இவ்விடத்தே நிலாத்துக்குறி பகவர் வார்த்தையை யருளிச்செய்வர் ஜீயர். கைக்கு ஆழ்வார்கள் ஆபரணமாயிருக்குமாப்போலேயாயிற்று, முகத்துக்குத் திருக்கண்கள் ஆபரணமாயிருக்கும்படியும். "திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன் திகழும் அருக்கனணி நிறமுங் கண்டேன் செருக்கிளரும் பொன்னாழி கண்டேன், புரிசங்கங்கைக்கண்டேன், என்னாழி வண்ணன்பால் இன்று" என்று வடிவழகோபாதி திவ்யாயுதங்களும் ஆபரணமாய் அழகியதாயிறேயிருப்பது. ஆழ்வார்கள் தான் அவனைக் கைசெய்திருக்கையாலே ஆபரணகோடியாயிறே இருப்பது கைசெய்கையென்று அலங்கரிக்கைக்குப்பேர். [என்னெஞ்சினூடே] தங்கள் நெஞ்சு இல்லாமையாலே "இது கூடாது" என்றிருப்பர்களிறே. [என்னெஞ்சினூடே புள்ளைக் கடாகின்ற] இவர்க்கு மயர்வறமதிநலமருளி 'நெஞ்சமேநீணகர்' என்னும்படியிறே திருத்திற்று; ஒருத்ரிபாத்விபூதியிலும் இடமுடைத்தாயிருக்கை. திருவடி திருத்தோளிலே யேறி அங்குள்ளார்க்கு உஜ்ஜீவமாகச் சாரிகைவந்துகாட்டுமாப்போலே, இவர்நெஞ்சினுள்ளே சங்க்ரமமாக அழகு செண்டேறுகிறபடி. [நெஞ்சினூடே] "அகவாயிலுள்ளது கண்ணுக்குத்தெரியாதோ?" என்றிருக்கிறார்களாயிற்று இவர்கள். (*நிர்க்குண: பரமாத்மாஉஸௌ தேஹம்தேவ்யாப்யதிஷ்டதி* என்னுமாப்போலே) 'நெஞ்சிலில்லையாகில் நானுமில்லையென்று நினைத்திருக்கலாயிற்றுக்கிடீர்' என்றிருக்கிறாள் இவள். (ஒருவாசத்தடத்தில்) ஹம்ஸசக்ரவாகங்கள்போலே ஆழ்வார்களும், காடுபட அலர்ந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற திவ்யாவயவங்களும், அத்தடாகத்தில் நீரும் இலையும்

போலே இருக்கிற திருமேனியுமாய், அத்தைத் தரித்த ஒருமேரு வருந்தினாப்போலேயிருக்கிற பெரிய திருவடியோடேகூட இவர் திருவுள்ளத்தே உலாவுகிறபடி. இப்படியேயிறே அநுகூலரோடு பரிமாறும்படி. எஞ்சியர் கோயிலுக்கெழுந்தருளாநிற்க, வழியிலே பிள்ளானைக்கண்டு "ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூபவ்யாப்தியேயோ, விக்ரஹவ்யாப்தியும் உண்டோ?" என்று கேட்க, பாஷ்யகாரர் தோற்றவருளிச்செய்துகொண்டு போந்தது ஸ்வரூபவ்யாப்தியாயிருக்கும். ஆகிலும், எம்பார் ஒருநாள் 'உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாக ஆச்ரிதருடைய நெஞ்சிலே விக்ரஹத்தோடே வ்யாபித்திருக்கும்' என்று அருளிச் செய்யக்கேட்டேன்" என்று பணித்தான்; *குஹாயாம்*, *கஹ்வரேஷ்டம் புராணம்*, "அரவத்தமளியினோடும் அழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப் பாவையுந்தானும் அகம்படி வந்துபுகுந்து" என்றும், *யோஷாமிந்தீவரச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:* என்றும், 'என்னெஞ்சினூடே புள்ளைக்கடாகின்ற' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே. சுபாச்ரயப்ரகரணங்களிலும் *தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம்* என்கிறபடியே அவ்வடிவேயாயிற்று த்யேயமாகச் சொல்லுகிறது. பின்பு *ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து* என்று கொடுப்பதும் அவ்வடிவேயாயிற்று. புறம்புள்ளார் சொன்னபடி சொல்லுகிறார்கள்; நம்ஆழ்வார்கள் போனவழி இதுக்கு மேற்படவில்லை. 'இதுக்குமுள்ளே ஒன்றுண்டு' என்று சொல்லுகிறவர்கள் - ஸ்வரூபஸத்பாவஞ் சொல்லுகிறார்களித்தனை; விக்ரஹமில்லையென்றன்று. [புள்ளைக்கடாகின்ற] 'அகவாயில் நின்று சுழிக்குமத்தனையோ?' என்று அவன் த்வரித்து வடிம்பிட்டுத்தாக்க "ஓம் காண்! நீ யறிந்தாயோ?" என்று ப்ரேரித்து, மீளாநிற்கும். *தீமத:* என்கிறபடியே, பக்ஷபாதத்தோடே சேர்க்கையிலேயிறே அவனுக்கும் பணி. [கடாகின்ற] பூதமாய் விஸ்மரிக்கிறீகோளென்று, பவிஷ்யமாய் உபதேசிக்கிறதன்று, வர்த்தமானத்துக்கு உபதேசம் வேணுமோ? [காணீர்] காண்கிறிலீர். வர்த்தமானமும் கார்யகரமன்றிக்கேயொழிகிறது நிரோதிக்கிற ப்ரபந்தத்தாலேயிறே. உங்களுக்கு க்ருபாகோஷம் கேட்கிறதில்லையோ? ப்ரஸித்தமான அர்த்தம் உபதேசிக்கவேண்டுவதே. [காணீர்] உங்களுக்குக் கண்ணும் செவியுமன்றிக்கே யிருந்தோ நிஷேதிக்கிறது! என்னைப்போலே உட்கண்ணாலே காணீகோள்! நாங்கள் கண்டிலோம்; கண்ட நீ சொல்லிக்காணாய்! என்றார்கள். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] எனக்குச் சொல்லலாவதில்லை; என்னபாசுரமிட்டு எத்தைச் சொல்லுவது? உங்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாகாதாப்போலே என்வாக்குக்கும் விஷயமாகிறதில்லை. இவர்க்கு நெஞ்சு நிறைந்தது வாய் கொள்ளுகிறதில்லை காணும்! [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன்] நான் பலஹானியாலே சொல்லமாட்டேன்; விஷயம் இயத்தாராஹித்யத்தாலே சொல்லிமுடிக்கப்போகாது; உங்களுக்கு ப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்குப் பரிகரமில்லாமையாலே சொல்லத்தான் வேண்டா. [அன்னைமீர்காள்] ஜ்ஞாதாம்சங்கொண்டு போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணலாயிற்றிறே ஸஜாதீயைகளானீர்களாகில். [என்சொல்லிச்சொல்லுகேன் அன்னைமீர்காள்] எனக்கோடுகிற வ்யஸநத்துக்குப் பாசுரமில்லை. அவஸ்தாஜ்ஞானமின்றிக்கே பழமைகொண்டாடுகிறீகோளித்தனையிறே. நிஷேதிக்கைக்கு அநுவர்த்தநீயைகளாமத்தனையோ வேண்டுவது? எங்களுக்குக் காணவும் கேட்கவும் கண்ணும் செவியுமில்லையாகில், நீதான் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; உறிதஞ்சொல்லி மீட்கவில்லைப்பார் இல்லாத ஊரிலே போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறாள். பிரிந்துபோனாரை நினைக்கவொட்டாத தேசமிறே. *நோபஜநம் ஸ்மரந்* என்கிறபடியே. [வெள்ளச்சுகமவன்] ஸுகவெள்ளத்தையுடையவன். விச்லேஷ தசையிலும் ஸம்ச்லேஷ ஜநிதமான நிரதிசயஸுகம் மாறாதவன். பிரிவிலும் அரைவாறுபடாதபடிகாணும் கலவியில் அவன் நேக்கின ஸுகாதிசயமிருந்தபடி. [வெள்ளமென்று பாடமானபோது மறுவற்ற ஸுகமென்கை. (அக்ஷராமிச்ரஸுகமென்றபடி.) அவன் வீற்றிருந்த - தென்திருப்பேரெயில் என்று அந்வயம். இட்டகாலிட்டகையனாயிருக்கிற இருப்புக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கிற இருப்பிறே அது. இத்தலையைத் துடிக்கவிட்டுத் தன் ஐச்வர்யந்தோற்ற ஸுகோத்தரனாக இருக்கிறபடி. [அவன் வீற்றிருந்த] இத்தலையைத் தோற்பித்த தன்வெற்றியெல்லாம் அவ்விருப்பிலே தோற்றும்படியிருந்த. அவன் மெய்ம்மறந்து அப்படியிருந்தால் நாமும் மெய்ம்மறந்திருக்கவோ? பரிபூர்ணனாய் அவன் செருக்காலேயிருந்தால், குறைவாளராய் நோவுபடுகிற நாமும் இருக்கவோ? அவன் முறைதப்பநின்றால் நாமும் முறை தப்புமித்தனையன்றோ? பிரிந்தால் முறைபார்த்திருக்கலாம் விஷயத்துடனே கலந்தோமாகிலன்

ஜோசம் ஆறியிருக்கலாவது? மூறைறையையழித்தாகிலும் மடலெடுத்துக்கொண்டுபோமித்தனை யன்றோ. ''நமக்கே நலமாதலின்'' என்னக்கடவதிறே. [வேதவொலியும்] அவன் செஞ்சொழிக்கு பழம் புணர்ப்புக் கேளாநின்றான் காணும். அதாவது-பண்டு தான்வென்ற வெற்றிமாலைகள் கேட்கையிறே. அதாவது *ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ* என்கிற வெற்றி மாலைகளிறே. [விழா வொலியும்] இவளைத் தோற்பித்ததுக்கு நெய்யாடல் போற்றுகிறபடி. [அது] தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்த பிற்றைநாளே இருமுனைச்சாத்தாகிற்குமத்தனை. ஸ்யமந்தகமணி கைப்பட்டபின்பு அக்ரூரன் அடுத்தடுத்து அச்வமேதம் பண்ணினாப் போலே, அவர்க்கும் அடுத்தடுத்து உத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறவித்தனை. ஸ்த்ரீரத்நமிறே இவள்; இவளிருக்கிறவிடமிறே மங்களகோஷங்கள் மாறிக்கிடக்கிறது. [பிள்ளைக்குழா விளையாட்டொலியும் அறா] பருவம் நிரம்பியிருக்கச் செய்தே கிஷேஷிப்பார் இருக்கிற ஊரைவிட்டு பருவம்நிரம்புவதற்குமுன்னே பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ச் செல்லுவார் இருந்த ஊரில் போய்ப்புகுமித்தனை என்கிறாள். அவ்வூரில் பருவம் நிரம்பாத பிள்ளைகளும் அகப்பட மகரநெடுங்குழைக்காதனுடைய வடிவழகிலே தோற்று வாய்வெருவா நிற்பர்கள்; *பாலா அபி க்ரீடமாநா க்ருஹத்வாரேஷு ஸங்கச:, ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தாச் சக்ருரேவ மிதஃகதா:* என்னும்படியே. *ராமோராமோராமஇதி* - ''சோறுசோறுசோறு'' என்பாரைப்போலே. *ப்ரஜாநாமபவன்கதா:* ஜநிதர்மாக்களுக்கெல்லாம் பாசுரம் இதுவே. *ராமபூதம் ஜகதபூத்* நாட்டங்க ராமாத்மகமானபடி. நித்யவிபூதியிலே பரிமாறக்கடவது இங்கே பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில், *ராமே ராஜ்யம்ப்ரசாஸதி* நாட்டங்களும் தந்தாமுடைய கர்மபலம் புஜிக்கப் பெற்றார்களில்லை; ராமபாக்யமே யநுபவித்துவிட்டது. *நசாக்நிஜம்பயம் கிஞ்சித்* அக்நியும் சோறு வேவிக்கவேண்டும் ஔஷ்ண்யத்துக்கு மேற்பட உடைத்தாவதில்லை. *நாப்ஸு மஜ்ஜந்தி ஜந்தவ:* கொண்டுஆழக்கடவஜலந்தானே கொண்டு மிதக்கப்புக்கது ராமசரத்துக்கு அஞ்சி. பண்டே கைகண்டிருப்ப தொன்றே ஜலந்தான். வேலைவேவ வில்வளைத்தவனிறே [திருப்பேரெயில் சேர்வன் நானே!] ஜயித்தார் இருந்தவிடத்தே தோற்றார் சென்றுவிழுமத்தனையிறே. தாமரைக்கண்ணன் என்னெஞ்சினூடேயிறே. ஆகையாலே *ஜிதந்தே* என்று சென்று விழுமத்தனையிறே.

நாணக்கருங்குழல்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்!அயற்சேரியீர்காள்!*
நான் இத்தனிநெஞ்சங்காக்கமாட்டேன் என்வசமன்றிதுஇராப்பகல்போய்*
தேன்மொய்த்தபூம்பொழில் தண்பணைசூழ் தென் திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த*
வானப்பிரான்மணிவண்ணன்கண்ணன் செங்கனிவாயின்திறத்ததுவே. (2)

ஜ.—இரண்டாம்பாட்டில், ''இங்ஙன் பதறலாமோ? நெஞ்சைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டு தரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டாவோ?'' என்று தோழிமார் தொடக்கமானார் சொல்ல, ''தென் திருப்பேரெயிலிலே எழுந்தருளியிருந்தருளுகிற எம்பெருமானுடைய திருப்பவளத்தில் மிகவும் ப்ரவணமான என்னுடைய ஹ்ருதயம் என் அதீநமன்று'' என்கிறாள். [நாணம்] - கந்தம். 'இவள் திண்மைக் கைத் தோழிமார் தரித்துக்காட்டினபடி. [அயற்சேரியீர்காள்] - இவளுடைய விரஹவ்யஸநம் ப்ரஸித்தமான படியைச் சொல்லுகிறது. [தனிநெஞ்சம்] - ஸ்வதந்த்ரமானநெஞ்சு. [தேனொன்று மேலுக்கு] - வண்டுகள்மொய்த்த- பூம்பொழிலையுடைய அழகிய நீர் நிலஞ்சூழ்ந்த தென்திருப்பேரெயிலில் வீற்றிருந்தருளுவதும் செய்து வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் குணத்தையும் உடையவனுமுள்ள வனுடைய திருப்பவளத்தில் அழகிலேபடிந்தது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'இங்ஙனே பதறுகிறதென்? நெஞ்சைச் சிக்கெனப்பிடித்துக்கொண்டு தரித்திருக்கவேண்டாவோ?' என்ன, 'மகரநெடுங்குழைக்காதன்பக்கலிலே என்மநஸ்ஸு அபஹ்ருதமாயிற்று' என்கிறாள். [நாணக்கருங்குழல்] - நாணம் என்று கந்தம். இவள் தளராமைக்காகத் தோழிமார்

தரித்துக்காட்டினபடி. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு அந்யரோடு வாசியற ஹிதம் சொல்லத்தொடங்கினார்கள். ஏககண்டர்களான தோழிமாரோடு அந்யரோடு வாசியற இவள் ஆற்றாமை ப்ரஸித்தமானபடி. பகவத்ப்ராவண்யத்தாலே உங்களில் வ்யாவ்ருத்தையான என்னைக்காட்டில் ப்ரவணமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை நோக்கமாட்டேன்: உனக்கு சேஷமன்றோநெஞ்சம்? என்ன, [என்வசமன்று] - நான் உங்களுக்கு சேஷம் அன்றோ, சேஷபூதரென்று பவ்யராவரோ? [இராப்பகல் இத்யாதி] - ஹிதம் சொல்லுகிற உங்களுக்கு ஸந்நிஹிதை நான்; அதுவுமில்லை என்நெஞ்சுக்கு. [இராப்பகல்போய்] - ஒரு போதுபோய் மற்றைப்போது முகங்காட்டிலன்றோ ஹிதம் சொல்லலாவது? [தேன்மொய்த்த இத்யாதி] - தேன் என்று வண்டு. அத்தாலே நெருங்கப்பட்ட பூம்பொழிலையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களாலே சூழப்பட்ட தேசத்திலே, புக்கார்க்கு மீளலாம்தேசமன்றே என்கை. [வீற்றிருந்து] - பரமபதத்திற்போலே தன் வேறுபாடெல்லாம் தோற்றவிருந்த. [வானப்பிரான்] - மேன்மை இருக்கிறபடி. [மணிவண்ணன்] - அம்மதிப்பில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத அழகு. [கண்ணன்] - இரண்டுமில்லையாகிலும் விடவொண்ணாத பவ்யதை. [செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே] - இவைமூன்றிலும் போகவொட்டாத ஸ்மிதத்திலே படிந்தது. பிரிவை ப்ரஸங்கித்துத் தாழ்வுதோற்ற வார்த்தை சொல்லப்புக்குத் தலைக்கட்டமாட்டாதே ஸ்மிதம்பண்ணி நின்றபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தாய்மார்முகம்பார்த்துச் சொன்னாளாயிற்று ஏழிற்பாட்டில் நின்றது. "இவள் இவ்வளவில் மீளுமவளன்றிக்கேயிருந்தாள்" என்று தாய்மாரோடு தோழிமாரோடு அயற்சேரியுள்ளாரோடு வாசியற வந்துதிரண்டு ஹிதஞ்சொல்லப்புக்கார்கள். "உங்கள் ஹிதவசநம் கேளாதபடி நிரவதிகமான பரத்வஸௌலப்யங்களையுடையவன்பக்கலிலே ஸக்தமாய்ப்போன என்னெஞ்சைத்தகையமாட்டுகிறிலேன்; என்னெஞ்சைக் கடல்கொண்டது காணுங்கோள்"! என்கிறாள்.

[நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காள்] நானம் - நறுநாற்றம். அவர்களுக்கு ஒரு பழி சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறாள், அவர்கள் தலையான நறுநாற்றத்துடனே வந்து நிற்கையாலே. மயிர்பட மாந்தும்படியிறே இவள்படி. உங்கள் ஸந்நிதியில்லையாகில் நான் இங்கே இரேனோ? மைவண்ண நறுங்குஞ்சிக்கு ஸ்மாரகமாகையாலின்றே இவர்கள் குழல் *ஏகதுக்கஸுகஞ்ச நௌ* என்று இவளுடைய ஸுகதுக்கங்களை தங்களுக்கும் ஸுகதுக்கமாம்படி இருக்கையிறே தோழிமாரானையாவது. இவள் மயிர்முடி பேணாதே, பரிமளங்கரணில் முடியும் படியாயிருக்க, இவர்கள் குழல்பேணிப் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் போருமோ? என்னில்,—கலவியில் இவளோடு அவன் நெருங்க நெருங்கச் சாத்திக் கழித்தபடியே ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுவது இவர்களுக்கே. அப்போது அவன் பண்ணின ப்ரஸாதாதிசயத்தாலே, அது சருகானாலும் அவர்கள் மாறாதே வைத்துக்கொண்டிருப்பர்களே! அது இவளுக்கு ஸ்மாரகமாய் நலிகிறபடி. அன்றிக்கே இவர்கள்தான் பரிமளங்கொண்டு காரியங்கொள்ளவும் வல்லவர்கள். அதாவது - தாங்கள் தளர்ந்துகாட்டில் இவள் மிகவும் தளரும் என்று ஒப்பித்துக்கொண்டிருப்பர்கள், தந்தாமுடைய பொறுமையும் பாரார்களாயிற்று, இவளையுஞ் ஜீவிப்பிக்கைக்காக. அகாரவாச்யனான அவனும் ஜீவித்து மகாரவாச்யனான இவனும் ஜீவித்து அகாரிகாலம் போரச் செய்தேயும், உஜ்ஜீவிக்கப் பெறாதே நடுவே கிடந்து போயிற்றே. இனி, கடக்ருத்யமிறே உஜ்ஜீவிப்பிக்கை. அப்படியே இவளை இசைவித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க வேணுமே. தந்தாம் க்லேசங்கள் பாரார்களிறே "சேஷிக்கதிசயம்வேணும்" என்றிருப்பார்; பெருமாளிலும் க்லேசம் விஞ்சியிருக்கச் செய்தே பெருமாளுடைய ரக்ஷணத்துக்காக இளைய பெருமாள் தம்மைப்பேணிக்கொண்டு தரித்திருக்குமாபோலே. பரமபோகிகளிறே இளைய பெருமான்தாம். *ஸௌமித்ரே பச்ய பம்பாயா:* அங்குத்தைபோக்யதை நெஞ்சிலே படச்செய்தேயும், பெருமாளுக்கு அந்யபரதை விளைக்கைக்காக முகத்தை மாற வைத்துக்கொண்டு நின்றார்; பின்னாய், பாரயம் இது இருந்தபடி! என்றார். [நானக்கருங்குழல்] ஒரு தமிழன் "நானமென்று - குழலுக்கு விசேஷணமாகையாலே, நாவி போன்ற குழல்" என்றான். அத்தால் நினைக்கிறதும் பரிமளத்தை. [தோழிமீர்காள்] ப்ரியஞ்சொல்லுவாரும் ஹிதஞ்சொல்லுவார் கோடியிலே புகுவதே! [தோழிமீர்காள் அன்னையர்காள்! அயற்சேரியீர்காள்! [தான் அறிந்து தோழிமாருக்குச் சொல்லாதேயிருப்பதோர் அவஸ்தைதையையும், தோழிமாரும் தானும் அறிந்து

தாய் அறியாதேயிருப்பதோர் அவஸ்த்தையும், தானும் தோழியும் தாயுமறிந்து பிறரறியா
திருப்பதோர் அவஸ்த்தையுமாயாயிற்று இருப்பது. அந்நிலைகுலைந்து எல்லாரையுமொக்க
ஸம்போதிக்கும்படி யாயிற்று ஜகத்ப்ரஸித்தமானபடி. பிறர்க்குச் சொல்லவேண்டுவதில்லை
யிறே, ஆயிருக்க, ப்ரதிகூலர்க்குங்கூட தயைபண்ணவேண்டும்படி காணும் இவளுடைய
ஆர்த்தி. *மாம் ஸமாயய து:க்கிதாம்* என்று, என்னை நீ பெருமானுடனே கூட்டவல்லையே
என்னுமிறே ராவணனை *ததாகுருத யாம்மயி* என்றும். *வாசா தர்மமவாப்நுஹி* என்றும்
ஒரு திருவடிபோல்வார்க்குச் சொல்லக்கடவ வார்த்தையையிறே, பிரித்தவனைப் பார்த்துச்
சொல்லிற்று. [தோழிமீர்காள் இத்யாதி] எங்ஙனே நான் உகந்தது உகந்திகோள்.
எங்ஙனே எனக்கு ப்ரியஹிதம்பார்த்திகோள்! எங்ஙனே உதாஸீனைகளாயிருந்திகோள்!".
"எங்கள்பக்கல் குறையுண்டோ? நீ மர்யாதைதப்பினவாறே நாங்களும் முறைதப்பினோ
மித்தனையன்றோ?" என்ன, [நான் இத் தனிநெஞ்சம் காக்கமாட்டேன்] உங்களுக்கும்
இங்ஙனே ஏதேனும் இருப்பதொரு ஹேதுவுண்டோ முறை தப்புகைக்கு? [நான்]
நீங்களும் ஏதேனும் நெஞ்சு இழந்திகோளோ? உங்களளவல்லவென்றபடி. [இத்தனி
நெஞ்சம்] உங்களில் நான் வ்யாவ்ருத்தையானாப்போலேயாயிற்று. என்னிலும் என்
நெஞ்சு வ்யாவ்ருத்தமானபடி. [தனி நெஞ்சம்] சொல்லிற்றுக்கேளாத ஸ்வதந்த்ரமான
நெஞ்சம். *தந் தஸ்ய ஸத்ருசம்பவேத்* என்றிருப்பார்நெஞ்சமும் இதுக்கு ஒப்பல்ல. [காக்க
மாட்டேன்] [பாரணஸாமர்த்யம் வேணுமே காக்க). "முந்துற்றநெஞ்சே இயற்றுவா
யெம்மொடு நீ கூடி" என்றிருக்குமித்தனை யொழிய, இவளால் தடுத்துவைக்கப்போகாதே.
ஞாதய:கிம்கரிஷ்யந்தி என்று ஒருவரையும் பாராதே போகாநின்றது. ஒன்று கேட்டு மீளுமன
வல்ல. மீட்கலாமளவும் காற்கட்டிப் பார்த்து, போகாமையாலே கைவாங்கினமை தோற்று
கிறதுகாணும் - மாட்டேன் என்கிற வுறைப்பாலே. ஸம்ஸாரிகள் சப்தாதி விஷயங்களி
னின்றும் மீளமாட்டாதாப்போலேயிறே இவர் பகவத்விஷயத்தினின்றும் மீளமாட்டாதபடி!
"மாட்டேன்" என்று சொல்லுமிது வார்த்தையோ? எல்லாவளவிலும் தந்தாம் நெஞ்சு
தந்தாமுக்கு விதேயமாக வேண்டாவோ? என்னில், [என்வசமன்றிது] என்செய்வோம்,
தாய்வேறு கன்றுவேறாக்கும் விஷயமானால்? கைகேயிசொற்கேட்டு ஸ்ரீ பரதாழ்வான் ராஜ்யம்
பண்ணுமன்றாயிற்று இவளும் இத்தாயார் வார்த்தை கேட்டு மீளுவது. இப்போது நான்
உங்கள்மகளன்றோ? [மகளென்னு பவ்யராவரோ?) என்னைப்போலுமன்றே என்னெஞ்சு.
எனக்குத்தானென்றிருக்கும் நிலைகுலைந்தது, தன்வழியே காலெழுதும்படியாயிற்று. தந்தா
முடைய நெஞ்சு அபவ்யமானாலும், பவ்யமாயிருப்பதொருபோது பார்த்து ஹிதஞ்சொல்ல
வேண்டாவோ? என்ன, [இராப்பகல்போய்] ஸ்ருஷ்டமான காலத்திலே இதுக்கு ஹிதம்
சொல்லலாவது - ஒருபோது காண்கிறிலேன். ஒருபோது பகவந் விஷயத்திலும் கைவைத்து,
ஒருபோது ஸம்ஸாரயாத்ரையிலும் கைவைக்குமளவல்லவிறே இவளுடைய ப்ராவண்யம்.
இங்கே யிருப்பது ஒருபோதுண்டாகில்லிறே ஒன்றுசொல்லி மீட்கலாவது? [தேன்மொய்த்த
இத்யாதி] இது மீட்கலாம் விஷயத்திலேயோ அகப்பட்டது. அவ்வூரில் போக்யதையிலே
படிந்தாரையும் மீட்கப்போமோ? தேன் என்று வண்டு. [பூம்பொழிலித்யாதி] பூத்த பொழிலை
யும் குளிர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைத்தான தென்திருப்பேரெயிலில் [வீற்றிருந்த] பரமபதத்தில்
இருப் படங்கலும் தோற்றும்படியிருக்கை. அவ்விடம் போலுமன்றிறே இவ்விடம்? ஒருவர்
கூறை எழுவர் உடுக்கிறவிடமிறே; அவ்விடத்தோடொக்க இவ்விடத்தையும் திருத்திக்கொண்
டிருக்கிறவிடமிறே. [வானப்பிரான்] இத்தால் கண்ணழிவற்ற மேன்மையைச் சொல்லு
கிறது. [தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த வானப்பிரான்] ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்பை
நமக்காக இங்கேயிருக்கிற உபகாரகன். [மணி வண்ணன்] மேன்மையில்லையாகிலும் விட
வொண்ணாத வடிவிற்பசையிருக்கிறபடி. [கண்ணன்] அங்குள்ளார்க்குப்படிவிடும் உடம்பை
இங்குள்ளார்க்கு வரையாதே கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவன். [வானப்பிரானித்யாதி]
மேன்மையளவிடவோ? வடிவழகளவிடவோ? நீர்மையளவிடவோ? [செங்கனிவாயின் திறத்த
துவே] திண்ணகத்தில் ஒரு சுழியிலே யகப்படுவாரைப்போலே, வாய்க்கரையிலே யகப்
பட்டது; ஆசைப்பட்ட விஷயத்தைக் கரைகண்டதாகிலன்றோ மீளுவது? சிவந்து கனிந்த
திருப்பவளத்தினிடையாட்டத்தது. இதுமீள நினைக்கிலன்றோ உங்கள் வார்த்தை கேட்கைக்கு
அவகாசமுள்ளது.

செங்கனிவாயின்திறத்ததாயும் செஞ்சுடர்நீள்முடித்தாழ்ந்ததாயும்*
சங்கொடுசக்கரங்கண்டுகந்தும் தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்*
திங்களும்நாளும்விழாவருத தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த*
நங்கள்பிரானுக்குஎன்னெஞ்சந்தோழீ! நாணும்நிறையும்இழந்ததுவே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், "இங்ஙனேசெய்கை நம்முடைய லஜ்ஜைக்கும் மேன்மைக்கும்போருமோ" என்று தோழிமார்சொல்ல, "அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் அவற்றையெல்லாம் ஒழிந்தது என்கிறாள். [தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும்] - திருக்கண்களுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமாயும். [திங்களுமென்று தொடங்கி] - என்றுமொக்க திவ்யோத்ஸவமாய்ச் செல்லுகிறதென்திருப்பேரெயிலிலே நமக்கு அணித்தாகவந்து வீற்றிருந்தருளின மஹோபகாரகனுக்கு-

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், "ஏதேனும் செய்தாலும் ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜையையும் மடப்பத்தையும் நோக்கவேண்டாவோ?" என்று தோழிசொல்ல, அவனுடைய அழகிலே அகப்பட்ட என்னெஞ்சம் அவற்றை இழந்தது என்கிறாள். [செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்] - பிரிகிறபோது தன் ஆற்றாமையும் வரவு தாழாமையும் தொடக்கமான தாழ்வுசொல்லுகிற திருவதரத்தில் பழுப்பிலேயாயிற்று நெஞ்சு தோற்றது. அப்போதைத்தாழ்வுகள் ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமென்கை. தர்சநீயமாய் உபய விபூதிக்கும் கவித்தமுடியைக்காட்டியாயிற்று, என்னை எழுதிக் கொண்டது. தன்சேஷித்வத்தின் எல்லையைக்காட்டி யாயிற்று சேஷத்வத்திலே நிறுத்திற்று. [சங்கொடுசக்கரம் இத்யாதி] - ஆயுதமும் ஆபரணமுமாயிருக்கிற ஆழ்வார்களுடைய சேர்த்தியைக்கண்டு உகந்தும், தன்னோட்டை ஸம்பந்தமெல்லாம் தோற்றும்படி நோக்கின கண்ணழகிலே அநந்யார்ஹசேஷமாயும். [திங்களும் இத்யாதி] - "விழாவொலி" என்று பொதுவாகக் கீழேசொல்லிற்றே; அத்தைவிசேஷிக்கிறது; மாஸத்திருநாளும் விசேஷதிவஸங்களுமான திருநாள் உச்சிவீடுவிடாதே செல்லும்ஊர். [நங்கள்பிரான்] - பரவ்யூஹவிபவங்கள்போலன்றிக்கே உகந்தருளினதேசம்; அவற்றுக்குப் பிற்பாடராகையாலே நமக்கு உபகரிக்கைக்காக என்கை. [என்னெஞ்சம்] - அவ்விருப்பில் ப்ராப்தியையும் சுவட்டையும் அறிந்த என்னெஞ்சம். [தோழீ] - முதல் உறவு பண்ணுகிறபோது நாணையும் மடப்பத்தையும் தவிர்த்துப் பொருந்தவிட்டவள் அல்லையோ? அப்போது அவை தவிர்க்கைக்குப் படும் பாடு அறிவுதியே: இப்போது நெஞ்சுக்கு நீயும் வேண்டிற்றில்லை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. சேர்க்குமவளொருத்தியுமேயாக அல்லாத பங்களமடங்கலும் "நமக்கு நிலமன்று" என்று கைவாங்கிற்று; தோழியானவள் "இது நமக்குப் போராது காண்; நெஞ்சை ஒருங்கப்பிடித்து தரித்திருக்க வேண்டாவோ?" என்ன, அந்நெஞ்சுதான் இனிச் செய்வதென்? அவயவாதி சோபைகளிலே அகப்பட்டு அதுவும் தனக்குள்ள நடங்களும் இழந்ததுகாண்" என்கிறாள்.

செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும், செஞ்சுடர் நீண்முடித் தாழ்ந்ததாயும், சங்கொடு சக்கரங்கண்டுகந்தும், தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத்தீர்ந்தும், நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்ததுகாண்! என்கிறாள். ஸௌபரி என்பான் ஒருத்தன் ஒருஸங்கல்பத்தடியாக ஐம்பது வடிவு கொண்டானிறே. அவ்வளவல்லவிறே இவள் கலந்தவிஷயம் பண்ணவல்லது. அவன் வ்யக்தி தோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாப்போலேயாயிற்று இதுவும் அவயங்கள் தோறும் தனித் தனியகப்பட வல்லபடி. *ஏகதாபவதி த்ரிதாபவதி* என்கிறபடியே அநுபவியாநின்றால்பிறக்கும் நாநாபாவம், பிரிவிலேநெஞ்சுக்கு உண்டாகின்றது [செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்] "பிரிந்துகிடக்கவிருக்கிலென்? உன்கண்வட்டத்திலே கிடக்கிலென்? இது உன்சரக்கன்றோ?" என்றுசொல்ல உபக்ரமித்து, தழுதழுத்து வருகிற திருவதரத்திலே பகப்பட்டபடி. அதிலும் அதரத்தில் பழுப்புக்குள் இழியமாட்டுகிறதில்லை. [வாயின் திறத்ததாயும்] அதுதான் ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போருமாகாதே. [செஞ்சுடர் இத்யாதி] பிரிவை ப்ரஸங்கித்துப் போகின்ற போது, ஆதிராஜ்யஸூசகமாய் 'உபயவிபூதிநாதன்' என்று தோற்றும்படியிருக்கிற திருவபிஷேகத்தைக் கண்டு நறைப்பட்டுக் காலைப்பிடித்தது. [சங்கொடு இத்யாதி] பிரிந்தால் விரோதி

யைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமாய், வைத்தகண் மாறவொண்ணாத அழகையுடைய ஆழ்வார் களைக் கண்டுகந்தது. [தாமரைக்கண்களுக்கற்றுத்தீர்ந்தும்] *துவாஸ்மி* என்று சொல்லப்புக்கு மாட்டாதொழிந்தால், குறையும் தலைக்கட்டின திருக்கண்களுக்காயிற்று அநந்யார்ஹமாக எழுதிக்கொடுத்தது. பிரிந்தபோது நோக்கின நோக்கிலே, பிறர்க்காகாதபடி உஜ்ஜீவிக்கப் பண்ணினான். அம்ருதமதநத்தில் தான் எட்டுவடிவு கொண்டாற்போலே காணும், இதுவும் விஷயாதிகமாகப் பலவடிவு கொள்ளுகிறபடி. அவனுடைய ஐச்வர்யமடைய இதுக்கு உண்டாகக்கடவதிறே. [திங்களும்நாளும்இத்யாதி] உத்தேச்ய பூமியிலே நித்யோத்ஸவம் செல்லாநிற்க, அது இங்கேகம்கண்வட்டத்தே து:க்கத்துக்கு இலக்காயிருக்குமோ! மாஸத்திரு நாளும் நித்யத்திருநாளுமோவாத. [வீற்றிருந்த நங்கள் பிரானுக்கு] இவ்விருப்பு நமக்கு ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிற உபகாரகனுக்கு. பரத்வம் நித்யமுக்தர்க்கு; வ்யூஹம் முக்தப்ராயர்க்கு; விபவம் புண்ணியம் பண்ணினார்க்கு; இவ்விருப்பு பாபம்பண்ணின ஸம்ஸாரிகளுக்காக விறே. [என்னெஞ்சம்] அவனுடைய உபகாரமும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் வயிரவுருக்காகை. நெஞ்சினுடைய வன்மையறிதியிறே. நெஞ்சும் அவனும் ஒரு கோவையிலே அடைப்புண்டபடி. [நங்கள் பிரானுக்கு என்னெஞ்சம்] *ராகவோர்ஹதி வைதேஹீம்* என்னுமாபோலே. [தோழீ] நெஞ்சைத் திருத்திக்கலப்பிக்கப் பட்ட வருத்தம் அறிதியிறே. இப்போது நீயுங்கூட எதிர்த் தலையாம்படியிறே வாய்த்தது. [நாணும்நிறையும் இழந்ததுவே] இது இழவாதது உண்டோ? அரைக்ஷணம் அவன்பேரநின்று படுத்தின பாடெல்லாம் என்தான்! நான் தன்னையிழந்தேன், தாய்மார் தோழிமார்கள் என்னையிழந்தார்கள். நெஞ்சு நாணும் நிறையும் இழந்தது.

இழந்தவெம்மாமைத்திறத்துப்போன என்னெஞ்சினாருமங்கேயொழிந்தார்*
உழந்தினியாரைக்கொண்டுஎன்உசாகோ! ஓதக்கடலொலிபோல* எங்கும்
எழுந்தநல்வேதத்தொலிநின்றோங்கு தென்திருப்பேரெயில் வீற்றிருந்த*
முழங்குசங்கக்கையன்மாயத்தாழ்ந்தேன் அன்னையர்காள்! என்னையென்
முனிந்தே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும்போதுபோக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ?'' என்று பொடிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்நெஞ்சும் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று, நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறாள். [இழந்த என்று தொடங்கி] - இழந்த என்னுடைய நிறத்தை மீட்கவேணுமென்றுபோன என்னெஞ்சும் பெரியராஜ குலமும்தானுமாய் என்னைமறந்து அங்கேநின்று விட்டது. இனி வருந்தி ஆரைக்கொண்டு, எத்தைச் சொல்லிப் போதுபோக்குவேன்? [முழங்கென்று தொடங்கி] - வேதத்வநிபோலே எப்போதும் முழங்கா நின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தாலேஅலங்க்ருதமான திருக்கையையுடைய அவ்வழகிலேநிமக்நையானேன்

இ.—நாலாம்பாட்டில், ''ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக்க வேண்டாவோ?'' என்று நியமிக்கிற தாய்மாரைக்குறித்து, 'என்னெஞ்சம் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று: எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது?' என்கிறாள் [இழந்த இத்யாதி] - நிறந்தானேபோயிற்று. ''அவனை நிறங்கொள்ளவேணும்'' என்று கோலியிருந்த என்னுடைய நிறத்தையிறே இழந்தது. ''அந்நிறத்தை மீட்டுக்கொண்டு வருகிறேன்'' என்று போன என்மநஸ்ஸாகிறதும் என்னை மறந்து அங்கே அடியுற்றது' ''அவன் இழவாளனாய் நாம் இழவு பரிஹரிக்கையன்றிக்கே, நாம் இழவாளர் ஆவதே!'' என்று அபிமானித்துப்போன நெஞ்சை, வினைத்தலையிலே படையறுத்துக்கொள்வாரைப்போலே படையறுத்துக் கொண்டான். லங்கையை அரணழிக்கைக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெற்றாப்போலே, என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமாகிற அரண் அழிக்கைக்கு உள்ளாள் பெற்றோம் என்று நெஞ்சைப் படையறுத்துக்கொண்டான். லங்கையின் அளவன்றிக்கே ஸ்த்ரீத்வாபிமாநத்துக்கு அவன் அஞ்சியிருப்பது. [நெஞ்சினார்] - அங்குத்தை ராஜகுலத்தாலே என்னைமறந்தார். பெற்றாரைக்கொண்டு வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணியாகிலும் தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, [உழந்துஇனிஇத்யாதி] - [உழந்து] - வருந்தி. [இனி] - என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. வருந்தினால்தான் வார்த்தை கேட்பாருண்டோ? கேட்பாருண்டானால்தான் என்ன

வார்த்தைசொல்லுவது? [ஓதக்கடலொலிபோல] - திரைக்கிளர்த்தியையுடைய கடல்போலே வேதத்வநி வந்து செவிப்படாநிற்க, வேறுபோது போக்கப்போமோ? [எங்குமெழுந்த] - ஸார்வத்ரிகமாகப்பரவாநிற்கை. இதுநடையாடாததோர் இடம்பெற்றுவிறே போதுபோக்கி தரிக்கலாவது. [நல்வேதத்தொலி] - ஸாமவேதத்வநி. "வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி". [நின்றோங்கு] - இடைவிடாதே மிக்குநிற்கை. [முழங்கு சங்கக்கையன்] - வேதத்வநி ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்திலே ப்ரதித்வநிக்க, அதில் ப்ரதித்வநியும் வேதகோஷமுமாய் இரட்டித்துச்செல்லாநிற்கை. [மாயத்தாழ்ந்தேன்] - அவனுடைய ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளிலே மீளவொண்ணாதபடி அகப்பட்டேன். தாய்மார் என்கிற முறையைக்கொண்டு முனிந்தால் என்னப்ரயோஜநமுண்டு? ப்ராப்தியையும் மூப்பையுங்கொண்டு முனியஅமையுமோ? ப்ரயோஜநம்வேண்டாவோ? அழகிலேயீடுபட்டாரை ஹிதம் சொல்லி மீட்கவோ?

௭.—காலாம்பாட்டு. "ஏதேனுமொன்றைக்கொண்டு வருந்தியாகிலும் போதுபோக்காதே இங்ஙனே செய்யலாமோ? என்று பொடிகிற தாய்மாரைக்குறித்து, என்னெஞ்சம் அவனாலே அபஹ்ருதமாயிற்று. நான் எத்தைக்கொண்டு போதுபோக்குவது? என்கிறாள்.

[இழந்த எம்மாமைத்திறத்துப்போன] நாணும்நிறையும் இழந்ததென்றவிடம் உபலக்ஷணமாகாதே; அநுபாஷணத்திலே-நிறமிழந்தமையும் தோற்றச்சொல்லாநின்றாள். (இழந்தவெம்மாமை யென்று அநுபாஷணத்திலே - மாமையென்கிற நிறம் பூர்வமேயிழந்தமைதோற்றுகிறதாகையாலே, நாணும்நிறையுமென்று உபலக்ஷணம்). "அத்தலையிலுள்ள துநாம் ஸர்வஸ்வஹரணம்பண்ணுகைபோய், நமக்கு உள்ளதிலே யொன்றைச் சிலர் கொடுபோகையாவதென்?" என்று அபிமாநித்து, இப்போதே மீட்டுக்கொடு வருகிறேன்" என்று த்வரித்துப்போன நெஞ்சும் அங்கே படையற்றது. [என்னெஞ்சினாரும் அங்கேயொழிந்தார்] அங்கேபுக்காரையும் தம்படியாக்கிக்கொண்டார். "பிரியேன்" என்று சொன்னவரிறே இத்தலையைப் பிரிந்து நினையாதிருக்கிறார். [நெஞ்சினார்] அலைந்த பரிவட்டமும் தாமுமாய் அணுக்கடித்துத் திரியாநின்றாராயிற்று. [நெஞ்சினார்] *ப்ரவேக்ஷ்யாமிச வாஹிநீம்* என்று தாசித்தலையில் வ்யாபரிப்பேன் நான் என்றானிறே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான். [இழந்த இத்யாதி] நிறந்தொடக்கமான இழந்தவையடைய மீட்பதாகச் சொல்லிப்போன நெஞ்சினாரும் அங்கே கால்தாழ்ந்தார். வினைத்தலையிலே படையறுக்குமாபோலே வரிசையுங்கொடுத்துத் தம்மோடுஸாம்யாபத்தியுங் கொடுத்தார். [வினைத்தலையில் படையறுக்கையாவது - யுத்தஸமயத்திலே எதிர்த்தலையில் சேனையைத் தன்பக்கலிலே யாக்கிக்கொள்ளுகை.] *ராஜாஹ்யேஷ விபீஷண:* என்னுமாப்போலே வரிசைபெற்றுத்திரியாநின்றார். ராவணன்முன்னே, அவன்சோற்றையுண்ட சுகஸாரணர்கள் விபீஷணாழ்வானை, "ராஜா" என்பானென்? என்னில்,—எழுத்து உருவழியாதே கிடந்தாலும், புள்ளிகுத்தினால் அத்தைக்கழித்து மேலேபோமாப்போலே, முடிகொடுக்குமவர்கையாலே வைக்கையாலே என்றாலும், ராவணன்க்ரௌர்யத்தை யறிந்துவைத்துக் கூசாதே இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்னில்,—"சித்ரம்குத்துமோ" என்றிருந்தார்கள். நிலவரைக்கொண்டு வினைசெய்யலாம்" என்று தரங்கொடுப்பரிறே. [என்னெஞ்சினாருமங்கேயொழிந்தார்]-நிறம்மீட்கப்போனாரும் நிறங் கொடுபோனாரோடொத்தார். இத்தலையில் வெறுமைகண்டு போனதுவும் பௌங்கல்யங்கண்டுபோனவனோடு ஒத்தது. போவார்போவாரெல்லாம் இத்தலைக்குக் காரியமாகக்காணும் போம்போது சொல்லிப்போவது! அவன்தானே "இத்தலையூற்றிருக்கவேணும்" என்று போனானன்; இதுஇத்தலையில் வெறுமைகண்டு, நோக்குகைக்காகப்போயிற்று. நாம்தாம் அவர்களைக் வெறுகிறதென். *கோபஜநம் ஸ்மரந்* என்று புக்கார் மீளாததேசமானபின்பு. [அங்கேயொழிந்தார்] "கடலுக்குக் குறைநிரப்பவேணும்" என்று திரியாநின்றார். [உழந்து இத்யாதி] பண்டு நெஞ்சிழந்தவர்களும் வருந்தி தரித்துச் சிலரோடே வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணியிருந்திலர்களோ? நீயும் அப்படியே வருந்தியாகிலும் சிலரோடே காலக்ஷேபம் பண்ணவேண்டாவோ? என்ன, [இனி - உழந்து - ஆரைக்கொண்டு - என் - உசாகோ] உழந்து—வருந்தி. இனி—என்னெஞ்சை இழந்தபின்பு. இனி:து:க்கப்பட்டு ஆரோடேகூட எத்தைச்சொல்லி நான் காலம் போக்குவது? லங்கையிலே இருந்தவளுக்கு ஒருவளாதல் ஒருவன்குடியாதல் உண்டு; அதுவுமில்லையே எனக்கு! *ஜ்யேஷ்ட்டா கந்யாநலாநாம ;விபீஷணஸுதா* இங்கேயிருந்தே அந்தத்தைக்கு

ஆவளொருத்திகாண்! *கபே* ஓரோ அவஸ்தைகளிலே நீஉ கஜாசபோலேகாண் இவளும்ஓரோ தசைகளிலே யுதவவல்லபடி. பலசொல்லியென்? உன்னுடைப்பாவொருத்தி. [ஆரைக்கொண் டேன் னுசாவோ] தேஹாத்மாபிமாநிகளான ஸம்ஸாரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? *ஈச்வரோஹம்* என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மேசாநாதிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? பகவதநுபவத்திலே அந்ய பராயிருக்கிற நித்யஸூரிகளைக்கொண்டு போதுபோக்கவோ? இத்தலையை உள்ளுறைகொண்டு போனவனைக் கொண்டு போதுபோக்கவோ? [ஆரைக்கொண்டு எத்தையுசாவுவது? என்னுசாவோ] *ஸ்மா த்வாதச தத்ராஹம்* என்று சொல்லலாயிறேயவனுக்கு. அப்படியே நமக்கும் ஏதேனுமுண்டோ? கலவியில் அபர்யாப்தியிருக்கிறபடி. [ஆரைக்கொண்டு] நெஞ்சுபோலேநமக்குப் பாங்காயிருப்பாருண்டோ? ஆனால், செய்யவடுப்பதென்? என்னில்: [ஓதக் கடல் இத்யாதி] - அங்குத்தையாது இங்கே கடையாடாநின்றபின்பு, நாமும் அங்கே போய்ப் புகுமத்தனை. ஓதம்ஒளர்ந்தகடல்போலே பிறந்துள்ள வேதகோஷமானது எங்கும் பரம்பாநின்ற தென்திருப்பேரெயிலில் வீற்றிருந்த. [நல்வேயும்] *வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி* என்கிற ஸாமத்வநியாய்க்கிடக்குமதனை, பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும். அவ்விருப்பைக்கண்டு முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணி ப்ரீதிக்குப் போக்குவிடுமாபோலே. [மூழங்குசங்கக்கையன்] வேதத்வநியானது ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தைக்கிட்டி. ப்ரதித்வநியெழாநிற்கும். [மாயத்தாழ்ந்தேன்] அவனுடைய ஸ்மித வீக்ஷணாதிகளிலே மீளவொண்ணாத படி யகப்பட்டேன். [அன்னையர்காள் என்னை முனிந்தே] ப்ராப்தி யுண்டென்னுச் சிறுமத்தனையோ? சேற்றத்துக்கெதிர்த்தலையும் வேண்டாவோ? தர்மியுண்டாய் முனியவேணுமே! [மாயத்தாழ்ந்தேன் - என்னையென்முனிந்தே] ஸ்வாதீநரை யன்றோ முனித்தால் ப்ரயோஜநமுள்ளது.

முனிந்துசகடமுதைத்துமாயப்பேய்முலையுண்டு மருதிடைபோய்*
கனிந்தவிளவுக்குக்கன்றெறிந்த கண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றேன்*
முனிந்தினியென்செய்தீர் அன்னைமீர்காள்? முன்னியவன்வந்துவீற்றிருந்த*
கனிந்தபொழில்திருப்பேரெயிற்கே காலம்பெறஎன்னைக்காட்டுமினே. (5)

ஈ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "இங்ஙனேவிரகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராதுகாண்" என்றுதாய்மார் அலைக்க, 'அது பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத தசையிலே கொண்டுபோகநில்லாதே, ஏக்கவே கொண்டுபோய்த் தென்திருப்பேரெயிலிலே என்னை விடுங்கோள்' என்கிறாள். [முனிந்து] - யசோதைப் பிராட்டி முலைதாழ்த்தவாறே சீறி; கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு விரோதமாம்படி யூரப்புக்கவாறே சீறி என்றுமாம். [மாயப்பேய்] - வஞ்சகையான பேய். [கண்ணபிரானுக்குஎன்பெண்மைதோற்றேன்] - மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்ஸ்த்ரீத்வத்தைத் தோற்றேன். [முன்னி] - முற்கோலி.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "இங்ஙன்விரகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது" என்று தாய்மார் அலைக்க, 'அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத தசையிலே கொடுபோகநில்லாதே, ஏற்கவே அங்கே கொடுபோய்விடுங்கோள்' என்கிறாள். [முனிந்துசகடமுதைத்து] - ஸ்தந்யார்த்தியாய்ச்சீற, அதுக்கு இலக்காய்ச் சகடாஸுரன் முடிந்து போனான். ஸ்தந்யார்த்தியாய்ச்சீற அதிலே நசித்தான். சகடம்மேலிடப்புக்கவாறே சீறிஎன்றுமாம். தாய்வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையை "ப்ராண ஸஹிதம் புபௌகோபஸமந்வித:" என்கிறபடியேமுடித்து. செறிந்துநின்ற மருதின்நடுவே வழிகண்டு போய். பழுத்த விளவாய்நின்ற அஸுரனைக் கன்றுய்வந்த அஸுரனாலே எறிந்து ஊட்டியாகமாய்த்த உபகாரகனான க்ருஷ்ணனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு என்ஸ்த்ரீத்வத்தைத் தோற்றேன். விரோதி வர்க்கத்தை அழியச்செய்த ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைக்காட்டி, ஒருகாலும் அழியாதஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்தான். [முனிந்தினி] - அவன் அவ்வபதாநம்செய்வதற்குமுன்பே மீட்கப்பார்க்கவேண்டாவோ? [என் செய்தீர்] - எனக்கு அநுகூலைகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னை மீர்காள்] - பொடிகைக்கு முறையமையுமோ? ப்பலம்வேண்டாவோ? [முன்னியவன்வந்து] - அவன் முறைகூறிக் கொண்டுவந்து. [வீற்றிருந்த] - இத்தலையை அழிக்கைக்குவேண்டும் பரிகரத்தால் குறைவற்றிருந்த. [கனிந்தபொழில்] - ஸர்வதா பக்வபலமாயிருக்கும்பொழில். [காலம்பெற] - சதேஜுலே ஸேது

பந்தமாகாதபடி ஏற்கவே அவ்வூரிலே கொடுபுகுங்கோள். [என்னை] - என்னைக்கண்டிகோள்! உங்களுக்கு ''க்ரமத்திலேசெய்கிறோம்'' என்னலாயிருந்ததோ?

ஞரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ''இங்ஙனேவிரைகை ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராதுகாண்'' என்று தாய்மார் அலைக்க, 'அதுவும் பண்டேபோயிற்று; ப்ரயோஜநமில்லாத தசையிலே கொடுபோகவில்லாதே, என்னைஏற்கவே கொடுபோய்த் தென்திருப்பேரெயிலிலே விடுங்கோள்' என்கிறாள். மூனிகிறதுதான் எனக்கு ஹிதம்பார்த்தேயானால் என் ஹிதத்திலே ப்ரவர்த்திக்கப் பாருங்கோள்.

[முனிக்துஇத்யாதி] என்னிலையுதன்னை புத்திபண்ணுங்கோள்; அவன் முனிவிலே யகப்பட்டநான் இனி உங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? ஹிதமுமாய் ப்ரியமுமான முனிவிலே யகப்பட்ட நான் அஹிதமுமாய் அப்ரியமுமான உங்கள் முனிவுக்கு மீளுவனோ? [முனிந்துசகடமுதைத்து] மூலைவரவுதாழ்ந்ததென்று சீறிநீட்டின திருவடிகளுக்கு இலக்காய்ப் பொடிபட்டதாயிற்று சகடம். ***ஸ்தந்யார்த்தீ ப்ருரோத ஹ*** இறே. [மாயப்பேய்முலையுண்டு] ''முலையை ஊனைத்துச் சீறினன்'' என்றுமுலைகொடுக்கத் தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகையான பேய்ச்சியைமுடித்து. [மருதிடைபோய்] முலையுண்டால் தவழுமத்தனையிறே. புறம்புநின்றும் வந்து நலிகையன்றிக்கே, நின்றவிடத்தே நின்று தப்பாமே கொல்லநினைத்த யமளார்ஜ்ஜுநங்களைப் பொடிபடுத்தி. [கனிக்த இத்யாதி] அஸுராவேசத்தாலே ஒன்றுகனிந்தவிளவாய், ஒன்று கன்றாய் நின்றது; அதிலே யொன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்த. [கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மைதோற்றேன்] அழியுமவற்றையும் அழித்தான், அழியாதவற்றையும் அழித்தான். வன்மையாலே யழித்தான் அவற்றை; (கண்ணபிரானிறே;) மென்மையாலே யழித்தான் இவற்றை. [பிரானுக்கு] அவற்றின் கையில் தான்அகப்படாதே தப்பித் தன்னைத் தந்த வுபகாரத்துக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறாள் காணும். சேஷியான தன்னையுண்டாக்கி, என்னை சேஷத்வத்தினுடைய எல்லையிலே நிறுத்தினான். ***பஹூநி மே வ்யதீதாநிஜந்மாநி*** என்கிற அவதாரங்களோபாதி பரப்புப்போருங்காணும் இவ்வவதாரத்தில் இவளைப் பெறுகைக்குப் பண்ணின ப்ரவ்ருத்திகளும் அவனுக்கு. ஆச்ரிதவாத்ஸல்ய கார்யமான முனிவிறே. [கண்ணபிரானுக்கு என்பெண்மைதோற்றேன்] - ***அதோऽஸ்மி லோகே வேதேச ப்ரதித: புருஷோத்தம:*** என்றும், ***ஜாநாதி புருஷோத்தமம்*** என்றுஞ்சொல்லுகிற தன்னுடைய பும்ஸ்த்வத்தைக் காட்டிக்காணும் இவளுடைய ஸத்ரீத்வத்தை யபஹரித்தது! [பெண்மைதோற்றேன்] தோலாதது தோற்றேன். [முனிக்தினியித்யாதி] இனிமீட்கலாமென்றோ நினைக்கிறது? மீட்க நினைக்கிற நீங்கள் அவனுடைய அபதாநங்களுக்கு முன்னேயன்றோ மீட்கப்பார்ப்பது? [என்செய்தீர்] எனக்கு அநுகூலைகளானீரல்லீர்; மீட்கத்தொடங்கினது தலைக்கட்டிற்றன்று. [அன்னைமீர்காள்] ஐம்ப்ரப்ருதி என் ப்ரக்ருதியறிந்து போருகிற நீங்கள் மீட்கப்பார்ப்பதே! அவன் பண்ணின உபகாரங்களை யறியாமையன்றே நீங்கள் பொடிகிறது. ''அவன் பண்ணின வுபகாரம் மறக்க வொண்ணாதாகில் நினைக்கிறாய். பெற்றுவளர்த்த எங்களுடைய உபகாரமும் நினைக்க வேணுங்காண்!' என்ன, [முன்னியவன்வந்து வீற்றிருந்த] உபகாரத்தில் முற்பாடன் அவன் காணுங்கோள். [முன்னி] முற்பாடனாய்கின்று. ***பூர்வஜ*** என்னும்படியே; என்னைப்பெறுக்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு தன்வேறுபாடு தோற்ற விருக்கிற. [கனிந்தபொழிலித்யாதி] கொண்டுபுக்குக்காட்டுவார் தாழ்வே; அங்குள்ளதெல்லாம் பக்வபலமாயிருக்கும். கனிந்த மரம் கண்டால் ''அஸுராவேசமுண்டு'' என்று அஞ்சவேண்டாத சோலை. [காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமினே] இக்குடிக்கும் எனக்கும் பரிஹாரம் ஒன்றேயிறே. பின்னையும் என்னை அங்கே கொண்டுபோய்ப் பரிஹரிக்கை தவிரீகோள்; நானுளேனுணபோதே அத்தைச்செய்யப்பாருங்கோள். பின்னை ***கதேஜலே ஸேதுபந்தமாகாமே***, நான் ஜீவிக்கும் எல்லையிலே காட்டுங்கோள்.

காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள் காதல்கடலின்மிகப்பெரிதால்*
நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமானிற்குமுன்னே வந்தென்கைக்குமெய்தான்*
ஞாலத்தவன்வந்துவீற்றிருந்த நான்மறையாளரும்வேள்வியோவா*
கோலச்செந்நெற்கள்கவரிவீசுங் கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், நீங்கள், ''கொண்டுபோவோமோ, அல்லோமோ'' என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத்தரிப்பு அரிது; சண்டென என்னைத்தென்திருப்பேரெயிலிலே கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கோள்' என்கிறாள். [நீலமுகில்வண்ணத் தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னே வந்தென் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாட்டாலே நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது [ஞாலத்தவனென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே அவன்வந்து தன்னுடைய ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படி வீற்றிருந்தருளுவதுஞ்செய்து அவனுக்கு வைதிகர்பண்ணும் ஸமாராதநங்கள் நிரந்தரமாகச் செல்லாநிற்பதுஞ்செய்து கவரிவீசுமாபோலே மநோஹரமாம்படி செந்நெற்கள் அலைவதுஞ்செய்து சுற்றும் சேர்ந்திருந்துள்ள புனலையுடைத்தான தென்திருப்பேரெயிலிலே. கூடுபுனல் - ஊற்று நீரும், மழைநீரும், ஆற்றுநீரும்கூடின புனல் என்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், 'நீங்கள் அறியிருக்கும் அளவல்லாதபடி எனக்கு அபிநிவேசம் மிகாநின்றது, சடக்கென அங்கேகொண்டுபோய்விடுங்கோள்' என்கிறாள். [காலம்பெற] - ஒரு க்ஷணமாகிலும் முற்படச்செய்யப் பாருங்கோள். [என்னை] - எனக்கு ஸ்வபாவமென்று செய்யப்பார்த்திலீர்களாகிலும், என்னை விசேஷித்துக் கொண்டுபோகப்பாருங்கோள். 'உனக்கு வாசிஎன்'? என்ன, [காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்] - ''காதல் கடல்புரையவிளைவித்த'' என்ற அளவன்று; மடலூரப்புக்கபோது விலக்கினவர்கள் தாங்களே கொண்டுபோய்க் காட்டவேண்டும் தசையிறேஇது. அதுக்குஹேது என்? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத்தெம்பெருமான் நிற்கும்முன்னேவந்து] - ச்ரமஹரமானவடிவைக் காட்டியாயிற்று ஆசையை வளர்த்தது. அவன் காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணுகிற்க, என்னால் ஸ்த்ரீத்வத்தைநோக்கி இருக்கப்போமோ? முன்னேவந்து நிற்கை பொல்லாதோ? என்ன. [என் கைக்குமெய்தான்] - உருவெளிப்பாடன்றிக்கே, கையாலேஅணைக்க எட்டினுலன்றே அழகிது. வார்த்தை சொல்லாமையன்றிக்கே, அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். தான் மேல்விழுந்து அணையாமையன்றிக்கே, நான் மேல்விழுந்து அணைக்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். ஆனால் செய்யவடுப்பது என்? என்ன, அவன் வந்திருக்கிற ஊரிலே கொண்டுபோய்விடப் பாருங்கோள். [ஞாலத்தவன்வந்து வீற்றிருந்த] - நீலமுகில் வண்ணத்தையுடையவன் பரமபதத்தில்நின்றும்வந்து ''ஸம்ஸாரம்'' என்று உபேக்ஷியாதே, கலங்காப்பெருநகரிலே இருக்குமாபோலே குறைவற்றிருக்கிற தேசம். [நான்மறை இத்யாதி] - வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமாராதநத்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள்; செந்நெற்களும் மநோஹரமாம்படி கவரிவீசினாப்போலே அசைந்துவாராநின்றது; கூட்டுநன்மாலைப்படியே இங்குள்ள சேதநரோடு அங்குள்ள சேதநரோடுவாசியற அநுகூலமாயிருக்கிறபடி. [கூடுபுனல்] - ஆற்றுநீரும் ஊற்றுநீரும், வர்ஷஜலமும். அவனும் நானும் ஜலக்ரீடைபண்ணலாம் தேசத்தே கொடுபோய்விடப்பாருங்கோள். சுற்றும் சேர்ந்த புனல் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீங்கள் ''கொடுபோவோமோ அல்லோமோ?'' என்று விசாரிக்கும் தசையன்றிக்கே, எனக்கு அபிநிவேசமானது அறமிக்கது; எனக்கு இங்குத் தரிப்பு அரிது; சண்டென என்னைத் தென் திருப்பேரெயிலிலே கொடுபுக்கு மகரநெடுங்குழைக்காதனைக் காட்டுங்கோளென்கிறாள்.

[காலம்பெறவென்னைக்காட்டுமின்கள்] குடிக்குப் பரிஹாரமன்றாகிலும் எனக்குப் பரிஹாரம் இதல்லதில்லை. இனி என்மேல் குற்றமில்லை. என்? இப்படிக் கடுக வேண்டுவானென் ? என்னில், [காதல்கடலின் மிகப்பெரிதால்] இக்காதல் அளவுபட்டோ இருக்கிறது? முதற்சொன்ன வார்த்தையைக் காணுங்கோள் நீங்கள் நினைக்கிறது. கடல்புரைய என்றானே.

ஒருகாரியப்பாட்டாலே விளைந்ததுபோலன்றிறே உகப்பாலே விளைந்திருப்பது. ஆனாலும் காதலையளவுபடுத்தி, நாங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேட்டு எங்களோடே ஒழுக வேண்டாவோ? என்ன, [நீலமுகில்வண்ணத் தெம்பெருமான்] நான் உங்கள் வழியே போக வோ? இவன்வழியே போகவோ? என்னை அப்படி சேர்த்துவிட வந்துமுன்னேநிற்க, நான் மீளும்படியென்? அப்படியாலே அவன் துவக்காநிற்க, உங்கள் வார்த்தையைக்கேட்கவோ?ச்ரம ஹரமான வடிவைக்கொண்டு முன்னே நின்று காதலுக்கு வர்த்தகனாகின்றான். இக்காதலை ஒருபடியே வளர்க்கிறதிறே. கடல்புரைய விளைவித்ததும் கார்மார்மேனியிறே. [நிற்கும் முன்னேவந்து] இவன் இட்ட நின்றிலனாகில் நான் உங்கள் வார்த்தைகேட்டு மீளேனோ? ஆனால் உனக்குப்பொல்லாதோ? என்ன, [என் கைக்கு மெய்தான்] அழகிதிறே எனக்கு இப்படி தரப்பெறில். வார்த்தைசொல்லுதல், அணைத்தல் செய்யாமையேயன்று; என்கைக்கும் எட்டுகிறிலன். இனி நீ செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன; உருவெளிப்பாடன்றியிலே கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கலாந் தேசத்திலே போகப்பார்த்தேன். [ஞாலத்தவன் வந்து வீற்றிருந்த] தூரப் போய்க் காணவேண்டாதபடி பரமபதத்தில் ஐச்வர்யமெல்லாம் இங்கே தோற்றும்படியிருந்த. [நான்மறையாளரும் வேள்வியோவா] வேதார்த்தவித்துக்களும் ஸமாராதநத்திலே நிரந்தரமாக ப்ரவ்ருத்தரானார்கள், என்னோடு ஸஜாதீயரும், தந்தாமுக்கு வகுத்த கைங்கர்யம்பெற்று வர்த்தி யாநிற்பர்கள். [கோலச்செந்நெல்இத்யாதி] வ்ருஷ்டிப்ரகாதி விஷயமாக அங்குள்ளார்க்கு யத்நிக்க வேண்டாதே யிருக்கை. அவை ஆநுஷங்கிக பலமாய்வருமத்தனை; நின்செல்வம் வேண்டா தான் தன்னையேதான் வேண்டும்'' என்றும், ''அங்கங்கேயவைபோதரும்'' என்றும் சொல்லக்க டவதிறே. தர்சநீயமான செந்நெற்களானவை அங்குத்தைக்குக் கவரிவீசினாற்போலே அசையா நிற்கும். [கூடுபுனல்திருப்பேரெயிற்கே] ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் இவைமூன்றும் கூடி யிருக்கையாலே ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாயிருக்கை. [திருப்பேரெயிற்கே - காலம்பெற வென்னைக் காட்டுமின்கள்] என் விடாய்தீர ச்ரமஹரமான தேசத்திலே கொடுபோய்ப் போகடப் பாருங்கோள். அங்குள்ள செந்நெலுக்கு நீர் தாரகமாயிருக்குமாப்போலே, இவளுக்கும் அவ்வூரில் காட்சியே தாரகமாயிருக்கிறபடி.

பேரெயில்சூழ்கடல்தென்னிலங்கை செற்றபிரான்வந்துவீற்றிருந்த*
பேரெயிற்கேபுக்கென்னெஞ்சம்நாடிப் பேர்த்துவரஎங்குங்காணமாட்டேன்*
ஆரையினியிங்குடையந்தோழி! என்னெஞ்சங்கூவவல்லாருமில்லை*
ஆரையினிக்கொண்டுஎன்சாதிக்கின்றது?என்னெஞ்சங்கண்டதுவே
கண்டேனே.] (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பெருமாள் இளையபெருமாளுக்கு விடைகொடுத்தருளினபின்பு, லக்ஷ்மணேந ''கதாம்கதிம்'' என்னும்படியாலே அவன் போனவிடத்தில் போவேன் என்று துணிந்தாப் போலே, இப்பிராட்டியும் என் நெஞ்சுதரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத்தென்திருப்பேரெயிலிலே புக்காப்போலேநானும் அங்கேபோய்ப் புகுமத்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். [பேரெயில் என்று தொடங்கி] - பெரிய மதிளையும் அதுக்கு அகழாய்ச் சூழ்ந்திருக்கிற கடலையுமுடைத்தான லங்கையை அழிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணின தசரதாத்மஜன்வந்து தன்னுடைய ஐச்வர்யந்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பேரெயிலிலேசென்று புக்கு என்நெஞ்சம் தேடி மீண்டு வரக்காண்கிறிலேன். [ஆரையினிஎன்று மேலுக்கு] - நெஞ்சுபோனபின்பு இனி இவ்விடத்தில் துணையாகவல்லார் ஆருமில்லை; இனி ஆரைக்கொண்டு என்னபுருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது ?

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ''லக்ஷ்மணோ நகதாம்கதிம்'' என்று இளையபெருமாள் போனவிடத்திலே நானும் போவேன் என்று பெருமாள் துணிந்தாப்போலே என் நெஞ்சு தரிக்கைக்கு அங்கேபோய்ப்புக்கது: நானும் அவ்வூரிலேபோய்ப்புகுமித்தனை என்று தோழியைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள். [பேரெயில் இத்யாதி] - பெரிய மதிளாலே சூழப்பட்டு, அதுக்கு அகழாகப் போரும்படி அத்தைச்சூழ்ந்த கடலை யுடைத்தான லங்கையை அழியச்செய்த மஹோபகாரகன், அங்குத்தைச்ரமந்தீரவந்து தன்பூர்த்திதோற்ற

யிருக்கிற தேசம். அவ்வூரிலே என்னெஞ்சுபுக்குத் தேடிமீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். லங்கையிலே புக்காரும் மீண்டார்கள்; என்னெஞ்சு மீளக்காண்கிறிலேன். பிடித்தாரைக்கொண்டு வ்ருத்தகீர்த்தநம் பண்ணி தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, [ஆரையினியிங்குடையந்தோழீ] - நீ என்தசையைக்கண்டு சிதிலை ஆகாநின்றாய்; தாய்மார் ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடாநின்றார்கள்; இனிப்பழிசொல்லுவாரைக் கொண்டு போதுபோக்குமித்தனையிறே. போதுபோக்குகைக்கு என்னெஞ்சை அழைத்துத்தருவாருமில்லை. அத்தை அழைத்துத்தரும்போது நெஞ்சிலும் அண்ணியராக வேணுமிறே. இனி யாரைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? நெஞ்சுமீளாதே வ்ருத்தகீர்த்தநத்துக்கும் ஆளின்றிக்கே ஒழிந்ததாகில் நீசெய்யப்பார்க்கிறதென்? என்ன, [என்னெஞ்சம் கண்டதுவே கண்டேனே] - என்னெஞ்சுயாதோரிடத்தே போய்த் தரித்தது, நானும் அங்கேபோய்ப்புகுமித்தனை. என்னெஞ்சு மீளாதபின்பு, எனக்கும் அதல்லது புகலுண்டோ? "அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்".

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. *அஹஞ்சாநுகமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்* என்ற பெருமாளைப்போலே இப்பிராட்டியும் 'என்னெஞ்சு தரிக்கைக்கு விரகுபார்த்துத் திருப்பேரெயிலிலே புக்காப்போலே நானும் அங்கே புகுமத்தனை' என்கிறாள். [பேரெயில் இத்யாதி] ஊழில் அளவுகள் குலைந்த பின்பு இனிநான் செய்யப்பார்த்ததிது என்கிறாள்.

பேரெயில்-பெரியமதிள். [சூழ்கடல்] மதிளுக்கு அகழாம்படி அம்மதிளைச் சூழ்ந்த கடலையுடைத்தாய், கேட்கவஞ்சும்படியான ஊரை மூலையடியே நடக்கப்பண்ணின உபகாரகன். [வந்துவீற்றிருந்த] அப்போது முகம்மாறவைத்த இழவுதீர அணைக்கலாம்படி கிட்டவந்திருக்கிற *விமலசசாங்கநிபாநநா* என்கிறபடியே - எப்போது பெருமாள் முகம்வைக்கவொண்ணாதபடி கொடியரா யிருந்தார், அவ்வளவிலும் இவள் மறுவற்ற சந்த்ரமண்டலம்போலே முகத்தில் குளிர்த்திமாறாதே யிருந்தாள். *தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம்*: இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி "நேத்ரதோஷத்தால் வந்ததுபோக்கி, தீபதோஷத்தால் வந்ததன்று" என்று. [செற்றபிரான் வந்துவீற்றிருந்த] ப்ரதிகூலநிரஸநம் பண்ணி விடாய்த்து வந்திருக்கும்; *பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே* என்னும்படியே சிசிரோபசாரம் பண்ணப்போக வேணும். [பேரெயிற்கே இத்யாதி] அவனிருந்த திருப்பேரெயிலிலேபுக்குத்தேடி என்னெஞ்சானது ஓரிடத்திலும் மீண்டுவரக்காண்கிறிலேன். மீளவொண்ணாத லங்கையிலேபுக்க திருவடியும் மீண்டுவந்தான்; அணித்தான இவ்வூரிலே புக்க நெஞ்சு மீண்டுவரக் காண்கிறிலேன். நெஞ்சுங்கூட வாராதபின்பு அவன் வாராமை சொல்ல வேண்டாவிறே. நெஞ்சின் வரவு பார்த்துக் கண்மறைந்துகாணும் இவள் நிற்கிறது. [மாட்டேன்] கண்டு ஜீவியாதே நான் இங்ஙனே முடிந்து போமித்தனையாகாதே. அபிமதன்வருந்தனையும், அவனுக்காக வ்ருத்தகீர்த்தனம்பண்ணி தரித்திருக்கவேண்டாவோ? என்னில், [ஆரையினியிங்குடையந்தோழீ] நெஞ்சுமில்லாதவன்று இனியாருண்டு? [தோழீ] "நெஞ்சிலண்ணியன் நானோ" என்றாயாகில், நீயானுமே. இப்போது நான் இங்கில்லையோ? [என்னெஞ்சங் கூவவல்லாருமில்லை] நெஞ்சை மீட்கைக்கு நீவேணுமே, நெஞ்சை யவனுக்காக்கின நீ வேணுமே எனக்கு ஆக்கும்போதும்- உன் தசையிது, உனக்குக்கால்கள் நடைதாராது. அல்லாதார்க்கு "கூட்டவேணும்" என்னும் த்வரையில்லை: ஆர் நெஞ்சை யழைப்பார்? [ஆரையினிக் கொண்டென்சாதிக்கின்றது] ஆரைக்கொண்டுதான் சாதிப்பது? இனி ஸாத்யந்தான் எது? நெஞ்சும் அவனும் வந்தால் இனி நான்தான் உண்டாகவேணுமே; இங்கு வெறுந்தறையாயிறே கிடக்கிறது. ஆனால் செய்யப்பார்த்ததென்? என்னில் [என்னெஞ்சங்கண்டதுவேகண்டேனே] மீளாதே நெஞ்சுபோனவழியே போகப் பார்த்தேன். *அத்யைவாஹம் கமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந கதாம் கதிம்* என்கிறபடியே நெஞ்சு போனவழியே போகப்பார்த்தேன்,

கண்டதுவேகொண்டெல்லாருங்கூடிக் கார்க்கடல்வண்ணனோடென்திறத்துக்
கொண்டு* அலர்தூற்றிற்றதுமுதலாக் கொண்டவென்காதலுரைக்கில்தோழீ*
மண்திணிஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்புங்கழியப்பெரிதால்*
தெண்திரைசூழ்ந்து அவன்வீற்றிருந்த தென்திருப்பேரெயில்சேர்வன்

சென்றே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபிநிவேசம் "கடலில் - பெரிது" என்னுமளவன்றிக்கே அறமிக்கது; ஆனபின்பு, நீங்களாக இசைவிகோளாகில், ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரெயிலிலே நான் போய்ப்புகுவேன் என்கிறாள். [கண்டதுவே என்று தொடங்கி] - தோழீ! நான் அவன்குணநிர்த்தநாதிகளைப் பண்ணக்கண்டதே பற்றாசாகக்கொண்டு, 'அவன்அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள்' என்று எல்லாரும் பழிதூற்றினஅத்தை முதலாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான என்னுடைய ஸ்நேஹத்தின்படி சொல்லப்புகில்,

இ.—எட்டாம்பாட்டில், எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபிநிவேசம் "கடலினும் பெரிது" என்னுமளவன்றிக்கே இருக்கையாலும் நான் தென்திருப்பேரெயிலிலே போய்ப்புகக்கடவேன் என்கிறாள். [கண்டதுவேகொண்டு] - "தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ" என்று அவன்குணங்களைச் சொல்லியும் புறம்புகண்டமாத்ரம் கொண்டிறே பழிசொல்லஇழிந்தது. என் அகவாயிருந்தபடி கண்டார்களாகில் என்படக்கடவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] - அந்யோந்யம் விரோதித்துவர்த்திக்குமவர்களும், பழிசொல்லுமதிலே வந்தவாறே ஏககண்டராஞர்கள். [கார்க்கடல்வண்ணனோடு என்திறத்துக்கொண்டு] - என்வைவர்ண்யத்தைக் கண்டு "இவள்நிறந்தை இழக்கும்போது அந்நிறத்தையுடையவனுக்கு ஆகவேணும்" என்று கொண்டார்கள்; அவன் அழகிலே இவள் அகப்பட்டாள் என்கை. [அலர் தூற்றிற்று] - பழிதூற்றினார்கள். [அதுமுதலாக்கொண்ட என்காதல்] - அதடியாக - அதுவேஎருவாக, இடங்கொண்ட; "ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டு" என்னக்கடவதிறே. [என்காதலுரைக்கில்] - "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிறபகவதாநந்தத்துக்கு அவதியுண்டாகிலும் இக்காதலுக்குப் பாசுரமிட்டுச்சொல்லப்போகாது. [தோழீ] - அவன்காதலின் பெருமை சொல்வி அதடியாக என்காதலுக்கு க்ருஷிபண்ணின நீ, படும்பாடு அறிவுதியே. [மண்திணி இத்யாதி] - "உரைக்கில்" என்கிறதென்? "காதல்கடலில் மிகப்பெரிதால்" என்றிலையோ? என்ன, அது முகப்பில் வார்த்தை; பெரியதில் எல்லாவற்றிலும் பெரியது என்னுமித்தனை- மண்ணாலே நெருங்கினபூமி, கடினையானபூமி என்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்தகடலேழும், அவற்றுக்கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை இத்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டதாகில் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [தெண்திரை இத்யாதி] - இக்காதலுக்கு விஷயம் ஸந்நிஹிதமல்லாமையாலேவந்த வெக்காயந்தீர, ச்ரமஹரமாய் அவன் குறைவற்றிருக்கிற தேசத்திலே போய்ப் புகக்கடவேன். [சென்றே - சேர்வன்] - இனி, எதிரே அவன் வரிலும் மீளேன். அவனைச் சேருகையன்றுஉத்தேசியம், அங்கேசென்றுகிட்டுகை.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. எனக்கு "அவனைக்காணவேணும்" என்னும் அபிநிவேசம் கடலில் மிகப்பெரிது என்னுமளவன்றிக்கே, அறமிக்கது. ஆனபின்பு, நீங்களாக இசைவிகோளாகில், தன்வேண்டற்பாடுதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கிற தென்திருப்பேரெயிலிலே நான் போய்ப் புகுவேனென்கிறாள்.

[கண்டதுவேகொண்டு] அவன்பேர் சொல்லுதல், "தலையில் வணங்கவுமாங்கொலோ?" என்று ஒருப்ரணாமஞ்செய்தல் செய்யுமித்தனை; அம்மாத்ரத்தையேகொண்டு, புறவிதழ்கண்டு படுகிறபடி இதுவானால், அகவாயிலோடுகிறது அறியில் என்படுவர்கள்? [எல்லாருங்கூடி] பரிவரோடு, ஹிதகாமரோடு, இவையிரண்டுந்தான் என்? என்று இருப்பாரோடு வாசியறக்கூடி. திறைப்பழிசொல்லவென்னில் தம்மில் தாம் சேராதவர்களும் சேர்வர்களிறே. [கார்க்கடல்

வண்ணனோடு என்றிறத்துக் கொண்டு] இவள்நிறம் விவர்ணமாம்போது அவன்நிறத்தே இறந்ததாக வேண்டாவோ? கடலேறிவடிந்தவிடமென்று தோற்றுகிறதில்லையோ? என்னிடையாட்டத்தை ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனோடேகூட்டி. [அலர் தூற்றிற்றது ரூதலாக் கொண்ட என்காதலுரைக்கில்] இவர்கள் பேசாதிருந்தார்களாகில் நானும் ஸுகமேயிரேனோ? நான் பழிக்கு அஞ்சி மீளுவேனென்று காணும் இவர்கள் பழி சொல்லப்புக்கது. [அலர் தூற்றிற்று] அலர் தூற்றினார்கள். [அதுமூதலித்யாதி] அதுதானேபடியாகக்கொண்ட என் காதலானது சததசாகமாகப்பணைக்கப்புக்கது. [காதலுரைக்கில்] தன் காதல் தன்னாலும் சொல்லிமுடியவொண்ணாது காணும். *யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே* என்கிற விஷயத்தைச் சொல்லிலும் இவள்காதல் பேச்சுக்கு நிலமன்று. இக்காதலுக்கு விஷயபூதனானவனையும் விளாக்குலைகொள்ளவற்றான காதலிறே. "சுடர்ஞானவின்பம்" என்று பகவதானந்தத்தைச்சொல்லி வைத்து, "அதனிற்பெரிய வென்னவா" என்றதிறே. [தோழீ] இக்காதலைவிளைக்கைக்கு நீ பண்ணும் க்ருஷியறிதியிறே: இது இருந்தபடி பாராய். [மண்திணிஞாலமித்யாதி] "காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்" என்றவிடம் - ஓராதே சொன்னோம். ஆனால் எங்ஙனே சொல்லும்படி என்னில்? பெரியவற்றில் பெரிய தென்னுமித்தனையல்லது, ஒருபாகரமிட்டுச் சொல்லலாவ தில்லை. மண்ணாலே நெருங்கின பூமியென்றபடி. அத்தையும் சூழ்ந்த கடலேழும், அவற்றுக் கெல்லாம் அவகாசமான ஆகாசமும், இவை யித்தனைக்கும் அவ்வருகுபட்டிருக்கை. இப்படி காதல் கரைபுரண்டால் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன [தெண்திரை இத்யாதி] இக்காதல் மறுநனையும் படியான விஷயம் இருந்தவிடத்தே போய்ப் புகுமத்தனை. தெளிந்த திரைகளாலே சூழப்பட்டு அவன் விற்றிருந்த தென்திருப்பேரெயிலிலே போய்ப்புகுமத்தனை. *தஸ்யோபவந ஷண்டேஷு நாநாபுஷ்பஸுகந்திஷு, விஹ்ருத்ய ஸலிலக்லிந்நா தவாங்கே ஸமுபாவிசம்* என்கிறபடியே அநுபவயோக்யமான தேசத்திலே போய்ப்புகக் கடவோம். [சேர்வன்சென்றே] இனிப் பகட்டால் தீராது, புக்கல்லதுவிடேன். ஆள்விடுதல், அவன் வரவுபார்த்திருத்தல் செய்யேன். [சென்றே - சேர்வன்] இனி எதிரே அவன் வரிலும் மீளேன். அவனைச்சேருகையன்று உத்தேச்யம், அங்கே சென்று கிட்டுகை.

சேர்வன்சென்றுஎன்னுடைத்தோழிமீர்காள்! அன்னையர்காள்! என்னைத்
தேற்றவேண்டா*
நீர்களுரைக்கின்றதுஎன் இதற்கு? நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை*
கார்வண்ணன்கார்க்கடல்ஞாலமுண்ட கண்ணபிரான்வந்துவிற்றிருந்த*
ஏர்வளவொண்கழனிப்பழனத் தென்திருப்பேரெயின்மாநகரே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நீங்கள் என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை; தென் திருப்பேரெயிலிலே போய்ப் புகக்கடவேன்' என்கிறாள். [நீர்களுரைக்கின்றதென்இதற்கு] - எனக்கு ஓடுகிறதசைக்கு நீங்கள் சொல்லுகிற வார்த்தையோடு என்னஸங்கதி உண்டு? [நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] - நிறைவுடையார் இங்ஙன்படக்கடவதோ, நெஞ்சை வருந்திப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, அவையும் எனக்கிங்கில்லை. அவன் பக்கலின. [கார்வண்ணனென்று மேலுக்கு] - பரமோதாரனும் ஆபத்ஸகனுமான க்ருஷ்ணன்வந்து இருந்தருளின ஏரின் மிகுதியையுடைய அழகிய கழனிகளோடுகூடின பழனங்களையுடைய தென்திருப்பேரெயிலாகிற மஹாநகரம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்படி அதிஸாஹஸத்திலே துணியுமது ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப்போராது: செய்து தலைக்கட்டவும் போகாது' என்ன, நீங்கள்தேற்றினால் ப்ரயோஜநமில்லை, அங்கேபோய்ப் புகக்கடவேன் என்கிறாள். [சேர்வன் இத்யாதி] - அங்கேபோய்ப் புகுகைதவிரேன். என்வழியே ஒழுகுவாரோடு, தந்தாம்வழியே என்னைப்போக்கத் தேடுவாரோடு வாசியற ஒருவரும் எனக்கு வார்த்தை சொல்லவேண்டா. [என்னைத் தேற்றவேண்டா] - கலங்கினரோ தெளிந்தார்க்கு உபதேசிப்பார்? அஜ்ஞரோ ஸ்வபாவிதனை உபதேசத்தாலே மீட்கவல்லார்கள்? விஷயாந்தரமாய் வருகிறதாகில் ஸாதநத்திலே செலவு எழுதுகிறவர்களோ

எனக்கு வார்த்தை சொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து அவனையே பார்த்துச்சொல்லுகிறாள்; அவர்கள் அவனைமறந்து தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்கின்ற தென் இதற்கு] - எனக்கு ஒடுகிறதசைக்கு உங்கள் வார்த்தையோடு என்னஸங்கதியுண்டு? நீங்கள் சொல்லுகிறவார்த்தை எது, நான் நிற்கிறநிலை எது? 'நிறைவுடையார் இங்ஙன்படக்கடவரோ? நெஞ்சை வருத்திப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன, [நெஞ்சும்நிறைவும் எனக்கிங்கில்லை] - மனஸ்ஸும் அடக்கமும் எனக்குஇங்கில்லை; அவன் பக்கலின: அங்கேபோய்ச் சொல்லப்பாருங்கோள். [கார்வண்ணனன் இத்யாதி] - ஸ்த்ரீத்வத்தையும் மனஸ்ஸையும் அபஹரித்தபரிகரம் இருக்கிறபடி. ஒன்றையாராயாதபடி பண்ணிற்றும் ஸ்த்ரீத்வத்தை அழித்ததும் வடிவழகைக் காட்டியாயிற்று. வடிவழகு இல்லையாகிலும் விடவொண்ணாத ஆபத்ஸகத்வம் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணன் [வந்துவீற்றிருந்த] - தன்ஐச்வர்யத்தோடே காணலாம்படி இருந்த. அவன் கிட்டஇருந்தால் எனக்குப் புகாதொழியப்போமோ? [ஏர்வளம் இத்யாதி] - ஏரினுடைய மிகுதியையுடைத்தாய் அழகிதான வயலையும் அத்தோடேசேர்ந்த நீர்நிலங்களையுமுடைய தென்திருப்பேரெயிலாகிற மஹாநகரத்திலே சென்று சேர்கை தவிரேன்? என்னைத் தேற்றவேண்டா; வளம் என்று மிகுதிக்குப்பேர்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு நீங்கள் இனி என்னைத்தேற்றி ப்ரயோஜநமில்லை தென் திருப்பேரெயிலிலே போய்ப்புக்கடவேன் என்கிறாள்.

[சேர்வன்சென்று] உன்னுடைய வாயாலே சிலசொல்லுகிறாயாகில் இது கடைப்படவற்றோ? என்ன, 'அவச்யம் அங்கே புக்கல்லதுவிடேன்' என்கிறாள். [என்னுடைத் தோழிமீர்காளித்யாதி] எனக்காயிருப்பாரும், என்னைத் தங்களுக்காக நினைத்திருப்பாரும் ஒன்றுஞ்சொல்லவேண்டா. தோழிமாரோடு தாய்மாரோடு வாசியில்லை காணும் இவளைத் தேற்றப்போகாமைக்கு. அஜ்ஞரோ வ்யவஸிதரை உபதேசத்தாலே மீட்கப்பார்ப்பார்? விஷயாதீனமாக வருகிறத்தைசாதநத்திலே செலவெழுதுகிறவர்களோ எனக்கு வார்த்தைசொல்லுவார்? இவள் தன்னைமறந்து, அவனையே பார்த்துப் பேசுகிறாள்; அவர்கள் அவனைமறந்து, தந்தாமையேபார்த்து மீட்கத்தேடுகிறார்கள். [நீர்களுரைக்கின்றதென் இதற்கு] கலங்கினாரோ தெளிந்தாரைத் தேற்றுவார்? நீங்கள் நிற்கிற நிலையெது? என் நிலையெது? போகையிலே அணித்திருக்கிற என்னை, 'புறப்படுகையும்' என்றிருக்கிற நீங்கள் சொல்லுவதென்? [இதற்கு] எனக்கோடுகிறதசைக்கு. 'ஆறுதலும்' நெஞ்சும் அடக்கமுமுடையார்க்கு இது வார்த்தையோ? நாங்கள் சொன்னபடி செய்து எங்கள் வழியே ஒழுகவேண்டாவோ?' என்ன, [நெஞ்சும்நிறைவுமெனக்கிங்கில்லை] அதுவேணுமாகில் அங்கே போய்ச் சொல்லுங்கோள். மனஸ்ஸும், அடக்கமும் அவன்பக்கலின. நிறைவாவது - அடக்கம். நெஞ்சாவது - அது இட்டுவைக்கும் கலம். [கார்வண்ணனித்யாதி] நெஞ்சும் நிறைவும் எனக்காம்படியாயோ அவன்படி இருக்கிறது? [கார்வண்ணன்] தாய்மார் தோழிமாரானவர்களுடைய வார்த்தை கேளாதபடியாக வடிவு படைத்தவன். வெறும் வடிவழகேயோ உள்ளது? என்னில், [கார்க்கடல்ஞாலமுண்ட] தளர்ந்தார் தாவளம். ஆபத்துவந்தால் ரக்ஷித்துவிடுமத்தனையோ? என்னில் [கண்ணபிரான்] தன்னைப் பிறர்க்காக்கிவைக்கும் உபகாரகன். [வந்துவீற்றிருந்த] தன்ஐச்வர்யமெல்லாம் தோற்றும்படியிருந்த. [ஏரித்யாதி] ஏரினுடைய ஸம்ருத்தியையுடைத்தாய், அழகிதான கழனியையும் நீர்நிலங்களையுமுடைய திருப்பேரெயிலாகிற நகரிலே சென்றுசேர்வன். உங்கள் தடைக்குமீளுதல், அவ்வழியில் நிற்றல் செய்யேன். என்னைத் தேற்றவேண்டா. வளமென்று - மிகுதிக்குப்பேர்.

நகரமும்நாடும்பிறவும்தேர்வேன் நானெனக்கில்லையென்தோழிமீர்காள்!*
சிகரமணிநெடுமாடநீடு தென்திருப்பேரெயில்வீற்றிருந்த*
மகரநெடுங்குழைக்காதன்மாயன் நூற்றுவரையன்றுமங்கநூற்ற*
நிகரில்முகில்வண்ணன்நேமியான் என்னெஞ்சங்கவர்ந்தெனையூழியானே (10)

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், "இருந்ததேகுடியாக உன்னைப் பழிசொல்லாரோ?" என்று தோழிமார் சொல்ல, அவர்களையன்றோ நான் தேடித்திரிகிறது? என்கிறாள். [பிறவும்] - மற்றுமுள்ளனவும்

[நாண் எனக்கில்லை யென்தோழிமீர்காள்] - தோழிமார் "ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான லஜ்ஜாதி களுக்குப்போருமோ" என்று சொல்ல, 'எனக்கு லஜ்ஜாதத்த்வம்பண்டே அறப்போயிற்றுக் காணுங் கோள்!' என்கிறாள். [சிகரமென்று மேலுக்கு] - பர்வதசிகரம்போலே நெடிதாய் மணிமாடங்களையுடைத் தாய்ப் பெரிதான தென்திருப்பேரெயிலிலே வீற்றிருப்பதுஞ்செய்து ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதாதி களையுடையவனுமாய், துர்யோதநாதிகளை நிச்சேஷமாகமங்கும்படி மந்த்ரித்த ஒப்பில்லாத மேகம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையும் திருவாழியையுமுடையனான மகரநெடுங்குழைக்காதன் என் நெஞ்சம்கவர்ந்து எத்தனைகாலத்தான்?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், "இருந்ததே குடியாகப் பழிசொல்லாரோ?" என்று தோழிமார்சொல்ல, அவர்களையன்றோ நான் தேடித்திரிகிறது என்கிறாள். [நகரம் இத்யாதி] - படைவீட்டிலும் நாட்டிலும் பத்த நாதிகளிலும் பழி சொல்லுவாரைத் தேடுவேன். [பிறவும்] - மற்றுள்ளனவும். [தேர்வேன்] - நிரூபிப் பேன் என்கிறத்தைவிட்டு, தேடுவேன் என்கிறது. அவனே வாரானாகில், நீங்கள் போகவொட்டிகோளாகில், அவனையும் என்னையும்சேர்த்துப் பழிசொல்லுவார் தேட்டம் என்கை. நகரங்களோடு நாடுகளோடு பத்த நங்களோடுவாசியறத் திரண்டார் திரண்டவிடமெல்லாம் உன்னைப்பழிசொல்லுகை பணிபோரும்படி இருக்கிற இருப்பு உனக்குத் தேட்டமாகை ஸ்த்ரீத்வப்ரயுக்தமான லஜ்ஜைக்குப் போருமோ'? என்ன, [நாண் எனக்கில்லை] - லஜ்ஜை முதலிலேயில்லை. இங்கில்லை என்றதுவும் வார்த்தையன்று; அங்கும் இல்லை. [என்தோழிமீர்காள்] - ஸுகது:க்கங்கள் ஒக்கஅநுபவிக்க முறையாயிருக்க, லஜ்ஜைபோனமை என் வாயிலே கேட்கவிருப்பதே நீங்கள்! மாம்பழவுண்ணிபோலே 'பேரைப்பெற்றிருந்திகோளித்தனை. [சிகரம் இத்யாதி] - பர்வதசிகரம்போலேநெடிதாய் மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தாய்ப் பெரிதானதேசம். [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] - தான் அகப்பட்ட துறை சொல்லுகிறாள். [மாயன்] - மற்றும் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல ஆச்சர்யமான ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகள். துர்யோதநாதிகளை முதலறஅழியச்செய்தவன் சிலரையழிக்க நினைத்தால் முதலறஅழிக்குமவன். ஆயுதம் எடுக்கவொட்டோம் என்ன, மந்த்ரத்தாலே அழியச் செய்கை. [நிகரில் முகில் வண்ணன்] - என்னை யழிக்கைக்கு மந்த்ரமும் வேண்டிற்றில்லை, வடிவேஅமைந்தது. [நேமியான்] - பகலைஇரவாக்கும் பரிகரமுடையவன். [என்நெஞ் சங்கவர்ந்து எனையூழியானே] - வடிவழகையும் ஆயுதச்சேர்த்தியையும்காட்டி என்நெஞ்சை அபஹரித்துப் போய் எத்தனை காலத்தான்? மாசறுசோதி அக்காலமேபோயிற்றே! ஆனபின்பு, நாண் எனக்கில்லை; பழிசொல்லுவார் தேட்டம் எனக்கு.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. "இருந்ததே குடியாக நாட்டார் உன்னைப் பழி சொல்லார் களோ? என்று தோழிமார்கள்சொல்ல, 'அவர்களன்றோ எனக்குத் தேட்டம்?' என்கிறாள்.

[நகரமும்நாடும் இத்யாதி] உன் துணிவு துணிவாக, நாட்டார்நகரத்தார் மற்றுமுள்ளாரும்
எல்லாம் அறிந்து பழிசொல்லுகிறார்களிறே என்ன, எனக்குத்தான் அவனையோ தேட்டம்?
நகரம், நாடு, பத்தாதிகள் இவற்றிலுள்ளாருடைய பழியேயன்றோ எனக்குத்தேட்டம்? [தேர்
வேன்] தேடுகிறேனென்றபடி. நீங்கள் சேரிகோளாகில், அவன் தானாகவாரானாகில், அவனுட
னே கூட்டிப் பழிசொல்லுகிற இவர்களன்றோ ஸத்தையை நோக்குகிறார்கள்; "அலரெழவாருயிர்
நிற்கும்" என்றானிறே. பிறவும் - மற்றுமுள்ளனவும். [நாண்எனக்கில்லை] லஜ்ஜை இங்கில்லா
மையேயன்று; அங்குப்போனதுமில்லை. இவ்வ்யக்திதன்னில் முதலிலேயில்லாமை. [என்தோழி
மீர்காள்] இது நான் உங்களுக்குச்சொல்லி யறியவேண்டும்படியாவதே! [சிகரம் இத்யாதி]
பர்வதசிகரங்களைக் கொடுவந்து வைத்தாற்போல ஓக்கமுடைத்தாய், ரத்நமயமான மாடங்களை
யுடைய பெரிதான தென் திருப்பேரெயிலிலே வீற்றிருந்த. [மகரநெடுங்குழைக்காதன்] மகராகார
மான பெரியவாபரணத்தையுடைய கர்ணபாசங்களையுடையவன். அவனுடைய ஓரோவவயவங்
களிலே மடித்தாரை மீட்கலாயோ இருப்பது? [மாயன்] சொல்லிச்சொல்லாத தேஜஸ்காந்தி
யையும் ஆத்மகுணங்களையும் நினைக்கிறது. [மாயன்] ஆச்ரித பக்ஷபாதம். [நூற்றுவரை அன்று
மங்க நூற்ற] சிலரை யழிக்கநினைத்தால் ஒன்றும் சேஷியாதபடி யழிக்குமவன். துர்யோதநாதி
களை பாரதஸமரம் ப்ரவ்ருத்தமானவன்று நசிக்கும்படி மந்த்ரித்த. [நிகரில் முகில்வண்ணன்]
ஒப்பில்லாத காளமேகம் போலேயிருக்கிற வடிவழகு. இத்தால் - விரோதிவைவனர்த்தானும்

விடவொண்ணாத வடிவழகு என்கை. [நேமியான்] ஆச்ரித விரோதிகளைப் போக்கும்போது பகலை இரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவன். திருவாழியைக்கொண்டு பீஷ்மாதிகளையும் தொடராநிற்குமிறே. [கேழில்முகில்வண்ணன் நேமியான்] துர்யோதநாதிகளுக்கு மின்னும் இடியுமாய், பாண்டவர்கள் ஆர்த்திதீர வர்ஷித்தபடி. "அவன் உன் விரோதிகளைப் போக்கிக் கூடமுடியாதபின்பு, அவன் தானேவந்து உன்காலிலே விழும்படி மந்த்ரித்தாயோ?" என்ன, [என்னெஞ்சங்கவர்ந்தெனையூழியானே] அதுக்கீடான பரிகரமிருந்து நான் எத்தனை காலமுண்டு? வடிவழகையும் ஆயுதச்சேர்த்தியையுங்காட்டி என்னெஞ்சையபஹரித்துப்போய் எத்தனைகாலத்தான்? [எனையூழியானே] அநேககல்பமுண்டு. துர்யோதநாதிகளையெல்ல எண்ணிருப்போலே என்னெஞ்சையபஹரிக்கைக்கு எத்தனை காலமென்கிறனே?

ஊழிதோறூழியுருவும்பேருஞ்செய்கையும் வேறவன்வையங்காக்கும்*
ஆழிநீர்வண்ணனையச்சுதனை அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
கேழிலந்தாதிஓராயிரத்துள் இவைதிருப்பேரெயின்மேயபத்தும்*
ஆழியங்கையனையேத்தவல்லாரவர் அடிமைத்திறத்தாழியாரே. (11)

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலே மிகவும் அவகாஹித்தார் என்கிறார். [ஊழிஎன்றுதொடங்கி] - யுகந்தோறும் ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூப நாம சேஷ்டைகளை வெவ்வேறேயுடையனாய்க்கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனாய்க் கடல்போலே ச்ரமஹரமான திருநிறத்தையுடையனாய் ஆச்ரிதரை ஒருநாளும் விடாத்தன்மையையுடைய எம்பெருமானை. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாத அந்தாதி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்பார் அடிமையிலேமிகவும்ப்ரவணராவர் என்கிறார்.[ஊழி இத்யாதி]-யுகந்தோறும் ரக்ஷணத்துக்கு ஈடான ரூப நாம சேஷ்டிதங்களை வெவ்வேறே உடையனாய்க் கொண்டு ஜகத்தைரக்ஷிக்கும். "பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை" என்கிறபடியே ருச்யநுகுணமான ரூபநாமாதிகளையுடையனாயிற்று ஜகத்ரக்ஷணம்பண்ணுவது. [ஆழிநீர்வண்ணனை] - கிளர்நின்றவடிவு. கடல்போலே ச்ரமஹரமானவடிவு. "முழுதுங்கிளர்ந்த பின்னைவண்ணம் கொண்டல்வண்ணம்" என்னக்கடவதிறே. [அச்சுதனை] - ஸதைகரூபமான வடிவுஎன்னுதல். அவ்வடிவைப்பற்றினாரை நழுவ விடாதவன் என்னுதல், எவ்வவஸ்தையிலும் ஆச்ரிதரக்ஷணம் நழுவவிடாதவன் என்னுதல். [அணிகுருகூர்] - ஆபரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] - ஒப்பில்லாதவந்தாதி. [ஆழியங்கையனையேத்த வல்லார்] - கையும்திருவாழியுமான அழகை ஏத்தவல்லார். இவர்க்குக் கையும் திருவாழியுமான அழகாயிற்று, எங்கும் அநுவர்த்தித்துப் போருவது அடிமையிடையாட்டத்திலே அவகாஹித்துப்பெறுவர். "அதிப்ராவண்யமாகாது" என்று மீட்கப்பார்க்கவொண்ணாதபடி ப்ரவணராவர். [ஆழியாரே] - ஆழியின் தன்மையை உடையவராவர் என்றுமாம். "கைகழலாநேமியான்" என்கிறபடியே பிரியாதே அடிமை செய்யப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழிகற்றார் பகவத்கைங்கர்யத்திலே மிகவும் அவகாஹித்தாரென்கிறார்.

[ஊழியித்யாதி] ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமாகக் கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் திருமேனியும் திருநாமமும் சேஷ்டிதங்களும் வேறுபடக்கொள்ளுமவன். இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்? என்னில், [வையங்காக்கும்] ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக. [ஊழிதோறூழியித்யாதி] அப்படியே ரக்ஷித்திலனாகில் இப்படி விச்வஸிப்பாரில்லையே இவனை ரக்ஷகன் என்று. [ஆழிநீர்வண்ணனை] நோக்காதே படுகொலையடிக்கிலும் விடவொண்ணாத வடிவு. வேறுபடாதே அங்குள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கும் அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அச்சுதனை] அவ்வடிவுதனக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லையென்னுதல்; பற்றினாரை ஒருநாளும் விடானென்னுதல். [அணிகுருகூர்]

—ஆபரணமான திருநகரி. [கேழிலந்தாதி] ஒப்பில்லாதஅந்தாதி. தம்மாலும் பிறராலும் மீட்க
வொண்ணாதபடி பகவத்விஷயத்திலுண்டான வ்யவஸாயத்தைச் சொன்ன பத்தாகையாலே
ஒப்பின்றிக்கே இருக்கிறபடி. ஒப்பில்லாத ஆயிரத்துள் திருப்பேரெயிலிலே சேர்ந்த இப்பத்
தைக்கொண்டு. [ஆழியங்கையனை யேத்தவல்லார்] இதெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்று,
கையுந்திருவாழியுமான வழகலே ஆகா அகப்பட்டபடி.
ஒருபடியுமாயிருக்கை; இது கைமேலே யநுபவித்துக்காணலாமிறே.
ஒருபடியுமாயிருக்கை; இது கைமேலே யநுபவித்துக்காணலாமிறே. அடிமையிடை-
யாரே] அடிமைவர்க்கத்தில் திருவாழியின் தன்மையையுடையவரென்னுதல்;
யாட்டத்தில் ஒருவரால் மீட்கவொண்ணாதபடி உட்புகுவரென்னுதல்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—ஆழியெழ : ப்ரவேசம்

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடிய வ்யஸநங்கள் வந்தவிடத்திலும் தன்னை
விடாதே புறம்புள்ள பற்றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக்காணப்பெறுமையாலே மிகவும் அவஸந்நரான
இவர்க்கு, விரஹத்தால் வந்த தளர்த்தி தீர்ந்து மிடுக்குண்டாம்படியாக, எல்லா பீதியையும் போக்க
வற்றாய் எல்லா விஸ்மயத்தையும் பண்ணவற்றாயுமுள்ள தன்னுடைய விஜயங்களை எம்பெருமான்
காட்டியருளக்கண்டு தரித்த ஆழ்வார் திருவுலகளந்தருளுகை தொடக்கமான அவனுடைய விஜயங்க
ளெல்லாம் அவ்வவகாலத்திலே ஒக்க அநுபவித்து எம்பெருமானையேத்தி இனியராகிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், அறக்கொடியவாய்ப் பொறுக்கவொண்ணாத விச்லேஷவ்யஸ
நங்கள் வந்தவிடத்திலும் தன்னைவிடாதேயிருந்து புறம்புள்ள பற்றெல்லாம்விட்டு, தன்னைக் காணப்
பெறுமையாலே நெடுநாள் நோவுபட்டுப்போந்த இவர்தசையை அநுஸந்தித்தருளி, "இவர்நம்மை
அநுபவிக்கவும் ஆளாகமாட்டார், இவர்க்கு மிடுக்கையுண்டாக்கவேணும்" என்று "இவர்தாம்
வளவேழுலகிலாழ்வார், நம்விஜயம் கண்டால் உகப்பர்" என்று தான் க்ரமத்தாலே பண்ணின அபதா
நங்களை ஒருகாலே காட்டியருளக்கண்டு தரித்த ஆழ்வார், திருவுலகளந்தருளுகை தொடக்கமான
அவனுடைய விஜயபரம்பரைகளை, மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவராகையாலே, ஸமகாலத்திலே அநுப
வித்தவர்களைப்போலே அநுபவித்து ஏத்தி ஹ்ருஷ்டராகிறார். அங்ஙனன்றிக்கே "பேரெயில்சூழ்கடல்
தென்னிலங்கை செற்றபிரான்" என்று ராமாவதார விஜயம் ப்ரஸ்துதமான ப்ரஸங்கத்தாலே, அவதாராந்
தரங்களில் விஜயத்தையும் பேசி அநுபவிக்கிறார் என்னுதல். "கண்ணபிரானுக் கென்பெண்மைதோற்
றேன்" என்று தம்முடையதோல்வி ப்ரஸ்துதமாகையாலே, எதிர்த்தலையில் வெற்றியை அநுஸந்தித்து
அத்தோடுசேர்ந்த அல்லாதவிஜயங்களையும் பேசி அநுபவிக்கிறார் என்னுதல்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - பகவத்விஷயத்திலே இவர் அபஹ்ருத சித்தரான
படி சொல்லிற்று. கீழ் இவர்க்குப்பிறந்த அவஸாதம், ஒன்றைக்கொடுத்து மாற்றுதல்
ஒருவராலே பரிஹரித்தல்செய்யுமதொன்றன்றிறே. "இனி இவர்க்குச் செய்யலாவதென்?"
என்று பார்த்தருளி, "ஒன்றுகொடுக்கலாவது இதுக்குமேலில்லையிறே" என்றுபார்த்துத்
தன்னுடைய விஜயபரம்பரைகளைப் பன்னும்ப்ரஸ்தாவச் காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டநுபவித்து
ஹ்ருஷ்டராகிறார். அவனுக்கு உறுப்பாமன்று தாமும் வேண்டி, அவனுக்கு உறுப்பாகாத
தும் தாமும் வேண்டா என்றிருக்கும் வளவேழுலகிலாழ்வாரிறே இவர்தாம்! தம்மை அழிய

மாதியும் அத்தலைக்கு ஈன்மையே தேடுமவனிறே! இப்படி இவர் ப்ரக்ருதி அறியுமவனாகையாலே தன்னுடைய அபதாநங்களைக் காட்டி இவருடைய இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸமாதாநம் பண்ண அநுபவித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். பூதகாலத்திலுள்ளவை படங்களும் ஸமகாலத்திற் போலே ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாம்படி பண்ணிக்கொடுத்தான். அடியிலே இவர்தாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கவல்லராம்படி பண்ணிக்கொடுத்தானிறே. மயர்வற மதிநலமருளின பின்பும் இவ்வளவும் வர வாஸனைபண்ணுவித்தானே! ஆகையால், இவர்க்கு ஒருகுறைகளில்லையே.

அன்றிக்கே, கீழே "பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்" என்று ராமாவதாரவிஜயம் ப்ரஸ்துதமாகையாலே, அவ்வழியாலும் எல்லாவவதாரங்களிலுமுண்டான விஜயங்களை யநுஸந்தித்து, ராமாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகக்கும் சக்ரவர்த்தியைப் போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் விஜயங்களைக் கண்டுகக்கும் ஸ்ரீவஸுதேவரைப்போலவும் இவரும் உகந்து பேசுகிறார் என்னுதல். *அஹம்புந:* என்ப்ரக்ருதியை அறிந்து என்வழியே போந்த நீ, "பெருமாள்காடேறப்போக" என்றால் நான் ஜீவிப்பேனென்று சொன்னாயே. *தேவகுமாரரூபம்* அது கிடக்க, "இவரையே நீதான் "காடேறப்போக" என்கிறது? "இவர்க்குமவ்வளவேயோ" என்று சிரியாத்தான் கேட்க, "கண்ணெச்சிலாம்" என்று தரம் போராதாரை ஒப்பாகச்சொல்லி ருஷி கரிபூசுகிறான்" என்றார், *அலங்க்ருதம்* அத்தாலும் வெறும்புறங்கிடீர் ஒருபோலி சொல்லலாவதி ஒப்பித்தா லொக்கச் சொல்லலாவாரில்லை. *தம்ஸாதம்* இவனுக்கு இரண்டுபடியும் உத்தேச்யமாயிருக்கிறபடி. *ஆவ்ரஜந்தம்* புஷ்ப மலரும்போது எங்கும் ஒக்கப்பிறக்கும் விகாஸம்போலே. அதுவும் வன்மைடநோக்கியிறே மலருவது, இவரும் போக்தாக்களைக்குறித்திறே. *நந்தாமி இத்யாதி. கண்டபடியே இருக்கச் செய்தே, காணுகது கண்டாரைப்போலேயாயிற்று காடேறும் காடேறும் க்ஷணந்தோறும் க்ஷணந்தோறும் உகக்கும்படி. *தர்சநேந* அணைத்தல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்ய வேண்டா; காட்கியே அமையும். கரைபுரண்ட அநுபவமுள்ளவிடத்திற்போலே காணும். ப்ரயோஜநம். *ஸநாபச்யந்தி*யிறே *பவாமி த்ருஷ்ட்வாச புந: யுவேவ* அறுபதினாயிரம் ஸம்வத்ஸரம் வயஸ்ஸைப்புக்கு வ்ருத்தனான சக்ரவர்த்தி, பெருமாளைக்கண்ட பின்பு பெருமாளுக்கும் தனக்கும் வாசிதெரியாதபடியானான். "காமனைப்பயந்தகாளை" என்னுமாப் போலே தன்னையநுபவிப்பாரையும் தன்னைப்போலேயாக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் விஷயம்போலே காணும். *யுவேவ வஸுதேவோபூத் விஹாயாப்யாகதாம் ஜராம்* என்னும்படியானானிறே ஸ்ரீவஸுதேவரும். "கீழ் 'கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்' என்றுகொண்டு இத்தலையில் தோல்விக்கு எதிர்த்தலையான அத்தலையில் விஜயங்களை யநுஸந்திக்கிறார்' என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் பணிக்கும்படி.

ஆழியெழச் சங்கும்வில்லுமெழ* திசை
வாழியெழத் தண்டும்வாளுமெழ* அண்டம்
மோழையெழ முடிபாதமெழ* அப்பன்
ஊழியெழ உலகங்கொண்டவாறே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவுலகளந்தருளினபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [ஆழி என்றுதொடங்கி] - தான் வளர்ந்தருளப்புக்கவாறே திருவாழிதொடக்கமான திவ்யாயுதங்கள் தன்னிற் காட்டில் வளர இவ்வழகைக்கண்டு அநுபவிக்கிறவர்களுடைய க்ஷேமங்களவாதங்கள் திக்குத்தோறும் எழ, [அண்டம்மோழையெழ என்று மேலுக்கு] - தன்னுடையவளர்த்திக்கு அண்டாந்தராளம் இடம்போராமையாலே விம்மி அண்டபித்தியிளந்து ஆவரணஜலம் உள்ளேவந்து புகுரும்படியும் முடியும் பாதமும் ஒக்க எழும்படியாகவும் தைத்யர்களாலே உபத்ரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலமாகவும் எம்பிரான் உலகை அளந்துகொண்டருளினபடி.

இ.—முதற்பாட்டில் திருவுலகளந்தருளின அபதாநத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [ஆழியெழ] - மஹாபலிபக்கலிலே அர்த்தியாய்ச் சென்று அபேக்ஷித்துக் கையிலே நீர்விழுந்தவநந்தரம் வளர்ந்தருளினபோது, ''அவ்விடத்திலே என்ன தீங்குவருகிறதோ?'' என்று ஒக்கக்கிளர்ந்தபடி. ''ஆயிரக்காதம் பறப்பதன்குட்டி ஐஞ்ஞூற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்'' என்று பிள்ளை அருளிச்செய்வர். [சங்கும் வில்லுமெழ] - தூசியிலே திருவாழியாழ்வான் ஏறினவாறே அநந்தரம் திவ்யாயுதங்கள் ஒக்கவெழ. ''த்ரிவிக்ரம: க்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ் ஸ்ப்புரதாயுத:''. [திசைவாழியெழ] - திவ்யாயுதங்கள் அவனுக்குப் பரிந்தெழ, அவனுக்கும் இவற்றுக்கும் பரிந்து ஸர்வதோ திக்கமாக அநுகூலருடைய மங்களாசாஸநத்வநி எழ. ''ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவி பூதலஸ்த்தைஸ்ததா மநுஷ்யைர்க்ககநேச கேசரை:, ஸ்துத: க்ரமாந்ய: ப்ரசசாரஸர்வதா மமாஸ்து மாங்கல்யவிவ்ருத்தயே ஹரி:'' ''ஏத்தவேழுலகுங்கொண்ட'' ''இடங்கை வலம்புரிநின்றார்ப்ப'' என்கிறபடியே வலம்புரிமுழங்க, திருவாழி அழலையுமிழ. [தண்டும்வாளுமெழ] - ''புறப்பட்டோம்'' என்று மற்றுள்ள திவ்வாயுதங்களும் கிளர, [அண்டம்மோழையெழ] - ''தரணிதலமுழுதுந் தாரகையின்னுலகுந்தடவியதன்புறமும் விம்மவளர்ந்தவனே''என்று தன்னுடையவளர்த்திக்கு அண்டாந்தரம் இடம்போராமையாலே அண்டபித்திபிளந்து, ஆவரணஜலம் உள்ளேவந்துபுகுர. மோழை - குமிழி. [முடிபாதமெழ] - முடியும்பாதமும் ஒக்கவெழ. [அப்பன்] - என்நாயன்பண்ணின உபகாரமே! என்கிறார். [ஊழியெழ] - மஹாபலியால் உபத்ரவப்பட்ட காலம்போய் நல்லகாலம் வந்து தோற்றும்படியாகவும். [உலகங்கொண்டவாறே] - உலகை அளந்துகொண்ட ப்ரகாரம். ''தேவாஸ் ஸ்வஸ்த்தாநமாயாந்தி தைத்யாஸ்ஸர்வே ஹதா கதா:, நபயம்வித்யதேகிஞ்சித் ஜிதம்பகவதாஜகத்''.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவையெல்லாவற்றுக்கும் அடியாக, திருவுலகளந்தருளின பெரிய விஜயத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

தேவா:ஸ்வஸ்த்தாநமாயாந்தி நிஹதா தைத்யதாநவா:,: நபயம் வித்யதே கிஞ்சித் ஜிதம் பகவதா ஜகத் என்கிறபடியே தனக்காக்கிக்கொண்ட செயலிறே. ராவணனைப்போலே எதிரியாக்கிக் கொல்லாதே, குணலவமுண்டாகையாலே நின்ற நிலையிலே தோற்பித்துக்கொண்டபடி. நாயகனுக்கு அடியாரிறே வென்றுகொடுப்பார். [ஆழியெழ] ''த்ரைலோக்யத்தையும் காற்கீழேயிட்டுக்கொள்ளவேணும்'' என்னும் கறுவுதலுள்ளது ஸர்வேச்வரனுக்கேயிறே; அவ்வபிஸந்தியின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு முன்பே பரிகரம் மூறப்பட்டபடி. ''காட்டுக்குப்போம்'' என்று நியமித்தது பெருமாளையேயா யிருக்க, இளையபெருமாள் மூறப்பட்டாப்போலே, *பூர்வஜஸ்யாநுயாத்ரார்த்தே த்ருமசீரைரலங்க்ருத:* என்று கொண்டு போக்குக்கிடாக முற்கோலி யலங்கரித்துக் கொண்டுநின்றாரிறே. [ஆழியெழ] - தோற்றத்திலே அரசு போராயிற்று; ஸேநாராஜனிறே. திவ்யாயுதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதாநமிறே திருவாழி. பரிகரம் நிற்க மஹாராஜர் ராவணன்மேலே பாய்ந்தாப்போலே. ''பையல் முடியுந் தானுமாய்ப் பெருமான்திருமுன்பே நிற்பதே! ஈராசாயிற்றே'' என்று பொறுமையாலே மேல் விழுந்தாரிறே. *அத ஹரிவரநாத:* தம்மோடொக்க வினைசெய்யவல்லபேர் தனித்தனியே யநேகரிறே. *ப்ராப்ய ஸங்க்ராமகீர்த்திம்* இவர்களோடு கூடி நின்று ஒத்தபோராகவொண்ணாது தூசித்தலையிலே ஓர் ஏற்றம்செய்து தரம்பெறவேணுமென்றிருந்தார். பூசல்தலையிலே பெருமாளுக்குண்டான கீர்த்தியையும் தந்தலையிலே ஏறிட்டுக்கொண்டார். *நிசிசரபதிம்* அத்தலையிலும் அவனோடொக்க வினைசெய்யவல்லாரநேகரிறே. ''அவன்கீழ்த்திரியுமவர்கள் தரம்போரார்'' என்று அவன் தன்னோடே பொருதபடி. *ஆஜௌ* அவர்களைப்போலே வழியல்லா வழியே இணைப்பிக்கையன்றிக்கே, செவ்வைப்பூசல் செய்து இளைப்பித்தபடி. *யோஜயித்வா ச்ரமேண* இதுக்கு முன்பு கூடாத தொன்றோடே கூட்டினார். *ககநமதிவிசாலம் லங்கயித்வா* பரப்பையுடைத்தான ஆகாசத்தைத் திறலாலே வருத்தமறக்கடந்தார். *அர்க்கஸூநு:* மீட்சியில் தம்வரவு தெரியாதபடிமீண்டார். பிறப்புக் கேடாகச்செய்தார். தன்னிலமிறே. ஆதித்யன் ஓரிடத்தினின்றும் ஓரிடத்தேறப்போம்போது தெரியாதிறே. *ஹரிவரகணமத்யே* இவர்களி லொருவ்யாவ்ருத்தி தோற்றவொண்ணாது என்று இவர்கள்நடுவே நின்றார். *ராமஸமீபம் ஜகாம* ''தூசித்தலையிலே மதிக்க ஒருவினை செய்தாரன்றோ முன்னிற்கப்பெறுவார்'' என்று பெருமாள்பார்ச்வத்திலே வந்து நின்றார். [ஆழியெழ]

''ஆயிரக்காதம் பறப்பதன்குட்டி ஐஞ்ஞூற்றுக்காதம் சிறகடிக்கொள்ளும்'' என்னுமாப்போலே மூற்கோலி வளர்ந்தபடி. சிறகடிக்கொள்ளுகையாவது - பின்பு தூரப்பறக்கைக்கு யோக்யமாம்படி பால்யத்திலே அப்யஸிக்கை. பயசங்கையில்லாத விடத்தே யிருந்து பயப்படக்கடவார், பயஸ்த்தாநத்தைக்கண்டால் பேசாதிரார்களிறே. பயசங்கை யில்லாதவிடத்திலும் பயப்படப்பண்ணுகிறது விஷயவைலக்ஷண்யமிறே. துர்யோதநகோஷ்ட்டியிலே க்ருஷ்ணனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பண்ணின வஞ்சநத்தைக்கண்டு அதிசங்கைபண்ணித் தம்முடைய திருமாளிகையில் படுக்கையையும் தடவிப்பார்த்தாரிறே- *ஸம்ஸ்ப்ருசந்நாஸநம் சௌரேர் விதுரஸ் ஸ மஹாமதி:* என்கிபடியே கடல்கலங்குவது தன்னளவிலேயிறே. பின்னையுறங்காவில்லிதாஸர் *மஹாமதி:* என்றது - மதிகேடரென்கிறபடியோ?'' என்றார். பின்னைநாம் பெருமாளெழுந்தருளும்போது ''எங்கேனுமொரு சலகம் பிறக்கில் நம் ப்ராணனை விடுமத்தனை'' என்று சொட்டையையுருவிப் பிடித்துக் கொண்டு சேவிப்பாராம். நம்முதலிகள் அத்தைக்கண்டு இவரை மஹாமதிகள் என்றழைப்பர்கள். அறிவுண்டாகையாவது - பகவத்விஷயத்திலே மதி கெடுகையிறே. [ஆழிபெழ] இவன் வளர்ந்தருளுகைக்குக் கணிசித்தபடியைக் கண்டு ''தனியாகவொண்ணாது'' என்று பயப்பட்டுத் திருவாழியாழ்வா னெருகையிலேயேறினார். [சங்கும் வில்லுமெழ] தூசியேறினவர்கள் போரப்புக்கவாறே நின்ற இளவணிகலங்கி மேலே நடக்குமாப்போலே மற்றையாழ்வார்களும் மற்றைக்கையிலே ஏறினார்கள். இரைபெறாத விடத்தே யிருந்து சீறுபாறு என்னக்கடவவர்கள் இரையுள்ளவிடத்தில் ஒருவர்க்கொருவர் விட்டுக்கொடார்களிறே. இனத்திலே யொருவன் ஜீவிக்கக்கண்டவாறே பந்துவர்க்கம் வந்து மேல்விழுமாப்போலே, மற்றை திவ்யாயுதங்களும் மேல்விழுந்தபடி. [இடங்கைவலம்புரிநின்றார்ப்ப] இவனுடைய வடிவழகை யநுஸந்தித்து ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமானது நின்றார்ப்ப. [எரியித்யாதி] அவனைப்போ லார்த்துக்கொள்ள அவஸரமற்று அக்நியை உமிழ்ந்துகொண்டு, ஜ்வலிப்ப்ரப்ருதிகளை வாய் வாய் என்றது திருவாழி. [விடங்காலும் இத்யாதி] கிடந்தவிடத்தே கிடந்து சத்ருக்கள்மேலே விஷாக்நியை உமிழும்த்தனையிறே திருவநந்தாழ்வானுலாவது. [அரவணை மேற்பேரன்றல்] திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ப்ரதாநன். [இசையளப்பான் பூவாரடி நிமிர்த்தபோது] ஒருபூவைக்கொண்டாகாதே காடுமோடையும் அளந்துகொண்டது. பூவை யிட்டுப் பூவைக்கொண்டான் காணும். அப்படுக்கையிலே பொருந்தும் ஸௌகுமார்யத்தையுடையவன் இக்காடுமோடையுமான ஜகத்தை யளக்கப்புக்கால், இவர்களுக்கு இப்படி படவேண்டாவோ? அவன் இப்படி அளவாகின்றால் இவர்கள் பேசாதிரார்களிறே. [இசைவாழி யெழ] அவனுக்கு என்வருகிறதோ?'' என்றாயிற்று திவ்யாயுதங்கள் வெருகிறது. ''அவைதமக்கென் வருகிறதோ?'' என்று ''வடிவார் சோதிவலத்துறையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு, படைபோர்புக்கு முழங்கும் அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு'' என்னாநிற்பர்களிறே. ''நின்கையில் வேல்போற்றி என்று வேல்தனக்கும் பரியவேண்டியிருக்குமிறே. திக்குக்கள்தோறும் அநுகூலருடைய 'வாழிவாழி' என்கிற மங்களாசாஸந த்வநிகள் கிளர. திவ்யாயுதங்களிலும் அவனுக்கு ரக்ஷை இவர்களுடைய மங்களாசாஸநமென்றிருக்கிறார், திவ்யாயுதங்களுக்கு நடுவே இவற்றைச் சொல்லுகையாலே. [இசைவாழியெழ] ''எத்தவேழுலகுங்கொண்ட கோலக்கூத்த''னிறே, *த்ரிவிக்ரம: க்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்ய: ஸ்ப்புரதாயுத:* [தண்டும்வாளுமெழ] ''தாசித்தலையில் அவர்களே கைதொடராய்த் தரம்பெற்றுப் போகவொண்ணாது'' என்று நின்றபேரணியும் குலைந்து மேல்விழுமாப்போலே ''பிற்பட்டோம், கெட்டோம்'' என்று ஒருவர்க்கொருவர் படுகிறபடி. ஒருவர்க்கிட்ட சோற்றைப் பலர் ஆசைப்படுமாப்போலேகாணும் இவர்கள் படுகிறபாடு. அநுகூலன்வந்துபுகுர. *வத்த்யதாம்* என்கிறவர்கள், ப்ரதிகூலருள்ள விடத்தில் பேசாதிரார்களிறே. ''என்னிதுமாயமென்னப்ப னறிந்திலன் முன்னையவண்ணமே கொண்டளவாய்'' என்று நமுசிவந்து ''என்பிதா உன்வஞ்சகம் அறிந்திலன், நீ முன்புபோலே நின்று அளக்கவேணும்'' என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்தானிறே. அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்தானொருவனுடைய வ்யாபாரமிறே இது அடைய; ஆகையாலே, பரிகைக்கு ஹேதுவுண்டென்றபடி. [சீராற் பிறந்தித்யாதி] உன்கையிலே பருத்திபட்ட பன்னிரண்டும் படுகிற பூமியை நீரேற்கும்போது இப்படி படவேணுமோ? என்கிறார். [அண்டம்மோழையெழ] இந்

ரனுக்காக த்ரைலோக்யமித்தனையும் அளந்துகொடுப்பதாகவிறே உபக்ரமித்தது; கனிசம் அவ்வளவல்லாமையாலே அண்டாவகாசமுள்ள இடமெங்கும் சென்றளந்து, அண்டகடாஹத்திலே திருவடிசென்று "ஒண்மிதியிற்புனலுருவி யொருகால்நிற்ப" என்கிறபடியே ஜ்ஞில் அண்டகடாஹத்தை யுருவிநிற்க, ஜீழிலாவரணஜலம் மேலேயெழ. ஆவரணஜலத்துக்கு நடுவே ஒரு கமழ்போலே மிதக்கு மித்தனையிறே அண்டம். ரக்ஷகமானசெயலே பாதகமாகிறதோ? என்று அஞ்சவேண்டும்படியிறே அப்போதைக்கறுவுதல். மோழை - குமிழி. [முடிபாதமெழ] திருவபிஷேகத்தளவும் திருவடிகள் கிளர. "முடிமேலே பாதமெழ" என்றுஞ்சொல்லுவர்கள் ந்ருத்தலக்ஷணத்துக்காக. [அப்பனூழியெழ] மஹாபலி அப்ராப்தமாக ராஜ்யம் பண்ணுகையால் வந்தபொல்லாக்காலமானது போய் நல்லடிக்காலமாயிற்று; நல்லடிக்காலம் கிளரும்படியாகவும். [அப்பன் - உலகங்கொண்டவாறே] மஹோபகாரகனான ஸர்வேச்வரன் லோகத்தைக்கொண்ட ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்? என்னுதல்; அன்றியே, லோகத்தைக்கொண்ட ப்ரகாரம் இருந்தபடிஎன்! என்னுதல். அப்பன் அப்பன் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறாராகவுமாம். [அப்பன்] இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த செயலாலே எனக்கு ஸத்தையைத் தந்தானென்கிறார்.

ஆறுமலைக்கு எதிர்ந்தோடுமொலி* அர
வூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமொலி* கடல்
மாறுசுழன்று அழைக்கின்றவொலி* அப்பன்
சாறுபட அமுதங்கொண்டநான்றே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸமுத்ரமதந ப்ரக்ரியையை அநுபவிக்கிறார். [ஆறென்றுதொடங்கி]- கடைந்தருளுகிறபோது மலைகளிற்காட்டில் கடல் உசருகையாலே ஆறு மலையைநோக்கி ஓடுகிற ஓசையும்; பாம்பின் உடம்பைச்சுற்றி மலையைத்தேய்க்கிற த்வநியும், பர்வதத்தை வலித்தபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச் சூழ்ந்துகோஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பனென்றுதொடங்கி] - என்னப்பன் நீர் கோதாம்படி பசைபடக்கடைந்து அம்ருதம்வாங்கின நாள் இவையெல்லாம் உளவாயின.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னை அர்த்தியாக்கி இந்த்ராதிகள்காரியஞ்செய்தபடி சொல்லிற்று; அவர்களுக்காக உடம்புநோவக் கடல்கடைந்தபடி சொல்லுகிறது. [ஆறுமலை இத்யாதி] - கடலைத் தாழியாகக்கொண்டு, மலையை மத்தாகக்கொண்டு, வாஸுகியைக் கயிறாகக்கொண்டு. "ஆயிரந் தோளால்" என்கிறபடியே தோளும் தோள்மாலையுமாய், ஒரு மஹாபாஹு கடைகிறபோது கடல் கொந்தளித்து ஸஹ்யங்களைநோக்கி ஆறு எதிரே ஓடுகிற ஓசையும்; வாஸுகியினுடைய உடம்பைச்சுற்றி மலையைத் தேய்க்கிற த்வநியும். அரவு - வாஸுகி, ஊறு - உடம்பு, சுலாய் - சுற்றி. மந்தரம் திரிந்து வருகிறபோது கடல் இடமும் வலமுமாக எதிராகச்சுழன்று தன்னிலேஎதிர்த்து கோஷிக்கிற கோஷமும். [அப்பன்] - உபகாரகனானவன். நீர்கோதாம்படி பசைபட அம்ருதம்வாங்கின நாளிலே இவையெல்லாம் உளவாயின. ரஸத்ரவ்யத்திலே கோது கழித்து அதில்ஸாரத்தை வாங்கினபடி. சாறென்று - விழாவாய், தேவர்கள் இடர்போய் உத்ஸவமாய்ச் செல்லும்படி என்றுமாம்; நீரிலே ஸாரமான பசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாம்படி என்னுதல். [அமுதம்கொண்டநான்றே] - அம்ருதமதநம் பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாம் உண்டாயிற்று.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வைசித்ரியை யநுஸந்திக்கிறார்.

[ஆறுமலைக்கெதிர்ந்தோடுமொலி] கடலிலே மந்தரத்தை நட்டவாறே கடல் கொந்தளித்து ஸஹ்யம்போய்த் தாழ்ந்துகொடுத்தது; நீரானது தாழ்ந்தவிடத்தே ஓடக்கடவதிறே. ஆறுகளானவை மலையைக்குறித்து எதிரிட்டோடுகிறபோதை த்வநியானது இவர்க்குச் செவிப்படுகிறபடி. இவர்க்குக்காலத்ரயத்திலுமுள்ள தெல்லாம் தெரியும்படியிறே அவன் வெளிச்சிறப்பித்தது. (ஆறு ஸஹ்யங்களை நோக்கி எதிரே யோடுகிற வோசையும்.) [அரவூறுசுலாய் மலைதேய்க்குமொலி] ஊறு-உடம்பு. சுலாய் - சுற்றி. வாஸுகியினுடைய உடலைச்சுற்றிக் கடைகிற

போதைத் சரசரவென்கிற த்வநியும், [கடல்மாறு சுழன்றழைக்கின்றவொலி] மந்தரத்தைக் கொடுபுக்கு நட்டுத்திரித்தபோது, கீழ்கடல் மேல்கடலாய்க் கிடாய்ப்பாய்ச்சல்போலே திரையோடு திரைதாக்கிக்கிளறுகிற ஒலியும். [அப்பன்] உபகாரகன்: [சாறுபட] கடலில் நீர்கோதாம்படி ப்ரயோஜநமான அம்ருத முண்டாக. சாறென்று - உத்ஸவமாய், தேவஜாதிக்கு உத்ஸவமுண்டாம்படியாக என்னுதல்; சாறுபட - விழவுபடவென்றபடி. நீரிலே ரஸமானபசைபட என்னுதல், உத்ஸவமாம்படி என்னுதல். [அமுதங்கொண்ட நான்றே] அம்ருதமதநம் பண்ணின காலத்தில் இவையெல்லாமுண்டாயிற்று.

நான்றிலஏழ்மண்ணுந் தானத்தவே* பின்னும்
நான்றிலஏழ்மலை தானத்தவே* பின்னும்
நான்றிலஏழ்கடல் தானத்தவே* அப்பன்
ஊன்றியிடந்து எயிற்றில்கொண்ட நாளே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நான்றில இத்யாதி] - [தானத்த] - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தமாயின. [ஊன்றி] - மறுபாடுருவக்குத்தி.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், மஹாவராஹவ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [நான்றில இத்யாதி] - பூமியைப்ரளயங்கொள்ள, மஹாவராஹமாய் பூம்யுத்தரணம்பண்ணினபோது, [நான்றில] - சலித்ததில்லை. [ஏழ்மண்ணும்] - ஸப்தத்வீபமும். [தானத்தவே] - ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின. ஒரு வ்யாபாரத்தாலே செய்ததாயிருக்கையன்றிக்கே. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்தாப்போலே யிருக்கை. [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [ஏழ்மலை] பூமிக்கு ஆதாரமான குலபர்வதங்களும் சலியாதே ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தமாயிற்றின. இவை திண்ணிதாகையாலே இப்படி செய்யலாம், த்ரவத்ரவ்யமான ஸமுத்ரமும் சலியாதே ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தமாயிற்றின. [அப்பன்] - நஷ்டோத்தராணம்பண்ணின உபகாரகன். [ஊன்றி இத்யாதி] - மறுபாடுருவக்குத்தி இடந்தெடுத்து, பந்தையெறட்டுச் செண்டிலே ஏற்றுப்போலே இருந்தது திருவெயிற்றிலே ஏற்றபோது.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. மஹாவராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

[நான்றிலவேழ் மண்ணும் தானத்தவே] ஏழுபூமியும் நாலாதபடி எடுக்கை. ஸப்தத்வீபவதியான பூமியை யெடுக்கச்செய்தே, ஒன்றும் நாலாதே முன்புபோலே ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படி இவன் பெரிய ஆனைத்தொழிலைச் செய்யாநிற்கச் செய்தேயும், முன்புபோலே ஒரு குறையற, உண்பாருடுப்பாராய்ச் செல்லுகிறபடி. ஆதாரமானவன் கூடநிற்கையாலே இவற்றுக்கு ஒரு குறைவாராதே. ஸப்தத்வீபமும் சலித்ததில்லை, ஸ்வஸ்த்தாநஸ்த்தங்களாயிற்றின. [பின்னும்] அதுக்குமேலே. [நான்றிலவேழ்மலைதானத்தவே] பூமிக்கு ஆணியடித்தாப்போலே யிருக்கிற ஸப்தகுலபர்வதங்களும் ஒன்றுங்குலையாதே ஸ்வஸ்த்தாநங்களிலே நிற்கும்படி. ஒரு கோத்ரஸ்க்கலநம் பிறந்ததில்லை, பின்னும் பின்னுமென்று வருகிறதுக்குக்கருத்து - இவற்றிலே யொரு வ்யாபாரமமையுங்கிடீர்! அதுக்குமேலே இவையும் செய்தானென்கைக்காக. [நான்றில வேழ்கடல்தானத்தவே] அவைதாம் காடிந்யத்தாலே குலையாதே ஒழிந்ததென்னவுமாமிறே; அதுவுமில்லையிறே இதுக்கு: த்ரவத்ரவ்யமிறே ஜலம்; அதுவும் ஸ்வஸ்த்தாநத்திலே கிடக்கும்படியாக. அவற்றின் காடிந்யமும் இவற்றின் த்ரவத்வமும் அப்ரயோஜகம்; அவன் திருவுள்ளக்கருத்து யாதொன்று, அதுவே கார்யகரமாவதென்கை. இவையிப்படி கிடக்கிறது அவன் அவஹிதனாய்க்கொண்டு ரக்ஷிக்கும்போதோ? என்னில்,— [ஊன்றியிடந்தெயிற்றிற் கொண்டநாளே] மறுபாடுருவத் தைக்கும்படிகுத்தி, 'அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்தெறட்டு, எயிற்றிலே ஏற்றிக்கொண்டு வ்யாபரித்தபோது.

"மண்ணெல்லாமிடந்தெடுத்து மதங்கள் செய்து" என்கிறபடியே. அவன் இப்படி மூர்க்கமாக ரக்ஷிக்கப்புக்கால் அவை சலிக்குமோ? அசலங்களோடு சலங்களோடு வாசியற ஸ்வஸ்தாநத்திலே நின்றன.

நாளுமெழ நிலநீருமெழ* விண்ணும்
கோளுமெழ எரிகாலுமெழ* மலை
தாளுமெழச் சுடர்தானுமெழ* அப்பன்
ஊளியெழ வுலகமுண்டவூணே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்தில் பூதபௌதிகங்களோடுகூடின ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடியைச்சொல்லுகிறார். [நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்தைபெறும்படி. எழஎன்கிறவையெல்லாம் - பெற என்கிறது. கோளும் சுடருமாகிறன - க்ரஹ நக்ஷத்ராங்கள். [ஊளியெழ] - லோகத்தைத்திருவயிற்றிலே வைக்கிறபோது எழுந்தஓசை. உறிஞ்சின ஓசை என்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரளயகாலத்திலே பூதபௌதிகங்களோடேகூடின ஜகத்தைத்திருவயிற்றிலே வைத்தபடியைச்சொல்லுகிறார். [நாளுமெழ] - காலவ்யவஸ்தைபோ. வ்யவச்சேதகரான ஆதித்யாதிகள் போனவாறே, கலாகாஷ்டாதிரூபமான வ்யவச்சேதமும்போயிற்றதென்கை. [நிலநீருமெழ]-காரணமான பூமியும் ஜலமும்போக, [விண்ணும்கோளுமெழ] - ஆகாசமும் க்ரஹங்களும்போக. [எரிகாலுமெழ] - அக்நியும் வாயுவும்போக. [மலைதாளுமெழ] - பூமிக்கு ஆதாரமான மலைகள் வேரோடு பறிந்துவிழ. [சுடர் தானுமெழ] - அநுக்தமான நக்ஷத்ராதிதேஜ:பதார்த்தங்கள் போக. [அப்பன்] - ப்ரளயாபத்ஸகன். [ஊளியெழ] - திருவயிற்றிலேபுகுகிற நெருக்கத்தால்வந்த ஆரவாரமுண்டாம்படி. ஊளி - சப்தம். உறிஞ்சினஓசை என்னவுமாம். எழ என்றது - தோற்றஎன்றபடி. லோகத்தை உண்டபடி.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. மஹாப்ரளயத்தில் ரக்ஷணப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். "இப்போதிருக்கிறப்போலே மார்க்கண்டேயன் திருவயிற்றினுள்ளே ஒன்றுமழியாதேயிருக்கக் கண்டான்" என்கிற புராணநுரூபமாக அவாந்தர ப்ரளயத்தை இவ்விடத்தே அருளிச் செய்கிறாராகவுமாம் என்றருளிச்செய்வர்.

[நாளுமெழ] காலவ்யவஸ்தைபோக. *நாஹோ ந ராத்ரி:* என்னும்படியே. எழ - போ. ஆண்டென்றும், மாஸமென்றும், நாளென்றும், கலையென்றும், காஷ்டையென்றும் சொல்லுகிறவை யெல்லாம் ஆதித்யனுடைய கத்யாகதியாலே வருகிறவையிறே; வ்யவச்சேதகனான ஆதித்யன் உள்ளேபுக்கால் வ்யவச்சேத்யமான இவையும் போமித்தனையிறே. [நிலநீருமெழ] காரணங்களோடு, கார்யங்களோடு வாசியற உள்ளேபுக. கார்யமுள்ளவிடத்தே காரணம் அநுவர்த்திக்கக் காணாநின்றோம்; "மாமாயை மங்கவொட்டு" என்று ப்ரக்ருதிதத்வத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதி" என்று சொல்லாநின்றாரிறே, இதுதான் காரணத்திலே போகாமைக்காக. உயிரேய் பிரகிருதியென்கிறார் - சேதநஸம்ஸ்ருஷ்டையான ப்ரக்ருதியென்று தோற்றுகைக்காக [விண்ணுங்கோளுமெழ] ஆகாசமும் அங்குள்ள க்ரஹங்களுமெழ. [எரிகாலுமெழ] அக்நிதத்வமும் வாயுதத்வமும் போக. [மலை தாளுமெழ] பர்வதங்களடியோடே பறிந்து உள்ளேபுக; வேர்க்குருத்தோடே பறிய. [சுடர்தானுமெழ] அநுக்தமான தேஜஸ்தத்வங்களும் உள்ளேபுக. [அப்பனூளியெழ] ஊளி-சப்தம். எழவென்றது - தோற்றவென்றபடி. ஓரோக்ஷாபங்களுண்டானால் நம்முடைய அடையவளைந்தானுக்கு உள்ளே புகும்போது திருவாசலில் பிறக்கும் ஆரவாரம்போலே, திருவயிற்றில் புகுகிறபோது ப்ராணிகளுக்கு உண்டான வ்யப்ரமத்வங்கள் ஸௌர. அன்றியே, "இவற்றையுறிஞ்சுகிறபோதைத்வனி காண்! என்று அம்மான் பணிக்கும்படி" என்றருளிச்செய்வர்; அத்தால் நினைக்கிறது - ஈச்வரத்வப் பிடரைப்பிடித்துப்பத்தாக ஆச்ரிதரக்ஷணமேயாயிருக்கிறபடி.

ஊனுடைமல்லர் ததர்ந்தவொலி* மன்னர்
ஆணுடைச்சேனை நடுங்குமொலி* விண்ணுள்
ஏனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டவொலி* அப்பன்
காணுடைப்பாரதங் கையறைபோழ்தே. (5)

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பூபாரநிர்ஹரணார்த்தமான பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [ஊனொன்றுதொடங்கி] - யுத்தார்த்தமாக பக்ஷ்யபோஜ்யாதிகளை மிகவும் புஜித்து மலைபோலே இருக்கிற மல்லர் நெரிந்த ஒலி. [ஆணுடைச்சேனை] - ஆண் பிள்ளைத்தனத்தை உடையஸேனை. ஏனுடைத்தேவர் - எண்ணப்படும் தேவர்கள். [அப்பன் காணுடைப்பாரதம் கையறைபோழ்தே] - அப்பன்கண்டு நிற்க வேணும்படி பாரதஸமரம் தொடங்ினபோது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பாரதஸமரவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [ஊனுடைமல்லர்] - பலகரமான த்ரவ்யங்களை மிகவும் புஜித்து மிடுக்கரானமல்லர். [ததர்ந்தஒலி] - நெரிந்துவிழுகிற ஓசை. [மன்னராணுடைச்சேனை] - ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடைத்தானஸேனை என்னுதல்; பீஷ்மாதிகளை ரக்ஷகமாக உடைத்தானஸேனை என்னுதல். [நடுங்குமொலி] - க்ருஷ்ணன் ப்ரதிபக்ஷத்திலானென்று நடுங்கி அலமாக்கிறத்வநி. [விண்ணுளேனுடைத்தேவர்] - ஸ்வர்க்கத்திலே மதிப்பராக எண்ணப்பட்ட தேவர்கள். [வெளிப்பட்டஒலி] . "தெரிவரிய சிவன் பிரமன் அமரர்கோன்" என்கிறபடியே பரோக்ஷபூதரானவர்கள், கண்ணுக்கு விஷயமாய் ஸ்துதிக்கிற த்வநி. ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் த்ருதராஷ்ட்ரனை "யுத்தங்கண்டிருப்பாயோ உனக்குக் கண்தர?" என்ன, "நான்பொறுக்கமாட்டேன்" என்ன, ஸஞ்சயனுக்குக் கண்கொடுத்து "கண்டுசொல்" என்றான். [அப்பன்] - பூபாரநிர்ஹரணம் பண்ணின உபகாரகன். [காணுடைப்பாரதம்] - தர்சநீயமானபாரதம். அதாவது - முட்கோலும் சிறுவாய்க்கயிறும் ஸேநாதூளியுமாய் ஸாரத்யவேஷத்தோடேநின்றநிலை. [கையறைபோழ்தே] - கையும் அணியும் வகுத்துத்திரிகிற ஸமயம் தொடங்கினபோது என்றுமாம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. பாரதஸமர வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[ஊனுடைமல்லர் ததர்ந்தவொலி] ஏற்றிலக்கை பெற்றாண்கிற மிடுக்கையுடையரான துர்யோதநன் பரிகரம் தேர்க்காலிலே நெரிந்த ஓசை. மல்லென்று - மிடுக்கு. மிடுக்கையுடைய பரிகரமென்றபடி. மல்லர்க்கு மிடுக்குண்டாகைக்காக தூர் த்ரவ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும் புஜிப்பித்து ஆட்டத்துவெளியிலே நிறுத்தினாற்போலே நலிகைக்காக. அத்தையறிந்து பையல்களைத் தேர்க்காற்கீழேயிட்டு நெரித்தபோதை த்வநி. பலத்தைப் போரப்பொலியச் சொல்லிவைத்து, ததர்ந்தவென்கிறார் காணும், பசளைக்கலம் நெரிந்தாப்போலே அநாயாஸேந நெரித்தபடியைப்பற்ற. [மன்னரித்யாதி] ராஜாக்களுடைய ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடைத்தான ஸேனை, "க்ருஷ்ணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாக ஏறினான்" என்று கேட்டவாறே "கெட்டோமன்றோ" என்று அவ்வளவில் குடல்குழம்பிக்கூப்பிட்டஒலி. ஆண்பிள்ளைகளான பீஷ்மத்ரோணாதிகளிறே தாசியேறினபேர். [விண்ணுளேனுடைத்தேவர் வெளிப்பட்டஒலி] ஸர்வேச்வரனோடொக்க இன்னாரின்னாரென்னும்படி தந்தாமைச் சமையவிட்டுக்கொண்டு அபிமாநிகளாய் ஓரோ இருப்பிடங்களையுடையராயிருக்கிற தேவஜாதி, கண்ணுக்குத் தோற்றும்படி நின்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற த்வநி. *ஸப்ரஹ்மா ஸசிவஸ் ஸேந்த்ர:* என்றொரு கோவையிலே எண்ணலாம் படியிருக்கிறவர்கள். இந்த அந்தராஜாதிகளைத் தன்னுடனே ஸஹபடிக்கலாம்படி தன்னைத்தாழ விட்டுவைக்குமே தன்ஸௌலப்யத்தாலே! [அப்பன்] பூபாரநிர்ஹரணம் பண்ணின வுபகாரகன் [காணுடையித்யாதி] சக்ஷுராதி கரணங்களைப் படைத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அற்றைநிலையை காண்கையிறே. ஸேநாதூளியும், கையும் உழவுகோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிறநிலையிறேயது. *மாம்* என்கிற நிலையிறேயது. தர்சநீயமான பாரதம். [கையறை போழ்து] கையுமணியும் வகுத்து அங்கோடு இங்கோடு உலாவிப் படைபொருத்தி "நீங்களின்னபடி செய்யக்கடவீர்கோள்! நாங்களின்னபடி செய்யக்கடவோம்" என்று கைதட்டி விட்டபோது இத்த்வநியெல்லாம் உண்டாயிற்று.

போழ்துமெலிந்த புன்செக்கரில்* வான்திசை
சூழுமெழுந்து உதிரப்புனலா* மலை
கீழ்துபிளந்த சிங்கமொத்ததால்* அப்பன்
ஆழ்துயர்செய்து அசுரரைக்கொல்லுமாறே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஆச்ரிதர்க்கு உஜ்ஜீவந ஹேதுவான ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார். [போழ்தென்று தொடங்கி] - போதுபோய்ச் செவ்வானமிட்ட தசையிலே ஆகாசமும் திக்குக்களும்போய் ருதிரஜலமாக. ஸந்த்யாராகத்திற்காட்டில், அவனுடைய ஹ்ருதயத்தினின்றும் புறப்பட்ட ரக்தமானது ஆகாசத்தையும் திக்குக்களையும் மிகவும் சிவப்பிக்க என்றுமாம். [மலையென்று தொடங்கி] - ஒருமலையைக் கீழேயிட்டு அதின்மேலே யிருந்து அம்மலையைக்கிண்ட ஸிம்ஹம்போலே யிருந்தது. தன்சீற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் து:க்கப்படுத்தி அஸுரனைக்கொன்றபடி.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஆச்ரிதர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [போழ்து மெலிந்தபுன்செக்கரில்] - ஸந்த்யாவேளையிலே. நான்முற்று ஸந்த்யையாய்ச் செவ்வானம் மறைவதற்குமுன்பே. அவன் கொண்டவரத்திற் புகாதகாலத்திலே. [வான்திசை சூழு மெழுந்துதிரப்புனலா] - ஆகாசமும் திக்குக்களெங்கும் ரக்தஜலமாக. ஸந்த்யாராகத்திற்காட்டில், ரக்தமானது எல்லாவிடத்தையும் சிவப்பிக்க என்றுமாம். [மலைகீழ்து பிளந்த சிங்கமொத்ததால்] - மலையைக்கீழேயிட்டு மேலேயிருந்து அத்தைப் பிளக்கிற ஸிம்ஹம்போலே இருந்ததென்னுதல், மலையை இரண்டுகூறுகக் கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம்போலேயென்னுதல். கீழ்ந்து பிளந்தஸிம்ஹம். [அப்பன்] - பிதாவெதிராக வந்துஉதவின உபகாரகன். கிழிற்பாட்டில் - பந்துக்கள் பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று; இதில் - ரக்ஷகனுன பிதா பகையாக வந்து உதவினபடி சொல்லுகிறது. பந்துக்கள் பகையாக வந்துஉதவினவன், ஜநகன்பகையாக வந்துஉதவினவன், ''ஆத்மை வரிபுராத்மந:'' என்று - தனக்குத்தானே பாதகனுன அவ்வளவிலும் வந்துஉதவுமவன்; ஆனபின்பு, ஸர்வரையும்விட்டு அவனையே யன்றோ பற்ற அடுப்பது. [ஆழ்துயர்செய்து அசுரரைக்கொல்லுமாறே] - தன் சீற்றத்தைக்காட்டி மிகவும் து:க்கத்தை விளைத்து அஸுரனைக்கொன்றபடி. நரஸிம்ஹத்தின் தோற்றத்திலே சவகல்பனுனன். பின்னை புடலைக்கிழித்துப்பொகட்டான். ''அவன்வீயத்தோன்றிய - சிங்கப்பிரான்'' என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஹிரண்யவத வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[போழ்துமெலிந்த] *பலிதப்ராயோ வாஸர:* என்னுமாபோலே, பொழுதுபோகாநிற்கச் செய்தே. [புன்செக்கரில்] செக்கர்வானமிடுகிற வளவிலே. அவன் வரத்திலகப்படாத ஸந்த்யா காலத்திலே. ''இராப்படவில்லேன், பகல் படவில்லேன்'' என்று வரங்கொண்டானே. [வான் திசை சூழுமெழுந்துதிரப்புனலா] பரப்பையுடைத்தான வாகாசம் திக்குக்களடங்கலும், பள்ளங்கண்ட இடமெங்கும் வெள்ளம் பரக்குமாபோலே ருதிரமானது கொழித்துப் பரக்கும் படி. [மலைகீழ்து பிளந்தசிங்கமொத்ததால்] ஒரு மலையைக் கீழேயிட்டுக்கொண்டு மேலே யிருந்து அத்தைப்பிளந்த ஸிம்ஹமென்னுதல். அன்றிக்கே, கிழித்துப்பிளந்த ஸிம்ஹம் மகிழ்ந்து பிளந்த ஸிம்ஹமென்றுமாம். (மகிழ் - அநாயாஸத்தாலுள்ள ஹர்ஷம். அதாவது-இரண்டு கூறுக்கிப்பிளந்த ஸிம்ஹம் என்கை) ''இரண்டுகூறுசெய்துகந்தசிங்கம்'' என்னக்கடவதிறே. ஒக்கப்பிளந்த சிங்க மொத்ததால் (கீழ்ந்து-உகந்து) [அப்பனாழ்துயர்செய்து] நரஸிம்ஹத் தினுடைய மொழுக்க முகத்தைக் கண்டபோதே, மேல்போயநுபவிக்கக்கடவ அநுபவ மடைய அப்போதே யநுபவித்து அற்றான். அநாதிகாலம் பகவத்பாகவத விஷயங்களிலே பண்ணிப்போந்த ப்ராதிகூல்யமடைய அரைக்ஷணத்திலே யநுபவித்தற்றபடி. மிகவும் து:க்கத்தைவிளைத்து. [அசுரரைக் கொல்லுமாறே] அசுரனைக் கொன்றபடி. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வஸாதாரணனுய் நிற்கும் நிலையொழிய, பித்ராதிகள் முகமாக

ப்ரஜைகள் பக்கலிலே வத்ஸலனாய் நிற்பதொரு நிலையுமுண்டிறே. அது குலைந்தால், அவன் சத்ருவாயும் நிற்குமிறே. அப்போதும் இவன் தான் முன்னின்று ரக்ஷிக்குமென்கை. இத்தாலும் சொல்லிற்றாயிற்று - ஆபத்துக் கனத்ததனையும் கடுகவந்து ரக்ஷிக்குமென்கை. நமப்பன்பகையாக உதவினவன், அவனிலண்ணியனான தான் தனக்குப் பகையானால் உதவச்சொல்லவேணுமோ? *ஆத்மைவரிபுராத்மந:* என்கிறபடியே தனக்குத்தானேயிறே சத்ரு.

மாறுநிரைத் திரைக்குஞ்சரங்கள்* இன
நூறுபிணம் மலைபோற்புரள* கடல்
ஆறுமடுத் துதிரப்புனலா* அப்பன்
நீறுபட விலங்கைசெற்றநேரே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவதவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [மாறென்று தொடங்கி]- சாரிகைவருகிறகடுப்பாலே எதிராக நிரைத்து இரையாநின்றுள்ள சரஸமூகத்தாலே அநேகம்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. [கடலென்றுதொடங்கி]-கடல்ரக்தத்தாலே நிரம்பி ஆற்றிலேவரவெதிர்க்க பஸ்மமாம்படி லங்கையை அப்பன்செற்றதொரு நேர்பாடே! நேரேயென்றது - ஐச்வரமான ப்ரபாவத்தாலன்றிக்கே மெய்யான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ராவணவதவ்ருத்தாந்தத்தை அநுபவிக்கிறார். [மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்] - சாரிகைவருகிற கடுப்பாலே, எதிராக நிரைத்து இரையாநிற்கிற சரஸமூஹத்தாலே. ஓரம்பை விட்டால், அதுக்கு எதிராக மற்றையம்பைவிடுகையாலே திருச்சரங்கள் தன்னிலே முட்டி த்வநிக்கிறபடி. [இனநூறு பிணம் மலைபோல்புரள] - இனமான நூறுநூறாகப்பிணங்கள் மலைபோலே புரண்டுகிடக்க. அநேகம்பிணங்கள் என்றுமாம். [கடலாறுமடுத்துதிரப்புனலா] - "ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்ட்டம்" என்கிறபடியே அவிக்ருதமானகடல், ரக்தத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே எதிரேமடுத்து ரக்தஜலமாக. ரக்ஷகனானவன் லங்கைபஸ்மமாம்படி அழித்தநேர்பாடென்னுதல். நேரேயென்று - ஐச்வரமான ப்ரபாவத்தாலே யன்றிக்கே, செவ்வையான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தாலே என்னுதல். க்ருதரிமயோதிகளான ராக்ஷஸரைப்போலன்றிக்கே நேர்போராக என்னுதல்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

- [மாறுநிரைத்திரைக்குஞ்சரங்கள்] சாரிகைவந்தசடக்கு, நாலுதிக்கும் விட்ட அம்புகளெதிரம்பாய் ஒன்றோடொன்று பொருது கலார் கலார் என்று த்வநிக்கிறத்வநி, கடலிரைத்தாப்போலே இராநின்றது. சாரிகைவந்த சடக்குத் தன்னில்தான் எதிரம்பு கோத்தது காணும். [இன நூறு பிணம்மலைபோல்புரள] நூறுநூறாக இனமினமான பிணங்களானவை, அம்புபட்டுருவின சடக்காலே உயிரோரிடத்தொதுங்கப்பெறாதே இரண்டுதுண்டத்திலும் கலந்து மலைபோலே கிடந்து துடிக்கிறபடி. [கடலாறுமடுத்து உதிரப்புனலா] *ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்ட்டம்* என்று புக்கதெல்லாங் கொண்டிருக்கக்கடவ கடல், குதிரவெள்ளத்தாலே நிரம்பி ஆறுகளிலே மடுக்கும்படி. "வையமூடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே" என்றாரிறே. [நீறுபட] *ச்மசாநஸத்ருசீ* என்று சொன்னபடியே பஸ்மமாம்படியாக. [இலங்கை செற்றநேரே] நேர் - பொழுதென்றும், நேரமென்றும், காலபரம். இலங்கை செற்றபொழுது மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள் என்று அந்வயம். அன்றிக்கே, இலங்கையைச்செற்ற வாய்ப்பென்னுதல். மாயாப்ரயோகத்தாலல்ல, செவ்வைப்பூசலிலே நின்றுநிரூர் இலங்கையை அழித்ததென்னுதல். நேர்-நேராகவென்னுதல். அப்போது, ஏகாரம் தேற்றேகாரம். ஆர்ஜ்ஜவத்தாலே இலங்கை செற்றது.

நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்* பின்னும்
நேர்சரிந்தா னெரியுமனலோன்* பின்னும்
நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்திகண்டீர்* அப்பன்
நேர்சரிவாணன் திண்டோள்கொண்டவன்றே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், பாணவிஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார்; நேர்சரிந்தான் என்கிற பாட்டுக்கெல்லாம் - நேர்சரிந்தான் என்று சொல்லுகிறவற்றுக்கெல்லாம் பொருள் - தோற்றத்திலே சரிந்தானென்று. முதுகிட்டுப் பிழைத்துப்போனான் என்றுமாம். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - ஸுப்ரஹ்மண்யன். [திண்டோள்] - ருத்ரவரபலத்தாலே திண்ணியதோள்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், பாணவிஜயத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [நேர்சரிந்தான்] - தோற்றத்திலே கெட்டுப்போனான் என்னுதல், முதுகுகாட்டிப் பிழைத்துப் போனான் என்னுதல். [கொடிக்கோழிகொண்டான்] - மயிலைத்வஜமாக உடையவன்: இளமறியான தேவஸேநாபதியாகையாலே ஸுப்ரஹ்மண்யன் தூசியிலே கெட்டுப் போனான் என்கை. இவன் கெட்டுப்போனபின்பு. ஜ்வலியாநின்றிருந்துள்ள அக்நி வந்து தோற்றி, கெட்டோடினான். நாற்பத்தொன்பது அக்நியும் கெட்டோடினபின்பு. த்ரிணேத்ரனான ருத்ரன் முதுகிட்டான். "மகன் கொடியாலே அகப்பட்டான்" என்று கொடியை மறைத்தவிடத்திலும், கண்ணை மறைக்க வொண்ணாமையாலே அகப்பட்டுக் கெட்டோடிப்போனான். தேவதாந்தரங்களை ரக்ஷகமாகப்பற்றினாரை, அவர்க ளெதிரிகையிலே காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொண்டு தப்பிப் போவர்களென்கை. [அப்பன்] - நிருபாதிகரக்ஷகன். [நேர்சரிவாணன்] - ரக்ஷகரானார்அளவு இதுவானால் ரக்ஷ்யபூதனானவனுக்கு முதுகுகாட்டிப்பிழைத்துப் போமதொழிய வேறுபோக்கடி இல்லையிறே. [திண்டோள்] - "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி" என்றிருக்குமாபோலே, தேவதாந்தரங்களைப் பற்றித் தோள்வலிகொண்டாடி இருந்தபடி. ருத்ரன் வரபலத்தாலே திண்ணிதானதோள். [திண்டோள் கொண்டவன்றே] - உஷை பித்ருஹீநையாகாமைக்குத் தலையறுதே, தோளைத்துணித்துவிட்டான். கீழ் - அஸுரர்களைத் தேவர்களுக்காக மார்விலே அம்பேற்று ஜயித்தபடிசொல்லிற்று: அவர்களுக்கு அபாச்ரயமாய்வந்த தேவஜாதியையும் ஜயித்தபடிசொல்லிற்று - இப்பாட்டில்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. பாணவிஜய வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான்] மயிலை த்வஜமாகவுடையனாய் தேவஸேநாபதியாய் இளமறியாய்த் தூசித்தலையிலே நிற்கிற ஸுப்ரஹ்மண்யன், தோற்றரவிலே கெட்டான். [பின்னுமித்யாதி] அவ்வளவிலே நாற்பத்தொன்பது அக்நிகளும் பெரிய விளர்த்தியோடே எரிந்து தோற்றிற்று: அவையுமெல்லாம் பின்னிட்டன. [பின்னுமித்யாதி] "மகன் கொடிகட்டிக்கொண்டு சென்று இளிம்பு பட்டான்" என்று தன்கொடியைப் பொகட்டு வந்து தோற்றின அநந்தரத்திலே, கண்ணைப்புதைத்துக் கெட்டோடத்தொடங்கினான். அவன் மறைத்துக்கொண்டுபோக, இவர், முக்கண்மூர்த்தி கண்டீர் என்று - கண்ணைக்காட்டிக்கொடுக்கிறார். எல்லாம் செய்தாலும் உடம்பில் அடையாளத்தை மறைக்கப்போகாதிறே. "வாணனை ஆயிரந்தோள்களைத் துணித்த நாளத்தவந்தவாகுலம்" என்று பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாத வ்யாகுலமிறேயது. அப்பன் - நிருபாதிகரக்ஷகன். [நேர்சரிவாணன்] ப்ரதாநனான வாணன் தான்வாராத் தோற்றினான்: அவனும் பின்னிட்டோடத் தொடங்கினானென்னுதல்; நின்றவிடத்திலே நின்று முதுகுகாட்டினானென்னுதல். கையிலாயுதம் பொகட்டாரையும், முதுகிட்டாரையும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே. [திண்டோள்கொண்டவன்றே] தன்னோடொக்க ஆதரிக்கிறதொரு தேவதையைப்பற்றி, அரணுக்குள்ளேயிருப்பாரைப் போலே திண்ணியனாயிருந்தானாயிற்று. புருஷோத்தமஸமாச்ரயணம்பண்ணி யிருப்பாரைப் போலே, காபாலிகந்தரைப்பற்றி நிர்ப்பரனாயிருந்தான். ஸர்வேச்வரனைப்பற்றி "நபிபேதி குதச்சந" என்றிருப்பாரை பாவித்தான். [திண்டோள்கொண்ட] "உஷை பித்ருஹீநையாக

வொண்ணாது'' என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். ''கரபாதையிறே யிவனைக் கண்டார் காலிலெல்லாம் விழப்பண்ணிற்று'' என்று அவனுக்குள்ள கரத்தைக் கழித்து இறையிலியாக்கி விட்டான். *யௌ தத்பூஜாகரௌ கரௌ* என்றும், *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவே திதும்* என்றும் விதித்துக்கிடக்கச்செய்தேயும், ஆயிரங்கையையும் கொண்டு அப்ராப்த விஷயத்திலே கார்யங்கொள்ளுகையாலே அவற்றையே கழித்துவிட்டான். அத்தேவதை தானே வந்து, ''வரந்தந்த நீயே அத்தைக் கழிக்கவோ? நீயிவனைக்கொல்லில் என்காலிற்குனி வாரில்லையினி'' என்று பல்காட்டுகையாலே விட்டான். *க்ருஷ்ணக்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜாநேத்வாம் புருஷோத்தமம்* தேவரை உள்ளபடியறியாதே அம்பை விட்டுக்கொண்டுநின்ற நிலையைக்கண்டு ''அவ்வளவோ!'' என்றிருந்தேன்; ''கழுத்திலே கயிறிட்டபின்பு காண் நான் இன்னதென்று அறிந்தேன்'' என்பாரைப்போலே. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ஈச்வரனை யொழிந்தாரடங்கலும், தாங்களுளரான்போது ரக்ஷகராக வபிமானித்து, ஆபத்துவந்தவாறே இவர்களைக் காட்டிக்கொடுத்துத் தந்தாமைக்கொண்டு தப்புவர்கள். ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் தன்னைப்பழியமாறியாயினும் ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுவான் ஸர்வேச்வரனுகையாலே ஆச்ரய ணீயன் இவனே; அல்லாதார் ஆச்ரணீயரல்ல ரென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

அன்றுமண் நீரெரிகால் விண்மலைமுதல்*
அன்றுசுடர்இரண்டு பிறவும்* பின்னும்
அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்* அப்பன்
அன்றுமுதல் உலகஞ்செய்ததுமே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பாணனை தமித்தவன்றுதொடங்கி ஜகத் உண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருஷ்டியாகவுமாம். [அன்றுமண்ணீர் எரிகால் விண்மலைமுதல்] – பூதபஞ்சகங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அன்று சுடரிரண்டு பிறவும்பின்னும்] - சந்த்ரஸூர்யர்களும் மற்று முள்ளனவும் உண்டாயிற்று. [அன்று மழையுயிர்தேவும்மற்றும்] - வர்ஷத்தையும் அத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவதான ப்ராணிகளையும் மற்றுமுண்டான தேவதைகளையும் மற்றும் உண்டாக்கினான். [அப்பனன்றுமுதலுல கஞ்செய்ததுமே] - அப்பன் அன்றுதொடங்கி இந்தலோகத்தையும் உண்டாக்கிற்று.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பாணனைஜயித்த அன்றுதொடங்கி, ஜகத்துண்டாயிற்று என்கிறார். ஆதிஸ்ருடியைக் சொல்லிற்றாகவுமாம். [அன்று மண்நீரெரிகால் விண்மலைமுதல்]-பூதபஞ்சகங்களென்ன, பூமிக்கு ஆதாரமான மலையென்ன, இவை தொடக்கமாக. [அன்றுசுடர்இரண்டு] - சந்த்ரஸூர்யர்களு முண்டாயிற்றுஅன்று. [பிறவும்] - மற்று முண்டான நக்ஷத்ரக்ரஹாதி தேஜ:பதார்த்தங்களும். [அன்று மழையுயிர்தேவும் - மற்றும்] - மேகத்தையும் வர்ஷஜலத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவப்ராணிகளையும், வர்ஷத்துக்கு உத்பாதகரான தேவர்களையும், மற்றும் அநுக்தமான பதார்த்தங்களையும் அன்று உண்டாக்கினான். [அப்பன்] - ஸர்வோத்பாதகனானவன், அன்றுமுதல் ஜகத்தை உண்டாக்கிற்று. வாணனைத்தோற்பித்த அன்றுமுதல் என்னுதல், ரூபநாமங்களை இழந்து ''ஸதேவ'' என்கிறதசையிலே, ''பஹுஸ்யாம்'' என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதல் என்றுமாம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் விஸஜாதீயமாகையாலே, அத்தையும் விஜயமாக அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம். [அப்பன் - முதலுலகம் செய்ததும் - அன்று] மஹோபகாரகன் ப்ரதமத்திலே லோகத்தை யுண்டாக்கிற்றும் ஆத்யமான ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே. அதுக்கு ஹேதுவாக [மண்ணீரித்யாதி] அன்றிக்கே கீழும் மேலும் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமாகையாலே, பாணனை தமித்த அன்றுமுடீ ஜகத்தை யுண்டாக்கிற்றென்று அத்தையே பேசுகிறாராதகவுமாம்; பயிர்செய்கையென்றே வேண்டுவது. பயிரழியாமல் நோக்கினவன்றிறே பயிர்செய்ததாவது.

[அன்றுஇத்யாதி] காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற வுண்டாக்கினபடி. [சுடரிரண்டு] சந்த்ராதித்யர்களை யுண்டாக்கின்படி. [பிறவும்] மற்றுமுண்டான நக்ஷத்ராதி தேஜ:ப

தூர்த்தங்களும், அதுக்குமேலே வர்ஷிக்கக்கடவதான மேகம்; (மழை-மேகம்) வர்ஷத்தாலே ஜீவிக்கக்கடவ மற்றை ஆத்மாக்கள், வர்ஷத்துக்கு உத்பாதகரான தேவர்கள், மற்றுமுண்டான திர்யக்ஸ்த்தாவராதிகள். [அப்பன்] ஸர்வோத்பாதகனானவன். [அன்றுமுதலுலகம் செய்ததே] தனித்தனியே சொல்ல வேணுமோ? பாணனை தமித்து ஈராசறுத்தவன்று மேல் இத்தை யெல்லாம் ஸ்ருஷ்டித்தது என்கிறார் என்னுதல். (நாமரூபங்களையிழந்து *ஸதேவ* என்கிற தசையிலே *பஹுஸ்யாம்* என்று ஸங்கல்பித்த அன்றுமுதலென்றுமாம்.)

மேய்நிரைகீழ்புக மாபுரள* சுனை
வாய்நிறைநீர் பிளிறிச்சொரிய* இன
வாநிரைபாடி யங்கேயொடுங்க* அப்பன்
தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணிச் செய்தருளின ரக்ஷையை அநுபவிக்கிறார். [மேய்நிரையென்று தொடங்கி] - மேய்கிற நிரை வாயிற்புல்லோடு கீழேபுகவும், அங்குண்டான ஆனைதொடக்கமான திர்யக்குக்கள் கீழேபுரண்டுவிழவும் சுனைகள் வாயளவும் நிறைந்த நீரை ஓசைப்படச் சொரியவும் அதிஸம்ருத்தமான திருவாய்ப்பாடி அங்கே ஒடுங்கவும். மேய்நிரை கீழேபுகவென்று - மலையை எடுத்த கடுப்பைச்சொல்லிற்று. [அப்பனென்று தொடங்கி] - அப்பன் மலையையெடுத்து நாசகரமான மழையைக் காத்தான். எல்லாப்பாட்டிலும், அப்பனென்று - எம்பெருமானை உகந்து கொண்டாடுகிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், கோவர்த்தநோத்தரண விஜயத்தை அநுபவிக்கிறார். [மேய்நிரை கீழ்புக] - வினையின்றியே வர்ஷிக்கப்புக்கவாறே மலையை எடுத்தபோது, மேய்கிறபசுக்கள் வாயிற்புல்லோடே கீழே புக்கு ஒதுங்கவும். [மாபுரள] - கீழதுமேலதாக மலையைப் பிடிக்கையாலே, மலையில் ஆனைதொடக்கமான ம்ருகங்கள் கீழேபுரண்டு விழவும். [சுனைவாய் நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] - சுனைவாயளவும் நிறைந்த நீர் ஓசைப்பட்டுச் சொரியவும். [இனவாநிரைபாடி] - அதிஸம்ருத்தமான திருவாய்ப்பாடி. ''கற்றுக் கறவைக்கணங்கள்'' என்கிறபடியே ஒருதிறத்திற் பசுவொழுங்கையுமுடைய ஊர். [அங்கே ஒடுங்க] - பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் மலையின்கீழே ஒதுங்கவும். [அப்பன்] - ஆபத்ஸகனான உபகாரகன். [தீமழைகாத்துக் குன்றமெடுத்தானே] - மலையை எடுத்து, நாசகரமான மழையைக்காத்தான். பசுக்கள் பக்கலிலும் பெண்கள்பக்கலிலும் க்ருஷ்ணன் க்ருபை பண்ணுகைக்குஹேது - அஜ்ஞதையும் பாரதந்த்ர்யமும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணி ரக்ஷித்த செயலை யநுஸந்திக்கிறார்.

[மேய்நிரைகீழ்புக] மேய்கிறபசுக்கள் புல்லும்உமிழாதே அசையிட்டுக்கொண்டு கீழே புகுர. [மாபுரள] மலையையெடுத்து மறிக்கையாலே அங்குவர்த்திக்கிற ம்ருகங்களெல்லாம் புரண்டுவிழ. மா - ம்ருகம். [சுனைவாய்நிறைநீர்பிளிறிச்சொரிய] சுனையிடத்து நிறைந்துநிற்கிற நீரானது, நிறைகுடத்தைக் கவிழப்பிடித்தாப்போலே சப்தித்துக்கொண்டு சொரிய. ஒரு மழை காக்கப்புக்கு, அங்கேயநேகம் மழையை யுண்டாக்கினபடி. [இனவாநிரைபாடியங்கேயொடுங்க] பசுத்திரளும் திருவாய்ப்பாடியும் அங்கே யொடுங்க. (ஒருதரத்தில் பசுவொழுங்கையுடையவூர்.) [அப்பன்] ஆபத்ஸகனான வுபகாரகன். [தீமழைகாத்து] விநாசத்தை விளைக்க வந்த மழையாகையாலே தீமழையென்கிறார். இடையரும் பசுக்களுமன்றிக்கே அன்று தாமரவாதே கோவையட்டார். [குன்றமெடுத்தானே] மலையை எடுத்துக்காத்த மஹோபகாரகனென்கிறார். 'பலிக்ராஹம் ஆறுந்தனையும் வர்ஷித்துப்போவானுக்கு' என்று ஏழுநாளிறே மலையை தரித்துக்கொடு நின்று நோக்கிற்று. ராவணாதிகளாகிலிறே யழியச்செய்யலாவது? அநுகூலனுக்கு வந்த ப்ராதிகூல்யமாகையாலே செய்யலாவது இத்தனையிறே. இத்தால் சொல்லிற்றுயிற்று - ஆச்ரிதன் தப்பினாலும் தான் பொறுத்து ரக்ஷிக்குமென்றபடி.

குன்றமெடுத்தபிரா னடியாரோடும்*
ஒன்றிநின்ற சடகோபனுரைசெயல்*
நன்றிபுனைந்த வோராயிரத்துள் இவை*
வென்றிதரும்பத்தும் மேவிக்கற்பார்க்கே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத்தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகக் கற்பார்க்கு இதுதானே விஜயங்களைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

இ.—நிகமத்தில், ஸர்வேச்வரவிஜயங்களைத் தொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாகக் கற்பார்க்கு, இதுதானே விஜயங்களைக்கொடுக்கும் என்கிறார். [குன்றமெடுத்தபிரான் இத்யாதி] - கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகனான க்ருஷ்ணன்திருவடிகளையே தஞ்சமாக நினைத்திருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிலே தம்மையும் அந்யதமராக நினைத்திருந்த ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இது. மலையை எடுத்த அன்று மலைக்கீழே ஒதுங்கினவர்களைப்போலே, ஸம்ஸாரத்துக்குஅஞ்சி க்ருஷ்ணன்திருவடிகளிலே ஒதுங்குமவர்கள் வைஷ்ணவர்கள்: அச்செயலுக்குத்தோற்று அடிமைபுக்கவராயிற்று இவர். [நன்றி இத்யாதி] - ஸர்வேச்வரன்விஜயங்களைச் செறியத்தொடுத்த இவைபத்தும், ஆதரித்துக் கற்பார்க்கு இதிற்சொல்லுகிற விஜயத்தைக்கொடுக்கும். இச்சேதநனுக்கு விஜயமாவது - ஸர்வேச்வர விஜயமிறே. அதுவேயிறே இவர்க்குப் புருஷார்த்தமும். ஸம்ஸாரவிஜயத்தைக் கொடுக்கும் என்றுமாம். [நன்றிபுனைந்த] - ஸர்வேச்வர விஜயரூபமாய் ஆத்மாவுக்குப் புருஷார்த்தமுமாயிருந்த இத்தைத்தொடுத்த.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்களுக்கு இதுதானே விஜயத்தைக் கொடுக்குமென்கிறார்.

[குன்றமெடுத்த இத்யாதி] கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணின சீர்மையிலும் அப்போதை யழகிலும் ஈடுபட்டிருக்குமவர்களோடே கூடிநின்று தாமும் ப்ரீதராய், ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகச் சொன்ன பாசுரமாயிற்று. [நன்றிபுனைந்தவோராயிரம்] ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வ ஸௌலப்யங்களை வகையிட்டுத் தொடுத்த ஆயிரம். நன்மையாவது - ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு இவனே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றும், ஸர்வஸுலபனென்றும், ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனென்றும் சொல்லுகையிறே. அவையிறே-முதல் திருவாய்மொழிதொடங்கி அருளிச்செய்தது- எம்பெருமானுடைய விஜயங்களைத் தொடுத்துச்சொன்ன இப்பத்தும். [மேவிக்கற்பார்க்கு - வென்றிதரும்] ஸாதரமாகக்கற்பார்,யாவர் சிலர், அவர்களுக்கு விஜயத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும். ஐச்வர்யார்த்திக்கு ஐச்வர்யவிரோதியை வென்று கொடுக்கும்: கேவலனுக்கு விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; பகவச்சரணார்த்திகளில், உபாஸகனுக்கு இந்த்ரிய ஜயாதிகளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்; ப்ரபந்நனுக்குக் கைங்கர்யவிரோதிகளை வென்று கொடுக்கும்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் திருவாய்மொழி—கற்பார் : ப்ரவேசம்.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தமக்கு பலாதாநார்த்தமாகக் காட்டியருளின பேசவும்நினைக்கவும்முடியாதே பெரும்பரப்பான விஜயப்ரகாரங்களை அநுஸந்தித்துத் தம்முடைய பலஹாநிபோய் தரித்தஆழ்வார், ஆச்ரிதார்த்தமானஇந்த விஜயங்களுக்குஅடியான அவனுடைய க்ருபாதி குணங்களையும் ராமாதிதிவ்யாவதாரங்களையும் அநுஸந்தியாநின்றுகொண்டு அதிப்ரீதராய், கையிலே நிதியிருக்க அத்தை யறியாதே துக்கப்படுவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறே சிலவற்றாலேதரித்து அந்யபரராய்ச்செல்லுகிற ஜகத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். கீழில்திருவாய் மொழியிலே ''மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்'' என்று ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்திலே மிகவும் ப்ரவணராய் அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை மிகவும்அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இவனுடைய ஒரொரு நீர்மையையுடைய மற்றைத்திருவவதாரங்களையும் இவனுடைய குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்து, இப்படியாலே இத்திருவாய்மொழியடைய ராமகுணவிஷயமென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் - இவர்க்கு ஓடின பலஹாநியெல்லாம் போம்படி தான் மண்ணின விஜயங்களைக்காட்டி அநுபவிப்பிக்க, அநுபவித்துதரித்தார்; ஆச்ரிதார்த்தமான விஜயங் களுக்கடியான சீலாதிகுணங்களையும், அதடியாகவந்த ராமாதிதிவ்யாவதாரங்களையும் அநுஸந்தியா நின்றுகொண்டு ப்ரீதராய், ''ஸம்ஸாரிகளில் இவன்வாசியறிந்து இவனுடைய குணாநுபவம் பண்ணு கிறாருண்டோ?'' என்று பார்த்த விடத்து, கையிலே நிதியிருக்க அத்தையறியாதே புறம்பே அந்யபரராய் துக்கப்பட்டுத்திரிவாரைப்போலே, இக்குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய வேறுசிலவற்றாலே தரிப்பதே! என்று விஸ்மிதராய், அவதாரங்களையும், அவதரித்துப்பண்ணின விஜயங்களையும், அதுக்கடியான சீலாதிகுணங்களையும் அநுபவித்துப்பேசுகிறார். ஆழ்வான் பத்துப்பாட்டையும் ராமவிஷயமாக நிர்வஹித்துப் போரும்; ராமாவதாரத்தில் பக்ஷபாதத்தாலே. '' 'பேரெயில் சூழ்கடற்றென்னிலங்கை செற்றபிரான்' என்றும், 'மாறுநிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்' என்றும் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வவதாரத்தில் உண்டான குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ஒரோநீர்மைகளையுடைய மற்றையவதாரங்களையும் இக்குணப்ரஸங்கத்தாலே அநுஸந்தித்தும், இப்படியாலே ராமவ்ருத்தாந்தத்தைப் பேசுகிறார்'' என்று ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—ஏழில்திருவாய்மொழியில் - எம்பெருமானுடைய விஜயங்களை யநுபவித்தார், அவைதான் ஆச்ரிதார்த்தமாயேயிருப்பது ''அவன் தன்னை இவர்களுக்காக்கிவைக்க; இவர் கள் பாஹ்யவிஷயங்களிலே அந்யபரராவதே'' என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். *யஸ்யாஸ்மி* என்று-யாவனொருவனுடைய ஸத்தையே பிடித்து அவனுக்காயிருக்கும், அப்படியிருக்கிறவன்தான் உத்பத்தியே பிடித்து இவனுக்காக்கிவைக்கிறானிறே. ரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமான ஜந்மங் களிலேவந்து பிறந்தபடியையும், தன் ஸ்வரூபரூபகுணாதிகளையடையப் பிறர்க்கு ஆக்கிவைக் கிறபடியையும், அதுக்கடியான க்ருபையைத் தனக்கு வடிவாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையும், க்ருபாகார்யமான செயல்களையும் அநுஸந்தித்து, *அபவரகே ஹிரண்யநிதிம் நிதாய உபரி ஸஞ்சரந்தோ யதா ந த்ரக்ஷ்யந்தி* என்கிறபடியே முற்றத்திலே ஹிரண்யநிதி புதைத்துக்கிடக்க, அத்தையறியாதே மேலே ஸஞ்சரித்துப் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே இஸ்ஸம்பத்துத் தங்களுக்காயிருக்க ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே போதுபோக்குவதே! என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.

ஆழ்வான் ஒருகால், இத்திருவாய்மொழியடங்கலும் ராமாவதார விஷயமாக்கி நிர்வஹித் தாரும். அதுக்கடி: ஆயிரத்திலொன்றும் காட்டில் குளப்படியும்போலே, பெருமானுடைய குணத்தில் ஏகதேசங்களிறே அல்லாத அவதாரங்கள் எல்லாவற்றிலுமுள்ளதென்று. ''பேரெயில்சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்றபிரான்'' என்றும், 'மாறு நிரைத்திரைக்கும் சரங்கள்' என்றும், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ராமவ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே பிறே அவதாரங்கள்தன்னை யநுஸந்திக்கிறது. அல்லாத அவதாரங்களிலே ப்ரவணரானவர் களும் அவ்வவதாரம் ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமானால் ''மனத்துக்கினியானை'' என்றிறே

சொல்லுவது. பட்டர் ராமாவதாரத்திலே பக்ஷபதித்திருப்பர் என்று, அவர் அருளிச் செய்யுமது கேட்கைக்காகச் சிறியாத்தான் ஒருநாள் "பெருமாளுக்கு எல்லா நன்மைகளு முண்டாகிலும், கழுத்திலே ஓலைகட்டி 'தூது போ' என்னப் போன க்ருஷ்ணன் நீர்மையில்லையே" என்ன, "அது அங்ஙனல்லகாண்; கழுத்திலே யோலைகட்டி 'தூதுபோ' என்பாரில்லாமை தவிர்ந்தாரத்தனைகாண்" என்றருளிச்செய்தார். நாடுடைமன்னர் வேறே சிலரில்லையே. அபிஷிக்த க்ஷத்ரிய குலத்திலே பிறக்கையாலே போகவிடுவாரைப்பெற்றதில்லை. முடியைத்தவிர்ந்து சடையைப் புனைந்து நாட்டைவிட்டுக் காடேறப்போனவர், தூதுபோ காமையில்லையிறே. காடேறப்போகவுமாம், தூர்யோதந கோஷ்டியிலே போகையிறே யரிது. *யத்ர ஸூக்தம்துருக்தம்வா ஸமம் ஸ்யாந்மதுஸூதந* இறே. "பாண்டவர்கள் கிடக்கைக்கு அஞ்சூர் தரவேணும்" என்று இவன் சொன்ன வார்த்தைக்கும், "பந்துக்களுக்கு ஒரு கோற்குத்தும் கொடேன்" என்று அவன்சொன்ன வார்த்தைக்கும் வாசியறியாத கோஷ்டியிலேயிறே போய்ப்புக்கது. "ராமாவதாரத்தில் தூதுபோன திருவடியுடைய ஏற்றம் தன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக் கிடந்திறே அவனே பின்னோர் தூதாதி மன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தாரின்னார் தூதனென நின்றது.

கற்பாரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ ?
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதியொன்றின்றியே*
நற்பாலயோத்தியில்வாழும் சராசரம்முற்றவும்*
நற்பாலுக்குய்த்தனன் நான்முகனார்பெற்றநாட்டுளே.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களை அநுஸந்திப்பார் திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைகஸுகதுःக்கராம்படிபண்ணியருளின உபகார சீலனான ராமனையல்லது கற்பரோ? என்கிறார். [புற்பாமுதலாப்புல்லெறும்பாதி] - ஸ்தாவரங்களிற் கடையான த்ருணமும் ஜங்கமங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் ப்ரதாநமாக, அவைதொடக்கமாக என்றுமாம். புற்பா - தரையில் பரம்பி இருந்தபுல். [ஒன்றின்றியே] - நிர்ஹேதுகமாக. [நற்பாலென்று தொடங்கி] ஒருநன்மையின்றியேயிருக்கச்செய்தே, நிலமிதிதானே ராமபக்தராக்கவற்றும் ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தான திருவயோத்யையிலே ராமகுணங்களை அநுபவித்து இனியராய்வர்த்திக்கிற சராசரபதார்த்தங்கள் எல்லாவற்றையும் ப்ரஹ்மாவை நியந்தாவாக்கி யவனுக்கடைத்த கர்மவச்யமான நாட்டிலே கர்மங்களையும் அவனுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும் தவிர்த்துத் தன்னோட்டை ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களே ஸுகதுःகங்களாகிற நல்லஸ்வபாவத்தை உடைத்தாம்படிபண்ணினான்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரியஹிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்பார், உபகாரசீலனான சக்ரவர்த்தி திருமகனை யொழிய வேறுகற்பரோ? என்கிறார். [கற்பார் இத்யாதி] - ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது, அப்போதை இனிமைக் காதல், விபாகத்தில் புருஷார்த்தத்தைத்தருமென்றுதல் இறே; "ப்ரியவாதீச பூதாநாம்" என்றும் "ராமோ ராமோ ராம இதி" என்றும் "லோகாநாம்த்வம் பரோ தர்ம:" என்றும் "ராமோவிக்ரஹவாந் தர்ம:" என்றும் ப்ரியஹிதங்கள் இரண்டும் ஒரு தலைத்த விஷயமாய், நிலாத்தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர்போலே பரார்த்தமாயிருக்கிற விஷயத்தையொழிய, அதிகரிப்பார் புறம்பேயும் ஒன்றை அப்யஸிப்பரோ? அநர்த்தகரமென்றாலும் விடவொண்ணாத ப்ரியவிஷயமாய், அப்ரியமானாலும் விடவொண்ணாதபடி பத்யமான இவ்விஷயத்தையொழிய, வேறொன்றை அப்யஸிக்கக்கடவதோ? மற்றுமென்று-தேவதாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறதன்று; பரத்வத்தையும் அவதாராந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது; "பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி" "தொழிலெனக்கு". [கற்பரோ] - சேதநரன்றோ, எல்லாவற்றையும்விட்டு இவ்விஷயத்தைக் கற்கைக்கு இங்குத்தைக்கு ஏற்றமென்? என்னில்; அதுசொல்லுகிறது - மேலடைய. [புற்பாமுதலா] - புல்லாகிறபதார்த்தம் முதலாக. பா-பதார்த்தம், பரம்பினபுல் என்றுமாம். அதாவது - பசுவின்வாய்க் கெட்டாதே தரையோடு ஒருமிக்கப்படருகை. [முதலா] - ப்ரதாநமாக என்றுமாம். [புல்லெறும்பு] - புல்லிய எறும்பு. [ஆதி] - தொடக்கமாக என்னவுமாம், ப்ரதாநமாக என்னவுமாம். ஸ்தாவரங்களிற்

கடையானத்ருணமும், ஜங்கமங்களிற்கடையான சிற்றெறும்பும் ப்ரதாநமாகவென்கை. வெள்ளத்துக்குப் பள்ளத்திலே நோக்காயிருக்குமாபோலே, வஸிஷ்டாதிகளன்றியே அறிவிற்குறைந்தவிடத்தேயாயிற்றுப் பெருமாள்சீர்மைக்கு நோக்கு. வஸிஷ்ட்டாதிகளுக்குமுன்பே த்ருணபிபீலிகைகளாயிற்றுப் பெருமாள் கண்ணுக்கிலக்காவது. [ஒன்றின்றியே] - தம்மைப்பெறுகைக்கு ஹேதுவாயிருப்பதொரு நன்மையித் தலையிலின்றிக்கே, நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே. ஒன்றின்றியேயென்றது - ஒன்றொழியாமேயென்றது ஆகாதோ? என்னில்; மேலே [சராசரம்] - என்கையாலே அதொண்ணாது. [நற்பாலயோத்தியில்] - நல்ல விடத்தையுடைய திருவயோத்யையில். நிலமிதிதானே ராமபக்தியை விளைப்பிக்குமென்கை. "தேசோऽயம் ஸர்வகாமதுக்" "ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா நப்ராணேகுருதேதயாம்" என்னுமவர்கள். [வாழும்] - வர்த்திக்குமென்னும் ஸ்தாநத்திலேவாழும்என்கிறது - தேசவாஸந்தானே போகரூபமாயிருக்கை: ராம குணங்களையே அநுபவித்திருக்கும் என்னுதல். [சராசரமுற்றவும்] - ஸ்த்தாவரஜங்கமாத்மகமான ஸகல பதார்த்தங்களையும். [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] - நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாம்படி பண்ணினான். தன் ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷமேஸுகது:க்கமாம்படி பண்ணினான். "திர்யக்யோநிகத ச்சாபி ஸர்வேராம மநுவ்ரதா:", "அபிவ்ருக்ஷா:பரிம்லாநா:", "ராமமேவாநுகச்சத்வ மச்ருதிம் வாபிகச்ச்சத", "ராமேண ரஹி தாநாந்து கிமர்த்தம் ஜீவிதம்ஹிந:". இப்படி ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷஸுகது:க்கமாம்படி பண்ணிற்று ஒருதேச விசேஷத்திலேயோ? என்ன, [நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே] - ப்ரஹ்மாவுக்கு அடைத்தநாட்டுள்ளே. அவனுடைய நியாமகத்வத்தையும் தவிர்த்து சேதநருடைய கர்மவச்யதையையும் தவிர்த்துத் தான்கைக்கொண்டு தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணினான்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரியஹிதங்களை யநுஸந்திப்பார், திருவயோத்யையிலுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வஸம்ச்லேஷ விச்லேஷ ஸுகது:க்கராம்படி பண்ணியருளின உபகாரசீலனான சக்ரவர்த்திதிருமகனை யல்லது கற்பரோ? என்கிறார்.

[கற்பார் இத்யாதி] இவ்விஷயத்தைதயொழியப் புறம்புகற்குமது கல்விக்குஉடலல்ல என்றிருக்கிறார். *தத் ஜ்ஞாந மஜ்ஞாந மதோந்யதுக்தம்* என்றானிறே. பகவல்லாபத்துக்கு உடலான ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநமாகிறது; அல்லாதது அஜ்ஞானமென்னக் கடவதிறே. [கற்பார்] ஒருவன் ஒன்றைக்கற்பது அப்போதைக்கினிது என்றுதல், பின்பொரு நன்மையை விளைக்கும் என்றுதல் ஆயிற்று: [இராமபிரானென்கையாலே] அவையிரண்டும் இவ்விஷயத்தை யொழியவில்லை யென்கை, ராமனென்கிற இத்தால்-புறம்பு போகாமல் காற்கட்டும்படியான அழகைச் சொல்லுகிறது: பிரானென்று கொண்டு—அவ்வழகாலே சேதநரை அநந்யார்ஹமாக்கும்படியும், நிலாத்தென்றல் சந்தநம் தண்ணீர் போலே தன்னுடைய ரமணீயத்வமும், பிறர்க்கேயாயிருக்கும் உபகாரகத்வமும் சொல்லுகிறது. *ப்ரியவாதீச* பெருமாளொன்றையருளிச் செய்தால் அது செவிப்படாதொழியிற் செய்யலாவதில்லை; செவிப்படில் இனிதாயன்றியிராது. ஆர்க்குத்தான்? என்றால் *பூதாநாம்* ஸத்தாயோகி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். அஸத்வ்யாவ்ருத்தி மாத்ரமே வேண்டுவது. அப்போது ப்ரியமாய் விபாகத்தில் வேறொன்றைப்பலிப்பிக்குமோ? என்னில், *ஸத்யவாதீச* அருளிச்செய்யுமதுதான் பூதஹிதமாயன்றி இராதென்கிறது. ஒருக்தியே இரண்டுமாகாநின்றால், அல்லாததுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. *ராமோ ராமோ ராம இதி* என்னும்படியிறே நாட்டை யகப்படுத்திவிட்டு வைக்கும்படி. அவன்ஸத்தை இவனுடைய ஸத்தைக்குஹேது: பின்புண்டானவை இவனுக்கு போகத்துக்குக் கண்டவை. ப்ரியஹிதங்களிரண்டும் வேண்டியிருப்பார் அவனையொழியக் கற்பரோ? என்றபடி. *ஸாக்ஷாத் ராமாத் விநிர்வ்ருத்தோ தர்மச்சாபி ச்ரியாஸஹ* அவ்யவதாநேந ஸாதகஸாத்யங்களிரண்டும் இவ்வ்யக்தியே என்கிறதிறே. [கற்பாரிராமபிரானை] கற்பார்என்கையன்று இவர்க்கு உத்தேச்யம்; இதரவ்யவச்சேதம். ராகப்ராப்தமாகில் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்தத்தேயிறே. ஆகையால், வேறொன்றிற்போகாமையே வேண்டுவது. மற்றுமொன்று - தேவதாந்தரபஜநாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறாரல்லர், பஜநீய வஸ்துவிலே கூறிடுகிறார். தேவதாந்தரமாகில் பதர் கூட்டிக் கழிக்குமவரல்லரிறே, பரத்வத்தையும் அவதாராந்தரங்களையும் கழிக்கிறார். [மற்றுங்கற்பரோ] *பரிணை ஸம்பந்த கச்சதி* என்னுமாபோலே. *ஸ்நேஹோ மே பரம:*—எழுந்தருளுகிறபோது

"என்வழியேபோந்தாவோ?" என்ன; அவ்வளவன்றாகிலும் எனக்கு ஸ்நேஹமென்கிறான். "என்றனளவன்றால் யானுடைய அன்பு" என்றும், "உயிரின் பரமன்றிப்பெருகுமால் வேட்கையும்" என்னுமாப்போலே. *ராஜம்ஸ் த்வயி* இதுதானும் என்றால் வந்ததன்று. (ரஞ்ஜயதீதி ராஜா. *நித்யம்ப்ரதிஷ்ட்டித:* "இப்போதொன்றுதாகில், மற்றொருபோது கொள்ளுகிறோம்" என்றால், அதுசெய்யவொண்ணாது, தர்மியைப்பற்றிக்கிடக்கிற தொன்றாகையாலே. *பக்திச்ச நியதா* (ஸ்நேஹமாவதென், பக்தியாவதென்? என்னில்;) பெருமாளைபொழியச் செல்லாமை பிறந்து வ்யதிரேகத்தில் முடிந்த சக்ரவர்த்திநிலை ஸ்நேஹம்; பக்தியாவது - "நில்" என்ன, *குருஷ்வ* என்னும்படியாய், முறையறிந்து பற்றின இளையபெருமாள்நிலை. *வீர* உம்முடைய வீரங்கொண்டு புறம்பேவென்றீர் என்னு, இங்கும் வெல்லமுடியாது. தானும் அவனாகையாலே, தோற்பித்த துறையைப் பிடித்துச் சொல்லுகிறான். *பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்னை மீட்டீராகிலும் என்னுடைய நெஞ்சை மீட்கப் போகாது. "என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானுங்கில்லானினி" என்னுமாப்போலே. ஸர்வ சக்தியான அவனாலும் மீட்கப்போகாதென்கை. *அந்யத்ர நகச்சதி* "கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக்காணா" என்னுமாப்போலே. அந்யத்ர வென்கிறது போமிடவிடத்தின்பேரும் சொல்லுகை அஸஹ்யமானபடி. "மற்றுமோர் தெய்வமுண்டென்பார்" என்னுமாப்போலே இவரும் மற்றுங்கற்பரோ என்கிறார். [கற்பரோ] சேதநரன்றோ? நாட்டங்களும் தம்முடையபடி என்றிருக்கிறார்; "இவ்வூரிற் பிள்ளைகள் க்கண்டசர்க்கரையொழிய உண்ணும்படி யெங்ஙனே?" என்பாரைப்போலே. மற்றவற்றைவிட்டுக் கற்கைக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேலடைய. [புற்பாமுதலா] பா வென்று பதார்த்த வாசகமாய், புல்லாகிற பதார்த்தமென்னுதல்; பாவென்று-படர்த்தியாய், படருகிற புல்லென்னுதல். பசுவின் வாய்க்கெட்டாதபடியாயிருக்கை. தூர்வாதிஸ்த்தாவராந்தமாக என்றபடி - இத்தால். [புல்லெறும்பாதி] ஜங்கமங்களிற்கடையான எறும்பு தொடக்கமாக. ப்ரஹ்மாவையெண்ணினால் அநந்தரம் நிற்கக்கடவதிறே பிபீலிகை. புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யென்று - இவற்றுக்கொரு ப்ராதாந்யஞ் சொல்லுகிறாரல்லர்; ராமவிஷயீகாரத்துக்கு முற்பட்டன இவையென்கிறார், வெள்ளமானது தாழ்ந்தவிடத்திலே ஓடுமாப்போலே. ஸ்த்தாவரங்களில் தண்ணியது புல்லு, ஜங்கமங்களில் தண்ணியது எறும்பு. இவை யிரண்டையு மொக்கவெடுக்கையாலே - ஜ்ஞாநபலம் மோக்ஷமென்கிறத்தைத் தவிர்க்கிறது. சைதந்யம் உண்டாகையும் இல்லையாகையும் அப்ரயோஜகம் பெருமாள்க்ருபைக்கென்கிறது. இவற்றின் கர்மத்தால் வரும் தாரதம்யங்கள் அப்ரயோஜகமென்கிறது; நிருபாதிகசேஷிபக்கல் அப்ரதிஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது. ஸ்ரீ பரதாழ்வானைக் கண்டு சேதநரெல்லாரும் கண்ணநீர்விழவிட்டு நிற்கக் கழுத்துமட்டு நீரிலே நிற்கிற மரங்களிறே வாடிநின்றது; *அபிவ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:—உபதப்தோதகா நத்ய:* நீரோடு, அந்நீரில் விழுகிறாரோடு வாசியற்றபடி. உபதப்தமாகையாவது - கரையருகும் கிட்டவொண்ணாதபடியாயிருக்கை. *பல்வலாநி ஸராம்ஸிச* இதில், சிறுமைபெருமை என்றொரு வாசியில்லை. *வநாந்யுபவநாநிச* போலே. [ஒன்றின்றியே] எல்லாவற்றையும் என்கிறதல்ல; மேலே முற்றவுமென்று ஸாகல்யவசநமுண்டாகையாலே. இனி, ஒன்றின்றியே யென்கிறது - பேற்றுக்கு சுடாயிருப்பதொரு ஸாதநமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. பெறுகிறதன் சிறுமையையும் பேற்றின் கனத்தையும் பார்த்தால் தன்பக்கல் ஒருஸாதநமுமின்றிக்கேயிருக்குமிறே. பரமபக்தியோடு, அவன்தானே உபாயமானத்தோடு வாசியில்லை, பேற்றைப்பார்த்தால் இத்தலையில் ஒன்றும் சொல்லவொண்ணாமைக்கு. இனி, அங்கீகாரஹேதுவாயிருப்பதொரு ஸாதநமின்றிக்கே யிருக்க, யாதொன்றாலே ப்பலமுண்டாயிற்று, அதிறே ஸாதநம்! அதாவது - 'திருவயோத்யையினின்றும் குடிவாங்க நினைவில்லை' என்கிற இதிறே. [நற்பாலயோத்தியில்] நல்லஇடத்தையுடைத்தான திருவயோத்யையிலே. பால்—இடம். இத்தால் நிலமிதியே ராமபக்தியைவிளைக்குமென்கை. *தேசோऽயம் ஸர்வகாமதுக்* இதிறே. *ஜ்ஞாதிநாஸியதோஜாதா* என்கிறதிறே. இதுக்குக்கருத்தென்? என்னில்,—இத்தேசத்திலே பிறந்தானாகில் பெருமாளுக்கு விரோதஞ்செய்யானாகையாலே, எங்கேனும் ஓரிடத்தே பிறந்தான் ஒருவிழுந்தான்கிடக்கை யென்கிறது. *யத:குதச்சிஜ்ஜாதா* என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினான் உடாலி. இந்நிலத்திற் பிறவாமை இவனுக்குக் கொடுமை விளைந்ததென்கிறானிறே. தேசங்

தானே யெல்லா நன்மைகளையும் பிறப்பிக்கவற்றாயிருக்குங்காணும். இவ்வூரிலவர்கள் அல்லாதாரோபாதியும் உண்டுடுத்துத் தடித்து வார்த்தைசொல்லித் திரிந்து, பெருமானுக்கு வருவதொரு ப்ரயோஜநத்தோடு விரோதித்தவாறே, சத்ருசரீரம்போலேயிருக்க, சரீரங்களைப் போகட்டுக்கொடுநிற்பர்கள், சத்ருசரீரம் போகடவேண்டுவதொன்றிறே. *ராகவார்த்தே பராக்ராந்தா நப்ராணே குருதேதயாம்* ப்ராணன்கள் பழைமையாலே பல்காட்ட, உடையவரும் நீங்களும் ஒருதலையானால் உங்களைக் கைக்கொள்ளப்போமோவென்னும்படியே. பழைமைபார்ப்பரோ, அவன்தானும் இவனைப்பற்ற *ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய* என்றுநிற்க? [அயோத்தியில் வாழும்] வர்த்திக்குமென்றுதே வாழுமென்கிறது - அத்தேசவாஸமும், வாழ்வுமென்று இரண்டில்லாமை யாலே; "வேங்கடத்தைப்பதியாகவாழ்வீர்கள்" என்றும், "நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே. அயோத்தியில் வாழுமென்கிறார், ப்ராப்ய தேசத்தில் வர்த்தநந்தான் வாழ்ச்சியாயிருக்குமிறே. நித்யப்ராப்யமான வஸ்துவிறே இங்கு ஸந்நிதி பண்ணுகிறது. நமக்கு அநுபவம் காதாசித்கமாகிறது அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலேயிறே; தர்மியில் ஐக்யத்தாலே அங்குத்தைக்கு ஒருகுறையில்லையிறே. [நற்பாலுக்குய்த்தனன்] நல்ல ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாம்படி செலுத்தினான். அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷ விஸ்லேஷைக ஸுக துக்கராம்படி பண்ணுகை. இவற்றின் கர்மதாரதம்யத்தாலேயன்றிறே அவ்வோவவஸ்தைகளாயிருப்பது? அவனாலே வந்ததாகையாலே எல்லார்க்குமொக்க நன்மைவிளைந்தபடி. *மயா த்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந்* என்று இங்குண்டான பற்றறுத்து ஒரு தேசவிசேஷத்தேறச்சென்று அநுபவிக்கும் அநுபவத்தைக்கொடுக்கவல்லவனுக்கு இங்குத் தன்னையொழியச் செல்லாமை விளைக்கை பணியுடைத்தன்றிறே. [நான்முகனார் பெற்ற நாட்டுளே - நற்பாலுக்குய்த்தனன்] ராஜா தன்னுடையானொருத்தனுக்கு ஒரு நாட்டைக் கொடுத்தால் - அவனுடைய ஆணையும் ஆஜ்ஞையுமாக அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யமே நடக்கும்படி பண்ணிக்கொடுக்குமாப்போலே, ஸம்ஸாரிசேதநர்க்குத் தலையான சதுர்முகனுக்குக் கையடைப்பான நாட்டுக்குள்ளே, அவன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் தவிர்த்து, இவற்றின் கர்ம பாரதந்த்ர்யத்தையும் தன் குணத்தாலே பதஞ்செய்து தன்னைப் பெற்றபோது ஜீவிக்கும்படியாய்ப் பெறாதபோது உருவும்படியான தன்மையை யுண்டாக்கினான். ஆன பின்பு, அவனையொழிய வேறேயும் சிலவற்றைக் கற்பரோ?

நாட்டிற்பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ?*
நாட்டிற்பிறந்து படாதனபட்டுமனிசர்க்கா*
நாட்டைநலியுமரக்கரை நாடித்தடிந்திட்டு*
நாட்டையளித்துய்யச்செய்து நடந்தமைகேட்டுமே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அங்குண்டான ஸகலசேதநரையும் தன்னையல்லது அறியாதபடி தன் குணத்தாலே பந்தித்து அகப்படுத்திவைத்து, அவர்களையிட்டுவைத்துத் தானெழுந்தருளாதே அவர்களையும் கூடக்கொண்டு திருநாட்டிலே எழுந்தருளினானென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில், அதிக குணத்தை அருளிச்செய்கிறார்;—[நாட்டிற்பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றியாவரோ] - ராமனாலே ரக்ஷிதமாய் அவன்குணம் பரிமாறும்நாட்டிலே பிறந்தார் ஆச்ரிதவத்ஸலனான அவனுக்கல்லது வேறு சிலவர்க்கு அடிமைபுகுவரோ? [நாட்டிற் பிறந்தென்றுதொடங்கி] - மநுஷ்யர்பக்கல் பரிவாலே கர்மவச்யரோடொக்க நாட்டிலேபிறந்து அவர்கள் படுமளவன்றிக்கே ஜநகராஜபுத்ரீவிச்லேஷாதி துக்கங்களையும்பட்டு நிரபராதமானநாட்டைநலிகிற ராவணாதிராக்ஷஸரை இருந்தவிடங்களிலேசென்று கொன்று, மீண்டுவந்து, தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளைக் காட்டி இருந்ததேகுடியாக தரிப்பித்து.

இ:—இரண்டாம்பாட்டில், தன்னையொழியச் செல்லாமையைப் பிறப்பித்து இங்கே அவர்களை இட்டுவைத்துத் தானெழுந்தருளுகை யன்றிக்கே, கூடக்கொண்டு போனானென்று, கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிககுணத்தை அருளிச்செய்கிறார். [நாட்டிற்பிறந்தவர்] . ஒருநாட்டிற்பிறவாதார் இல்லையிறே; பெருமாள் ரக்ஷிக்கிறவெல்லையாய் அவர்குணங்கள் நடையாடுகிற தேசத்திலே பிறந்தவர்கள்.

ஸ்ரீராமாயணம் அவிழ்த்துக்கட்டாதவிடம் நாடல்ல, கொடுவினைத்தூறு. "தேவயம் பஶுதா ரக்ஷ்யா பவத் விஷயவாஸிந:" என்று வழக்குச்சொல்லிப் பற்றலாம் விஷயம். [நாரணற் காளன்றியாவரோ] - நாராயணனென்கிறது-சக்ரவர்த்தி திருமகனை; "பவாந் நாராயணோதேவ:" என்றானிறே ப்ரஹ்மா. தம்மை வேண்டாதாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலர்க்கு. "ரிபூணாமபிவத்ஸல:" ; தம்மையுகவாதகைகேயியையும் குறைசொல்லப்பொறுதவர், "ஆத்மகாமா ஸதாசண்டீ க்ரோதநாப்ராஜ்ஞமாநிநீ" என்று இளையபெருமாள் கர்ஹிக்க, "நதே஽ம்பா மத்யமா தாத கர்ஹிதவ்யா கதஞ்சந, தாமேவேக்ஷ்வாகுநாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு" என்றவரிறே. [ஆளன்றியாவரோ] - "மற்றுங்கற்பரோ" என்றார்; கல்விக்குப் பலம் ஆளாகை யிறே. இவரையொழியப் புறம்பேசிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ? [நாரணற்கு] - தன்னை இல்லைசெய்கி றார்க்கும் அந்தர்யாமியாய் ஸத்தையே நோக்கிக்கொடுக்குமவ னென்றுமாம். [நாட்டிற்பிறந்து] - ப்ரஹ்மாதிகள்தேசத்தையும் அருவருத்துவர்த்திக்கிற நித்யஸூரிகளோடே வர்த்திக்கிறவன் அந்தப்ரஹ் மாதிகளும்குத்ஸிக்கும் பூமியிலேபிறந்து. ஸம்ஸாரிகள்தன்னில் அறிவுபிறந்தாரும் காற்கடைக்கொள்ளுகிற தேசத்திலேயிறே பிறந்தது; அகர்மவச்யனானதான் கர்மவச்யரோடொக்க கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப் பிறந்து. [படாதனபட்டு] - ஸம்ஸாரிகள் கர்மத்தாலே படுமதனவன்றிறே அவன் அநுக்ரஹத்தாலே பட்டது. ஒரு சேதநன் பிறந்தால், இருக்குமநாள் தானும் ஸ்த்ரீயும் சேரவிருந்து ஜீவித்துப்போகாநின்றான்; அவ்வளவு மன்றிக்கே, பிராட்டிஓரிடத்திலும் தான்ஓரிடத்திலும் வர்த்திக்கவேண்டிற்றிறே. "ராஜ்யாத்ப்ரம்ச:". இப்படிபடுகிறதுதான் ஆருக்காக? என்னில்,—[மனிசர்க்கா] - தங்களுக்காக அநுக்ரஹத்தாலேபடுகிற இம்மஹாகுணத்தை குணஹாநியாகச் சொல்லும் க்ருதக்நர்க்காக. "ராவணபவநத்திலே இருந்தவ ளோடே சேரவர்த்தியாநின்றான்" என்றுசொன்னதிறே, இரண்டாம்பிரிவுக்கு முதல். கர்மவச்யரைச் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னார்களிறே. [நாட்டை [நலியுமரக்கரை] - ஒருவன் விரோதித்தால், அத்தைப் பொறுக்குந்தனை யளவிலலாதவன் அவனை அழியச்செய்ய ப்ராப்தம்; [அங்ஙனன்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக உண்டு உடுத்துத் திரிகிறது ஹேதுவாக நலிகிற ராக்ஷஸரை. [நாடித்தடிந்திட்டு] - அவர்கள் வந்து மேலிட்டாலன்றிக்கே, அவர்கள் இருந்தவிடங்களிலேசென்று அவர்களை அழியச்செய்து. ஸர்வஸாதாரணன் நலிகிறது, [நிர்நிபந்தமாக விபூதியைநலிகையாலேயிறே. [நாட்டையளித்து] - போந்தகாரியம் தலைக்கட்டிற்றாகில், "இனிப் போவோம்" என்னாதே, மீண்டும் தம்முடைய ஸௌந்தர்யாதி களாலே இருந்ததே குடியாக வாழ்வித்து. தம்வரவு பார்த்திருக்கிற ஸ்ரீபரதாழ்வானையும், அபிஷேக மஹோத்ஸவங்கள் காண ஆசைப்பட்ட தாய்மாரையும், பின்தொடர வழிமாற்றிப்போந்தநாட்டையும், "கடல்ஞாலத்தளிக்கான்" என்கிறபடியே நெடுநாள் ஆச்வஸிப்பித்து. [உய்யச்செய்து] - தம்மைப் பெறுகைக்கு அவர்கள்பக்கல் ஒருகைம்முதலின்றிக்கே அஸத்ஸமமாயிருக்கிறவர்களை, "ஸந்தமேநம்" என்னும்படிபண்ணி. [நடந்தமைகேட்டும்] - "திர்யக்யோநிகதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:" என்றும், "விவேச வைஷ்ணவம்தேஜஸ் ஸசரீரஸ்ஸஹாநுக:" என்றும், "அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்றும் சொல்லுகிற ப்ரயாணவ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும், நாட்டிற்பிறந்தவர் நாரணற்காளன்றி யாவரோ?

௬௫.—இரண்டாம் பாட்டு. "'மேல்சொல்லப் புகுகிற குணங்களை ப்ரக்ருத்ய கீழிற் பாட்டிற்சொன்ன குணம் குணஹாநி' என்னும்படி மேலிற்பாட்டுக்கள் குறுதிக்பஞ்சொல்லு கிறது" என்று அருளிச்செய்வர்.

[நாட்டிற்பிறந்தவர்] இப்பாட்டில், திருவயோத்யையிலுள்ளார் ராமகுணைகதாரகராகப் பண்ணினவளவேயோ, நாட்டிலுள்ளாருடைய விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்கும்படிக்கு? என்கிறார். [நாட்டிற்பிறந்தவர்] நாட்டிற்பிறவாதாரில்லையிறே. ராம குணங்கள் நடையாடு மிடத்திலே பிறந்தவர்களென்கிறது. பெருமாளுடைய எல்லையில்லாத இடமில்லையிறே. *இக்ஷ்வாகூணாமியம் பூமிஸ் ஸசைலவநகாநநா* *விதிதஸ்ஸஹி தர்மஜ்ஞ:* ராவணா! பெருமாளு டைய குணங்கள் கேட்டறியாயோ? என்றானிறே. அக்குணங்கள் நடையாடாததோரிடம் உண்டாகிலிறே, அவ்விடம் இவரெல்லையன்றிக்கே யிருப்பது. நாட்டில் பிறக்கையாவது - அவருடைய எல்லைக்குள்ளே பிறந்து அவர்தோள்நிழலிலே ஜீவிக்கை. [நாரணற்காளன்றி யாவரோ] பெருமாளுக்கு ஆளன்றியாவரோ என்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகளும் *பவாந் நாராயணோ தேவ:* என்றார்களிறே. "ஒருவன்சோற்றை யுண்டவர்கள் அவனையொழிய வேறொருவற்குக்

காரியஞ்செய்வர்களோ? என்னுமாப்போலே. [காரணற்கு] வரையாதே எல்லாரோடும் பொருந்துகையும், ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை ஒக்கி வைக்கையும், அவர்களுக்காகத் தன்மார்பிலே அம்பேற்கையும், அவர்கள்விரோதிகளைப் போக்குகையும், ஆச்ரிதவத்ஸலனாயிருக்கையும், அவர்கள்தோஷதர்சநம் பண்ணி விட்டுப் போகமாட்டாமையும், இவையெல்லாவற்றாலும் பெருமானை "நாராயணன்" என்னத் தட்டில்லையிறே. [ஆளன்றியாவரோ] மேற்பாட்டிலே - "கற்பரோ" என்றது. இங்கே - ஆளன்றியாவரோ என்றது; கல்வியினுடைய பலம் ஆளாகை என்கிறது. [பிறந்தவர்-ஆளன்றியாவரோ] *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* என்னுமாப்போலே ஜநித்தவர்கள் ஜந்மபலத்தை இழப்பரோ? என்றபடி. வகுத்த துறையில் பாரதந்த்ர்யமாகையாலே வாசியறிந்த இவர்களுக்கு உத்தேச்யமாய்த்தோற்றுமிறே. வகாத துறைகளில் பண்ணின வாஸனையாலே "இதுபுருஷார்த்தமோ?" என்று தோற்றுகிறது. [நாட்டிற்பிறந்து] அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தனாயிருக்கிறவன், கர்மவச்யருங்கூட அருவருக்கும் தேசத்திலே பிறந்து. *ஸஹி தேவை:* இத்யாதி *ஸ:-ஜஜ்ஞே-ஹி* "கர்மநிபந்தநமான ஜந்மமில்லை" என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தனானவன் இவர் கர்மவச்யர்க்கும் இவ்வருகாய்வந்து பிறந்தான் என்றபடி. இப்படி பிறக்கைக்கடியென்? என்னில்,—*அர்த்தித:* என்கிறது; அவர்களிரப்புக்காக என்றபடி. இரப்புத்தான் இச்சையையும் பிறப்பிக்குமாகாதே! *இச்சாக்ருஹீத* இறே. *தேவை:* தங்கள் கார்யத்துக்காக இரந்து பிறக்கப்பண்ணிக் காரியந்தலைக் கட்டினவாறே எதிரிட்டு *ஈச்வரோஹம்* என்றிருப்பார்க்காகக்கிடீர்! "நீணகர் நீளெரிவைத்தருளாய்" என்பர்கள். லங்கையைச் சுட்டுத்தரவேணுமென்பார்கள். *உதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய* பயாவஹனான பையல்; தானே வரபலத்தாலே மழியச்செய்யவேண்டும்படி விஞ்சினபடி. *வதார்த்தி௱* தாங்கள் பட்ட நலிவாலே திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்தாதவற்றையும் விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். "ஒருவனை மழியச்செய்ய ஒரு நாடாகப் பிழைக்குமாகிலாகாதோ?" என்று அழியச் செய்தானத்தனை. *அர்த்தித:* தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளுந்தனையும் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடந்ததிதுவே. *அர்த்தித:* உபாஸித்தவர்களல்ல. *மாநுஷே லோகே* ஆக்கரானதேவர்கள், மநுஷ்யகந்தத்துக்கு ச்சர்த்திபண்ணி பூமியிலிழிய அருவருத்து, குன்றரை யோஜனைக் கவ்வருகே நின்று ஹவிஸ்ஸைக் கொள்வர்கள்; அவர்கள் மநுஷ்யஸ்த்தாநத்திலே யாம்படியான தத்த்வங்கிடீர்" இங்கேவந்து பிறந்ததென்றபடி. "மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்குந் தேவனிறே. *ஜஜ்ஞே* ஆவிர்ப்பூதமானமாத்ரமன்று; நாட்டார் பத்துமாஸம் கர்ப்பவாஸ மநுபவிக்கில் பன்னிரண்டு மாஸமிறே இவன் அநுபவித்தது: *ததச்ச த்வாதசே மாஸே* என்றும், *ஜாதோஹம் யத்தவோதராத்* என்றும். *விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:* [நாட்டிற்பிறந்து இத்யாதி] அகர்மவச்யனான தான் கர்மவச்யரோடே ஸஜாதீயனாய் நாட்டிலே வந்துபிறந்து, அவர்கள்படும் து:கத்தளவன்றிக்கே, கடலுக்கு அக்கரையிலே உயிரும் இக்கரையிலே உடலு மாம்படியான ஜநகராஜபுத்ரீவிச்லேஷமென்ன, பெரியவுடையார் நிதநமென்ன, ஏவமாதி து:கங்களையும்பட்டு, அதுக்குமேலே, செய்த நன்றியறியாத மனிசர்க்காக, நிரபராதமான நாட்டை நலிகிற ராவணாதி கண்டகரை, "பொருந்தார்கைவேல் நுதிபோல் பரல்பாயமெல்லடிக்கள் குருதிசோர-விரும்பாதகான் விரும்பி" "எவ்வாறு நடந்தனை எம்பிராமாவோ" என்கிறபடியே, அவர்களிருந்த விடங்களிலே தேடிச்சென்று கொன்று. லங்காத்வாரத்திலே விஜயஸ்ரீபரிவ்ருதராய்க் கொண்டு எழுந்தருளிநிற்க, அவ்வளவிலே ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் வந்து, *ததிதம் ந:க்ருதம் கார்யம்—ப்ரஹ்ருஷ்டோ திவமாக்ரம* என்று "நாங்கள் அர்த்தித்தவையடைய எங்கள் அளவு பாராதே தேவர் செய்தருளிற்று இனி, தன்னுடைச்சோதியேற எழுந்தருளவமையும்" என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், "நாடடைய தேவரீருடைய விச்லேஷத்தாலே விநஷ்டப்ராயமாய்க் கிடக்கிறது; திருத்தாய்மாரையும் திருத்தம்பிமாரையும் திருப்படைவீட்டிலுள்ள ஜங்கமங்களையும், மீண்டுபுக்கு சிலகாலமெழுந்தருளியிருந்து ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷித்தெழுந்தருளவேணும்" என்ன, "கடல் ஞாலத் தளிப்பான்" என்னும்படியே பதினோராயிரமாண்டு எழுந்தருளியிருந்து ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லுகிறது "நாட்டையளித்து" என்று. இதுக்காகவிறே, மூக்கண்ணையை - *ஆடர்த்தூநாம் ஸ்ரீமாந்* என்றது; இல்லையாகில், பிக்ஷுகனை "ஸ்ரீமாந்" என்ன விரகில்லையிறே. [உய்யச்செய்து]

நெடுநாளிருந்து தன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி, இட்டுவைத்துப் போகாதே கூடக் கொடுபோய் உஜ்ஜீவிப்பித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. [நடந்தமை கேட்டுமே] *திர்யக்யோநிகதாச்சாபி ஸர்வே ராமமநுவ்ரதா:* *விவேச வைஷ்ணவம் தேஜஸ் ஸசரீரஸ் ஸஹாநுக* என்கிறபடியே தன்னுடனே கூடக் கொடுபோனபடியைச் சொல்லுகிறது. "இன்னவிடத்திலே கொடுபோய் வைத்தான்" என்று ஸம்சயிக்க வேண்டாதபடியருளிச்செய்து வைத்தாரிறே ஆழ்வார் "அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்று பரமபதத்தே கொடுபோனமையை. [நடந்தமை கேட்டும்] இந்தப்ரயாண வ்ருத்தாந்தத்தைக் கேட்டும். அதாவது - பசித்தார் இளைத்தாரைப் பார்த்துக் கொடு போகையிறே. புண்டரீகாக்ஷநாமஸங்கீர்த்தநாம்ருதமிறே பாதேயம்; *ஜிதம்தே புண்டரீகாக்ஷ* என்று கொடுபோலேகாணும்போவது. *ராம:கமலபத்ராக்ஷ:* (இறே. இப்படி யுஜ்ஜீவிப்பித்து நடந்தமைகேட்டும் (நாரணற்காளன்றியாவரோ?) கீழ்ப்பாட்டில் - சப்தாதிவிஷயப்ரவணராய், "ஸர்வேச்வரன் என்று ஒரு தத்த்வமுண்டு" என்று கேட்டார்வாய்க் கேட்டிருக்கிறவர்களை, தான்வந்து அவதரித்துத் தன் வடிவழகாலும் குணங்களாலும் வசீகரித்துத் தன்னையல்லதறியாதபடி பண்ணினானென்று சொல்லிற்று. இப்பாட்டில் - இது ஒரேற்றமோ? தன்னாலல்லது செல்லாமையைப் பண்ணிப் பொகட்டுப்போகையாகிறது படுகொலைக்காரரோபாதியிறே; அங்ஙன் செய்யாதே தன்னோடேகூடக் கொடுபோய் ரக்ஷித்த குணத்துக்கு என்கிறார்.

கேட்பார்கள்கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பரோ*
கேட்பார்செவிசுடு கீழ்மைவசவுகளேவையும்*
சேட்பாற்பழம்பகைவன் சிசுபாலன்* திருவடி
தாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரையறிந்துமே. (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், தன்னையல்லது அறியாதிருக்கிறவர்களைக் கூடக்கொண்டுபோனான் என்னுமிதிற்காட்டில் அதிககுணமான சிசுபால விஷயீகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேசவன்] - கேசிஹந்தா. [கேட்பாரென்று மேலுக்கு] - "இவனை வையக்கேட்கவல்லோமே" என்றிருக்குமவர்களுக்கும் பொறுக்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளே வையும் வழிப்பகைவனான சிசுபாலன் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளிலே சேர்ந்தபடி அறிவாரை அறிந்துவைத்தும்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்னதிற்காட்டில் அதிகுணமான சிசுபால விஷயீகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்பார்கள் இத்யாதி] - செவி உடையார், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியை ஒழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ ப்ரியஹிதங்களுக்கு ப்ரகாசகமாயிருப்பதொரு சப்தத்தைக் கேட்கவேணும் என்றிருப்பார்? கற்கையாகிறது - சாஸ்த்ரத்திலே அர்த்தத்தை வ்யுத்பத்திபண்ணுகை; கேட்கையாகிறது - அறிவுடையார்பக்கலிலே ப்ரியஹிதங்களைக் கேட்டறுதியிடுகை. [மற்றும் கேட்பரோ] - ராமாவதாரத்தில் இழிவார்க்கு அவர்பக்கல் உத்தேச்யபுத்தியைக்கொண்டு இழியவேணும்; ப்ராதிகூல்யமே பரிகரமாகத் தன்னைக் கொடுத்த அவதாரமிறே இது. வெளிச்சிறந்த காலத்திலேயிறே ராமாவதாரம்; கலிகாலம் ப்ரத்யாஸந்நமாயிருக்கிறகாலத்திலேயிறே க்ருஷ்ணாவதாரம். ப்ராதிகூல்யத்தளவேதென்ன, [கேட்பார்செவி இத்யாதி] - கேட்பாராகிறார் - பகவந்நிந்தை பண்ணுவார்க்கு ஜீவநம்வைத்துக் கேட்குமவர்கள். அவர்கள் செவிக்குங்கூடக் கேட்கவொண்ணாதபடியான தண்ணிய வசவுகளேவையும். அவதாரணத்தாலே - ப்ராமாதிகமாகவும் ஓர் ஆநுகூல்யம் கலவாதொழிகை.

இப்படி வைகைக்கு அடியென்? என்னில், [பழம்பகைவன்] - வழிப்பகைவனானவன். சேண்என்று - மிகுதி. பாலென்று - ஸ்வபாவம். ப்ராதிகூல்யமேஸ்வபாவமாக உடையவன். அவன் ஆர் என்னில்? - [சிசுபாலன்] - [திருவடிதாட்பாலடைந்த] - ஸர்வ ஸ்வாமியுடைய பாதபார்ச்வத்தை ப்ராபித்த. இத்தையிறே - "ஸாயுஜ்யதோ௨ஃ:" என்கிறது. திருவடிகளில்விச்சேதமில்லாத கைங்கர்யத்தையிறே - "ஸாயுஜ்யம்" என்கிறது: "ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே*"- [சிசுபாலன்] - சாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன அதிகாரிகளிலே ஒருத்தனல்லன்; விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே பெற்றவன். "வைது நின்னைவல்லவா பழித்த

வர்க்கும்'', ''பேருளான் பெருமைபேசி யேசினர்''. [தன்மையறிவாரை யறிந்துமே - கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ] - ஈச்வரனுடைய ஸ்வபாவத்தை யறிந்தவர்கள்பக்கலிலே செவிதாழ்த்துவைத்தும், இஸ்ஸ்வபாவத்தை யறிந்து வைத்தும். இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று - ப்ராதி கூல்யமே யாத்ரையாயிருந்தவனுக்குத் தன்னுலல்லதுசெல்லாமையுடையார்பெறும் பேற்றைக் கொடுத்தான் என்றதாயிற்று.

௩௫.—மூன்றும்பாட்டு. சிசுபாலனையுமுட்படத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொண்ட பரமக்ருபையை யறிந்தவர்கள், கேசிஹந்தாவினுடைய கீர்த்தியையொழிய வேறொன்றைக் கேட்பரோ? என்கிறார்.

[கேட்பார்கள்] கேழ் - ''கற்பரோ'' என்றது. அதாவது - முதல் நடுவு இறுதி தன்னெஞ் சிலே யூற்றிருக்கும்படி வாஸனை பண்ணுகையாயிற்று: இனி, கேட்கையாவது வாஸனை பண்ணினுனொருவன் ஓரர்த்தத்தை யுபபாதித்தால், அத்தை புத்திபண்ணி விச்வஸித்திருக்கை. நடுவிருந்த நாலுநாளும் தன்னெஞ்சு தெளிவு பிறந்ததில்லையேயாகிலும், விழுக்காட்டில் இரு வர்க்கும் ப்பலமொத்திருக்கக் கடவது. கற்றிலனாகிலும் கேட்கவேண்டுவதுண்டிறே. கற்றுத் தெளியக்கண்ட அர்த்தத்தைக் கேட்டு விச்வஸித்திருக்கை. கல்வியிலும் அதின் ப்பலரூபமான கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்கப் பெற்றிலனாகிலும், ஆசார்யன் பக்கலிலே ஓரர்த்தத்தைக் கேட்டமாத்ரமாயிருந்தாலும் தனக்கோராபத்திலே யுதவுகைக்கொரு குறையில்லை. இனி, தன்னிழவு - பரப்ரதிபாதந சக்தியில்லாமையும், தன்னெஞ்சு தெளியாமையால் வருவதுமே யிறேயுள்ளது. [கேட்பார்கள்] செவியில் தொளையுடையவர்கள். பகவத்குணங்கள் கேட்கை யிறே செவிக்கு ப்ரயோஜநம்; ''கேளாச் செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே'' என்னு மின்றதிறே; எறும்புகளையோபாதி யிறே. [கேசவன் கீர்த்தியல்லால்] விரோதிநிரஸநசீலனுன க்ருஷ்ணன் கீர்த்தியலலது வேறே சிலவற்றைக் கேட்பரோ? பருவம் நிரம்பிக்கற்றபின்பல்ல விரோதி களைப் போக்கிற்று; பூதனை தொடக்கமான விரோதிகளைத் தொட்டிற்பருவத்தேயிறே போக்கிற்று. விரோதி நிரஸநந்தான் ஜ்ஞாததயா வன்று, ஸத்தயா பாதகமாயிருக்கிறபடி. நஞ்சு கொல்லுகிறது அறிவுண்டாயல்லவிறே, வ்யாதிதாஸ்யோ மஹாரௌத்ரஸ் ஸோऽஸுர: க்ருஷ்ணபாஹுநா* கேசியானவன் வாயை யங்காந்துகொண்டு கண்டாரெல்லாரும் நடுங்கும் படி வந்து தோற்ற - முக்தராயிருப்பார் த்வாரங்கண்ட விடத்தே கைநீட்டக் கடவதாயிருக்கு மிறே, அந்த வாஸனையாலே இவன் வாய்க்குள்ளே கையைநீட்ட அபூர்வாநுபவத்தாலே கைவிம்ம வளர்ந்து கொடுத்து: அப்போது இடியேறுண்ட மரம்போலே இருபிளவாய் விழுந்தான். [மற்றுங் கேட்பரோ] கீழ்ச்சொன்ன ராமவ்ருத்தாந்தந்தான் கேட்பரே. இவர் ஸ்பாவமிருந்தபடியென் ''இராமபிரானையல்லால் மற்றுங் கற்பாரே'' என்றார் கீழ்; இங்கே —''கேசவன்கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ'' என்று நின்றார்; இதுதனக்கு அடியென் என்னில்?—அவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது ''தயரதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாக'' என்பர். இவ்வவதாரத்தை யநுஸந்தித்தபோது ''நங்கண்ணன் கண்ணல்லது இல்லையோர் கண்ணே'' என்பர்; இப்படி இழிந்தவிழிந்த துறைகள் தோறும் அழுந்தவல்லா ரொருவரிறே. ஒரோகுணங்களை யநுபவிக்கப் புக்கால் குணாந்தரங்களில் கல்வாய் தமாட்டதாப்போலே யாயிற்று, ஒரோ வவதாரத்திலே யிழிந்தால் அவதாராந்தரங்களில் போகமாட்டாமையும். [கேட்பார் செவிசுடு கீழ்மை வசவுகளேவையுட்] இதுக்குக் கீழ் - 'கேட்பார்' என்றதுபோலல்ல: கீழ்மைவசவுகளே கேட்பாரிறே இங்கு. பகவந் நிந்தைக்கு ஜீவநம் வைத்துக் கேட்கும் தன்னியவர்களுங்கூடப் பொறுக்கமாட்டாமை செவிபுதைத்து, ''இத்தனையதிரச் சொன்னுய், இப்படிச் சொல்லப் பெருய்காண்'' என்று சொல்லும்படியான வசவுகளை வைகை. [வசவுகளே வையும்] அநுகூலரா யிருப்பார்க்கும் அசித்ஸம்ஸர்க்கத் தாலே ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு ப்ராதிகூல்யம் விளையுமிறே; அப்படியே இவனுக்கும் யாத் ருச்சிகமாக ஒரு நல்வார்த்தையும் கலசுமோ? என்னில், அதுவுமில்லை என்கிறது, ஏவகாரத் தாலே. அதுக்கடி சொல்லுகிறது மேல் [சேட்பால் பழம் பகைவன்] மிகவும் ஜந்மசத்ரு என்ற படி. இந்த ஜந்மமே யன்றிக்கே பூர்வஜந்மமே தொடங்கி சத்ருவாய்ப் போருகிறவனிறே.

இவன் ஒரோ ஜந்மங்களிலே பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லையிறே. இப்படிப்பட்ட ஜந்மந்தான் அனேகம். அவ்வவ ஜன்மங்களிலுண்டான காலத்தின் பெருமையும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய பெருமையும் இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது—பகையினுடைய பழமையாலே அபுத்திபூர்வகமாகச் சொல்லிலும் வாஸனையாலே தப்பாதென்கை. அன்றின்றக் கன்று அப்போதே தாய்முலையிலே வாய் வைக்கும்; அது அஜ்ஜந்மத்திலே வாஸனை கொண்டன்றிறே. இவனுக்கும் இஜ்ஜந்மத்திலே பகவச் சிந்தைக்கடி ஜந்மாந்தர வாஸனையிறே. [திருவடி தாட்பாலடைந்த] ஸர்வஸ்வாமியுடைய பாதபார்ச்வத்தைக் கிட்டின. ஸாயுஜ்யலக்ஷண மோக்ஷமாகிறதுதான் இன்னதென்கிறது. அதாவது—விச்சேதமின்றிக்கே கிட்டிநின்று நித்ய கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுகை. *ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி* என்றும், *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்றும், "தம்மையே யொக்க வருள்செய்வர்" என்றும், *மம ஸாதர்ம்ய மாகதா:* என்றும், *ஸமாநோ ஜ்யோதிஷா* என்றும் சொல்லுகிறவற்றால் - வஸ்த்வைக்யம் சொல்லுகிறதன்று; பேற்றில் வந்தால் அவனோடு இவனுக்கு ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டென்கிறது; *ஜகத்வ்யாபார வர்ஜ்ஜம்* *போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச* என்றும் சொல்லுகையாலே ஸாயுஜ்யமாகிறது - அவனோடொன்றும் என்கிறதன்று. அவன் திருவடிகளிலே பரிசர்யை பண்ணுமென்கிறது; *ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நாயே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந:, கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா:* என்றுஞ் சொல்லுகையாலே. [தன்மை யறிவாரை யறிந்துமே] கேட்பார்க்கு விஷயமுண்டாக்குகிறார், இந்த குணஜ்ஞான முடையாரையறிந்து (அவர்கள் பக்கலிலே செவிதாழ்த்து) வைத்தும் கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங் கேட்பரோ? இவன் திருவடிகளைக் கிட்டிற்று என் கொண்டு என்னில்? - திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரிக்கையும், கையும் திருவாழியுமான அழகை அந்திமதசையிலே ஸ்மரிக்கவுங் கூடுமிறே. மேலெழ ஆராய்ந்து பார்த்தால் சில ஹேது சொல்லலாம்; இதுக்கு இனி ஒருபபத்தி தேடிச்செல்லுகையாவது அவன் க்ருபைக்கு ஒரு கொத்தை சொல்லுகையிறே. "ஸர்வேச்வரன் க்ருபையாலே சிசுபாலன் திருவடிகளைப் பெற்றான்" என்று ஆழ்வார்களும் ருஷிகளும் எல்லாரும் சொல்லிக்கொண்டு போருவர்களிறே. இவன்பக்கலிலே பரமபக்தி பர்யந்தமாக உண்டானாலும், "அதுக்கும் கரணஸம்பத்தி கொடுத்தான் ஈச்வரனன்றோ?" என்று அதுவும் கழியா நிற்க, வருந்தி இல்லாததொன்று உண்டாக்குகை பணியன்றிறே. ஆளவந்தார் "சிசுபாலன் பெற்றிலன்காண்" என்று அருளிச்செய்வர்; அதுவென்? என்னில், "இதுக்கு அடியாகச் சொல்லலாவதொரு ஸாதநம் இவன் கையிலில்லாமையாலே; நாட்டை நலியாமைக்குக் கொற்றவன் வாசலுக்குள்ளே சுழற்றியெறிந்தானத்தனைகாண்" என்று அருளிச் செய்வர். "காகம் திருமுன்பே எய்த்து விழுகையாலும், இவன் திருநாமங்களைச் சொல்லி த்வங்கரிக்கையாலும், அவன்குணங்கள் நினைத்தபடி விஸ்த்ருதமாகப் பெருத்த ஸங்கதிதங்களாயிற்றின" என்றிறே சொல்லுகிறது; *பலிபுஜி சிசுபாலே தாத்ருகாகஸ்கரே வா குணலவஸஹவாஸாத் தவத்க்ஷமா ஸங்குசந்தீ* என்கையாலே. "பலபல நாமுஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை, அலைவலைமை தவிர்த்தவழகன்" என்றாரிறே பெரியாழ்வாரும். "வைதுமின்னை வல்லவாபரித்தவர்க்கும்" இத்யாதி. இப்பாட்டில் ஏற்றமாகிறது—"தன்னுலல்லது செல்லாமைவிளைந்தாரைக்கூடக் கொடுபோனான்" என்றது ஓரேற்றமோ தன்பக்கல் அபராதம்பண்ணின சிசுபாலனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்ததுக்கு? என்றபடி.

தன்மையறிபவர்தாம் அவர்க்காளன்றியாவரோ?*
பன்மைப்படர்பொருள் ஆதுமில்பாழ்நெடுங்காலத்து*
நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணித்தன்னுள்ளே*
தொன்மைமயக்கியதோற்றிய சூழல்கள்சிந்தித்தே. (4)

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், தானுளனும் ப்ரதிகூலனுன சிசுபாலனை அபராதங்களைப் பொறுத்துத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டபடியும் ஒரு குணமென்று எண்ணவொண்ணுதபடி மிகவும் ஸாபராதமாய் ப்ரளயத்திலேமங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மீளவும் உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார்.

[தன்மையறிபவர்] - தத்த்வஸ்த்திதி அறியுமவர்கள். [பன்மையென்று தொடங்கி] - தேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே நாநாவாய்க்கொண்டு விஸ்தீர்ணமாயிருந்துள்ள பதார்த்தங்கள் ஒன்றுமில்லாத காலத்திலே தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே தனக்கு இப்பாலுண்டான கார்யத்தை படையப் பிறப்பிக்கவற்றான ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அவ்வழியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து பண்டு தான் ஸம்ஹரித்த பதார்த்தங்களைப் பழையபடியே யுண்டாக்கின விரகுகளைச் சிந்தித்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானுளனாய் ப்ரதிகூலனான சிசுபாலனைச் சேர்த்துக்கொண்டதிற் காட்டிலன்றோ மிகவும் ஸாபராதமாய் ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தை மறித்தும் உண்டாக்கின மஹாகுணமென்று, அத்தை அநுஸந்திக்கிறார். அபராதத்தில் சிசுபாலனிற் குறைந்தார் இல்லையிறே ஜகத்தில். [தன்மையறிபவர்தாம்] - தத்த்வஸ்த்திதியை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். தன்மை - உண்மை. "காரணந்து த்யேய:" "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" என்று உபாஸநவாக்யங்களையும் காரணவாக்யங்களையும் அறியுமவர்கள். "ஜகத்காரணம் இன்னது" என்று அறிந்து, அதுவே உபாஸ்யம்" என்று அறியுமவர்கள். [அவற்காளன்றி யாவரோ] - அந்த காரணவஸ்துவுக்காளாமதொழிய வேறு சிலர்க்கு ஆளாகக்கடவரோ. இவனுக்கே ஆளாக வேண்டுகிறதென் என்னில்?—இதடங்க அழிந்துகிடக்கத் தன்னை ஆச்ரயிக்கைக்குக் கரணங்களைக் கொடுத்தவனை ஒழிய, புறம்பேசிலரைப்பற்றவோ? [பன்மை இத்யாதி] - தேவாதிபேதங்களையுடைத்தாய் கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்று மின்றிக்கே பாழாய், த்விபரார்த்த காலஞ்சென்றவளவிலே, தன் ஸங்கல்பத்தாலே, தனக்கிப்பாலுண்டான கார்யத்தைப் பிறப்பிக்கும் நன்மையையுடைய ஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அது அண்டமாய்ப் பரிணமித்தவாறே அதிலே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்து. "அபஏவ ஸஸர்ஜ்ஜாதௌ". நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி என்கையாலே-சேதநாசேதநங்களை உண்டாக்குவானும் இவன்: அவற்றால் வந்த ஸ்ருஷ்டியும் இவனதே; அவை உபகரணமாத்ரமே; உபகரணமாமிடத்தில், அசேதநத்தோபாதி சேதநனும். [தன்னுள்ளே] - தன்னுடைய ஸங்கல்பைகதேசத்திலே. [தொன்மை மயக்கிய] - பூர்வவாஸனை அழியும்படி பண்ணப்பட்ட பதார்த்தங்களை. தொன்மையென்று - தூர்வாஸனை. அது அழிகைக்காகத் தான் ஸம்ஹரித்திட்டு வைத்த பதார்த்தங்கள்என்கை. [தோற்றிய] - தோற்றுவித்த. தோற்றிய என்றது - "பஹுஸ்யாம்" என்கிற ச்ருதிச்சாயையினாலே. "தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்" என்கிறபடியே இவற்றையுண்டாக்கின நல்விரகுகளை அநுஸந்தித்து, அவற்காளன்றி ஆவரோ? என்று அந்வயம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. சிசுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்ததோர் ஏற்றமோ ப்ரளயத்திலே மங்கிக்கிடந்த ஜகத்தையுண்டாக்கின இம்மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறார். சிசுபாலனிற் குறைந்தாரில்லையிறே ஸம்ஸாரிகளில்.

[தன்மையறிபவர்தாம்] தத்த்வஸ்த்திதியறியுமவர்தாம். அதாவது இதினுடைய உத்பத்தி அவனுக்காகக் கண்டதென்றிருக்குமவர்கள்; *ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய* போலே. ஜகத்காரணவஸ்துவே உபாஸ்யமென்று அறியுமவர்கள்; *காரணந்து த்யேய:* இறே. *அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்று *ஜந்மாத்யஸ்ய யத:* என்றுநின்றதிறே. [அவற்காளன்றியாவரோ] கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்தது தனக்கு அடிமை செய்கைக்கிறே. [பன்மைப்படர் பொருளாதுமில் பாழ் நெடுங்காலத்து] தேவாதி பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு, கர்மாநுகுணமாக விஸ்த்ருதமான பதார்த்தங்களொன்று மில்லாத காலத்து. தேவதிர்யகாதிரூபேணவுண்டாகக்கடவ வஸ்துக்கள் ஒன்றுமில்லாதபடி பாழ்கூவிக்கிடக்கிற நெடுங்காலத்து. ஈச்வரன் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து நெடுங்காலம் பாழ்கூவிக்கிடக்கும்படி யிட்டுவைக்கும். கர்ஷகனானவன் விளைநிலம் உவர்கழியும்படி நீரைத்தேக்கி வைக்குமாப்போலே, இவற்றினுடைய தூர்வாஸனை போகைக்காக ஸ்ருஷ்டியோபாதிகாலம் ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கும். கண்ணுக்கிட ஒரு துரும்பில்லாதபடி ஸதவஸ்த்தமானகாலத்து. [நன்மைப்புனல்பண்ணி] அழிக்கப்பரப்பின நீர்போலல்ல. *அபஏவ ஸஸர்ஜ்ஜாதௌ* என்கிறபடியே முற்பட ஜலஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி. இவ்வளவும்வர அசித்தைக்கொண்டு கார்யங்கொண்டு, "இவையிரண்டும் நம் புத்த்யதீனமானபின்பு இனிச் சித்தையுங் கொண்டு கார்யங்கொள்ளுவோம்" என்று

பார்த்து சதுர்முகனையும் ஸ்ருஷ்டித்து. *யஸ்யாத்மா சரீரம்* *யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்* என்று இரண்டும் இவனுக்கு உறுப்பாய்ப் பரதந்த்ரமாயிறே யிருப்பது. *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்.* 'நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி' என்று "ஒரு குழமணனைப்பண்ணி" என்பாரைப்போலே. [தன்னுள்ளே] தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைக தேசத்திலே. [தொன்மை மித்யாதி] பழையதாக, *ஸதேவ* என்கிறபடியே தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி பண்ணியிட்டு வைத்து, பின்னை *பஹுஸ்யாம்* என்கிறபடியே இவற்றை ஆவிர்ப்பவிப்பித்த விரகுகளைச் சிந்தித்து - தத்த்வஸ்திதி யறியுமவர்கள் அவனையொழிய வேறே சிலர்க்கு ஆளாவரோ? (தன்மை—உண்மை. புனலென்றது - மற்றவற்றுக்கு முபலக்ஷணம். தோற்றிய-தோற்றுவித்த.) விரோதியான சிசுபாலனுக்குத் தன் திருவடிகளைக் கொடுத்தானென்றது, இதோரேற்றமோ, விரோதிகளை யுண்டாக்கி தன்னை வைவித்துக்கொண்ட சீர்மைக்கு? என்கிறார். 'பன்மைப்படர்பொருள் - தன்னுள்ளே தொன்மை மயக்கிய - ஆதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து நன்மைப்புனல்பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணி - தோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்து - தன்மையறிபவர் தா மவற்கானன்றி யாவரோ?' என்றன்வயம்.

சூழல்கள்சிந்திக்கில் மாயன்கழலன்றிச்சூழ்வரோ*
ஆழப்பெரும்புனல்தன்னுள் அழுந்தியஞாலத்தை*
தாழப்படாமல் தன்பாலொருகோட்டிடைத் தான்கொண்ட*
கேழல்திருவுருவாயிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்துமே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள, "இன்னமும் இங்ஙனே இருக்கும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேக்ஷியாதே, தானே அதுக்கு ஈடாயிருப்பதொரு திர்யக்கின் வடிவைக் கொண்டு பூமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [சூழலென்று தொடங்கி] - தந்தாமுக்கு புருஷார்த்தோபாய சிந்தையைப்பண்ணில் அத்யாச்சர்யஸ்வபாவனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையொழிய வேறு சிலரை ஆச்ரயிப்பரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் என்றுதொடங்கி] - தெரியாதபடி கடலிலே அழுந்தின ப்ருதிவியை அந்தரப்படாதபடி தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே வைத்துக்கொண்ட வராஹமான திருவடிவைக்கொண்டபடியைச் சொல்லக்கேட்டும் மநநம்பண்ணியும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், பூமியை ப்ரளயங்கொள்ள "இங்ஙனே இருப்பதொன்றை ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறோம்" என்று உபேக்ஷியாதே, தன்னை அழியமாறி பூமியை எடுத்தருளின இம்மஹாகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [சூழல்கள் இத்யாதி] - தந்தாமுக்குப் புருஷார்த்தோபாய சிந்தைபண்ணில் ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனை யல்லது பற்றுவரோ? சேதநபேதத்தோபாதி போருமிறே உபாயபேதமும். எல்லா உபாயங்களிலும் அநுவ்ருத்தமாய் ப்பலப்ரதமாய், ப்ரதாநமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமாய் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸித்தமுமாயிருக்குமத்தை யல்லது பற்றுவரோ? இத்தலையில் பாரதந்த்ர்யத்தையும் அஜ்ஞாநசக்திகளையும் அநுஸந்தித்து, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ஜ்ஞாநசக்திகளையும் ப்ராப்தியையும் அநுஸந்தித்தால் ஸ்வாபிமதஸித்திக்கு அவனையல்லது பற்றுவரோ? [மாயன்கழல்] - ஆச்சர்ய சக்தியுக்தன் என்னுதல், மேற்சொல்லுகிறவடிவில் ஏற்றத்தை நினைத்துச்சொல்லுதல். அவன் திருவடிகளையே வேண்டுகிறதென் என்னில்?—அடியானுக்கு அடியேயிறே உத்தேச்யம். ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அஸ்த்ஸநுமமிருக்கு மவனுக்கு, நஷ்டோத்தரணம் பண்ணினவனைப் பற்றவேண்டாவோ? ப்ரளயத்துக்கு கர்மீபவித்தவற்றைப் பற்றவோ? நித்ய ஸம்ஸாரியாகைக்கு வேண்டுவனவிறே இவன்பக்கலுள்ளது. ஸ்வவிநாசத்துக்கு இடம்பார்த்துத்திரியும் இவன், உஜ்ஜீவநத்துக்கு இடம்பார்த்துத்திரியும் அவன். [ஆழப் பெரும்புனல் தன்னுள் இத்யாதி] - ஆழத்தையுடைத்தான பெரும்புனல் என்னுதல், பெரும்புனலிலே ஆழவழுந்தின ஞாலமென்னுதல். ஸர்வசக்திக்கும் அதுக்கீடாயிருப்பதொரு வடிவு கொண்டெடுக்க வேண்டி யிருக்கை. [தாழப்படாமல்] - ப்ரளயங்கொண்டு அங்ஙனே உருமாய்ந்து போகாமே. [தன் பாலொரு கோட்டிடை] - தன்னுடைய ஒருகொம்பிலே. கொண்டவடிவிற் பரப்பு; பூமியடங்கத் தன் திருவயிற்றுக்குள்ளே அடங்கும்படியாயிற்று; ரக்ஷ்யத்தினுடையவளவன்றே ரக்ஷகனுடைய பரிப்பு.

[தான்கொண்ட] - ஒருவர் அர்த்தியாதிருக்கத் தானேகொண்ட. [கேழற்றிருவுரு] - நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாதபடி ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான வடிவைக்கொண்டான் அவன்; அதுதான் ஆலத்தி வழிக்க வேண்டி யிருக்கையாலே - 'திருவுரு' என்கிறார் இவர். "கோலவராக மொன்றாய்". "பன்றியாங்தேசு" - பரமபதநிலயனுள தேஜஸ்ஸுக்கும் அவ்வருகே ஒரு தேஜஸ்ஸிறே இது. [கேட்டுமுணர்ந்துமே] - சொல்லக்கேட்டும் மநநம்பண்ணியும் - மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ. கீழிற்பாட்டில் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகையாலே, ஜகத்காரணமாய் உபாஸ்யமான மேன்மை தோற்றிற்று; தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்ட நீர்மைக்கு, தாம் குலையாமல் ஸ்ருஷ்டித்தது ஓரேற்றமோ?

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினதோர் ஏற்றமோ, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை ப்ரளயங்கொள்ள மஹாவராஹமாயெடுத்து ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு என்கிறார்.

[சூழல்கள்சிந்திக்கில்] தான் தன்னோடுறவற ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பான விரகு பார்க்கில், தந்தாம் அபிமதங்கள் ஸித்திக்கைக்கு விரகுகள் பார்க்கில். (உபாயங்கள் பலவுண்டிறே. அடியானுக்கடியோமேயிறே பக்வயம்.) [மாயன்கழலன்றிச் சூழ்வரோ] ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் தான் தன்னைப்பேணாதேநோக்கும் ஆச்சர்யபூதனானவனுடைய திருவடிகளை யல்லது பற்றுவரோ? [ஆழப்பெரும்புனல் தன்னுளழுந்திய ஞாலத்தை] ஆழத்தையுடைத்தான மிக்கஜலத்திலே யழுந்தின ஞாலமென்னுதல்; பெரும்புனல்தன்னுள் - ஆழ - அழுந்தியஞாலமென்னுதல். [அழுந்திய ஞாலத்தை] அண்டபித்தியிலே சென்றொட்டின பூமியை. [தாழப்படாமல்] தறைப்படாமல்; மங்காமல். உள்ளது கரைந்துபோனபின்பு இனி ஸத்தையுங்கூட அரியவொண்ணாதென்று பார்த்து. [தன்பாலொரு கோட்டிடைத் தான் கொண்ட] மஹாப்ருதிவியைத் தன் எயிற்றிலே நீலமணிபோலேகொண்ட; தன் திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலே கொண்ட. உதாரராயிருப்பார் நாற்பதுபேருக்குச் சோறிடநினைத்து நூறு பேருக்குச் சோறு சமைக்குமாப்போலே, ரக்ஷ்யத்தினளவு அல்லகாணும் கொண்டஎயிற்றின் பெருமை. மூகாந்தரத்தாலே ரக்ஷிக்கையன்றியே, தன்முகேநவெடுத்து ரக்ஷித்தபடியிறே. [தான் கொண்ட] கரைந்துபோன பூமி யர்த்திக்கவன்றிறேசெய்தது. [கேழல்திருவுருவாயிற்று] அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே யாலத்திவழிக்க வேண்டியிருந்தபடி. ஆச்ரிதரக்ஷணத்துக்காக வந்து தன்னைப்பேணாதே ஒழிய வொழிய அதுதானே சீறம்பெறும்படியாய்க் காணுமிருப்பது; "மானமிலாப்பன்றியாம்தேசு" என்னும்படியே. "மாகூடம்பில்நீர்வாரா" எங்கேனுமுண்டான அழுக்கும் வந்து சேரும்படி யிருப்பதொரு வடிவைக்கொண்டு. "மானமிலாப்பன்றியாம்" ஈச்வரத்வம் பின்னாட்டாதிருக்கை. ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து "தன்னினம்" என்று விச்வஸிக்கும்படி அகவாயிற் புரையற்றிருக்கை. மாயாம்ருகத்தை மோந்துபார்த்து, "ராக்ஷஸகந்தமுண்டு" என்று போயிற்றினவிறே ம்ருகங்கள். "பன்றியாங்தேசுடையதேவர்" இவ்வடிவு கொண்டிலனாகில் அருமந்த தேஜஸ்ஸையெல்லாம் இழக்குமத்தனையாகாதே. நித்யஸூரிகளுக்கு ஓலக்கங்கொடுத்து அங்கே யிருப்பதிற்காட்டிலும் தாழவிட்டத்தால்வந்த ஏற்றம். "கேட்டுமுணர்ந்துமே" ச்ரவணமநநங்கள் பண்ணியும். [சூழல்கள் சிந்திக்கில் மாயன் கழலன்றிச் சூழ்வரோ] தான் ஜகத்காரணத்வாதி குணங்களொன்றும் குறையாதபடி ஸங்கல்பத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தானென்னுமது ஓரேற்றமோ, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை, தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டெடுத்த இவ்வுபகாரத்துக்கு?

கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றியாவரோ?*
வாட்டமிலாவண்கை மாவலிவாதிக்கவாதிப்புண்டு*
ஈட்டங்கொள்தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய*
கோட்டங்கைவாமநனாய்ச் செய்தகூத்துக்கள்கண்டுமே. (6)

ப.—ஆறும்பாட்டில, தன் ஸாமர்த்தியத்தாலே பூமியை எடுத்தருளின அதிற்காட்டிலும், தன் மேன்மைபொகட்டிருந்து கொள்ளுகையாலே கீழ்ச்சொன்ன குணங்களிற் காட்டிலும் மஹாகுணமான வாமநவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கேட்டும் என்று தொடங்கி] - அர்த்திதங்களைப் பிறக்

சொல்லவும் கேட்டு தங்கள் ஹ்ருதயத்தால் அத்யவஸித்திருக்குமவர்கள் ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கு நாயகனானவனுக்கன்றி ஆளாவரோ? [வாட்டமென்று மேலுக்கு] - நிரந்தரமாகக் கொடுக்கவல்ல கையையுடைய மஹாபலி பாதிக்க பாதிதராய்த்திரண்டுசென்று இரந்ததேவர்களுடைய து:க்கத்தைக் கெடுத்தருளின ஏற்றகையையுடைய ஸ்ரீவாமநனுய்ச் செய்தருளினமநோஹாரியான சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்துவைத்தும்.

இ.—ஆரும்பாட்டில், தன் ஸாமர்த்யத்தாலே பூமியை எடுத்தருளினதிற்காட்டிலும், இரப்பாளனுய்த் தன்னுடைமையை அழியக்கொடாத மஹாகுணமான வாமநவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறுர். [கேட்டு இத்யாதி] - ப்ரியஹிதங்களைப் பிறர்சொல்லவுங் கேட்டுத் தங்கள் ஹ்ருதயத்தாலே அத்யவஸித்திருக்குமவர்கள், ப்ரசஸ்தகேசனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு உத்பாதகனென்றுமாம். நிரந்தரமாகக்கொடுக்கும் கையையுடைய மஹாபலி பாதிக்க பாதிதராய். மஹாபலிபக்கலிலே "ஔதார்யம்" என்று ஒரு குணம் கிடக்கையாலே, ஹிரண்யராவணாதிகளைப் போலே அழியச் செய்யாதே அவன்ஔதார்யத்துக்குத் தான்இலக்காய்த் தன்விபூதியை அவன் நெருக்காதபடி மீட்டானுயிற்று. [ஈட்டங்கொள் தேவர்கள்] - ஈட்டம் - திரள். ஈச்வராபிமாநிகளாய் "ஒருவர்பக்கல் செல்லக்கடவோமல்லோம்" என்றும், எல்லார்க்கும் இடுமதொழிய "ஒருவர்பக்கல் ஒன்றும் கொள்ளக்கடவோமல்லோம்" என்றும் இருக்குமவர்களாய், தன்னில்தான் சேர்த்தியின்றிக்கே யிருக்கிற தேவர்கள், ஆபத்தின் மிகுதியாலே தன்னிலே ஒரு மிடருய் பக்நாபிமாநிகளாய்ச்சென்று இரந்தவர்களுக்கு, "நம்பக்கலிலே வந்திரந்தார்கள்" என்கிற இத்தையே கொண்டு "உங்கள்காரியமெல்லாம் செய்கிறோம்" என்று சொன்ன வார்த்தையாலே அவர்கள்து:க்கத்தைப்போக்கி, "மாசுச:" என்றான். து:க்கம்போக்கினபடி என்? என்னில், [கோட்டங்கை வாமநனுய்] - ஏற்றுக்குவிந்த கையையுடையனுய். அங்கை - கொடுத்து வளர்ந்த கை. [செய்த கூத்துக்கள்] - அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிக்ஷையிலே அதிகரித்து, சிறுகாலைக்காட்டி இரந்து பெரியகாலாலே அளந்துகொண்ட மநோஹாரிசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்தும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற்காளன்றி ஆவரோ? [கூத்துக்கள்] - மநோஹாரி சேஷ்டிதங்கள். வல்லாராடினுப்போலே இருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு.

ஈடு.—ஆரும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்தான் ஓரேற்றமோ, அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையைக்கொண்டு கோட்டங்கைவாமநனுய் இந்தப்பூமியை ரக்ஷித்த மஹாகுணத்துக்கு? என்கிறுர்.

[கேட்டுமுணர்ந்தவர்] ஓராசார்யன் ஓரர்த்தத்தை யுபதேசித்தால் அத்தை ச்ரவணம் பண்ணி, *ஏவம் ஜ்ஞாத்வா பவிதுமர்ஹதி* என்கிறபடியே பின்னையவ்வர்த்தத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [கேசவற்காளன்றியாவரோ] புறம்பு ஆச்ரயணீயரில்லாதபடி தானே ஆச்ரயணீயனானவனுக்கொழிய ஆளாவரோ? *ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவநாமவாந்* என்கிறபடியே யாதல், ப்ரசஸ்தகேசன் என்னுதல். [வாட்டமிலாவண்கை] கொடுத்துமாறக்கடவதன்றியே, எப்போதும் கொடுக்கையிலே ஒருப்பட்ட கை. ராவணாதிகளைப்போலே தலையறுத்துப்போகட வொண்ணுமைக்கு நிபந்தநமுண்டாகையாலே பழியச்செய்திலன். [மாவலி வாதிக்க வாதிப்புண்டு] இது பற்றாக அவன்நெருக்க நெருக்குண்டு. [ஈட்டங்கொள்தேவர்கள்] க்ராமணிகளைப்போலே, ஒருவர் உச்ச்ராயம் ஒருவர்பொறாதே, தலையறுப்பாரும் தலையறுப்புண்பாருமாய்த்திரியக்கடவ ஜாதியிறே; இப்படி சேராச்சேர்த்தியா யிருக்கிறவர்கள் ஆபத்து மிக்கவாறே தந்தாமபிமாநங்களைப் போகட்டு, எல்லாரும் ஒருமிடறுய் வந்துவிழுந்தார்கள். ஈட்டம் —திரள். [சென்றிரந்தார்க்கிடர்நீக்கிய] கூறு செய்வானும் அம்பலத்தேயிருந்தால்," ஈச்வரனும் நம்பக்கல் வரத்தட்டென்?" என்றிருக்குமாப்போலே, "எல்லாரும் நம்பக்கல் வரவேணும் என்றிருந்தவர்கள், தங்களாபத்தின் கனமிறே தூர்மானிகளாயிருக்கிறவர்கள் திரளவந்திரந்தது" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு அவர்கள் இடரைப்போக்கினபடி. *அதிகம் மேகிரே விஷ்ணும்* என்று ஒரு சொத்தையில்லை மூறித்தபோதாக எம்பெருமான் ஸர்வாதிகனென்பது; அல்லாத போது *ஈச்வரோऽஹம்* என்பதான தேவஜாதி பல்காட்ட, அவர்கள்இடரைநீக்கினபடி. [கோட்டங்கை வாமநனுய்] நீரேற்கக் குவித்த அழகிய கையை யுடையனுய்; "பொல்லாக்குறளு

குவாய்ப் பொற்கையில் நீரேற்று'' என்கிறபடியே, தேவர்களை செருக்குகையாலே அறியச்செய்ய வேணும்: குணவிசேஷத்தாலே யறியச்செய்யமாட்டான்; இனி, இரண்டுக்கும் அநுரூபமாக ஒரு வழி ரக்ஷகரை தான் பார்க்குமித்தனையிறே. [பொற்கை] பொலிவெய்தின கை. அழகியகை யென்றபடி. கொடுத்துவளர்ந்த கை; *கோஸஹஸ்ரப்ரதாதாரம்* என்றும், *தத்யாந்ந ப்ரதி க்ருஹ்ணீயாத் *என்றும் சொல்லுகிறபடியே. (ஏற்றுக்குவிந்தகையையுடையனுய், அங்கை அழகியகை) [செய்தகூத்துக்கள் கண்டுமே] அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே பிக்ஷையிலே யதிகரித்து, மஹாபலியாஜ்ஞவாடத்தளவும் செல்ல, பூமிசெளியும்படி பதறிநடந்து சென்றுபுக்கு, க்ருஷ்ணாஜிநமும் யஜ்ஞோபவீதமும் மூஞ்ஜியுமான விநீத வேஷத்துடனே நின்று, "கொள்வன்நான்" என்றாற் போலே சொன்ன முக்தஜல்பிதங்களும், சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரியகாலாலே யளந்தருமாகிற இவ்வ்யாபாரங்களடங்கலும் இவர்க்குவல்லாராடினுப்போலே யிருக்கிறபடி. ஐச்வரமான மேன்மையுங் கிடக்கச்செய்தே, ச்ரிய:பதியான தான் இரந்து ஆச்ரிதரை ரக்ஷித்த சீர்மைக்கு, ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை யெடுத்து ரக்ஷித்தது ஒரு குணமாயிற்றதோ? என்கிறார்.

கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ?*
வண்டுண்மலர்த்தொங்கல் மார்க்கண்டேயனுக்குவாழுநாள்*
இண்டைச்சடைமுடியீச னுடன்கொண்டுசாச்செல்ல*
கொண்டங்குத்தன்னொடுங்கொண்டு உடன்சென்றதுணர்ந்துமே. (7)

ஓ.— ஏழாம்பாட்டில், ச்ரிய:பதியான தான் பிறரை இரந்து ஆச்ரிதருடைய அபேக்ஷிதபூரணம் பண்ணின குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுகையாலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணமான குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கண்டுமென்று தொடங்கி] - ப்ரிய ஹிதங்களை அநுஸந்தித்தும் அத்யவஸித்து மிருக்குமவர்கள் க்ருஷ்ணனுக்கன்றி ஆளாவரோ? [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணுநின்ற பூமாலையை உடையனுய் பாலனான மார்க்கண்டேயனுக்கு ஆயுஸ்ஸுக்காக "நானும் உன்னோடொத்த ஸாதகன்காண்" என்று தன்னுடைய ஜடையைக் காட்டிக்கொண்டு உடனே பேச்சாட்டுத்துணையாகச் செல்ல அவனை விஷயீகரித்துத் தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்தும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும். [உசாய்ச் செல்ல] - என்று பாடமாம் போது, வாழுநாள் விசாரித்துச்செல்ல என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ச்ரிய:பதியான தான் ஆச்ரிதர்க்காக அர்த்தியான குணத்திற்காட்டிலும், தேவதாந்தரபஜநத்திலுலே உபேக்ஷ்யனான மார்க்கண்டேய விஷயீகாரமாகிற விலக்ஷணகுணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [கண்டுந்தெளிந்துங்கற்றார்] - கற்றுந்தெளிந்துங்கண்டார் - ப்ரியஹிதங்களை ச்ரவணம்பண்ணி, தங்களிலே அத்யவஸித்து, அத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்கள், ஸர்வஸுலபனுக்கன்றி ஆளாவரோ? ஐச்வர்யார்த்திக்கு ஐச்வர்ய விசிஷ்டனுயும், கேவலனுக்கு சுத்திகுண யுக்தனுயும், பகவச்சரணார்த்திக்கு ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டனுயும், இப்படியால் ஸர்வஸுலபனானவனுக்கு. [வண்டென்று தொடங்கி] - வண்டு உண்ணுகின்றுள்ள பூமாலையையுடையனுய் - பாலனான மார்க்கண்டேயனுக்கு. [வாழுநாள்] - ஆயுஸ்ஸுக்காக. [இண்டைச்சடைமுடியீசன்] - நெடுநாள் பச்சைகொண்டு ப்பலவேளையிலே "நானும் உன்னோடொக்க ஸாதகன் காண்" என்று ஜடையைக் காட்டினான். [உடன்கொண்டு சாச்செல்ல] - "ஆச்ரயித்தவனை விடவொண்ணாது" என்று அவனைக் கூடக்கொண்டு உசாத்துணையாகச் செல்லவென்னுதல், புருஷகாரமாகச் செல்லவென்னுதல். அன்றிக்கே, [உசாய்ச்செல்ல] - வாழுநாள் உசாவிச் செல்ல. "இவன் ஜீவிக்கும் விரகேதோ?" என்று ஆராய்ந்துகொண்டுசெல்ல. [கொண்டங்கு] - அங்குக்கொண்டு: ரக்ஷ்யபூதனுகத் திருவுள்ளத்திலேகொண்டு. [தன்னொடுங்கொண்டு] - "நிரஞ்ஜந: பரமம்ஸாம்யமுபைதி". என்று தன்னோடொத்த வரிசையைக்கொடுத்து. [உடன் சென்றதுணர்ந்தும்] - பின்னை ஒருநாளும் பிரியாதே சென்றபடியை உணர்ந்தும் - கண்டுந்தெளிந்தும் கற்றார் கண்ணற்காளன்றியாவரோ? நெடுநாள் தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவன், மறந்தும் புறந்தொழா

மாந்தரான ஸாத்த்விகபுருஷகாரமாகவாதல் பிராட்டி புருஷகாரமாகவாதல் அன்றிக்கே, தாமஸ தேவதையைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டுவர; புறந்தொழாதவகம்படிசீற, அவர்களையும் பொருந்தவிட்டு, மேன்மேலே ரக்ஷித்த நீர்மைக்குப்போருமோ கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்? என்கிறது.

௭-—ஏழாம் பாட்டு. ச்ரிய:பதியான தன்னைத்தாழவிட்டு இரந்து ரக்ஷித்தது பெரிய ஏற்றமோ, தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணின மார்க்கண்டேயனை விஷயீகரித்த இம்மஹாகுணத்திற்கு? என்கிறார்.

[கண்டுதெளிந்துங்கற்றார்] (கற்று - தெளிந்து-கண்டார்) ஒருவன்பக்கலிலே ஓர் அர்த்தத்தை சிக்ஷித்து, அதிலே தெளியவாஸநைபண்ணி, பின்னை ஸாக்ஷாத்கார பர்யந்தமாக்கி வைப்பார். ச்ரவணமநநங்கள் தான் தர்சநஸமாநாகாரத்தளவும் சென்றுநிற்குமிறே. [கண்ணற்காளன்றியாவரோ] த்யாகபரராயிருப்பார், த்யேயவஸ்துவைவிட்டுப் புறம்பே போவரோ? [வண்டுண்மலர்த்தாரி] வண்டுகள் மதுபாநம் பண்ணுகிற பூ மாலையையுடைய ஸ்ரீமார்க்கண்டேயனுக்கு வாழுநாளுண்டாகைக்காக வென்னுதல்; 'வாழுநாள் உசாச்செல்ல' என்று மேலே கூட்டுதல். மாதாபிதாக்கள் இவனை வொப்பித்து விளையாடவிட, அங்கே ஓரசரீரி வாக்யம் "இவனுக்கு ம்ருத்யு குறுகிற்று" என்றுசொல்ல, அத்தைக்கேட்டு பித்ராதிகள் வெறுக்க, "இதுக்கு நீங்கள் அஞ்ச வேண்டா, நான் பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று இவன் சென்று தேவரையாச்ரயிக்க, அவரும் பச்சையிடும் நாளெல்லாம் இடுவித்துக்கொண்டு, ஒரு நாளிலே வந்தவாறே தலைக்கடையையும் புழைக்கடையையும் அடைத்து ஜடையை விரித்துக் காட்டி, "உன்னோபாதி யாறல்பிறல்காண் என் காரியமும். அருகில் மாலையைப்பாராதே என் தலையில் ஜடையைப் புத்திபண்ணாய்" என்று காட்டி, "ஆனாலும் நெடுநாள் பச்சையிட்டு ஆச்ரயித்த நீ பேசாதே போகவொண்ணாதிறே, உனக்கோராச்ரயம் காட்டப்பாராய்!" என்று அவன்ஸௌலப்யாதி குணங்களையும் மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்களையும் உசாவிக்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் பக்கலேறச்சென்றான். [கொண்டங்கு] "ஐயோ! ம்ருத்யுபயபீதனாய் வந்தாயாகாதே!" என்று திருவுள்ளத்திலேகொண்டு; "துர்மாநியான இவன் கொடுவந்தான்" என்று பாராதே, ஒரு பிராட்டி புருஷகாரமாக வருவாரைக் கைக்கொள்ளுமாப்போலே கைக்கொண்டு. "நெஞ்சிற்கொண்டு" என்னும்படியே. [தன்னொடுங்கொண்டு] இவன்வந்தகார்யம் தலைக்கட்டி, பின்பு தன்னுடன் ஸாம்யாபத்தியையுங்கொடுத்து. [உடன்சென்ற துணர்ந்துமே]-ஒருகள்வன் கொல்லிற்பிராட்டியைக் கொடுபோமாப்போலே கொடுபோனான்போலேகாணும். "பின்னை யென்றும் நின் திருவடி பிரியா வண்ணமெண்ணிய" "ஒருப்படுத்தாய்" என்று தோற்றுதபடி, தன்னோடுவிளைகிற ரஸத்தை புஜிப்பித்தபடியை புத்திபண்ணி - கண்டுந்தெளிந்துங் கற்றார் கண்ணற்காளன்றி யாவரோ? தன்னையாச்ரயித்த இந்த்ரனுக்காகத் தன்னைத் தாழவிட்டது ஓரேற்றமோ? *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* என்னக் கடவ அவன் தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணி, அதுக்குமேலே, அவன் புருஷகாரமாகக் கொண்டுவந்து காட்டிக் கொடுக்க, "என்செய்வான், தன்னையாச்ரயித்தவனை யழியவிடாதே புறம்பே வாகிலும் கொண்டுபோய் ரக்ஷிப்பித்தான்" என்னும் குணம் அவனுக்குண்டாக, மார்க்கண்டேயனை ரக்ஷித்த நீர்மைக்கு. தாமஸபுருஷர்களோட்டை ஸஹவாஸம ஸர்வேச்வரனுக்கு த்யாஜ்யமாகது; ஸத்த்வநிஷ்டரோட்டை ஸஹவாஸம் அவனுக்கு ஸ்வீகார்யமாகது; இங்ஙனே யிருக்கச் செய்தேயிறே அவன் ரூன்னிலையாக வந்த இவனுக்கும் காரியஞ்செய்தது!

செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்தன்சீரன்றிக் கற்பரோ?*
எல்லையிலாதபெருந்தவத்தால் பலசெய்மிறை*
அல்லலமரரைச்செய்யும் இரணியனாகத்தை*
மல்லலரியுருவாய்ச் செய்தமாயமறிந்துமே. (8)

௮.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜநம்பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ஆச்ரிதரக்ஷணத்திலுண்டான த்வரையாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரண்டையும் ஏறட்டுக்கொண்டு

அப்போதே தோற்றியருளி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணின விலக்ஷணமான குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [செல்லவென்று தொடங்கி] - முட்டஉணர்ந்தவர் பேரழகை உடையவனுடைய குணங்களையன்றிக்கே கற்பரோ? [எல்லையென்று தொடங்கி] - எல்லையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே பலமிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றுகொண்டு தேவர்களை து:க்கப்படுத்தாநின்றுள்ள ஹிரண்யனுடைய சரீரத்தைப் பெரிய ஸிம்ஹரூபத்தைக்கொண்டு பிளந்த ஆச்சர்ய சேஷ்டிதத்தை அறிந்துவைத்தும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த குணத்திற்காட்டிலும், ரக்ஷணத்வரையாலே நரத்வஸிம்ஹத்வங்க ளிரண்டையும் எறட்டுக் கொண்டபோதே தோன்றின மஹா குணத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [செல்லவுணர்ந்தவர்] - ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் பர்யவஸியாதே பகவத் விஷயத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் அவதரித்த மேல் எல்லைபளவுஞ்சென்று அநுஸந்தித்தவர்கள்: "ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அவர்கள்ப்ராப்யத்தைக் கொடுத்து அதில் களைபிடுங்கினவன், நம்முடைய ப்ராப்யமும்தந்து அதில் களையும்பிடுங்குவான்" என்று இவ்வளவும் செல்லவுணர்ந்தவர். [செல்வன்] - "நாரஸிம்ஹவபு : ச்ரீமாந்" என்கிறபடியே பேரழகை உடையவன். [சீரன்றிக்கற்பரோ] - அவனுடைய ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம் முதலான நீர்மைகளையல்லது அப்பஸிப்பரோ? [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] - ப்ரஹ்மாதிகளைநோக்கிப் பண்ணின தொகையில்லாத மஹாதபஸ்ஸுக்களாலே. [பல செய்மிறை] - பல மிறுக்குக்களைச் செய்யாநின்றுகொண்டு. வரங்கொடுத்த தேவதைகளுக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படி மிகைத்து வர்த்தித்தானாயிற்று. [அல்லமரரைச் செய்யுமிரணியன்] - ஸுகப்ரதாநராயிருக்கிற தேவதைகளை நித்யது:க்கிகளாம்படி பண்ணின ஹிரண்யனுடைய. [ஆகத்தை] - திருவுகிருக்கிரைபோரும்படி வரத்தை யூட்டியாக விட்டுவளர்த்த வுடம்பை. [மல்லலரியுருவாய்] - 'மஹாவிஷ்ணும்' என்கிறபடியே" அவனுடம்பு குளப்படியாம்படி பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லல் - பெருமை. மல்லலரியுரு வென்று - "லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமென்றுமாம். "திருவொடுபுணர்ந்த சிங்கம்" என்று ஒரு தமிழன் சொல்லிவைத்தான். "நரங்கலந்த சிங்கமாய்க் கீண்டதிருவன்". [செய்த மாயமறிந்துமே] - வரபலபுஜபலங்களாலே திண்ணிதான உடம்பை, பெரியசீற்றத்தோடேசென்று அநாயாஸேந கிழித்துப்பொகட்ட ஆச்சர்யத்தை அநுஸந்தித்தும் - செல்லவுணர்ந்தவர் செல்வன்றன்சீரன்றிக் கற்பரோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணினவனை விஷயீகரித்த மஹா குணத்திற்காட்டிலும், நரத்வ ஸிம்ஹத்வங்கள் இரண்டையும் ஏறிட்டுக்கொண்டு ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண்ணின மஹாகுணத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

[செல்லவுணர்ந்தவர்] ஆபாஸமான ஐச்வர்ய ஆத்மப்ராப்திமாத்திரங்களில் பர்யவஸியாதே, எல்லைநிலமான பகவத்புருஷார்த்தத் தளவும் செல்லவுணர்ந்தவர் அவனுடன் நித்யபோகம் வேண்டியிருக்குமவர்கள். வாய்க்கரையான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களன்றிக்கே, ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகமாக பகவத்ப்ராப்தியளவும் செல்லவுணர்ந்தவர்கள் [செல்வன்தன்சீரன்றிக் கற்பரோ] ஸ்ரீமானுடைய கல்யாண குணங்களை யொழியக்கற்பரோ? "இன்னனஞ்சொல்லாய் சீமானை!" என்னக்கடவதிறே. [எல்லையிலாத பெருந்தவத்தால்] அளவிறந்த மஹாதபஸ்ஸாலே. வரப்ரதரான தேவஜாதிக்கும் குடியிருப்பு அரிதாம்படியிறே ப்பலித்தது. [பலசெய்மிறை யல்லலமரரைச்செய்யும்] தேவஜாதி இடந்தவிடத்தில் இடவாதபடி பலமிறுக்குக்களைச் செய்து து:க்கத்தைப் பண்ணுகிற ஹிரண்யனுடைய, (தேவர்களுடைய வரபலபுஜபலங்களாலே பூண்கட்டின) சரீரத்தை. மிறுக்கின்கார்யம் - துக்கம். [மல்லலரியுருவாய்] மல்லல்—பெருமை. *மஹாவிஷ்ணும்* என்னும்படியே, ஹிரண்யன் குளப்படியாம்படியாகப் பெரியவடிவைக்கொண்டு. மல்லலென்று ஸம்பத்தாய், அத்தால் - லக்ஷ்மீநரஸிம்ஹமா யென்னவுமாம்: *நாராயணோ ந்ருஸிம்ஹஸ்து சக்திஸ்த்வமமரேச்வரி* இறே. அவளை யொழிந்திருப்பதொரு போதில்லையிறே. [செய்தமாய மறிந்துமே] - சிறுக்கனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே தோற்றி, ஹிரண்யனுடைய உடலை இருபிளவாக்கின இவ்வாச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை யறிந்தும். ஒருவன் புருஷகாரமாகக் கொடுவர அவனை ரக்ஷித்ததொரு குணமோ? தமப்பன் பகையாக உத்தமாங்கம் ஒருவடிவும் திருமேனி யொருவடிவுமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்தகுணத்துக்கு? "பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடியேனுக் குற்றானாய்வளர்த்து" என்கிறபடியே வந்து ரக்ஷித்தகுணமிறே.

மாயமறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?*
தாயஞ்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க ஓரைவர்க்காய்*
தேசமறியவோர்சாரதியாய்ச்சென்று சேனையை
நாசஞ்செய்திட்டு* நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதர்க்காக நரஸிம்ஹமான அதிலுங்காட்டில் அதிகுணமான ஸாரத்யவ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [மாயமென்று தொடங்கி] - அத்யாச்சர்யமாயிருக்கிற வனுடைய ஆச்ரிதபவ்யதையை அறியில் அப்படியிருக்கிறவனுக்கு அல்லது ஆளாவரோ? [தாயமென்று தொடங்கி] - பாண்டவர்களுக்கு க்ரமப்ராப்தமாய் வருகிற ராஜ்யத்தை புஜிக்கவொட்டாதே செறுக்கிற மிடுக்கரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும் மங்கும்படி வேறு துணையின்றிக்கே தனியரான ஐந்துபேர்க்காக லோகமெல்லாம் அறியும்படி விலக்ஷணனான ஸாரதியாய் யுத்தபூமியிலே சென்று ஸேனையை நிச்சேஷமாக்கி நிரபாயமாகத் திருநாட்டிலே எழுந்தருளினபடியைப் பேசின மஹாபார தத்தை அறிந்துவைத்தும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆச்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமான அதிலும் அதிக குணமான ஸாரத்ய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [மாயமறிபவர்] - அத்யாச்சர்யமான அவனுடைய ஆச்ரிதபவ்யதையை அறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - மேன்மையைக் கரைகாணிலும் கரைகாணவொண்ணாத பவ்யதையை உடையவற்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ! ஸர்வாதிகன் தன்னளவிலே வரத் தாழ்ந்தால், புறம்பே போகக்கடவதோ? அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை அழியமாறினும், தன்ஸ்வரூபத்திலே குறையநிற்கக்கடவதோ? அவனுக்கே ஆளாகைக்கு அவன் செய்ததென் என்னில்?, [தாயம்செறும்] - தாயப்ராப்தியில் ராஜ்யம் பாண்டவர்களுக்காயிருக்க. அத்தைச்செறுக்கிறத் தமக்கு தாயப்ராப்தமாக வந்ததொன்றை யிழந்ததாக நினைத்திருக்கிறாராயிற்று இவர்; ''மமப்ராணாஹி பாண்டவா:' என்று அவன் அபிமாநிக்கையாலும், ''த்விஷதந்நம் நபோக்தவ்யம்'' என்று எதிர்த்தவை சத்ருக்களாகச் சொல்லுகையாலும். [ஒருநூற்றுவர்மங்க] - ஒருபார்ச்வ மடங்கப் பெருமிடுக்கான துர்யோதநாதிகளாகிற துர்வர்க்கம் உருமாயும்படி. [ஓரைவர்க்காய்] - தனியரான ஐவர்க்காய். ''யஸ்ய மந்த்ரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்த்தந:'' என்று இவர்கள் இழந்தவையெல்லாம் தானேயாய். [தேசமறிய] - ஸர்வாதிகன் தாழ்ந்தசெயலைச் செய்யாநின்றால், அப்ரஸித்தமாகச் செய்யிலுமாமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வலோகஸாக்ஷிகமாக இச்செயலை அநுஸந்தித்தார் எல்லாரும் நிர்ப்பரராயிருக்கலாம்படியிறே செய்தது. ''பார்த்தம்ரதிந மாத்மாநஞ்சஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம் சகார''. [ஓர்சாரதியாய்] - அத்விதீயனான ஸாரதியாய். [சென்று] - யுத்த பூமியிலே சென்று. [சேனையை நாசம்செய்திட்டு] - ''ஆயுதமெடுக்க வொண்ணாது'' என்று நிர்பந்திக்கையாலே இத்தைத் தவிர்ந்து, கையில் முட்கோலாலே ஸேனையைக் கொன்றுபொகட்டு. [நடந்த நல்வார்த்தையறிந்துமே] - தன்க்ருஹத்திலே புகக் கொண்டு சிறைசெய்யத் தேடும் துர்யோதநாதிகள்போல்வாரிருக்கிற தேசத்தைவிட்டு எல்லாருமொக்கப் பரியும்தேசத்திலே நிரபாயமாகவெழுந்தருளினபடியைப் பேசின ப்ரமாணச்ரேஷ்டமான மஹாபாரதத்தை அறிந்துவைத்தும் - மாயவற்காளன்றியாவரோ? ''க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா:''.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆச்ரிதனுக்காக நரஸிம்ஹமானவதிலும் அதிக குணமான ஸாரத்ய வ்ருத்தாந்தத்தை யநுஸந்திக்கிறார்.

[மாயமறிபவர்] அவன்வ்யாபாரமடங்கலும் ஆச்ரிதார்த்தமாய், ஆச்சர்யமாயிருக்கு மென்றறியுமவர்கள். [மாயவற்காளன்றியாவரோ] ஆச்ரிதபரதந்த்ரனானவனுக்கன்றி யாளாவரோ? [தாயம்செறுமொருநூற்றுவர்மங்க] தாயப்ராப்தியாலே செறுகிற துர்யோதனாதி துர்வர்க்கம் மங்க, தாயங்கொண்டுநெருக்கிற்றுத் தம்மையோ? அநுகூலரான பாண்டவர்களை நெருக்கிற்றும் தம்மை நெருக்கிற்றாயிருக்கிறபடி. [ஒருநூற்றுவர், ஓரைவர்] நெருக்குகிறவர் களும் நெருக்குண்கிறவர்களுமிருக்கிறபடி. [ஓரைவர்க்காய்] துர்வர்க்கமடைய அங்கே

இரண்டு, ஒருஸாரதியையொழிய வேறொரு துணையின்றிக்கே இருக்கிறவர்கள். தன்வழியே யொழுகாதவர்களை யழியச்செய்து, தன்னையொழிய அறியாதவர்களுக்காகத் தான் தாழநின்று நோக்கினான். ஸம்பந்தம் இரண்டு தலைக்கும் ஒத்திருக்க, தாழ்ந்த தலைகண்டு நோக்கினானித்தனையிறே. *அர்ஜுநாங்ககதௌ* இத்யாதி ஒருவர்க்கொருவர் கால்மேல் காலேறட்டு ஒரு நாளாகவிருந்த ஸமயத்திலே, ஸஞ்சயன் வாசலிலேவந்தான் என்று சொல்ல, "அவனைப்புகுரவிடுங்கோள்; இவ்விருப்புக்காண உகப்பானொருவன்; உகவாதார் நெஞ்சுக்கச் சொல்லவல்லானொருவன்; ஆனபின்பு அவனையழையுங்கோள்" என்றான். உகவாதார் கண்பட ஸாகாதாப்போலே, உகந்தார்கண்பட்டால் உள்ள நன்மையும். இப்படியிறே பாண்டவர்கள்விஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி. [தேசமறிய வோர்சாரதியாய்] *பார்த்தம்ரதி நமாத்மாநஞ்ச ஸாரதிம் ஸர்வலோகஸாக்ஷிகம்:சகார* என்னும்படியே, நோக்கினான். "இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கிறபடியே. நாட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்ய பாரதந்த்ர்யங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமான விடத்திலும் ரஹஸ்யத்திலேயிறே அவை ப்ரயோகிப்பது. பார்த்தாவும் பார்யையைக் காலைப்பிடிப்பது ரஹஸ்யத்திலேயிறே. இப்படியிருக்கச் செய்தேயிறே ஜகத்ப்ரஸித்தமாம்படி தன்னைத்தாழவிட்டது. [சென்று சேனையை நாசஞ்செய்திட்டு] இதுதானும் அர்ஜுநாதிகள் அம்பாலேயன்று என்றபடி. "ஆயுத மெடுக்கவொண்ணாது" என்று வேண்டிக்கொண்டபடியாலே, ஸாரத்யம்பண்ணித் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டான். [நடந்தநல்வார்த்தையறிந்துமே] தன்மேலே சரவர்ஷமாக வர்ஷிக்கிற இத்தண்ணியபூமியினின்றும், தன் வரவுக்கு எதிர்கொள்வார் இருந்தவிடத்தே போய்ப்புக்கானென்கிற பெரியவார்த்தையை யறிந்தும். *க்ருத்வா பாராவதாரணம்* இத்யாதி—துர்யோதநாதிகளில்லாதவிடத்தே போய்ப் புகப்பெற்றதிறே. இழ்ச்செய்த செயலடங்கலும், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யங் கிடக்கச்செய்தே செய்தவையிறே. ஸ்வரக்ஷணத்துக்குத் திருவுகிராகிலுமுண்டே அங்கு; அவைபோலன்றிறே இங்கு; ஆச்ரிதபாரதந்த்ரனாய்த் தன்னையழியமாறி, பாண்டவர்களுக்காக உடம்புக்கு சுடாதே எதிரிகளம்புக்கு இலக்காக்கின இந்நீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்?

வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ*
போர்த்தபிறப்பொடுநோயொடுமூப்பொடு இறப்பிவை
பேர்த்து* பெருந்துன்பம்வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச்
சேர்த்து* அவன்செய்யுஞ்சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்றே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், முன்பு சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தேயிருக்கச்செய்தே பண்ணும்உபகாரங்கள்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடி நிச்சேஷமாக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகையாகிற மஹோபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார். [வார்த்தையென்று தொடங்கி] - விசேஷஜ்ஞராயிருப்பார் ஆச்சர்யபூதனானவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? [போர்த்தவென்று தொடங்கி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுத்துநிற்கிற துஸ்ஸஹமான ஜந்மவ்யாதிஜராமரணங்களை விடுவித்துக் கைவல்யபுருஷார்த்தத்தில் புகாமே காத்து நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுத்தருளி "இவனுக்கு ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று இருந்தருளும்படியை அநுஸந்தித்துத் தெளிந்தும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், முன்புபண்ணின உபகாரங்களின் அளவன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தை மறுவலிடாதபடிபோக்கித் தன்திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்கையாகிற மஹோபகாரத்தை அநுஸந்திக்கிறார். [வார்த்தையறிபவர்] - ப்ரஸ்துதமான மஹாபாரதம் கடலோசை என்னும்படி ஸாரமான "மாமேகம் சரணம்வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தை யறியுமவர்கள். [மாயவற்கு] - ஆச்சர்யமான சௌலப்யத்தையுடையவனுக்கு. த்ரௌபதியினுடைய குழல் முடிக்கைக்காக ஸ்ருத்கதமான அர்த்தத்தை வெளியிட்ட ஆச்ரிதபவ்யதையையுடையவனுக்கு. [ஆளன்றியாவரோ] - "பரமாப்தனை என்னைப்பற்று"

என்றால், அவனை விட்டு வேறே சிலர்க்கு ஆளாவரோ? இவனையே பற்றவேண்டுகிறதென்?—என்னில். [போர்த்தபிறப்பு இத்யாதி] - ஆத்மஸ்வரூபம் தெரியாதபடி அறிவுகெடுக்கும் ஜந்மமென்ன, அது புக்க விடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதிஎன்ன, அத்தைப்பொறுத்தாலும் அவர்ஜ்ஜநீயமாய் வரக்கடவதான மூப்பென்ன, அதுக்கெல்லையான மரணமென்ன, இவற்றையடைய. [போர்த்து] - விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே, ஸர்வசக்திக்கும் ஒரு விரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே யதின் கனம். "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றானிறே. [பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி] - ஆத்மாநுபவமாகிற மஹாதுஃக்கத்தை வாஸனையோடேபோக்கி. ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு "அஸ்த்தைர்யம்" என்பது ஒரு நன்மையுண்டு; அபுருஷார்த்தம் ஸ்த்திரமானதுக்கு மேலில்லையிறே மஹாதுஃக்கம். [தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து] - அதுக்குமேலே நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொடுத்தருளி. [அவன் செய்யும் சேமத்தை] - இவனுக்கு ஒன்றும்செய்யாதாரைப்போலே "என்செய்வோம்" என்றிருக்குமென்னுதல், இக்கைங்கர்யத்துக்கு நிலவரான நித்யஸூரிகளோடேசேர்த்து யாவதாத்மபாவியாக்குமென்னுதல். [எண்ணித்தெளிவுற்றே] - இம்மஹோபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, 'இதுவே அர்த்தம்" என்றுதெளிந்து வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ?

கூ0.—பத்தாம்பாட்டு. கீழ் சேதநர்க்குப்பண்ணின உபகாரங்களெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே பண்ணினவையிறே; அவைபோலல்ல, ஸம்ஸாரம் மறுவலிடாதபடி பண்ணித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டதொரு மஹோபகாரத்தையருளிச் செய்கிறார்.

[வார்த்தையறிபவர்] மஹாபாரதமெல்லாவற்றாலும் சொல்லிற்றாயிற்றது ஒரு வார்த்தையாகாதே. ப்ரயோஜநவத்தாவதிறே - வார்த்தையாவது. *மாமேகம்* என்றத்தையிறே - இங்கு 'வார்த்தை' என்கிறது: ஏடுகளும் கடல்போலே: அதில் அம்ருதம் போலே இது. [மாயவற்காளன்றியாவரோ] அவன் "என்னையேபற்று" என்று சொல்லாநின்றால், இவர்கள் அவனையொழியவும் பற்றுவர்களோ? (மாயவன் - வ்யாமோஹத்தை யுடையவன்.) ரஹஸ்யங்களெல்லாம் வெளியிட்டானிறே, அவன்குழல் முடிக்கைக்காக. [போர்த்தபிறப்பித்யாதி] பரணிக்கூடுவரிந்தாப்போலே, இவ்வாத்மாவையறிய வொண்ணாதபடி சூழப்பொதிந்து கிடக்கிற ஜந்மங்கள், அவைபுக்கவிடத்தே புகக்கடவ வ்யாதி, அங்ஙனேயாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாப்போலே வந்து கொடுகிற்கிற ஜரை, அங்ஙனேயாகிலு மிருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாசம், இவற்றையெல்லாம். [போர்த்து] ஈச்வரனுக்கும் ஒரு விரகுபார்த்துத் தள்ளவேண்டும் படியிறே அவற்றின் கனம்; விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாப்போலே தள்ளி. [பெருந்துன்பம்வேரறநீக்கி] ஜந்மம்போனால் அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிறமஹாதுஃக்கத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. "கீழ்நின்றநிலைதான் நன்று" என்னும் படியிறே இதின் தன்மை. அது பின்னையொரு சரீரபரிக்ரஹம் பண்ணியாகிலும் பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ண யோக்யதையுண்டிறே. இது நித்ய விநாசமிறே. [தன் தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து] பாதரேகைபோலே யிருக்கத் திருவடிகளிலே சேர்த்து. [அவன்செய்யும் சேமத்தை யெண்ணி] பின்னை இவனுடைய ரக்ஷை தன் புத்த்யதீநமாம்படி பண்ணிவிடுகை. இவன் நினைவோடு தன் ஸங்கல்பத்தோடு வாசியறும்படி பண்ணுகை. இவனும் சேதநனாயிருக்கச் செய்தே, முக்தனானால் கொள்ளும் நாநாபவநமும் அவன்புத்த்யதீநமாயிறே யிருப்பது. இவன் கையிலே இவனைக் காட்டிக்கொடுத்தாலும் அவனுக்கு அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கை. [எண்ணித்தெளிவுற்று] இத்தை மநோரதித்துத்தெளிந்து. அவன் "என்னையேபற்று" என்று சொன்னதில், தலையாடியிலே "ஸகலவிரோதிகளையும் நானே போக்கி யென்னைத் தருவன்" என்று சொன்னத்தைத் தெளிந்திருக்குமவர்கள். [தலையாடி - *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றது) அவனுக்கல்லது ஆளாவரோ? கீழ்ச்சொன்ன குணங்களெல்லாம், மண் தின்னவேணும் என்று அழுத ப்ரஜைக்கு அத்தையிட்டு அதுக்குப்பரிஹாரம் பண்ணுமாப்போலேயாயிற்று: இங்கு- இவற்றினுடைய ஸ்வகமே பார்த்து ஸம்ஸாரத்தொடக்கமான ஸகல துரிதங்களும் மறுவலிடாதபடி போக்கித் தன் திருவடிகளின் கீழேவைத்து ரக்ஷித்த பெரியனீர்மைக்குப் போருமோ கீழ்ச்சொன்னவையடங்கலும். கீழ்ப்பண்ணின பரிஹாரங்கள்,

க்ரந்திகிடக்கப் பண்ணும் பரிஹாரங்கள்போலே ஸம்ஸாரம்கிடக்கப் பண்ணின பரிஹாரங்களிறே. அது நிர்வ்ரணமாம்படி சிகித்ஸித்துநோக்குவாரைப்போலே இதிற்சொல்லுகிற குணம். ஊழிலவை ஸம்ஸாரிகளிச்சையாலே செய்தவை; இது ஈச்வரேச்சையாலே செய்ததிறே.

தெளிவுற்றுவீவின்றிநின்றவர்க்கு இன்பக்கதிசெய்யும்*
தெளிவுற்றகண்ணனைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்*
தெளிவுற்றவாயிரத்துள் ளிவைபத்தும்வல்லாரவர்*
தெளிவுற்றசிந்தையர் பாமருமூவுலகத்துள்ளே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்திலே இருந்துவைத்தே சுத்தஸ்வபாவ ரென்கிறார். [தெளிவுற்றென்று தொடங்கி] - "எம்பெருமானே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும்" என்றுஅறிந்து அநந்யப்ரயோஜநராய் நின்றவர்களுக்கு நிரதிசய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய் அதுக்காக எப்போதும்உணர்ந்திருக்கும் க்ருஷ்ணனை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள்] - பகவத்குணங்களுக்கு ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான ஆயிரத்தில்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார் ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே இருந்துவைத்தே சுத்தஸ்வபாவரென்கிறார். [தெளிவுற்றுவீவின்றி இத்யாதி] - "ப்ராப்யப்ராபகங்கள் அவனே" என்று அத்யவஸித்து, பின்னையு க்த்யாபாஸவசநாபாஸங்களால் அதுக்குக் குலைத்தலின்றிக்கே நின்றவர்களென்னுதல்; அநந்யப்ரயோஜநராய் நிலைநின்றவர்களென்னுதல், [இன்பக் கதிசெய்யும்] - ஸுகரூபமான ப்ராப்யத்தைக்கொடுக்கும். "ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி". [தெளிவுற்ற கண்ணனை]-"நாமே இவன்கார்யஞ் செய்யக்கடவோம்" என்றிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. இவன் கலங்கினவன்றும் தான் தெளிந்திருந்து முடிய நடத்துமவனை. [தென்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்] - அவன்படிகிடக்க, சொன்னவர்படியாலும் "ஆப்தர்" என்று விச்வஸித்திருக்கலாம் வார்த்தை. [தெளிவுற்றவாயிரத்துள் ளிவைபத்தும் வல்லாரவர்]- இவையிரண்டும் கிடக்க, இப்பாசுரந்தானே விச்வஸிக்கலாம்படி தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் இத்தை அப்யஸிக்குமவர்கள். [பாமருமூவுலகத்துள்ளே தெளிவுற்றசிந்தையர்] - பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகல லோகங்களுக்குள்ளே கலக்கமேஸ்வபாவமாயிருந்துள்ள ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே, சுத்தமான அந்த:கரணத்தை உடையராவர். அகர்மவச்யனான தான் வரிலும் சோகமோஹங்களை விளைவிக்கும் ஸம்ஸாரம்: ஸம்ஸாரிசெல்லினும் தெளிவைப்பிறப்பிக்கும் பரமபதம்: இப்படி வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்க, இதுக்குள்ளே முக்தருடைய பாவசுத்தியை உடையராவர். முதற் பாட்டில், விஷயப்ரவணரைத் தன்வாசியறியும்படி பண்ணினனென்றது; பிறப்பே பிடித்துத் தன்வாசியறிவார்திரளிலே கொடுபோய்வைத்தானென்றது; இதுக்கு எதிர்த்தட்டான த்வேஷம்பண்ணிப் போந்தவனுக்கும் அவர்கள்பேற்றைக் கொடுத்தானென்றது; அவன்படியிற் குறையாத ஜகத்தை அடியேதொடங்கி உண்டாக்கினனென்றது; தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு நஷ்டமானஜகத்தை உத்தரித்தானென்றது; வடிவை மாறுடினனன்றியே ஸ்வபாவத்தையும் மாறுடினனென்றது; தேவதாந்தரஸ்பர்சத்தையும் பாராதே ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று; யோநித்வயத்தை எறட்டுக் கொண்டு தமப்பன்பகையாகப் பரிவனாய் உதவினபடிசொல்லிற்று. இவையெல்லாம் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் கிடக்கச் செய்தவை. ஆச்ரிதபரதந்த்ரனாய் ரக்ஷித்தபடியைச் சொல்லிற்று; ஸர்வது:க்கத்தையும்போக்கி ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைக்கொடுக்கும் மஹோபகாரத்தைச் சொல்லிற்று; இப்பாசுரமே சுத்தஸ்வபாவனுக்கிவிடும் என்றது.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தார், ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே யிருந்து வைத்தே சுத்தபாவரென்கிறார்.

[தெளிவுற்றித்யாதி] "ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் அவனே" என்று அத்யவஸித்து, பின்னை நாட்டார் செயல்கள் கண்டாதல், யுக்த்யாபாஸங்கள் கண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்ற

வர்களுக்கு, பாரதஸமரத்திலே நின்று அர்ஜ்ஜுநனை நோக்கி, "நான் சொன்ன இது உனக்குத் தோன்றிற்றோ? எதிரே போந்ததோ?" என்ன, *ஸ்த்திதோஸ்மி* என்ன, அவன் "ஆனால், நம் காரியஞ்செய்யப் பார்த்ததென்?" என்று கேட்க, *கரிஷ்யே வசநம்தவ* "தேவரீர் ஏவின அடிமை செய்யக்கடவேன்" என்றானிறே. அர்ஜ்ஜுநன்தான் எம்பெருமானைப் பெற்றானோ? இல்லையோ?" என்று நம்பிள்ளை ஜீயரைக்கேட்க, "உமக்கு அதுகொண்டு கார்யமென்? இது சொன்னவன் ஸர்வஸாதாரணனாகில், பகவதுக்தியென்னுமிடம் மிச்சிதமாகில், தந்தாமுடைய கர்மாநுகூலமாகவும் ருச்யநுகூலமாகவும் பெறுகிறார்கள். பெற்றவர்களை ஆராய்ந்து பார்த்து அத்தாலேயன்றே நாம் பற்றப் பார்க்கிறது" என்று அருளிச்செய்தார். சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரிருந்தால், அது குடித்து தாஹங்கெட்டவனைக்கண்டன்றிறே, தாஹித்தவன் தண்ணீர் குடிப்பது. [இன்பக்கதிசெய்யும்] நிரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைப்பண்ணிக்கொடுக்கும். [தெளிவுற்றகண்ணனை] இவன் தெளியமாட்டாத இழவுதீர இவனுக்கு நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கையிலே தான் தெளிந்தபடியே யிருக்கும் க்ருஷ்ணனை. *அஹம் ஸ்மராமி* போலே. [தெளிவுற்றவாயிரம்] ஸஹ்யத்திலே கலங்கின நீரானது ஓரோ ப்ரதேசங்களிலே வந்து தெளிந்து உபபோகயோக்யமாமாபோலே, அதிக்ருதாதிகாரமாய்க் கூளமும் பலாப்பிசினும் போலே ஒன்றை நிஷ்கர்ஷித்துப் பிரிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற வேதார்த்தமானது ஸர்வாதிகாரமாய் ஸர்வஸம்சயங்களுந்தீர்ந்து தெளிந்தது இவர்பக்கலிலே வந்தவாறே. [இவை பத்தும்வல்லாரவர் தெளிவுற்றசிந்தையர்] இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லவர்கள், இவ்வாழ்வார் தம்மைப்போலே தெளிவுற்ற நெஞ்சை யுடையராவர். தேசவிசேஷத்திலே போனாலோ அப்படி தெளிவது என்னில்?—[பாமரு மூவுலகத்துள்ளே] பாபத்தை - பாவென்று கடைக்குறைத்தலாய், பாபபூயிஷ்டமான தேசத்திலே யென்றபடி. அவ்வருகே ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் பெறக்கடவ தெளிவை, அதுக்கு எதிர்த்தட்டான இங்கே யிருந்தே யுடையராவர். ஸர்வேச்வரன் தானே இங்குவந்தவதரிக்கிலும் சோகமோஹத்தைப் பண்ண வல்ல ஸம்ஸாரத்தே யிருந்தே தெளிவுற்ற சிந்தையர்; ஹேயப்ரத்யநீகமான வஸ்துவையும் தன் வழியாக்கவல்ல இவ்விபூதியிலே யிருந்துவைத்தே சுத்தபாவரா யிருப்பர்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறுந்திருவாய்மொழி—பாமரு மூவுலகும் : ப்ரவேசம்

ஒ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், கீழிரண்டு திருவாய்மொழியிலும் பிறந்த குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, "இப்படிப்பட்ட குணசேஷ்டிதாதிகளை யுடைய எம்பெருமானைக் காணவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுப் பெறாமையாலே, கேட்டாரடைய நீராம்படியாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைப்பேசி, பெருங்கூப்பிடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

இ.—ஆறுந்திருவாய்மொழியில், ஆழியெழச்சங்கில்—அவன்விஜயங்களையெல்லாம் அநுபவிக்கைக்குஉறுப்பாக அபதாநங்களை அநுபவித்தார்: அந்தப்ரஸங்கத்தாலே அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிகுணங்களையும் அநுஸந்தித்து, "இக்குணங்கள் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையிழப்பதே!" என்று விஸ்மிதரானார். "அவர்கள் அபேக்ஷையில்லாமையாலே யிழக்கிறார்கள்; அபேக்ஷையுடைய நான் இழப்பேனல்லேன்" என்று ஸமஸ்தகல்யாண குணவிசிஷ்டனைக் காணவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப்பெறாமையாலே,

கேட்டாரடைய நீர்ப்பண்டமாம்படி அவனுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் ப்ராபகத்வத்தையும், விரோதிநிரஸந சீலதையையும் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார். ''பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்திதே''. அம்மங்கியம்மாள், ''இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்குமித்தனையொழிய, இதில் இவர்க்குஓடுகிற ஆர்த்திக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாது'' என்னும்.

ஈடு.—இப்படி தெளிந்தால், பின்னைச் செய்வது கூப்பிடுகைபோலேகாணும்; இல்லையாகில், ''ஸம்ஸாரம் நன்று'' என்று கலங்கிறாராவரே. ''அம்மங்கியம்மாள் 'இத்திருவாய்மொழி பாடக் கேட்டு அநுபவித்துப்போருமித்துக்கு மேற்பட, இதிலோடுகிற ஆர்த்திக்கு நம்மால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்போகாது' என்று பணிக்கும்'' என்றருளிச்செய்வர். கீழே - ஆழ்வெழுச்சங்கிலே - ஸர்வேச்வரன் காட்டிக் கொடுத்த விஜயங்களை அநுபவிக்கைக்குறுப்பாக அவனுடைய அபதாநங்களை யநுஸந்தித்தார். அந்த ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய அவதாரங்களையும் அதுக்கடியான க்ருபாதிகுணங்களையும் அநுஸந்தித்து, ''இக்குணங்களும் நடையாடாநிற்க, இதிலே ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, தாங்கள் சேதநராயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் இத்தையிழப்பதே!' என்று விஸ்மிதரானார். ''அவர்கள் அபேக்ஷையில்லாமையாலே இழக்கிறார்கள்; அபேக்ஷையுடைய நாம் இழப்போமல்லோம்; அவனுடைய அவதாரங்களையும் வடிவழகையும் அநுபவிப்போம்'' என்று பார்த்தவிடத்து, அவற்றை அப்போதே கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறாமல் மிகவும் அவஸந்நராய் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பரமபதத்திலும் இருப்பு அரிதாம்படி ஆர்த்தியாலே நிரம்பிற்றொரு கடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடு கேட்டு அவ்விருப்புக்குலைந்து வந்து முகங்காட்டவேண்டும்படி அவன் ப்ராப்யனாயிருக்கிறபடியையும், ப்ராபகனாயிருக்கிறபடியையும், விரோதிநிரஸந சீலனாயிருக்கிறபடியையுஞ் சொல்லி, கேட்டாரடைய நீராம்படி பெருமிடறுசெய்து கூப்பிடுகிறார்.

பஹவோ ந்ருப சக்ரவர்த்தி பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்க வென்றுகோலி, ''அறுபதினாயிரமாண்டு ஒருதலைமிதிக்க ஒருதலை கிளம்பும்படியான ராஜ்யத்தை வருந்தி ஒருபடியடிப்படுத்தினோம். இத்தை ஒரு சிறுபிள்ளை தலையிலே வைத்தால் பொறுக்குமோ பொறாதோ'' என்று விசாரித்து, ''இதுதன்னை நாட்டோடே கூட்டிப் பார்ப்போம்'' என்றுகோலி, ராஜபோகத்தையடையத்திரட்டி, ''நான் இங்ஙனே பெருமாளைத் திருவபிஷேகம் பண்ணுவிக்கப் பாராநின்றேன்: உங்களுக்கு இஷ்டமோ, அன்றோ'' என்று கேட்க, அநந்தரம் ''கிழவா! போகாய்'' என்ன, *கதம் நு மயி தர்மேண ப்ருதிவீமநுசாஸதி, பவந்தோ த்ரஷ்டுமிச்சசந்தி யுவராஜம் மமாத்மஜம்* ''நாம் ஒருப்பட்டகார்யம் நன்றாய் விழுக்கது: ராஜலோகம் இப்படித்வரிக்கப் பெறுவதே!'' என்று அதிலே போரஹ்ருஷ்டனாய். அந்தஹர்ஷத்தை நெஞ்சிலேயிட்டுவைத்து அதுதன்னை இவர்கள்வாயாலே சொல்லக் கேட்கலாகாதோ என்று ''வாரீகோள்! அறுபதினாயிரமாண்டு ராஜ்யம் பண்ணுகிறவிடத்து, இற்றைவரை 'எனக்கு' என்று ஒரு ஸுகம் கோலாதே உங்கள்ரக்ஷணத்துக்கு ஆமவையே தேடிக்கொடுபோந்த நான் ஒரு வார்த்தை சொன்னால், 'இப்போது நீயிருந்தாயாகில் வீகமென்? க்ரமத்திலே செய்து கொள்ளுகிறோம்' என்னுதல்; அன்றாகில். 'உனக்கு ப்ரியமாகில் அப்படிச் செய்யலாகாதோ?' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி ஆறியிருத்தல் செய்கையொழிய, படுகொலைக்காரர்கையிலே யகப்பட்டார் 'தப்பவேணும்' என்று பார்க்குமாப்போலே நீங்கள் இங்ஙனே கூப்பிடுகைக்கு நான் பண்ணின அபராதமென்?'' என்ன *பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* ''எதிரிகளம்பால் அறியப் பெற்றதில்லை உன்னுடைய விஷயம்; உன்மகனுடைய குணத்தாலே நாட்டைப் படுகொலைக்குத்திரியகாண் நீ'' என்றார்களாயிற்று. நாங்கள் குணஜிதராய் இவ்வார்த்தை சொன்னோமித்தனையல்லது ஒரு கார்யபுத்த்யா சொன்னோமல்லோங்காண். *தாதூநாமிவ சைலேந்த்ரோ குணாநாமாகரோ மஹாந்* தாதுக்களானவை ''இன்னமலையிற்பொன்'' என்று விலைபோவதுபோலே, புறம்பே சில குணங்கள் கண்டால் ''பெருமாள்பக்கல் குணம்'' என்றிட்டாயிற்று அங்கு விலை போவது. ''இவ் வ்யக்தியில் குணம்'' என்றாயிற்றுப் புறம்பு விலை போவது; இப்படிப் பட்டவனுடைய குணங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்.

பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ!*
பாமருமூவுலகுமளந்த பற்பபாதாவோ!*
தாமரைக்கண்ணாவோ! தனியேன்தனியாளாவோ!*
தாமரைக்கையாவோ! உன்னையென்றுகொல்சேர்வதுவே? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக உபகாரங்களை ஜகத்துக்குப்பண்ணி நிரதிசயபோக்யனுமிருந்த உன்னை நானென்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார். [பாமருமூவுலகுமென்று தொடங்கி]-ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாபிகமலத்தை யுடையவனே! பரப்புடைத்தான மூவுலகென்றுஞ் சொல்லுவர். [பாவென்று தொடங்கி] - அங்ஙனே இருக்கிற த்ரைலோக்யத்தையும் மஹாபலி பறித்துக்கொள்ள, அளந்து கொண்ட நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை உடையவனே! [தாமரைக்கண்ணாவோ என்று மேலுக்கு] - என்னை ஒருவனையும் உன்குணங்களைக்காட்டி உன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணியருளி எனக்கு உன்னைக்காட்டாதேயிருக்கிற நீ என்னுடைய ஆர்த்தி தீர அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கியருளித் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்சிக்கலாம்படி உன்னை நான் சேர்வது என்று? [தனியேன் தனியாளாவோ] என்றது - உன்னுடைய க்ருபையல்லது வேறொரு பற்றின்றிக்கேயிருக்கிற என்னையே உன் க்ருபைக்கு விஷயமாக உடையவனே! என்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், "ஸ்ருஷ்ட்யாத்யபதாநங்களைப்பண்ணி நிரதிசயபோக்யனான உன்னை, உன் வாசியறிந்து நான்கிட்டுவ தென்று? என்கிறார். [பாமருமூவுலகு இத்யாதி] - ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான பதார்த்தங்கள் சேர்ந்திருந்துள்ள ஸகலலோகங்களையும் உண்டாக்கின திருநாபிகமலத்தையுடையவனே! பாவென்று - பதார்த்தம். மருவுகையாவது - சேருகையாய், நெருங்கியிருக்கை. பரப்பை யுடைத்தான மூவுலகு என்றுமாம். இத்தை ஸ்ருஷ்டித்தது இத்தையழிக்கைக்கோ? உருமாய்ந்தவற்றை உண்டாக்கின நீ, உண்டானவஸ்துவை அழிக்கிறதென்? "என்தாயே', என்பாரைப்போலே கூப்பிடுகிறார். ஸ்ருஷ்டித்து விட்டவளவேயோ, மஹாபலிபோல்வார் பறித்துக்கொள்ள எல்லைநடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனல்லையோ? "நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்பட்ட நானிருக்க, அபேக்ஷையில்லாதார் தலையிலேயோ திருவடிகளை வைப்பது? நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடு மோடையும் அளப்பதே! [தாமரைக்கண்ணாவோ] - இத்தையுண்டாக்கி நோக்கினவளவேயோ, போக்யதையில்லை யென்றுதான் ஆறியிருக்கிறேனோ? உமக்கு வேண்டுவதென்?" என்ன "அவலோகநதாநேந பூயோ மாம் பாலய" என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும். [தனியேன் தனியாளாவோ] - அக்கண்ணழகே ஜீவனமாயிருக்கிற திரளிலும் கொண்டுபோகக் கண்டிலேன். ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே ஜீவநமாயிருக்கிற தசையிலே, அத்திரளிலும் கூடப்பெற்றிலேன். த்ருதீயவிபூதி போலே தனியே ஆளுகிறவனே! உன்குணங்களைக்காட்டி, ஆற்றாமையை விளைத்தவனே! உன்க்ருபையொழிய வேறொன்றறியாதவன் நான்; உன்க்ருபைக்கு நானல்லது இலக்கில்லாதபடியிருக்கிறவன் நீ என்றுமாம். [தாமரைக் கையாவோ] - "ஸோऽப்யேநம்" என்றும், "அப்யேஷ ப்ருஷ்டே மமஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலடையாளங்கள் என்னுடம்பிலே இலச்சினைப்படத் திருக்கைகளாலே ஸ்பர்சிக்கவும் பெற்றிலேன். அக்ரூரனோபாதியும் போரேனோ நான்? "கரேணம்ருதுநா தேவ: பாபாங்கிர் மோசயந் ஹரி:" [உன்னையென்றுகொல் சேர்வதுவே] - "பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்" என்று நாளிட்டுக் கொடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ? அடியார்க்குச் செய்யலாகாதோ?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி யுபகரித்து நிரதிசயபோக்யனாயிருக்கிற உன்னை, உன்னாலேயுபகாரங்கொண்டு உன்சுவடறிந்த நான் கிட்டுவது என்றோ? என்கிறார்.

[பாமருமூவுலகும்படைத்த பற்பநாபாவோ] பாவென்று பதார்த்தவாசகமாய், பா மருவியிருந்துள்ள - அதாவது - பதார்த்தங்களினுடைய நெருக்கத்தை யுடைத்தான மூவுலகென்று

தல். பாமருவென்று ஒருசொல்லாய், பாபம் மருவியிருந்துள்ள மூவுலகென்னுதல். (அன்றிக்கே பாவென்று - பரம்புதலாய், பரப்பை யுடைத்தாயிருந்துள்ள வென்னுதல்.) மூவுலகென்று - கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல். அன்றிக்கே, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்று இவ்வகையிலே யாக்கிச் சொல்லுதல். [படைத்தபற்ப நாபாவோ]-"என்தாயே" என்பாரைப்போலே. இத்தை உண்டாக்குகைக்கு அடியான ப்ராப்தி யேயாய், போக்யதையின்றிக்கே யொழிந்ததாகில்தான் நான் ஆறியிரேனோ? நீ இத்தை வருந்தியுண்டாக்கிற்று அழிக்கைக்காகவோ? இல்லாத வஸ்துக்களை யுண்டாக்கக் கடவ நீ, உள்ளவஸ்துவை யழிக்கிறதென்? [பாமருமூவுலகுமளந்த] - இவற்றையுண்டாக்கி "மேல் பட்டது படுகிறது" என்று இருந்தாயாகில்தான் ஆறியிரேனோ? இத்தைக் கண்ணிலே வெண்ணெயிட்டுக்கொண்டு நோக்குமவனன்றோ, பெற்றதாய் வளர்க்குமாப்போலே. "படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசையுடைய நான் இருக்க, இச்சை யில்லாதார் தலையிலே திருவடிகளை வைப்பதே! மஹாபலிபோல்வார், பருந்து இருஞ்சிறைப்போலே இத்தையபஹரித்தால், எல்லைகடந்து மீட்டுக்கொள்ளுமவனன்றோ நீ? 'அதுசெய்தமையுண்டு, உமக்கு இப்போது அபேக்ஷிதமென்?' என்ன, [தாமரைக்கண்ணனோ] உத்பத்தியும், வளர்கையும் ஜீவநமும் எல்லாம் உன்பக்கலிலேயாயிற்று: *அவலோகநதாநேந பூயோ மாம்பாலய* என்னுமாபோலே திருக்கண்களாலே நோக்கவேணுமென்கிறார். ஆக, திருக்கண்களின் அழகை யநுஸந்தித்தார்; அக்கண்ணழகே ஜீவநமாக இருக்கும் நித்யஸூரிகள் திரளில் தம்மையிருக்கக் கண்டிலர்: அத்தாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [தனியேன் தனியாளாவோ] ஸ்த்ரீகளுடைய நோக்கே தாரகமாயிருக்குமவர்களுடைய திரளுக்குங்கூட்டன்றிக்கே, உன்நோக்கே தாரகமாமாயிருக்கும் அவ்விபூதியிலுள்ளாருடனுங் கூட்டாகாதே, என்னைமூன்றாம்விபூதியாக்கியாளுகிறவனே! அன்றிக்கே, உன்க்ருபையே தாரகமாக இருக்கிற என்னை உன் க்ருபைக்கு என்னை யொழிய வேறு விஷயமில்லையாம்படி யாளுகிறவனே யென்றுமாம். [தாமரைக்கையாவோ] அக்ரூரனோபாதி பெறேனோ? *ஸோऽப்யேநம்* இத்யாதி - திருக்கையிலடையாள மித்தனையும் இலச்சினைப்படியே அவனுடம்பிலே காணலாம்படி அவனை ஸ்பர்சித்து அவன் அந்தஸ்பர்சத்தாலே ஸ்தப்தனாய்நிற்கையாலே கையைப் பிடித்தெழட்டு, பின்னையணைக்கைக்கு இருவரைக் கண்டதில்லை. *கரேண ம்ருதுநா தேவ: பாபாந்நிர்மோசயந் ஹரி:* என்கிறபடியே. [உன்னை என்று கொல்சேர்வதுவே] *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே பஞ்சம்யாம்* என்று நாளிட்டுக்கொடுக்கலாவது தம்பிமார்க்கோ? அஸாதாரணரான அடியாராலும் "இன்ன நாள் பெறக்கடவது" என்று ஒரு நாளிட்டுக் கொடுக்கலாகாதோ? சேஷபூதனுக்கு சேஷிகொடுத்தநாள் பெறக்கடவதாயிறே யிருக்கவடுப்பது. அங்ஙன் க்ரமப்ராப்திபார்த்து ஆறியிருக்கமாட்டுகிறிலேன். [தனியேன் உன்னையென்று கொல்சேர்வதுவே] நாராயணனை யொழிந்திருப்பது ஒரு நாரமில்லையே; இனிச் சேருகையாவது அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுகையிறே. "உன்னையென்று கொல் சேர்வது" என்னுமிற்க, அது சேரும்படியென்; என்னில்? ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்டுவைக்கையாலே, "உன்னைச் சேர" என்றபோதே தன்னுடையே வருமிறே.

என்றுகொல்சேர்வது? அந்தோ! அரன் நான்முகனேத்தும்* செய்ய
நின்திருப்பாதத்தையான் நிலநீரெரிகால்* விண்ணுயிர்
என்றிவைதாம்முதலா முற்றுமாய்நின்றவெந்தாயோ*
குன்றெடுத்து ஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்தஎம்கூத்தாவோ!* **(2)**

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான சரணாரவிந்தத்தை நானென்றுசேர்வது? என்று அத்யந்தம் அவஸந்நராய்க்கூப்பிடுகிறார். [நிலநீரென்று தொடங்கி] - ப்ருதிவ்யாதிபூதபஞ்சகங்களுக்கும் தத்கார்யங்களுக்கும் தத்தந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மதயாநின்று நிர்வாஹகனாய் இந்நீர்மைகளைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே! [குன்றென்று தொடங்கி]-பசுநிரைமேய்த்தருளி, இந்த்ரன் வர்ஷிக்கப்புக ஸ்ரீகோவர்த்தநத்தை எடுத்தருளி அவற்றைப்பரிஹரித்தருளின மநோஹரசேஷ்டிதங்களை உடையவனே! இவ்விரண்டு பாட்டாலும் - எம்பெருமானுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதை சொல்லிற்று.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அந்யபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை நான் என்றோ சேர்வது? என்று கூப்பிடுகிறார். [என்றுகொல் சேர்வது] - கீழ்ச்சொன்னதுக்கு ஒருப்ரதிவசநம் கேளாமையாலே, திரியவும் 'என்றுகொல் சேர்வது?' என்கிறார். [அந்தோ] - கூப்பிடுவாருமின்றிக்கே ஒழியக்கிடாய்ப் புகுகிறது. நான் முடிந்தேனென்கிறார் - ப்லுதத்தாலே. [அரன் இத்யாதி] - அழிக்கையும் உண்டாக்குகையும் தொழிலாயிருப்பாருமகப்பட ஆசைப்படும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜநனன நான் கிட்டுவது என்றோ? அந்யபரரையும் அநந்யபரராக்குந் திருவடிகளை நான் கிட்டுவது என்றோ? அந்யபரர்க்கும் ஆகர்ஷகமான உன்திருவடிகளை என்றுகிட்டவிருக்கிறேன்? [நிலமித்யாதி] - ப்ருதிவ்யாதிபூத பஞ்சகங்களுக்கும், த்தந்தர்வர்த்திசேதநவர்க்கத்துக்கும் அந்தராத்மாவாய்நின்று நிர்வஹிக்கிறவனே! [எந்தாயோ] - அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவற்றையுண்டாக்கும்படியான ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. இந்நீர்மையைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே! உண்டாக்கி விடுமளவன்றியே அரியனசெய்து நோக்குமவனன்றோ. [குன்றெடுத்து இத்யாதி] - தன்னைத்தாழவிட்டுப் பசுநிரைமேய்த்து இந்த்ரன் வர்ஷிக்கப்புக, மலையையெடுத்து நோக்கி மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! ரக்ஷணத்துக்காக மலையை எடுத்து நின்றநிலை, இவர்க்கு வல்லாரடினுப்போலே யிருந்தது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. அந்யபரராய்ப் புறம்பே தாரகாதிகளாம்படியிருக்கிறவர் களுக்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அநந்யபரனாய் இதுவே ப்ரயோஜநமாகவிருக்கிற நான் என்றுபெறக்கடவேன்? என்கிறார்.

[என்றுகொல்] இருக்கையில் ஸ்பர்சஸுகத்தை யபேக்ஷித்து, "என்றுகொல்சேர்வது" என்றவளவிறே கீழ். அதுக்கொரு ப்ரதிவசநம்பெறுதேயிருக்க, "என்றுகொல் சேர்வது?" என்கிறது என்ன தசைதான்! [அந்தோ] இனி, 'என்றுகொல்சேர்வது' என்பாரு மின்றியே யொழியக் கிடாய்ப் புகுகிறது; நான் முடிந்தேன் என்கிறார். 'அந்தோ' என்கிற ஸ்வரத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார். [அரன்நான்முகனேத்தும் செய்யவின்திருப் பாதத்தை] அழிப்பாருடன் ஆக்குவாருடன் வாசியற உகக்கும்படியான திருவடிகளை. ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்குங்கூட ஸ்ப்ருஹணீயமாம்படியிருக்கிற திருவடிகளை, அநந்யப்ரயோஜநனன நான் என்று பெறக்கடவேன்? தந்தாமுடைய தொழில்களிலே அந்யபரராயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளும் அநந்யபரராய் ஏத்தும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமாய்ச் சிவந்திருக்கிற உன் திருவடிகளை, அநந்யபரனன நான் கிட்டப்பெறுவது என்றோ? அரன் நான்முகனேத்தும் செய்யவின் திருப்பாதத்தை யான் என்றுகொல் சேர்வது? [நிலநீரித்யாதி] பெற்றபின்பு நோக்குதை யன்றிக்கே, "ப்ரஜையைப்பெறவேணும்" என்று ஏற்கவே வருந்தும் தாயைப்போலே, ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்பே இவற்றை யுண்டாக்குகைக்காக த்ரிவ்ருத்கரணத்தை நினைத்துப் பஞ்சீ கரணத்தைப்பண்ணி, இவற்றையடைய ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்காக ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, பின்னை இவற்றைச்சொன்ன பாசுரம், அசித்தும் அசிதபிமாநிஜீவனும் ஜீவாந்தர்யாமியான பரமாத்மாவுமான இஸ்ஸங்காதத்துக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு, தன்னளவிலே வரும்படி நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகிறது 'முற்றுமாய் நின்ற' என்கிற வித்தாலே. இவையறியாதிருக்க, இவற்றின் பேற்றுக்கு அவன் வருந்தவேண்டு கிற ஹேதுவென் என்னில்? [எந்தாயோ] அதுக்கு அடியான ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது இவற்றை யுண்டாக்கும் நாளிலே யுண்டாக்கி, "இனிமேல்வரும் ஆபத்து இவைதானே பரிஹரித்துக்கொள்ளுகிறது" என்று விட்டுவைக்கையன்றிக்கே, அரியனசெய்தும் நோக்கு மவன் என்கிறார் [குன்றெடுத்து] மலையையெடுத்திறே நோக்கிற்று. [ஆநிரைமேய்த்து] நோக்கு மிடத்து, வரையாதே பசுக்களை நோக்குமவனாயிற்று. [அவைகாத்த எங்கூத்தாவோ] [ஆநிரை மேய்த்துக்குன்றெடுத்து அவைகாத்த எங்கூத்தாவோ] வர்ஷத்திலே நோவுபடுகிற பசுக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக மலையெடுத்தான் அவன்; அப்போது, த்ரிபங்கியாய் நின்ற வடிவுதான் வல்லா ரடினுப்போலே தமக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே, 'எங்கூத்தாவோ' என்கிறார். ஆக, இவ் விரண்டுபாட்டாலும் அவனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயதையைச் சொல்லி, ப்ராப்யத்வம் சொல் லிற்று; மேல் அஞ்சுபாட்டாலே அவனுடைய ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது.

காத்தவெங்கூத்தாவோ! மலையேந்திக்கன்மாரிதன்னை*
பூத்தண்டுழாய்முடியாய் புனைகொன்றையஞ்செஞ்சடையாய்*
வாய்த்தவென்னான்முகனே! வந்தென்னாருயிர் நீயானால்*
ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்! உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே. (3)

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணமான நீ நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வதேக தாரகனாம்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, இப்படியே குறையும் நீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார். [புனைகொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்] - கொன்றைப்பூச்சூடிச்சிவந்த ஜடையையுடைய ருத்ரனைஉண்டாக்கினவனே! [வாய்த்த என்நான்முகனே] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ யுக்தனான சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! ப்ரஹ்மாவையுண்டாக்கின குணத்தை அநுஸந்தித்துப்ரீதராய் 'என்னுடைய நான்முகனானவனே' என்கிறார். [ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய் என்றுதொடங்கி] - பேசிமுடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியையுடையநீயே என்னை விஷயீகரிக்கும் இத்தனைபோக்கி நான் வந்து உன்னை ப்ராபிக்கைஎன்று ஒருபொருளுண்டோ ?

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், கீழ் இரண்டுபாட்டாலும் - ஜகத்காரணத்வமும் ஸ்ப்ருஹணீயதையும சொல்லிற்று; கீழ் - ப்ராப்யஞ்சொல்லிற்று; மேல் ப்ராபகஞ்சொல்லுகிறது. இதில்—ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணமான நீ, நிர்ஹேதுகமாகவந்து த்வதேகதாரகனாம்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, குறையும் நீயே செய்தருளவேணு மென்கிறார். [காத்தவெங்கூத்தா இத்யாதி] - "எத்திறம்" என்னும் க்ருஷ்ணாவதார சரிதமிறே ப்ரஸ்துதமாயிற்று. ஒருகால் "எத்திறம்" என்றால், பின்னையும் "எத்திறம்" என்னுமாபோலே அது பின்னாட்டுகிறபடி. பசுக்கள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு மலையெடுத்தனவோ என்கை; [பூத்தண்டுழாய் முடியாய்] - பூத்துச்ரமஹரமான திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையவனே! ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான லக்ஷணம். உன்ஸத்தை உன் அதீநமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்அதீநமானபின்பு என்பேற்றுக்கு நான் ப்ரவர்த்திக்கவோ? "பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம்", "உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்த்திதி நியமநாத்யைச்சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய"; ஈச்வராபிமாநிகள் ஸத்தையோ அவர்களதீநமாயிருக்கிறது? சூடின கொன்றைமாலையாலே அழகிதாய்ச் சிவந்த ஜடையையுடைய ருத்ரனுக்கு உத்பாதகனானவனே! [வாய்த்த] - ஸ்ருஷ்டியையுடைய சதுர்முகனை உண்டாக்கினவனே! ருத்ரனுக்குக் கொன்றைமாலையோபாதி, இவனுக்கு சதுர்முகத்வம் ப்ரஹ்மாவை உண்டாக்கின மஹாகுணத்தை அநுஸந்தித்து, 'என்நான்முகனே!' என்கிறார். விசேஷணாம்சத்தில் தாத்பர்யமில்லை; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லிற்று, ப்ருதக்ஸ்தித்யநர்ஹமான ஸம்பந்தத்தாலே. [வந்தென்னாருயிர்நீ] - தம்மளவிற்பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்: எனக்கு அபேக்ஷையின்றிக்கே, நீயே வந்து என்னை விஷயீகரித்து உன்னாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணி எனக்கு தாரகனானவனே! பேசி முடிக்கவொண்ணாத கீர்த்தியை உடையவனன்றோ: [ஆனால்] - உன் பெருமை இதுவானால். [எங்குத் தலைப்பெய்வனே] - என்ஸத்தை த்வததீநமானபின்பு, நான் ஒன்றைச்செய்து அத்தாலே உன்னைக்கிட்ட என்பதுஒன்றுண்டோ? ப்ராங்ந்யாயத்தாலே மேலும் நீயே செய்தருளவேணுமென்கை.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனான நீ, நிர்ஹேதுகமாக வந்து த்வதேகதாரகனாம்படி என்னைப்பண்ணியருளினாய்; ஆனபின்பு, நீயே குறையும் செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

[காத்தவெங்கூத்தாவோ] கீழே க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் ப்ரஸ்துதமிறே, ஆநிரைமேய்த்து அவைகாத்த வெங்கூத்தாவோ" என்று. "எத்திறம்" என்றால், பின்னையும் "எத்திறம்" என்று அதிலே போரித்தனையிறே. கீழ்ச்சொன்னது வடிம்பிட்டு, திரியட்டும் 'காத்தவெங்கூத்தாவோ' என்கிறார். [மலையேந்திக்கல்மாரிதன்னை] கல்லாலே வர்ஷிக்கையாலே மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்தான்; நீராலே வர்ஷித்தானாகில் கடலையெடுத்து நோக்குங்காணும். பசுக்கள் ஸ்வர

க்ஷணத்துக்கு மலையை யெடுத்ததோ? [பூத்தண்டுழாய் இத்யாதி] தத்தத்ஸ்வரூபங்களுக்கு அஸாதாரணமான லக்ஷணம் சொல்லுகிறது. [பூத்தண்டுழாய் முடியாய்] தனக்கு அஸாதாரணமாய் ஐச்வர்யஸூசகமான மாலையாயிற்று இது; தன்னுடைய ஸத்தை தன் அதீநமாம்படியிருக்கும் வஸ்துவுக்கு லக்ஷணமாயிற்று இம்மாலை. இத்தால் இவர் பெற்றதாயிற்றென் இப்போ தென்னில்? உன்ஸத்தை உன்னதீநமானவோபாதி என்ஸத்தையும் உன்னதீநமாயிருக்க, நான் எங்ஙனே உன்னைப்பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம்பண்ணிக் காணும்படி? என்கை. [புனை கொன்றையஞ் செஞ்சடையாய்] பிறர்ஸத்தையோதான் உன்னதீநமன்றிக்கே யிருக்கிறது? பசுக்களின் ஸத்தை உன்னதீநமானாப்போலே ஈச்வராபிமாநிகளாயிருப்பாருடைய ஸத்தையும் உன்னதீநமாயன்றோ இருக்கிறது? [புனையித்யாதி] புனையப்பட்ட கொன்றையையுடைத்தாய், அழகிதாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள ஜடையையுடைய ருத்ரனும் நீயிட்ட வழக்கு. [வாய்த்தவென் நான்முகனே] ஈரிரண்டுபதத்திலும் சொன்னமாலைகள் அவ்வவர்க்கு அஸாதாரணமாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று, இவனுக்கும் தனக்கு அடைத்த காரியத்துக்கு நான்முகம் அஸாதாரணமாயிருக்கும்படி. (வாய்த்த-ஸ்ருஷ்டியையுடைய, சதுர்முகன்) இன்னமும், ஈச்வரன் தனக்கும் "இப்படி ஸ்ருஷ்டிப்போம்" என்றாலும் முடியாதபடியாயிற்று ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியிலுண்டான வாய்ப்பு. [என்] என்கிற இதுக்கு விசேஷ்யத்திலே யூற்றமாகக் கடவது. வையதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் கழற்றிக்கொள்ளுகைக்கும் உடலாய், கேவல பேதத்தையே சொல்லுகிறதென்று ப்ரமிக்கைக்கும் உடலாயிருக்கும்; ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொன்னால் சேஷசேஷிபாவமாகிற பிரிவும் தோற்றியிருக்கும். ஆக, ஸாமாநாதிகரண்ய வையதிகரண்யங்களிரண்டுக்கும் ப்பலம் நிலநியமமன்றே. ஆனாலும், ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே சொல்லுமதுக்கு இத்தனை வாசியுண்டு. *ஸ்வமுத்திச்ய*-ஸ்வார்த்தமாகவிறே இவற்றை யுபாதானம்பண்ணிற்று. *உபாதத்தே ஸத்தாஸ்த்திதிநியமநாத்யைச்சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய* ஸத்தையே பிடித்து ஸ்த்திதிநியமநாதிகளுட்பட அவனதீநமாயிருக்கையாலே, பிரியமின்று ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ப்ராப்தியில்லையாம்படியாயிற்று அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம் இருக்கும்படி. [வந்தென்னாருயிர் நீ] பிறர் பக்கல் பண்ணின உபகாரத்தைச் சொல்லவேணுமோ? என்பக்கல் பண்ணின உபகாரந்தானே யமையாதோ? "நீயொருவனுமே" என்று கணக்கண்டுமறியாதே புறம்பே அப்பரனாயிருக்கிற என்னை, அத்தைத்தவிர்த்து உன்படியையறிவித்து உன்னையொழிய தரியாதபடியான தசையைப் பிறப்பித்தாய். [ஆனால்] இப்படியிருந்தபின்பு. [ஏத்தருங்கீர்த்தியினாய்] நீ ஸத்தையையுண்டாக்க உன்னாலே லப்தஸத்தாகனாயிருக்கிற நான் "ஏத்துவேன்" என்றால், என்னாலேதான் ஏத்தலாம்படியிருந்ததோ? [ஆனால்] உன்படியது, என்படியிது; இங்ஙனே யிருந்தபின்பு, [உன்னையெங்குத்தலைப்பெய்வனே] - நான் ஒருபாயாநுஷ்டாகம்பண்ணி உன்னை எங்கேவந்து கிட்டப்புகுகிறேன்? என்னாலேவந்து கிட்டுகை என்று ஒன்றுண்டோ?

எங்குத்தலைப்பெய்வன்நான் எழில்மூவுலகும்நீயே*
அங்குயர்முக்கண்பிரான் பிரமபெருமானவன்நீ,
வெங்கதிர்வச்சிரக்கை இந்திரன்முதலாத்தெய்வம்நீ*
கொங்கலர்தண்ணந்துழாய்முடி என்னுடைக்கோவலனே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கு உண்டான உச்ச்ராயமும் நீயே கொடுத்தருளினாய். அப்படியே என்னுடைய அபேக்ஷிதமும் நீயே செய்தருளுமித்தனைபோக்கி என்னாற் செய்யலாவதொன்றுமில்லை என்கிறார். [கொங்கலரென்று தொடங்கி] - தம்மை அகப்படுத்திக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய அழகைக் காண ஆசைப்படுகிறார்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயே கொடுத்தருளினபின்பு, என் அபேக்ஷிதம் நீயே செய்தருளுமதொழிய என்னாற் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை என்கிறார். [எங்குத்தலைப் பெய்வன் நான்] - ஒருதுர்ப்பலனை மலையை எடுக்கச்சொன்னால் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில்

மூவுலகும்நீயே] - சதுர்த்தசபுவநத்திலுண்டான உச்ச்ராயமும் நீயிட்டவழக்கு. [அங்குயர் இத்யாதி] - அண்டத்தில் ஸர்வாதிகனாக அபிமாநித்துக்கொண்டிருக்கிற ருத்ரனுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. அவனுக்கு நிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவினுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்டவழக்கு. "வஜ்ர ஹஸ்த: புரந்தர:" என்கிற ஏற்றத்தையுடைய இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [வெங்கதிர் வச்சிரம்] - அநபிபவநீயமான தேஜஸ்ஸை யுடைய வஜ்ரம். [கொங்கலர் இத்யாதி உன்னையொழிந்தார் உச்ச்ராயங்கள் எல்லாம் த்வததீநமாயிருக்கிறநீ, உன்னுடைய உச்ச்ராயம் "என்ன தீநமாயிருக்கிறவனே! கொங்கு - மது. தம்மை அகப்படுத்திக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய போக்யதை யையும் ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தையும் அநுஸந்தித்து, அத்தை நீயே அநுபவிப்பிக்கவேணும் என்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. கீழ்ப்பாட்டில் - அவர்கள்ஸ்வரூபம் ததநீநமென்றது; அவ்வவ ஸ்வரூபகதமாயிருப்பன சிலவிருக்கங்களுண்டிறே, அவையும் ததநீநமென்கிறது, இதில்.

[எங்குத்தலைப்பெய்வன் நான்] ஒரு துர்ப்பலனை "மலையைச் சும" என்றால் அவனாலே அதுசெய்து தலைக்கட்டப்போமோ? [எழில்மூவுலகும் நீயே] த்ரைலோக்யத்தில் உண்டான பதார்த்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் த்வததீநம் [அங்குயர் முக்கட்பிரான்] அந்த அண்டத்தில் அல்லாததேவதைகளிற்காட்டில் ருத்ரன்பக்கலிலேவந்தவாறே ஒரு உத்கர்ஷமுண்டிறே, அந்த உச்ச்ராயமும் த்வததீநம். [பிரமபெருமானவன்நீ] அவன் றனக்குங்கூட ஜநகனாய் சதுர்த்தச புவநேச்வரனாகையால் வருவதோ ரேற்றமுண்டிறே ப்ரஹ்மாவுக்கு; அதுவும்நீயிட்ட வழக்கு. [வெங்கதிர் இத்யாதி] *வஜ்ரஹஸ்த: புரந்தர:* என்கிறபடியே - வெவ்விய கதிரையுடைத்தான வஜ்ரத்தைக் கையிலே யுடையனாயிருக்கிற இந்த்ரன் தொடக்கமான தேவதைகளுடைய உச்ச்ராயமும் நீயிட்ட வழக்கு. [கொங்கலரித்யாதி] உன்னை யொழிந்த பதார்த்தங்களி னுடைய உத்கர்ஷமும் உன்னதீநமாம்படி யிருக்கிற நீ, உன்னுடைய உச்ச்ராயம் நானிட்ட வழக்காம்படியானாய். மதுவையுடைத்தாய் விகஸிதமான செவ்வித்திருத்துழாயாலே யலங்க்ருதமான மயிர்முடியையுடையையாய், அவ்வழகை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த ஆச்ரித பவ்யனான க்ருஷ்ணனே! 'கொங்கலர் தண்ணந்துழாய்முடி' என்கையாலே போக்யதா ப்ரகர்ஷஞ் சொல்லிற்று; 'என்னுடைக் கோவலனே' என்கையாலே - ஆச்ரித பவ்யதையைச் சொல்லுகிறது.

என்னுடைக்கோவலனே யென்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே*
உன்னுடையுந்திமல ருலகமவைமூன்றும்பரந்து*
உன்னுடைச்சோதிவெள்ளத்தகம்பா லுன்னைக்கண்டுகொண்டிட்டு*
என்னுடையாருயிரா ரெங்ஙனேகொல்வந்தெய்துவரே* **(5)**

ஆ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அத்யந்தவிலக்ஷணனான உன்னை, த்வத்வ்யதிரிக்தமான விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் நெடுங்காலம்பழகியிருந்த நான், அந்த விஷயவாஸனையை அறுத்து உன்திருவடிகளிலே நானே வந்து புகுகைக்கு உபாயமுண்டோ? என்கிறார். [என்னுடையென்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான சௌந்தர்யாதிகளாலே என்னைவசீகரித்து எனக்கு பவ்யனானவனே! [பொல்லாக்கருமாணிக்கம்] - விபரீதலக்ஷணை. [உன்னுடையென்றுதொடங்கி] - உன்னுடைய திருவுந்தியிலே பிறந்துள்ள லோக த்ரயத்தில் விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் மிகவும் ப்ரவணமாயிருந்துள்ள என்னுடைய ஆத்மா உன்னுடையதாய்ச் சோதிவெள்ளமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளே வர்த்தமாநனான உன்னைக் கண்டு கொண்டு வந்து ப்ராபிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? மூன்றுலோகம் என்றது - எல்லாலோகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஆருயிரானென்றது - ஆத்மாவினுடைய ஹேயதையை அநுஸந்தித்து க்ஷேபிக்கிறார்.

ஈ—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்பலம் உம்மதானால் ஸாதநமும் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ **என்ன, நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களிலும் பரிஸரப்ய வ்யாபித்து அழுந்திக்கிடக்கிற நான், ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிவந்து உன்னைக் கிட்ட என்பது ஒன்றுண்டோ? என்கிறார். [என்னுடை**

இத்யாதி] - உன்னுடைய ஸௌசீல்யாதிகளையும் அழகையுங் காட்டி என்னைவசீகரித்து எனக்கு பவ்யனானவனே! [என்பொல்லா] - விபரீதலக்ஷணையாதல், அநுபயுக்தரத்நம்போலே நித்யாபூர்வமான போக்யதையைச் சொல்லுதல். [உன்னுடைய இத்யாதி] - உன்னுடைய திருநாபியிலே விஸ்த்ருதமாக நின்றுள்ள ஸகல லோகங்களிலும் உண்டான சப்தாதிவிஷயங்கள்தோறும் பற்றிக்கிடக்கிறவனாயிருந்து வைத்து, ஸர்வசக்தியான நீ வ்யாபித்த பரப்படங்க சாபலத்தாலே வ்யாபித்தவன் நான்; இது என்னுடைய நிலை. உனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்துக்குள்ளே. "அத்யர்க்காநல தீப்தம் தத்ஸ்தாநம்" [உன்னைக் கண்டுகொண்டிட்டு] - புறம்புள்ளபற்றடங்கவிட்டு அந்த அபிநிவேசங்களெல்லாம் உன்பக்கலிலேயாய் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேவந்து விலக்ஷணசரீரத்தைப்பெற்றுக்காண வேண்டும்படியான உன்னைக் கண்டுகொண்டு. [என்னுடையாருயிரார்] - சப்தாதிகளிலே ப்ரவணமான என்னாத்மா. முதலியாரென்று க்ஷேபிக்கிறார். ' இப்படிப்பட்டநான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிவந்து கிட்ட என்பதொன்றுண்டோ?

௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. 'எல்லாம் செய்தாலும், *சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி* அன்றோ? ப்பலம் உம்மதானபின்பு நீரும் சிறிது யத்நம் பண்ணவேணும்காணும்' என்ன, 'நீ ஸ்ருஷ்டித்த லோகங்களில் விஷயங்கள்தோறும் அகப்பட்டுக்கிடக்கிற நான் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஒரு ஸாதநத்தை யநுஷ்டித்துவந்து பெறுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்கிறார்.

[என்னுடைக் கோவலனே] பாண்டவர்களுடையவனானுப்போலேயாயிற்று. இது சீலமிருந்தபடி. [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] இது வடிவழகிருந்தபடி, "அழகிது" என்னில் கட்டோப்பாமென்று பார்த்து விஜாதீயமான சப்தத்தாலே சொல்லுகிறாராதல்; அன்றியே துளையாமணி என்றாதல். பொல்லல் - துளைத்தல். அநுபபுக்தமான ரத்நம்போலே என்னுதல். [உன்னுடையித்யாதி] உன்படி யிதுவாயிருக்க, உன்னையொழிந்த விஷயங்களினுடைய வடிவழகிலும் குணங்களிலும் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன் நான். உன்னுந்தியிலே மலரா நின்றுள்ள லோகங்கள் மூன்றிலும் உண்டான விஷயங்கள்தோறும், தனித்தனியே பற்றுக் கால்தாழ்ந்துபோந்தவனாயிருந்தேன் நான். நீ ஸர்வசக்தியோகத்தாலே வ்யாபிக்குமிடமடைய நான் என்னுடைய சாபலத்தாலே கால்தாழ்ந்து இருந்தேன். இது என்னிலையிருந்தபடி. அதுக்கு மேலே நீ வெட்டாகிலத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருந்தாய். [உன்னுடைச் சோதியித்யாதி] உனக்கே அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமாய், *அத்யர்க்கா நலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம்* என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யிருப்பிடமாக வுடையையாயிருக்கிற உன்னை, ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களினுண்டான ஸம்பந்த மற்று நெடுந்தூரம் வழிவந்து அதுக்கு அநுரூபமா யிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து, பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் அநுபவிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆக, என்னிலையிருந்தபடியிது; உன்னிலையிருந்தபடியது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிருந்தபடி இது. ஆனபின்பு, இந்த முதலியார் கடுகவந்து உன்னைக்கிட்டாரோ? (என்னுடையாருயிரார் சப்தாதிகளிலே ப்ரவணமானவென்னாத்மா, "முதலியார்" என்று க்ஷேபிக்கிறார்.) ஆக, ஸ்வரூபம் த்வததீநமாயிருந்தது, அவ்வவருடைய உத்கர்ஷங்களும் த்வததீநமாயிருந்தது; என்னிலையிது, உன்னிலையது; என்னெஞ்சில் ப்ராவண்யமிது; ஆன பின்பு, நானொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிவந்து கிட்டுகையென்று ஒரு பொருளுண்டோ? என்கிறார்.

வந்தெய்துமாறறியேன் மல்குநீலச்சுடர்தழைப்ப*
செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத் தொருமாணிக்கஞ்சேர்வதுபோல்*
அந்தரமேற்செம்பட்டோடு அடியுந்திகைமார்புகண்வாய்!*
செஞ்சுடர்ச்சோதிவிடவுறை யென்திருமார்பனையே (6)

௬.—ஆறாம்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனான உன்னைப் பெறுகைக்கு என்பக்கல் ஒருபாயமில்லை: நீயேவந்து விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார். [மல்கென்று தொடங்கி] - முதலிலே மிக்கிருந்துள்ள

நீலமான தேஜஸ்ஸை மேன்மேலென ஸம்ருத்தமாகச் சிவந்தஒளியை யுடைத்தான கிரணங்களைப் பூத்தது ஒரு மாணிக்கம் சாய்ந்துகிடக்குமாபோலே. [அந்தரமேற்செம்பட்டோடு மேலுக்கு] - திருவரை மேற் சாத்தின திருப்பீதாம்பரத்தோடேகூடத் திருவடிகள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்கள் சிவந்து அழகிய ஒளியைவிடக் கண்வளர்ந்தருளுவதும் செய்து எனக்கு பவ்யனுமான ச்ரிய:பதியை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நிரதிசயபோக்யனான உன்னைக் கிட்டுகைக்கு ஓர் உபாயமில்லை; நீயேவந்து, விஷயீகரிக்கவேணும் என்கிறார். [வந்தெய்துமாறறியேன்] - நீயேவந்து கிட்டுமதொழிய, நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிக்கிட்டும் விரகுஅறிகிறிலேன். கிட்டுகைக்கு இச்சையேயிறே இத்தலையி லுள்ளது. நீ வந்துகிட்டினால் விலக்காமைக்கு வேண்டுவதுஉண்டு. ஆனால், இழந்தாலோ என்ன, [மல்குநீலச்சுடர்] - வடிவழகாலும், பேற்றுக்குப் பற்றுசுண்டாகையாலும், விடலாயோவிருக்கிறது; ஆசா ஜநகமான வடிவழகைச் சொல்லுகிறது. குறைவற்றநீலமான புகர். [தழைப்ப] - ஓரளவில் பர்யவஸி யாதே மேன்மேலே வளர்கிறபடி. [செஞ்சுடர்ச்சோதிகள்பூத்து] - இதுக்குப் பரபாகமான சிவந்தசுடரை யுடைத்தான கிரணங்களை, பூவலர்ந்தாப்போலே விகஸிதமாக்கி. [ஒருமாணிக்கம் சேர்வதுபோல்] - அநுபவயோக்யமாம்படி அத்விதீயமான ரத்நம் சேர்ந்தாப்போலே. [அந்தரமேல் இத்யாதி] - திருவரை யிலே சாத்தின திருப்பீதாம்பரம், இதுக்குக் கீழாம் திருவடிகள், இதுக்கு மேலான திருநாபியும், திருக்கைகளும் திருமார்பும், தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாக வுடையாள் இருக்கையாலே. திருமார்வை யும் சொல்லுகிறது. திருக்கண்ணும், திருப்பவளமும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] - சிவந்தசுடரை யுடைத்தான ஜ்யோதிஸ்ஸை ப்ரஸரிக்க. [உறை] - கண்வளர்ந்தருளுகிற; இதுவும் அழகிலே ஒன்று யிருக்கிறபடி. [என்திருமார்வனையே] - இதுவும் ஓர் ஆபரணம்போலே. எனக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியைத் திருமார்பிலே உடையவன் என்னுதல், எனக்கு பவ்யனானச்ரிய:பதி என்னுதல்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆனாலும், 'ஏதேனும் ஒருபடி சிறும் சிறிது செய்துவந்து கிட்ட வேண்டாவோ? என்ன, உன்னை வந்து கிட்டும் உபாயம் அறியேனென்கிறார்.

[வந்தெய்துமாறறியேன்] - வந்துகிட்டும் உபாயம் அறிகிறிலேன். நீதானே மேல்விழுந்து உன் வடிவழகைக் காட்டாநின்றால் அத்தைவிலக்காமைக்கு வேண்டுவது உண்டு; என்றால் உன்னை ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வந்து கிட்டப்போகாது. ஆனால் இழந்தாலோ? என்ன; 'இழக்கலாயோ உன்படியிருக்கிறது' என்கிறார். [மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப] - வடி வழகில்லையென்று விடவோ? பெறுவிக்கைக்குப் புருஷகாரமில்லையென்று விடவோ? எனக்கு ஆசையில்லையாய் விடவோ? மல்கு நீலச்சுடர் - குறைவற்ற நீலப்புகரானது, தழைப்ப - கர்ம நிபந்தநமாக வந்ததல்லாமையாலே மேன்மேலென மிக்குவருமிறே; இவ்வளவென்ன வொண் ணாதபடி மேன்மேலென வளரா நிற்கும். [செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து] சிவந்த சுடரை யுடைத்தாயிருக்கின்ன தேஜஸ்ஸானது காலப்பூவலர்ந்தாப்போலே பூத்து. [ஒரு மாணிக்கம் சேர்வது போல்] - அநுபவயோக்யமாம்படி ஒரு மாணிக்கமானது சாய்ந்தாப்போலே. மல்கு நீலச்சுடர் தழைப்ப' என்கையாலே-நிறமிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'செஞ்சுடர்ச் சோதிகள் பூத்து' என்கையாலே - திவ்யாவயவங்களிருந்தபடி சொல்லிற்று; 'ஒரு மாணிக்கம் சேர்வது போல்' என்கையாலே - இரண்டுக்கும் ஆச்ரயமான திருமேனிதன்னைச் சொல்லுகிறது. செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தென்கிற விடத்தில் தெரியாதபடி மறைத்துச் சொல்லிற்றேன் றன்றிறே; அதுதன்னை வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறார் மேல்; [அந்தரமேலித்யாதி] அந்தரம் - நடுவு. செம்புக்குநடுவு - அரை. திருவரையில் திருப்பீதாம்பரத்தோடே, திருவடிகள்; திருநாபிகமலம், திருக்கைகள், பெரியபிராட்டியா ரெழுந்தருளியிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன வற்றிலுமொக்கச் சொல்லலாம்படி சிவந்திருக்கிற திருமார்பு, திருக்கண்கள், திருப்பவளம், இவை. [செஞ்சுடர்ச் சோதிவிட] சிவந்த சுடரையுடைத்தான தேஜஸ்ஸை ப்ரஸரிக்க. [உறை யென்திருமார்பனையே] - இதுவும் ஓராபரணம்போலே. என் ஸ்வாமிநியான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. திருப்பாற்கடலிலே சீருறத்தாதபடி திருவநந் தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டு, அதிலே நாநாவர்ணமாயிருப்பதொரு மேல்விரிவை விரித்தாப்போலே அவன் சாய்ந்தருள, மேலெழுந்தருளியிருக்குமாயிற்றுப் பிராட்டி. (மேல்விரி, திருப்படுக்கை மேலே யலங்காரமாகப்படுத்துமது) *பர்யாயேண ப்ரஸுப்த:* என்னக்கடவதிறே.

என்திருமார்பன் தன்னை என்மலைமகள்கூறன் தன்னை*
என்றுமென் நாமகளை அகம்பாற்கொண்ட நான்முகனை*
நின்றசசீபதியை நிலங்கீண்டெயில்மூன்றெரித்த*
வென்றுபுலன் துரந்த விசும்பாளியைக்காணேனோ? (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடையமஹிஷீதொடக்கமான போக்யஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்திகளும் தன்னாலே ஆம்படியிருக்கிற எம்பெருமானை நான் காணப்பெறுவேனோ என்கிறார். [என்திருவென்று தொடங்கி] - தன்னுடையமஹிஷீலாபம் ஸ்வாதீநமானாப்போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாபமும் தன்னாலேயாம்படி இருந்தவனை. பலகால் "என்" என்கிறது - எம்பெருமான்படியை அநுஸந்தித்த ப்ரீதியாலே. நின்ற என்கிறது - மற்றையவர்களோடு ஒக்கவெண்ணலாயிருக்கை. [நிலங்கீண்டென்று தொடங்கி] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியைத் தானெடுத்தருளினாப்போலே, வார்த்தைப்பாட்டைக் கொடுத்து அவர்கள் தாங்கள் செய்தாராய்நின்ற த்ரிபுரதஹநமென்ன இந்த்ரியங்களைவென்று ஓட்டவென்ன, த்ரைலோக்யத்தை ஆளவென்ன, இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்திகளையும் தானே செய்தருளினவனை. இவ்வைந்துபாட்டாலும் - தம்முடைய மிடுக்காலே எம்பெருமானை ப்ராபிக்கமுடியாமையும், அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே அவனைப் பெறவேணுமென்றும் சொல்லுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரஹ்மாதிகளுடைய போக்யஜாதமும், அவர்களுடைய அதிமாநுஷப்ரவ்ருத்திகளும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கிறவனை நான் காணப்பெறுவேனோ? என்கிறார். [என்திருமார்பன்தன்னை] - இது மேற்சொல்லுகிறவற்றுக்கு த்ருஷ்டாந்தம். பிராட்டி, ஸ்வாதீனையாகிறாப்போலே ருத்ராதிகளுடைய மஹிஷீலாபமும் ஸ்வாதீநமென்கை. "என்திரு" என்று - விசேஷணப்ரதாநமாயிருக்கிறது. இது - விசேஷண ப்ரதாநமுமாய், விசேஷ்யப்ரதாநமுமாய் விசிஷ்டப்ரதாநமுமாய் இருக்கும்; ஆச்ரயணதசை, ப்ராப்திதசை, போகதசை. [என்மலைமகள் இத்யாதி] - ஹிமவத்ஸுதையானவளுக்கு சரீரத்திலே கூறு கொடுத்திருக்கிற ருத்ரனை. இங்கு, "என்" என்கிறவை விசேஷ்யப்ரதாநங்கள். இல்லையாகில், "தெய்வம் மற்றில்லை" "மறந்தும் புறந்தொழா" என்கிறத்தோடு சேராதிறே. ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - ஸவிபூதிகராயிருந்துள்ள ருத்ராதிகளுடைய ஸத்தையும் அவன் அதீநமென்கை. என்றுமொக்க ஸரஸ்வதியைத் தன்னோடொக்கச் சேர்த்து ஸ்வாதீநமாக்கிக்கொண்டிருக்கிற சதுர்முகனை. [நின்றசசீபதியை] - இவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுக்கும் ஐச்வர்யத்திலே நின்ற இந்த்ரனை. [நிலங்கீண்டு இத்யாதி] - மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியை உத்தரித்த இப்ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வாதீநையாயிருக்கிறாப்போலே ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வ்யாபாரமும் ஸ்வாதீநமென்கிறது. [எயில் மூன்றெரித்த] - மதிள் மூன்றெரித்த. "விஷ்ணு ராத்மா" என்கிறபடியே ஆத்மதயா நின்று செய்து, வார்த்தைப்பாட்டை அவனுக்காக்கினான். [வென்று புலன்துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான இந்த்ரிய ஜயத்தைப்பண்ணின ப்ரஹ்மாவை: புலன்களைவென்றோட்டின. [விசும்பாளியை] - ஸ்வர்க்கத்தை வன்னியமறுத்தாளுமவனை. இங்கு ப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமாநாதிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவன் அதீநமாகையாலே "என்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னால் செய்யலாவது ஒன்றுமில்லை" என்கைக்காக. [காணேனோ] - என்னுடைய ஸத்தையே தொடங்கி உன்னதீநமாய் உன்னாலே பேறான பின்பு, நான் இங்ஙனே இழந்துபோமித்தனையோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. உத்தேச்யலாபம் அவனாலேயாயிருந்தது. இத்தலையாலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான பாரதந்த்ர்யமுண்டாயிருந்தது. அத்தலையாலே பெறுமிடத்தில் ஒருகண்ணழிவின்றிக்கே யிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் இழந்திருக்கக் காண்கையாலே, "நான் இவ்விழவோடே கிடந்து முடிந்துபோமித்தனையாகாதே" என்கிறார்;

[என்திருமார்பன் தன்னை] - இவ்விடத்திலே "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷணத்திலே அந்வயம்; என்திருமகள்சேர் மார்வனிற்போலே, என் ஸ்வாமிநியான பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவனை. (இது விசேஷணத்திலும் விசேஷ்யத்திலும்; விசிஷ்டத்திலும்; ஆச்ரயணதசை, ப்ராப்திதசை, போகதசை) [என்மலைமகளித்யாதி] இவ்வோபதங்

களில் "என்" என்கிற இதுக்கு - விசேஷ்யாம்சத்திலே ஊற்றம். அவனுடைய விபூதியோகத்துக்கு உறுப்பாகச் சொல்லுகித்தனைபோக்கி, *மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்* என்றிருக்குமவர், இவர்களோடே தமக்கு ஐகரஸ்யம் உண்டு என்கிறாரல்லரே. [என்மகள் மகன்கூறன் றன்னை]: ஹிமவானுடைய பெண்பிள்ளையைத் தன்னுடம்பில் ஒருபார்ச்வத்திலே யுடையவனாயிருக்கிற ருத்ரனைத் தானிட்ட வழக்காக வுடையனாயிருக்கிறவனை. (என்றுமித்யாதி) - ஸரஸ்வதியை என்றுமொக்கத் தன்பக்கலிலே யுடையனாயிருக்கிற சதுர்முகனுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [மின்றகசீ பதியை] - இவர்களை எண்ணினால் தன்னை எண்ணலாம்படி ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றிருக்கிற இந்த்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. *ஸப்ரஹ்மா ஸசிவ:* என்றால் *ஸேந்த்ர:* என்று ஒக்கச் சொல்லலாம்படி முட்டுப்பொறுத்துமின்ற இந்த்ரனுக்கு அந்தர்யாமியாயுள்ளவனை. இப்போது இவைசொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென் என்றால் - இவர்களுடைய ஸ்வரூபமும் ஸ்த்திதியும் ததநீநமென்றது: இங்கே - ப்ராப்தயௌவனரான புத்ராதிகளை ஸத்ருசவிஷயங்களிலே விவாஹம்பண்ணுவிக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே, இவர்களுடைய மஹிஷீலாபமும் தந்தாமா லல்ல, ஸர்வேச்வரனாலே என்கை. [நிலங்கீண்டித்யாதி] - இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்திகளுமெல்லாம் ததநீநமென்கிறது மேல். (நிலங்கீண்டு) - ப்ரளயார்ணவ மக்னையாய் அண்டபித்தியிலேபுக்கு ஒட்டினபூமியை மஹாவராஹமாய்ப்புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினபோதை வ்யாபாரம் ததநீந மானாப்போலே, அவர்களுடைய வ்யாபாரங்களும் ததநீநமென்கிறது. [எயில்மூன்றெரித்த] - மதிள்மூன்றையெரித்த. *விஷ்ணுராத்மா* என்னக்கடவதிறே. அதுவும் அவனிட்ட வழக்கு. [வென்றுபுலன் துரந்த] - ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக இந்த்ரியஜயத்தைப் பண்ணினவனை. புலன்களை வென்றோட்டின. [விசும்பாளியை] - ஸ்வர்க்கத்தை வன்னியமறுத்தாளுகிறவனை. (இங்குப்ரவ்ருத்திவிசிஷ்டரான இவர்களோடே ஸமானாதிகரித்தது, ஸகலப்ரவ்ருத்தியும் அவனதீநையாகையாலே என்னுடைய அபேக்ஷிதஸித்திக்கு அவனையொழிய என்னாற்செய்யலாவ (தில்லை யென்கைக்காக.) [காணேனே] - ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்றது: உத்தேச்யலாபம வானாலேயாயிருந்தது, அதுக்குறுப்பான ப்ரவ்ருத்தியில் வ்யாபரிக்க ப்ராப்தியில்லாதபடி அதுவும் அவனிட்ட வழக்காயிருந்தது. இனி, இத்தலையாலே பெறுமன்று விளம்பமேயாது உண்டாயிருந்தது; அவனாலே பெறுமன்று விளம்பமேயாது இன்றிக்கேயிருந்தது. இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம்மை இழந்திருக்கக் கண்டாராகையாலே, "இனி இவ்விழவோடே இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையாகாதே?" என்று க்லேசிக்கிறார்.

ஆளியைக்காண்பரியாய் அரிகாண்நரியாய் *அரக்கர்
ஊளையிட்டன்றிலங்கைகடந்து பிலம்புக்கொளிப்ப*
மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறல்மாலியைக்கொன்று *பின்னும்
ஆளுயர்குன்றங்கள்செய்து அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ? (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லோமே என்கிறார். [ஆளியென்று தொடங்கி] - ஆளியைக்கண்ட குதிரைபோலவும் ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலவும் ராக்ஷஸர் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு அன்று இலங்கையைவிட்டு பிலத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடைய பெரியதிருவடியைநடத்தி. ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவாய் அநுகூலர்க்கு இனியனான பெரியதிருவடியை நடத்தி என்றுமாம். [விறல்] - மிடுக்கு. [ஆளுயர் குன்றம்] - ஆளாலே உயர்ந்த குன்றம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தை நிரஸித்தவனைக் காணவல்லேனே? என்கிறார். [ஆளியைக்காண்பரியாய்] - ஆளியைக்கண்டபரியாய், குதிரையாய். [அரிகாண்நரியாய்] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்டநரியாய். ஸ்ரீராமாயணத்திலே - ராக்ஷஸருடைய பயத்தைப் பலபடிகளாலும் சொல்லிற்று, அவற்றுக்கெல்லாம் ஸ்மாரகமாக இரண்டு உதாஹரணத்தைச் சொல்லு

கிறது. [அரக்கர்கணையிட்டு] - நரியாய் என்கிற ஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். ராக்ஷஸர் திரளநின்று ஒருப்ரவ்ருத்திபண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு. [அன்று] - "மாலி - ஸுமாலி - மால்யவான்" என்கிறவர்களை, பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு அழியச்செய்கிறவன்று [இலங்கைகடந்து] - புற்றைப் பாம்புவிடுமாபோலே தங்களிருப்பிடமான லங்கையைவிட்டு, பாதாளத்திலேபுக்கு ஒளிக்கும்படியாக. [மீளியம்புள்ளைக்கடாய்] - வலியையுடையனாய் தர்சநீயனான புள்ளை நடத்தி. "கறையணிமூக்கு" அநுகூலர்க்கு தர்சநீயமாயிறேயிருப்பது. எதிரேநின்று படுவாரும், அதுமாட்டாதே பிலத்திலே புக்கு ஒளிப்பாருமாயிற்று. [விறல்மாலியைக்கொன்று] - பெருமிடுக்கனான மாலியாகிற அஸுரனைக் கொன்று. [பின்னும், ஆளுயர் குன்றங்கள்செய்து] - பின்னும், அவனைப்போலே முதுகுகாட்டாதே ஆளாயிருப்பாரைக் கொன்று பிணமலையாகச்செய்து. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ] - அஸுரவர்க்கங்களை அறுத்தாப்போலே அவன் நம்ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்க, நமக்குக் காட்சியிலே அந்வயமாகக் காணவல்லோமோ?

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. மாலிதொடக்கமான ப்ரதிகூலவர்க்கத்தைக் கொன்றருளின ஸர்வேச்வரனைக் காணவல்லோமே? என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யன் அவனே என்னுமிடம் சொல்லி, மேல் ஐந்து பாட்டாலே - ப்ராபகன்அவனே தன்னைப் பெறுகைக்கு என்னுமிடத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டாலும் மேலிற்பாட்டாலும் அவனுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையைச் சொல்லி, ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்குவான் அவனே என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது.

[ஆளியைக் காண்பரியாய்] ஆளியைக்கண்ட குதிரையைப் போலவும். [அரிகாண் நரியாய்]-ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரியைப் போலவும். ஸ்ரீராமாயணத்தே அந்தராக்ஷஸர் பயப்பட்டபடியாகப் பலஉதாஹரணங்களையிட்டுச் சொல்லிப் போரக்கடவதிறே. இங்கே இரண்டு வகையாலே அத்தை ஸூசிப்பிக்கிறார். பரி - குதிரை. [அரக்கர் ஊளையிட்டு] - இதே "நரி" என்கையாலே, அந்தஸமாதியாலே சொல்லுகிறார். (ராக்ஷஸர்திரளநின்று ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணமாட்டாதே கதறிக்கொண்டு). [அன்றித்யாதி] - (மாலி, மால்யவான், ஸுமாலி என்கிறவர்களைப் பெரிய திருவடியை மேற்கொண்டு அழியச் செய்தவன்று.) தாசத்தலையில் நேர்நின்று வ்யாபரிக்க க்ஷமரல்லாமையாலே லங்கையைவிட்டுப்போய்ப் பாதாளத்திலே புக்கொளிக்க. புற்றுகள் எப்போது மொக்கப் பாம்பு பற்றறுதாப்போலே, என்றுமொக்க ராக்ஷஸர்மாறுதே, மாலி, ஸுமாலி, மால்யவான்" என்றாப்போலே சொல்லுமிறவர்கள் வர்த்தித்துப் போந்தார்களாய், பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்துதோன்றி அவர்களை நிரஸித்தருளக் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தை யிங்கே ப்ரஸங்கிக்கிறார். [பிலம்புக்கொளிப்ப] - கையில் ஆயுதம் போகட்டாரையும் முதுகுகாட்டினாரையும் கொல்லக்கடவதல்லவிறே; ஆகையால், தப்பியோடிப்போ யொளிப்பாரும் உள்ளே பட்டுப்போனாருமாய்ப் போனார்களாயிற்று. [மீளியம் புள்ளைக்கடாய்] மீளியமென்று ஒரு சொல்லாய், வலியையுடைய பெரிய திருவடியை நடத்தி யென்னுதல்; மீளி அம்புள் என்று பிரித்து "கறையணி மூக்குடைப்புள்ளைக் கடாவி" என்கிறபடியே ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுபோலே யிருப்பானாய், "தூவாயபுள்ளூர்ந்து" என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு தர்சநீயமான வேஷத்தை யுடைத்தான பெரிய திருவடியை நடத்தி யென்னுதல். பெரியதிருவடிமுதுகிலே வந்து தோற்றும் போதை யழகையேயிறே இவர்கள் பாவித்துக் இடப்பது. மீளியென்று - வலிக்கும், ம்ருத்யுவுக்கும், பாலைநிலத்தில் தலைமகனுக்கும் பேராகச் சொல்லுவர்கள். [விறல்மாலியைக் கொன்று] - ஆக, ப்ரஸித்தரிலே ஒருவனைச் சொல்லிற்று. [பின்னுமித்யாதி] - பின்பும், ஆண்பிள்ளைகளாயிருப்பார நேகரை யழியச்செய்து. அவர்களாலே பிணமலையாம்படி பண்ணி. ஆளாலேஉயர்ந்த மலைகளுண்டாம்படிபண்ணி. [அடர்த்தானையும் காண்டுங்கொலோ] - அவன் ஆஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தாப் போலே, நம்விரோதிகளைப்போக்கி நமக்குக் காட்சியிலே யந்வயமாய் நாம் கண்டோமாய்த் தலைக்கட்ட வல்லோமோ?

காண்டுங்கொலோநெஞ்சமே கடியவினையேமுயலும்*
ஆண்டிறல்மீளிமொய்ம்பில் அரக்கன்குலத்தைத்தடிந்து*
மீண்டுமவன்தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி*
ஆண்டுதன்சோதிபுக்க அமரரரியேற்றினையே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ராவணாதிகளைவதித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே? என்கிறார். [கடியவினை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளைப்பிரிக்கை முதலான கொடியப்ரவ்ருத்திகளிலே முயலாநிற்பதுஞ்செய்து, ஆண்பிள்ளைத்தனத்தில் ம்ருத்யுஸத்ருசனாயிருக்கிற ராவணனுடைய குலத்தை நசிப்பித்து அவன்தம்பிக்கே லங்காராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, தன்னைப்பிரிந்து நோவுபட்ட ராஜ்யத்தை மீண்டுவந்து தரிப்பித்து, ஆண்டு திருநாட்டிலேபுக்கருளின அயர்வறுமமரர்கள் தலைவனை. இவ்விரண்டு பாட்டிலும் ஆச்ரிதருடைய விரோதிநிரஸநப்ரகாரம் சொல்லுகிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ''அப்போது தப்பி பிலத்திலேபுக்கவை ராவணாதிகளாய்ப்பரிணமிக்க, விடாதே நிச்சேஷமாகத்தடிந்து ராவணஸந்தானத்தை அறுத்த தசரதாத்மஜனைக் காணவல்லோமே? நெஞ்சமே!'' என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார். [காண்டுங்கோலோ நெஞ்சமே] - நெடுநாள் இழவுக்கேகூட்டாய்ப்போந்த நீ காட்சிக்கும்கூட்டாய், நாம்கூடக் காணவல்லோமோ? [கடியவினையே முயலும்] - ஸ்ரீ ஜநகராஜன்திருமகளைப் பிரிக்கை முதலான க்ரூரஹிம்ஸைகளையே ப்ரவர்த்திக்கும். தாயும் தமப்பனும் சேரவிருக்கப்பெறாதவனிறே. அவதாரணத்தால் - ஸதாசாரகந்தமில்லாதவன். [ஆண்டிறல்மீளி மொய்ம்பில்] - ஆண்பிள்ளைத்தனத்திலே வந்தால், திறலும் நபராபிபவஸாமர்த்யத்தையும் ம்ருத்யுஸத்ருசமான மிடுக்கையுமுடைய. [அரக்கன்குலத்தைத் தடிந்து] - ''கரிஷ்யே மைதிலீஹேதோ ரபிசாசமராக்ஷஸம்'' என்கிறபடியே ராவணஸந்தானத்தை அழியச்செய்து, ''அவன்தம்பி'' என்று பாராதே ''சரணம் என்றான்'' என்று கடல்சூழப்பட்ட லங்கையை அவனுக்குக் கொடுத்தருளி. ''அத்யுத்கடை:புண்யபாபை ரிஹைவ பலமச்நுதே'' என்கிறபடியே க்ரௌர்யபலத்துக்கும் ஆநுகூல்யபலத்துக்கும் விளம்பமின்றிக்கே ஒழிந்தபடி. [மீண்டும் ஆண்டு] - ராவணவதாநந்தரத்தில் ''எங்கள்கார்யம் செய்கைக்காகத் தேவரை அம்புக்குஇரையாக்கினோம்: தேவர்காரியம் சமைந்ததென்று தன்னுடைச்சோதிக்கு எழுந்தருளவமையும்'' என்று ப்ரஹ்மா விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வளவிலே ''அபிஷேக மஹோத்ஸவம் விலக்குப்படுகையாலே நாடாக இழவுபட்டுக்கிடந்தது: ''ஆச்வாஸ்ய பரதம்தீநம்'' என்கிறபடியே, அவர்களையும் ஆச்வஸிப்பித்து இழவுதீர்த்து எழுந்தருளவேணும்'' என்கையாலே, மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகம்பண்ணி, ''ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா'' என்கிறபடியே நாட்டையாண்டு. [தன்சோதிபுக்கு] - இங்குப்போலே எதிரம்பு கோப்பாரின்றிக்கே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே புக்கு. ''தன்னுடைச்சோதி'' என்னக்கடவதிறே. [அமரரரியேற்றினையே] - கோவதூஸங்கத்திலே ருஷபம் செருக்கிநிற்குமாபோலே நித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள்நடுவே மேனாணித்திருக்கிறவனை. அவ்விருப்பிலே அவனைக் காண்கையிறே ப்ராப்யம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ராவணாதிகளை நிரஸித்த தசரதாத்மஜனை, நெஞ்சே! காணவல்லோமே? என்கிறார்.

[காண்டுங்கொலோ நெஞ்சமே] - இழவாலே கட்டிக்கொண்டு கதறுகைக்குக் கூட்டான நீ, இப்பேற்றாலே நிர்வ்ருதராய் அநுபவிக்கும் அநுபவத்துக்கும் நீ கூட்டாய் நாம் அவனைக்காண வல்லோமேயோ? [கடியவினையே முயலும்] - தாயையும் தமப்பனையும் இரண்டிடத்திலே யாக்குவாரைப் போலேயிறே, பெருமானையும் பிராட்டியையும் இரண்டிடத்திலே யாக்கிற்று. இதில் தாழ்ந்திருப்பது ஒரு செயலில்லையாயிற்று, இவன் செய்யுமவற்றில். ஸர்வேச்வரனுக்கு 'க்ரமத்தாலே ப்பலம் கொடுக்கிறோம்' என்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடியாயிற்றுக் கொடிய செயல்கள் செய்யும்படி. "இஹைவ ப்பலமச்நுதே" என்னும்படியே. அவதாரணத்தால் ஸதாசாரஸம்பந்தமில்லாதவன். [ஆண்டிறலித்யாதி] - ஆண்பிள்ளைத் தனத்தில் வந்தால்,

திறலையுடைய ஸிம்ஹம்போன்ற மிடுக்கையுடைய அரக்கன். மீளி - ஸிம்ஹம். அன்றியே, திறலையுடையனாய்- பராபிபவநஸாமர்த்த்யத்தை யுடையனாய், ம்ருத்யுகல்பமான மிடுக்கை யுடையனான ராவணனுடைய குலத்தைத் தடிந்து. தடிகை - கடிகை. *கரிஷ்யே மைதிலீ ஹேதோ ரபிசாசமராக்ஷஸம்* என்கிறபடியே குலமாக நிரஸித்து. [அவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி] *யதி வா ராவண: ஸ்வயம்* என்று, 'சரணமென்றபாசுரம் அமைந்தாயிருந்தது. அவனோடு ஸம்பந்த முடையானொருவன் வந்தானாகை யன்றிக்கே, அவன்தானே வரப்பெறுவதுகாண்' என்று செவிசெப்பாய்த்திருந்தாரிறே. அங்குநின்றும் வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டாராக அமையாதோ? இந்நிர்ப்பந்தமென்? என்னில்; அவனோடு ஸம்பந்த முடையானொருவனைக் கைக்கொண்டால் அவன்தானும் நாலுபேருமாய்ப் போம்: அவன்தானே வரப்பெற்றதாகில் துறப்புக்கூடாக நோக்கிற்றாகலாமிறே. இனித்தான் ப்ராதிகூல்யத்தில் முதிர நின்றானும் அவனேயாகையாலே, ரக்ஷாபேக்ஷையுள்ளதும் அவனுக்கேயிறே. இப்படி அவனை விஷயீகரிக்கக் கோலிப்பெறாத இழவுதீர்ந்தது இவனைக்கைக்கொண்டபின்பாயிற்று. *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* என்று அவன்வர, இவரும் "அவன் தம்பியே" என்றாயிற்று அவனைக் கைக்கொண்டது. [விரிநீரிலங்கையருளி] - கடல்சூழ்ந்தலங்கையைக் கொடுத்தருளி. [மீண்டும் - ஆண்டு] - ராவணவதாநந்தரத்திலே, ப்ரஹ்மாதிதேவர்கள் "தேவரை அம்புக்கிலக்காக்கி நாங்கள் எங்கள்கார்யம் தலைக்கட்டிக் கொண்டோம்: இனி, தன்னுடைச் சோதியேற வெழுந்தருளவமையும்" என்ன, அவ்வளவிலே ருத்ரன், "தேவர் அங்ஙன் செய்தருளவொண்ணாது. திருவபிஷேகத்துக்கு விக்நம் பிறக்கையாலே திருத்தாய்மாரும் இழவுபட்டிருந்தார்கள்; நாடு மடைய நொந்திருந்தது; ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆர்த்தனாயிருந்தான்; ஆனபின்பு, *ஆச்வாஸ்ய பரதம் தீநம்* என்கிறபடியே ஸ்ரீபரதாழ்வான் தொடக்கமானாரிழவுகளெல்லாம் தீரும்படி மீண்டெழுந்தருளி, திருமுடிசூடி, நாட்டை வாழ்விக்கவேணும்" என்ன, அது திருவுள்ளத்துக்குப் பொருந்துஞ் செயலாகையாலே பதினோராயிரமாண்டு ஒருபடிப்பட இருந்து நாட்டை வாழ்வித்தருளி. [தன்சோதிபுக்க] அம்புக்கிலக்காக்குவாரிருந்த விடத்தைவிட்டுத் தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமாயிருக்கிற பரமபதத்திலே போய்ப்புக்க. [அமரரரியேற்றினையே] - அம்பிட்டெய்வாரின்றிக்கே ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவமாய் கைங்கர்யைகநிஷ்ட்டரான நித்யஸூரிகள்நடுவே யவனிருக்குமிருப்பைக் காணவல்லோமே. கோவதூஸங்கத்தின் நடுவே ஒரு வ்ருஷபம் செருக்கித்திரியுமா போலே, நித்யஸூரிகள் கொண்டாட, அவர்கள்நடுவே அத்தாலே செருக்கி மேனாணித்திருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகள்திரளிலே அவ்வோலக்கத்தின் நடுவேயிருக்குமிருப்பைக் காண்கையிறே ப்ராப்யமாகிறது.

ஏற்றரும்வைகுந்தத்தை அருளும்நமக்கு* ஆயர்குலத்து
ஈற்றிளம்பிள்ளையொன்றாய்ப்புக்கு மாயங்களேயெற்றி*
கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று ஐவர்க்காய்க்கொடுஞ்சேனைதடிந்து
ஆற்றல்மிக்கான் பெரியபரஞ்சோதி புக்கவரியே* **(10)**

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளையானவன், தன்னுடைய மௌக்த்யத்தாலே நம்முடைய குறைகுணநிரூபணம்பண்ணாதே, துஷ்ப்ராபமான ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்தை நமக்குத்தருமென்று, அரிக்கிறார். [ஈற்றிளம்பிள்ளை] ஈன்று அணியபிள்ளை. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - உறவாய்ப்புக்கென்னுதல், "வில்விழவுக்கு" என்று பேரையிட்டுக்கொண்டு புக்கென்னுதல். [மாயங்களே என்றுதொடங்கி] - குவலயாபீட மல்லமர்த்தநாதிகளான ஆச்சர்யப்ரவ்ருத்திகளையேபண்ணி ம்ருத்யுஸத்ருசனான கம்ஸனைக் கொன்று தர்மபுத்ராதிகளுக்காக அந்த மஹாஸேனையையெல்லாம் நிச்சேஷமாக்கி ஆச்ரிதர்க்கு எல்லா உபகாரமும் செய்தாலும் "ஒன்றுஞ் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று அஸந்துஷ்டனாய்க்கொண்டு திருநாட்டிலே போய்ப்புக்கு அரியாயுள்ளவன். ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்திலே புக்கருளினபின்பும், துர்யோதநாதிகள்பக்கலுள்ள கோபவாஸனையாலே ஆசிலே கையைவைக்குமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'பாபிஷ்ட்டரை நிரஸித்து தர்மாத்மாவான அவன்தம்பியை இங்கே வாழ்வித்தவிதுபோரும் நமக்கு' என்ன; திருவுள்ளம், 'இரண்டு அம்சமும் போக்கும் க்ருஷ்ணனுண்டே' என்ன; 'அவன் தெளிவுற்ற கண்ணன், நங்குற்றமறியும்' என்ன; 'நங்குறையறியான், ஈற்றிளம்பிள்ளை' என்கிறார். முதலிரண்டுபாட்டாலே - ப்ராப்யமவனேயென்றார்; அநந்தரம் ஐந்துபாட்டாலே - உபாயமும் அவனேயென்றார்; அநந்தரமிரண்டுபாட்டாலே - ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; இதில் - குறைகுணநிரூபணம்பண்ணமாட்டாத மௌக்த்யத்தாலே பரமபதத்தைத்தந்தருளுமென்று அறுதியிடுகிறார். [ஏற்றரும் இத்யாதி] - ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணாத பரமபதத்தை. "நன்றுலே பெற்றேன்" என்று துணிந்திருக்கிற நமக்கு அருளும் [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - அத்தலையில் ப்ரபாவத்தையே பார்க்கவமையுமோ? நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? என்ன; நம்படி பார்க்கவறியாத முக்தன். ஈறென்று - எல்லையாய், பிள்ளைத்தனத்தில் எல்லையானவன் என்னுதல். ஈன்றண்ணியபிள்ளையென்னுதல்; "முக்த ஸாயுஜ்யதோ ऽபூ:": [ஒன்றாய்ப்புக்கு] உறவாய்ப்புக்கு என்னுதல், "வில்விழவுக்கு" என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டுபுக்கு என்னுதல். மாதுலனுய்க் கல்யாணத்துக்கு அழைத்தானுயிறே சென்றது. [மாயங்களே இயற்றி] - ரஜகனைக்கொன்று ஆயுதசாலையிலேபுக்கு வில்லைமுறித்து, குவலயாபீடத்தைக்கொன்று, மல்லரை அழியச்செய்து, ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களையே பண்ணி. [கூற்றியல்கஞ்சனைக் கொன்று] - இச்செயல்களைக்கண்டு கிளர்ந்த ம்ருத்யுஸத்ருசனுன கம்ஸனைக்கொன்று. "அவஜ்ஞயா ஹதம் த்ருஷ்ட்வா க்ருஷ்ணேந மதுரேச்வரம்". திருவடிகளாலே அநாயாஸேந கொன்று. [ஐவர்க்காய்] - பால்யத்தில் கம்ஸன் வரவிட்டவர்களோடும் கம்ஸனோடும் பணிபோந்தது. பக்வனானபின்பு, "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா:" என்கிற பாண்டவர்களுக்குக் கையாளாய்த் திரிந்தவித்தனை. [கொடுஞ்சேனை தடிந்து] - பாண்டவர்கள்மேலேசீறி "ஸாரதி, ஸாரதி" என்று வந்த ஸேனையைத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப்பொகட்டு. [ஆற்றல்மிக்கான்] - துர்யோதநாதிகளை அழியச்செய்து தர்மபுத்ரனையும் முடிசூட்டி த்ரௌபதிகுழல்முடித்தபின்பும், "நாதிஸ்வஸ்த்தமநா: என்றும், "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே" என்றும், "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்று அஸ்வஸ்துஷ்டனாய் எழுந்தருளினான். ஆற்றல் - அநுத்ததி. "அநுத்ததமநா வித்வாந்". நிரதிசயதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே போன பின்பும், கம்ஸனென்பது துர்யோதநனென்பது, கர்ணனென்பது ஆசிலே கையை வைப்பதாய், கம்ஸாதிகள்பக்கல் சினம் அநுவர்த்திக்கும்படியாயிற் றிருப்பது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ராப்யன் அவனே யென்னுமிடத்தைச் சொல்லி, தன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநம் தானேயென்னுமிடத்தையுஞ்சொல்லி, விரோதிநிரஸநம் பண்ணுவானும் அவனே யென்னுமிடத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி நமக்குப்பேற்றுக்குக் கண்ணழிவின்றிக்கேயிருந்தபின்பு அவன் தன்னை நமக்குத்தரும் என்று அறுதியிடுகிறார்.

[ஏற்றரும் வைகுந்தத்தைதயருளும் நமக்கு] - ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தாலே ப்ராபிக்கவொண்ணுதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்தை அவன் தானே தரப் பெறவிருக்கிற நமக்குத்தரும். எல்லாவழியாலும் அவன் ஸ்வபாவத்தை யறிந்து 'அத்தைத்தரும்' என்றிருந்தீரேயாகிலும், பெறவிருக்கிறநம்படியைப் பாராரேவென்னில்? - [ஆயர்குலத்தீற்றிளம்பிள்ளை] - நம்படிபார்க்கவறியாத முக்தன். *முக்த ஸாயுஜ்யதோ ऽபூ:* என்னக் கடவதிறே. இவ்விடம் இரண்டுவகையாலே சப்தம்வசிக்கக்கடவது. ஈறென்றுகொண்டு முடிவாய், சருனவிளம்பிள்ளை யென்றாய் - அதிமுக்த்தனென்றபடி. அன்றிக்கே, ஈன்றிளம் பிள்ளையென்றாய்- கற்றிளம்பிள்ளையென்றபடி. இரண்டாலும் - அதிமுக்த்தனென்றபடி. [ஒன்றாய்ப்புக்கு] - கம்ஸனும் பொய்யே மாதுலனாய் "வில்விழவுக்கு" என்று அழைத்துவிட, இவனும் பொய்யே மருமகனாய் அதுக்கெல்லாம் தானே கடவனாக அபிமானித்துப்போய்ப் புக்கானாயிற்று. அன்றிக்கே, 'வில்விழவு' என்றுகொண்டு ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டுப்போய்ப் புக்கென்னுதல். [மாயங்களேயியற்றி] - ஆயுதசாலையிலே புக்கு ஆயுதங்களை முறிப்பது, ஈரங்கொல்லியைக்கொன்று பரிவட்டம் சாத்துவது, குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறிப்பது, மல்லரைக்கொல்லுவதான ஆச்சர்யங்களையே செய்து. இயற்றுதல் - ப்ரவர்த்தித்தல். இவன் இப்படி செய்யப்புக்கவாறே அவற்றைக்கேட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமை ம்ருத்யுபோலே கிளர்ந்தானாயிற்றுக் கம்ஸன். [கூற்றியல்கஞ்சனைக்கொன்று] -

மஞ்சத்திலே இருந்த கம்ஸனை மூசும் இழுப்பட விழவிட்டுக் கொன்றுபோகட்டானாயிற்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவம். *விகளத்கிரீடமவநிதலே பாதயாமாஸ* என்றதுக்குப் பொருள் - 'ராஜத்ரோஹிகளைக் கொல்லும்போது ராஜசிஹ்நங்களை வாங்கிக்கொல்லுமாரைப்போலேகாண்' என்று அம்மாள். தான்கொடுத்த தாமாகையாலே மற்றொருவர்க்குத் தோற்றத்துக்குடலாகவேணுமிறே. (அதாவது - ஈச்வரன்கொடுத்த சிஹ்நங்களிருக்கில் அவன் தன்னாலும் கொல்லப்போகாதென்கை.) ஆக, தன்னைத்தானறிவதற்கு முன்பு, கம்ஸன் வரவிட்டவர்களையும் அவன்தன்னையும் தப்புகைக்குப் பணிபோந்தது. பருவம்நிரம்பித் தன்னைத்தான் அறிந்தபின்பு பாண்டவர்கள்கார்யஞ்செய்து திரிந்தவித்தனை. [ஐவர்க்காய்க் கொடுஞ்சேனை தடிந்து] - பாண்டவர்களைச் சீறினவர்களுடைய 'ஸாரதி, ஸாரதி' என்று வாய் பாறிக்கொண்டுவர, அவர்களையடையத் தேர்க்காலாலே யுழக்கிப் பொகட்டானாயிற்று. [ஆற்றல்மிக்கான்] - ப்ரதிபக்ஷத்தையும் வேரோடே வாங்கிப்போகட்டு, தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும்வைத்து, இவன்குலைந்தகுழலையும் முடிப்பித்தவிடத்திலும், *நாதிஸ்வஸ்த்தமநா:* என்கிறே யெழுந்தருளிற்றும். ஆற்றலென்று - பொறையாய், பொறைமிக்கவனென்னுதல். அன்றிக்கே, வலியாய், வலிமிக்கவனென்னுதல், இவற்றையடைய அழியச்செய்கைக்கடியான வலியைச்சொன்னபடி. [பெரியபரஞ்சோதிபுக்க அரியே] கம்ஸனும் துர்யோதநனுமில்லாதவிடத்தில் பரமபதத்திலேபோய்ப் புக்கபின்பும், 'நித்யஸூரிகள்நடுவே யிருந்தோமிறே' என்று பாராதே, கம்ஸன், துர்யோதநன், கர்ணன் என்று ஆசிலே வைத்தகையுந் தானுமாய் விரோதிகள்மேலே சீறின சீற்றத்தின் வாஸனை அங்கேயும் அநுவர்த்தித்தபடி.

புக்கவரியுருவாய் அவுணனுடல்கீண்டுகந்த*
சக்கரச்செல்வன் தன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
மிக்கவோராயிரத்து ளிவைபத்தும்வல்லாரவரை*
தொக்குப்பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்வரேழையரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, மதிமுகமடந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டு பாடி ச்லாகிப்பரென்கிறார். [புக்கவரி என்றுதொடங்கி] - ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் ஸிம்ஹவடிவாய்ப் புக்கு ஹிரண்யனுடைய உடலைக்கிழி ப்ரதிகூல நிரஸநத்தாலே உகப்பதுஞ் செய்து கையுந் திருவாழியுமான அழகை உடையவனை. புக்கவரியுருவென்றது-புறத்தினின்றும் வந்து கீண்டானென்று தோற்றுமே, அவனுடம்பிலே புக்கிருந்து புறப்பட்டாப்போலே கீண்ட சடக்கைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [மிக்கவோராயிரம்] - பகவத் குணங்களிலே சேர்ந்த ஆயிரம். தொக்கு - திரண்டு.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை, **மதிமுகமடந்தையர் மங்களாசாஸநம்பண்ணி** ச்லாகிப்பரென்கிறார். நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்குபய**ஹேதுவென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று** கருத்து. [புக்கவரியுருவாய்] - அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு. **அவ்வரியுருவென்னுமித்தனை** அப்போதிருந்தபடி. நரஸிம்ஹவேஷத்தைக்கொண்டு விரோதிகள்நடுவே **சென்று புக்கென்னுதல்,** ஹிரண்யனை நிரஸித்த சடக்காலே உள்ளேயிருந்து கிழித்துக்கொ**ண்டு புறப்பட்டாப்போலே** என்னுதல். [அவுணனுடல் கீண்டுகந்த] - ஹிரண்யனுடலைக்கிழித்து, ''சிறு**க்கன்விரோதி போகப்பெற்றதே!**'' என்று உகந்த [சக்கரச்செல்வன்தன்னை] - ஹிரண்யனுடல் திருவுகிருக்கு **இரையாய், திருவாழி** அழகுக்கு உடலானபடி. [மிக்கவோராயிரம்] - பகவத்விஷயத்திலுள்ளவ**ளவெல்லாம் சொன்ன** இப்பத்தைக் கற்றவர்களை. [தொக்கு] - திரண்டு. [பல்லாண்டிசைத்து] - **மங்களாசாஸநம்பண்ணி**. ஈச்வரன்பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்யையும் பண்ணுவர்கள் **மதிமுகமடந்தையர்**. நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திற்பட்ட க்லேசமெல்லாம் போம்படி ஆதரிப்பர்கள்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழிகற்றாரை, மதிமுகமடந்தையர் விரும்பித் திருப்பல்லாண்டுபாடி ச்லாகிப்பர்களென்கிறார். (நம்முடைய ப்ரக்ருதி நமக்கு பயஹேதுவென்று அபேக்ஷித்தால் நிரஸிக்குமென்று கருத்து.)

[புக்கவரியுருவாய். அவ்வரியுருவாய்ப் புக்கு] அவ்வரியுருவென்று மித்தனையாயிற்றுச் சொல்லலாவது. நரஸிம்ஹமான வேஷத்தைக்கொண்டு விரோதிஸந்நிதியிலேயிட்டு. அன்றிக்கே, ஹிரண்யனுடலைப் பிளந்துகொடு புறப்பட்டபோதைக்கடுமை. புறம்பிட்டு ஒருவன்வந்து செய்தானாகையன்றிக்கே, உள்ளுநின்றும் ஒருஸிம்ஹம் பிளந்துகொடு புறப்பட்டாற்போலே யாயிற்று; அத்தைச்சொல்லுதல். (தாதாத்விகமாக ப்ரவேசித்த நரஸிம்ஹ ரூபத்தை யுடையவனென்கை.) [அவுணனித்யாதி] - ஹிரண்யன் உடலைப் பிளந்துபோகட்டு, 'சிறுக்கன்விரோதி போகப்பெற்றோம்' என்று உகந்தானாயிற்று. [சக்கரச்செல்வன் தன்னை] - ஹிரண்யனுடைய உடலுங்கூடத் திருவுகிருக்கு அரைவயிறாய்ப் போகையாலே, பின்னை யழகுக்குப் பத்திரங் கட்டின வித்தனையாயிற்று. (அழகுக்கும் ஐச்வர்யத்துக்கும் உறுப்பான திருவாழியை யுடையவனை.) [குருகூர் இத்யாதி] - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, மிக்கவோராயிரத்து - பகவத்விஷயத்தை யுள்ளவளவும் சொன்னவாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் கற்றவர்களை. [தொக்கித்யாதி] - விண்ணகத்தில் இழிவாரைப்போலே தனியிழியவொண்ணாமை திரண்டுகொண்டு, 'பொலிகபொலிக' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி, ஸர்வேச்வரன் பக்கல் பண்ணக்கடவ அஸாதாரண பரிசர்யைகளை யுடைய இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்கள் பக்கலிலே பண்ணாநிற்பர்கள் மதிமுகமடந்தையர். நெடுநாள் ஸம்ஸாரத்திலே பட்ட இழவெல்லாந்தீரும்படி அவர்களாலே கொண்டாடப் பெறுவர்கள். (தொக்கு - திரண்டு. கவரி-சாமரம். ஏழையர் - பாகவத நிந்தைக் காரசபலைகளான மதிமுகமடந்தையர்.)

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஏழாந்திருவாய்மொழி—ஏழையர் : ப்ரவேசம்

ஈ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், முன்பில் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, "மல்குநீலச் சுடர்தழைப்ப" என்றுதொடங்கியுண்டான அவனுடைய அழகை அநுஸந்திக்கையாலே, அவ்வழகுகள் முன்பேநின்றாப்போலே, ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோற்றாநின்றுகொண்டு பாஹ்யஸம்ச்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கே நலிய, ஆழ்வார் தாம் நலிவுபடுகிற படியை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். எம்பெருமானோடே விச்லேஷித்து, அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை நினைத்து தரிக்கமாட்டாதே நோவுபடுகிறாள் ஒருபிராட்டி, சேதநர் சேதநரை அகப்படுத்துவது கண்வழியே யாகையாலே பிராட்டியும் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை மிகவும் பாவிக்கையாலே, அவ்வழியே ஹ்ருதயம் அகப்பட்டு பாஹ்யவிஷயம் அநுஸந்திக்கைக்கு சக்ஷுராதிகரணங்களுக்குத் தான் துணைப்படமாட்டாதே அவ்வழகையே நிரந்தரமாக அநுஸந்திக்கையாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலே அவ்வழகு ப்ரதிபாஸிக்க, துணுக்கென்று எழுந்திருந்து கிட்டச்செல்ல, அவ்வழகு தான் நினைத்தபடி பரிமாற வொட்டாமையாலே நடுக்கடலிலே அகப்பட்டாப்போலே அலமருகிற இப்பிராட்டியை, தோழிமாரும், தாய்மாரும் 'நீ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?' என்று கேட்க, அவர்களைக்குறித்து, எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் தொடக்கமான திவ்யாவயவங்களில் அழகுகளைக் கையாலேகாட்டி, 'இவை தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலிய நான் இவற்றிலே அகப்பட்டேன்; இனி என்னையலைத்து உங்களுக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை; என்பக்கல் நசையறுங்கோள்' என்கிறாள்.

இ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே—"மல்குநீலச்சுடர் தழைப்ப" என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வழகு நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து, பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய்த் தோற்றி, பாஹ்யஸம்ச்லேஷத்துக்கு எட்டாமையாலே நோவுபடுகிற தம்

தசையை அந்யாபதேசத்தாலே பேசுகிறார். கலந்துபிரிந்தாள் ஒருபிராட்டி,—சேதநரோடு சேதநர்க்கு முதலுறவுபிறப்பது த்ருஷ்டிபந்தத்தாலே:—அதடியாகவிறே அல்லாத பரிமாற்றங்கள்; ஆகையாலே, அந்தத் திருக்கண்களிலே உள்ள அழகை அநுஸந்தித்து, நிரந்தராநுஸந்தாநத்தாலே உருவுவெளிப்பாடாய், நினைத்த பரிமாற்றத்துக்கு எட்டாமையாலே அலமாக்கிறஇவளைத் தோழிமார் தொடக்கமான பந்துக்கள் திரண்டு, "நீ இப்படிப் படுகைக்கு ஹேதுவென்?" என்ன, தோழிமாரொழிந்தார்க்கு மறைக்கும் தசையல்லாத ஆற்றாமைமேலிடுகையாலே, அவர்களைக்குறித்து "அவனுடைய திருக்கண்கள் முதலான அழகுகள் திரளவும் தனித்தனியுமாக நலிய அவற்றாலே நோவுபடாநின்றேன்" என்ன, "இப்படி படுகையும் உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கும் அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது" என்ன, "உங்கள் ஹிதவசநத்தளவன்று, அவ்வழகுகள் என்னை மேல்விழுந்து நலியா நின்றன; இனி உற்றத்தைப் பற்றுமித்தனை; இனி என்னை யலைத்து உங்களுக்கொரு ப்ரயோஜநமில்லை'என்று அவர்களுக்கு அவள்சொல்லுகிற பாசுரத்தாலே தம்முடைய தசையை அருளிச்செய்கிறார். அல்லாத விச்லேஷங்களிற்காட்டில் உருவுவெளிப்பாட்டுக்கு வாசியென்? என்னில்; கீழ்நின்ற நிலைகுலைந்து மேல்பிறக்கும் அபேக்ஷை - அல்லாத விச்லேஷங்களாகிறன; உருவுவெளிப்பாடாகிறது—கீழில் வைசத்யம் குலையாமே மேல்அபேக்ஷை வர்த்திக்கை. இந்த உருவுவெளிப்பாடு எங்ஙனேயோவிலும் சுருக்கடிக்க வுண்டு. அங்கு ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும்; இங்கு அப்ரீதியே யுறைத்திருக்கும்; திருக்கண்கள் "இணைக்கூற்றம்" என்னும்படியிறே இதில் ஆற்றாமை.

௯௫.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - "மல்குநீலச்சுடர்தழைப்பச் செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்து ஒருமாணிக்கம்சேர்வதுபோல் அந்தரமேற் செம்பட்டோடடியுந்திகை மார்பு கண் வாய் செஞ்சுடர்ச்சோதிவிட வுறை என்திருமார்பனையே" என்று அவன்வடிவழகை அநுஸந்தித்தார்; அவ்வடிவழகுதானே நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்து அத்தையே பாவித்து, அந்த பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாய், பின்னை ப்ரத்யக்ஷம்' என்றே புத்திபண்ணி யணைக்கக் கணிசித்துக் கையைநீட்டி, அப்போதே பெறாமையாலே தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை எம்பெருமானோடே கலந்துபிரிந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து தளர்ந்து உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறா ளொருபிராட்டி,—சேதநர் சேதநரோடு கலக்கும்போது த்ருஷ்டிபந்தம்முன்னாகப் பின்னையிறே அல்லாத பரிமாற்றங்களை யாசைப்படுவது; ஆகையாலே,—திருக்கண்களிலழகை யநுஸந்தித்து, அவ்வழியாலே திருமுகத்திலழகையநுஸந்தித்து அநந்தரம் அவ்வருகே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு அப்போதே அது கைவாராமையாலே நோவுபட; இவள்தசையை அநுஸந்தித்த தோழிமாரும் தாய்மாரும் 'உனக்கு ஓடுகிறதென்?' என்று கேட்க,—சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும்படியாயன்றே ஆற்றாமை ப்ரஸித்தமான படி. ஆகையாலே, அவர்களைக் குறித்து 'அவனுடைய திருமுகத்திலழகானது தனித்தனியும் திரளவும் வந்து என்னை நலியாநின்றது' என்ன, 'நீ இங்ஙனே சொல்லுமது உன்னுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்குப் போராது; அவனுடைய தலைமைக்கும் போராது; நீதான் எங்களை நோக்கக்கடவதாயிருப்பதொரு ஸ்வபாவமுண்டே, அதுக்கும் போராது. ஆனபின்பு, இத்தைத் தவிர்' என்று ஹிதஞ் சொல்லுவாரும் பொடிவாருமாக; 'நீங்கள் பொடிகிறவிது கேட்டு மீளுமளவல்ல அது என்னை நலிகிறபடி. இனித்தான் ஏதேனுமாக உறைத்ததிலே ஊன்றிற்று மத்தனையிறே. ஆனபின்பு, நீங்கள் என்னை விட்டுப் பிடிக்கவமையும்' என்று அவர்களுக்குத் தன்பக்கல் நசையறவேண்டும்படி தனக்குப் பிறந்த ஆற்றாமையை அறிவிக்கிறாளாயிருக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை யாசைப்படுகையும், அதுதான் மாநஸாநுபவமாயிருக்கையும், அநுபூதகுணங்களொழிய குணாந்தரங்களிலே அபேக்ஷைபண்ணுகையும், அதுதன்னில் க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையும், அதுதான் கீழ்நின்றநிலையை மறக்கும்படி பண்ணுகையுமாகிற இவையிறே—இவர்க்குத் திருவாய்மொழியெங்கும் ஓடுகிற ஸ்வபாவந்தான். அவற்றிற்காட்டில், உருவுவெளிப்பாடாகச் சொல்லுகிற இதில் ஏறின அம்சமென்? என்னில், கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யமுங் கிடக்கச் செய்தே மேலே அபேக்ஷைபிறக்குமதாயிற்று - உருவுவெளிப்பாடாகிறது. அல்லாதவிடத்தில் கீழ்ப்பிறந்த வைசத்யத்தையழித்திறே மேலில் அபேக்ஷை பிறப்பது. எங்ஙனேயோவிலும் ப்ராயேண இதுவேயன்றோ ஓடுகிறது. அதில் இதுக்கு வாசியென்? என்னில்; அதில் - ப்ரீத்யப்ரீதி ஸமமாயிருக்கும், இங்கு—அப்ரீதி மிக்கிருக்கும். திருக்கண்களிலழகை "இணைக்கூற்றம்" என்னும்படியாயிற்று இங்கு பாதகத்வத்தில் உறைப்பிருக்கும்படி.

ஏழையராவியுண்ணும் இணைக்கூற்றங்கொலோவறியேன்*
ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோவறியேன்*
சூழவுந்தாமரைநாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங்கண்டீர்*
தோழியர்காளன்னைமீர்! என்செய்கேன்?துயராட்டியேனே. (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுவந்து தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [ஏழையென்று தொடங்கி] - சபலைகளான பெண்களை முடிப்போமென்று க்ருதஸங்கேதராய் வந்தார் இரண்டு ம்ருத்யுக்களோ; அறியேன். [ஆழியென்று தொடங்கி] - கடல்போலே அழகிய திருநிறத்தை யுடைய க்ருஷ்ணனுடைய அழகாலே ம்ருத்யுக்களிலுங்கொடிதான திருக்கண்கள் கொலோ? அறியேன்* திருவாழியையுடையனாய் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கண்கள்கொலோ? என்றுமாம். [நாண் மலர்போல்] - ஸம்ச்லேஷதசையிற் செவ்வி.

இ.—முதற்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகுநலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [ஏழையராவி யுண்ணும்] - "ஆசைப்பட்ட விஷயம் கிடையாது" என்றாலும் மீளமாட்டாத சபலைகளுடைய ப்ராணனை முடிக்கும். ராமசரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதிருக்க ப்ராணனைத் துணிக் கும். புருஷர்க்கும், பருவம்நிரம்பி ஹிதஞ்சொல்லும் ஸ்த்ரீகளுக்கும் பாதையில்லை. [இணைக்கூற்றங் கொலோ] - "ஒரும்ருத்யுவாலே முடிக்கவொண்ணாது" என்று, இரண்டு ம்ருத்யு க்ருதஸங்கேதிகளாய் வந்தாற்போலேயாயிற்றிருக்கிறது. [அறியேன்] - "சபலைகளையே நலியவேணும்" என்னும் நிர்ப்பந்த மில்லையே; "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி" யுமிறே. [ஆழிஇத்யாதி] - அன்றியே, பெண்பிறந்தாரை நலியுமவைதானேயோ? உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போலே யிருந்துள்ள திருக்கண்கள் என்னுதல்: கடல்போலே ச்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல்; கையிலே திருவாழியையுடையவனுடைய திருக்கண்கள் என்னுதல். [அறியேன்] - "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக் கின்ற தண்தாமரைக்கண்" என்றிறே. இவள்ப்ரதிபத்தி யிருப்பது. முதல்உறவு பண்ணினவைதானேயிறே இப்போது பாதகமாயிருக்கிறது. ஒன்றை நிர்ணயிக்கமாட்டாமையாலே, அறியேன் என்கிறாள். ஆனால், தப்பப்பார்த்தாலோ வென்னில்?—[சூழவும் தாமரைநாண்மலர்போல்] - பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அதுவேயாய், இருக்கப் பார்த்தவிடத்தே வந்துநிற்கும். நாண்மலரென்று ஸம்ச்லேஷ தசையிற் செவ்வியைச் சொல்லுகிறாள். "நைவ தம்சாங் நமசகாங்" என்று பிரிந்தபின்பு அத்தலையிலுள்ளதறி யானே. [வந்து தோன்றும்] - உருவுவெளிப்பட்டாலே வந்ததென்று இருக்கிறாளல்லள்; அத்தலையாலே வந்தது என்றிருக்கிறாள். [கண்டீர்] - ப்ரத்யக்ஷிக்கிற இவ்வர்த்தத்துக்கு உபதேசம் வேணுமோ? உங்களுக்குத் தோற்றுகிறதில்லையோ? [தோழியர்காள் அன்னைமீர்] - "தோழிமார்க்குச் சொல்லக்கடவது. தாய்மார்க்கு மறைக்கக்கடவது" என்கிற விவேகம் நடையாடாத தசாவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. [என்செய்கேன்] - இருக்கப் பார்ப்பேனோ, அநுபவிக்கப் பார்ப்பேனோ? [துயராட்டியேன்] - "ஆநந்த ப்ரஹ்மணோ வித்வாங் நபிபேதி குதச்சந" என்றிருக்குமது தவிர்ந்து, "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்" என்கிற துவே தலைநின்றது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. இம்முகத்துக்கு நேத்ரபூதர் நாமன்றோ என்று முற்பட, திருக் கண்களிலழகு வந்து தம்மை நலிகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[ஏழையராவி இத்யாதி]-ஒரோவிஷயங்களிலே சாபலத்தைப்பண்ணி, அவை பெறாவிடில் தரிக்கமாட்டாத அபலைகளுடைய ப்ராணன்களை முடிக்கிற ம்ருத்யுக்கள் இரண்டோ? பிரிந்து ஆற்றாமையை விளைத்தவனுக்குமன்றிக்கே, "இது ஆகாது" என்று ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப் பார்க்கும் பருவங்கழிந்த தாய்மார்க்கு மன்றிக்கே, அபலைகளையே முடிப்பன இரண்டு கூற்றமோ? தன் கண்ணழகு தான் அறிகிலனே! தன்னையும் நலிந்ததாகில் வாரானோ? கண்ணா டிப்புறத்திலுங் கண்டறியானோ? [ஆவியுண்ணும்] ராமசரம்போலே, ஒப்பனை குறியழியாதே யிருக்க உயிரை முடியாநின்றது. [இணைக்கூற்றங்கொலோ] - ம்ருத்யுக்களிருவர் தங்களிலே க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாற்போலேகாணும் திருக்கண்களிலழகு பாதகமாகிறபடி. [அறியேன்]

- அறியேனென்பானென் ? என்னில், - ம்ருத்யுக்களிருவர் க்ருதஸங்கேதராய் வந்தாலும் அபலை களையே நலியவேண்டும் நிர்ப்பந்தமில்லையே. (*பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்* இதி.) அத்தாலே சொல்லுகிறது. [ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோவறியேன்] அன்றிக்கே, பெண்பிறந்தாரையே நலியக்கடவானவை தாமேயோ? அல்பம் அண்ணியாரே பாதகராமென்று தப்பவிரகில்லை, இப்படி முதலுறவுபண்ணிப் பொருந்தவிட்ட இத்திருக் கண்கள்தானேயோ? உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய கடல்போன்ற கண்களென்னுதல், கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய திருக்கண்க ளென்னுதல், [அறியேன்] - இதுக்குமுன்பு பிரிந்தறியாமையாலே திருக்கண்கள் பாதகமா மென்று வ்யுத்பத்தியில்லை. "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்" என்றிறே கேட்டிருப்பது; இக்கடாக்ஷமே தாரகமாகவிறே லோகமடைய ஜீவிப்பது, நாம் கேட்டிருந்தபடியன்றிக்கே இராநின்றது, இப்போது காண்கிறபடி. ஆனால், தப்பினாலோ? என்னில் - [சூழவும் இத்யாதி] மூலபலத்தினன்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் பெருமானே யானுப்போலே யாயிற்று; ராமசரத்துக்கு ராக்ஷஸர்க்குத் தப்பலாமன்றாயிற்று, இக்கண்ணழ கின்கீழ் அபலைகளாயிருப்பார்க்குத் தப்பலாவது. "புண்டரீக நெடுந்தடங்கள்போலப் பொலிந் தெமக் கெல்லாவிடத்தவும்" என்னக்கடவதிறே. ஸர்ப்பபயம்போலே இருக்கை. இருக்க நினைத்த இடமெங்கும் தானேயாயிராநின்றது. இப்போது "தாமரை நாண்மலர்போல்" என்பானென் ?என்னில்; (ஸம்ச்லேஷதசையிற் செவ்வியைச் சொல்லுகிறாள்.) *மஹதா ஜ்வலதா நித்ய மக்நிநேவாக்நிபர்வத:* *நைவதம்சாந் நமசகாந்* இத்யாதி - பெருமாள் ஊர்ந்ததும் கடித்ததும் துடைக்க அறியார் என்ன; 'அதுக்கடியென்?' என்ன, - *த்வத்கதேநாந்தராத்மநா* பெருமாள் இங்கே குடிபோர, அங்கு இவை யார்தான் அறிவார் என்றானிறே. பிரிவில் இவ்வளவல்லவிறே அத்தலைக்கு ஆற்றாமை. அது அறிகிறிலனே இவள். தன்னோடே வந்துகலந்து வினை நீரடைத்துக்கொண்டு பிரிகிறபோதைச்செவ்வியிறே இவள் அறிவது; அதுவேயிறே இவள் நெஞ்சில் பட்டுக்கிடப்பது. பின்பு அவன்பட்டது அறியாளே. ஆகையாலே சொல்லுகிறாள். [வந்து தோன்றும்]-ப்ரத்யக்ஷத்தில் அத்தலையாலே வரவானுப்போலே உருவுவெளிப்பாட்டிலும் அத்தலையாலே வந்துதோன்றவாயிற்றுத் தான் அறிகிறது. [கண்டீர்] - உங்களுக்கு இது தோற்றுகிறதில்லையோ? [தோழியர்காளன்னைமீர்] - சிலர்க்குச் சொல்லிச் சிலர்க்கு மறைக்கும் படியன்றிறே இவள்தசை, "தோழிமார்க்குச்சொன்ன வித்தைத் தாய்மார்க்குச் சொல்லுவோ மல்லோம்" என்று மறைக்கு மளவல்லவாயிற்று இவளுக்குப்பிறந்த தசாவிசேஷம். [என் செய்கேன்] - இத்தைத் தப்பப்பார்ப்பதோ, அநுபவிக்கப் பார்ப்பதோ, எத்தைச்செய்கேன்? [துயராட்டியேனே] - *ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் நபிபேதி குதச்சந* என்று இருக்கவேண்டி யிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே, *அவச்யமநுபோக்தவ்யம்* என்கிறபடியே பழைய க்லேசமே விளைக் கும்படி ஆயிற்றே.

ஆட்டியுந்தூற்றியும்நின்று அன்னைமீரென்னைநீர்நலிந்தென்?*
மாட்டுயர்கற்பகத்தின் வல்லியோகொழுந்தோஅறியேன்*
ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்திருமூக்கு எனதாவியுள்ளே*
மாட்டியவல்விளக்கின் சுடராய்நிற்கும்வாலியதே. (2)

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமூக்கிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [ஆட்டியென்று தொடங்கி] - அன்னைமாரான நீங்கள் என்னை அலைத்தும் பிறர்க்குக் குற்றங்களைச் சொல்லியும் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு? [மாட்டென்றுதொடங்கி]- கண்ணின்பாடே அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்து ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலும், ச்ரத்தையாலும், 'கற்பகக்கொடியோ? அதின் கொழுந்தோ?' என்று துணியமாட்டுகிறிலேன். [ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான்] - உருவுவெளிப்பாட்டிலே இவர்க்கு வெண்ணெய்நாற்றம் உபலப்தமாகிறபடி. [மாட்டியவென்று தொடங்கி] - ஏற்றிய பெரு விளக்கின் ஒளியையுடைத்தாய்நின்று அவ்வளவுமன்றிக்கே அறவலிதாய் நலியாநின்றது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தோழிமார் இவள்பருவமாகையாலே நோவறிந்து அலைக்கத்தவிர்ந்தார்கள்; அன்னைமார், தங்கள் அலைக்கிறவதுக்கு மேலே திரள்களிலேயும் சொல்லப்புக்கார்கள்; அவனுடைய திருமூக்கிலழகு திருக்கண்களினருகே நின்று என்னை பாதியாநின்றது என்கிறாள்.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] - ஆட்டுகையாவது, தாங்கள் ஹிதம் சொல்லியலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறர்க்கும் குற்றங்களைச் சொல்லுகை. [நின்று] - ஒருகால் அச்சமுறுத்திமீட்க யத்நம்பண்ணினால், அதுபலியாதொழிந்தால் தவிரவிறே யடுப்பது. [அன்னைமீர்] - பித்ராதிகள் சொல்லக்கடவ ஹிதத்தை, ப்ரியமேசெய்து போரக்கடவ நீங்கள் சொல்லுகிறதென்? [என்னை] - ஒருகால்சொன்னால் மீளாத என்னை. [நீர்நலிந்தென்] - ப்ரியத்தைஒழியக் குற்றங்களைச் சொல்லி என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு. நாங்கள் எத்தைச் செய்தால் ப்ரயோஜநமுண்டு? என்ன, [மாட்டுயர் இத்யாதி] - இஸ்ஸம்சயத்தை அறுத்துத் தர வல்லிகோளாகில் ப்ரயோஜநமுண்டு. கண்ணின்பாடே, ''உந்நஸம்'' என்கிறபடியே உயர்ந்த; கடலினருகே, அதுஊற்றாகவளர்வதொரு கொடிபோலே, அதின் நீர்மையாலே வளர்ந்ததொரு கற்பகக்கொடியோ? ஒழுகு நீண்டிருக்கையாலே கொடியென்னவுமாய், ச்ரத்தையாலே கொழுந்தென்னவுமாயிராநின்றது. ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே ''இன்னது'' என்று நிச்சயிக்கலாயிருக்கிறதில்லை. எங்களிற்காட்டில் இவ்விஷயத்திலே அவகாஹித்த நீ சொல்லிக்காணாய் என்ன, [ஈட்டியவெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே வெண்ணெய்நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறதாயிற்று இவளுக்கு. ஆச்ரிதஸ்பர்சமுள்ளதொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது செல்லாததாய், களவிலே இழிந்து பிடியுண்டால் அத்தை இல்லைசெய்கைக்காக முகத்திலே வெண்ணெயைப் பூசுமே; அவ்வெண்ணெய் நாற்றமும் ப்ரத்யக்ஷிக்கிறபடி. நாங்கள் காண்கிறிலோமீ யென்ன; [எனதாவியுள்ளே] - என் ஹ்ருதயத்திலுள்ளே. [மாட்டியவல்விளக்கு இத்யாதி] - சுடர் வெட்டின பெருவிளக்கின் ஒளியையுடைத்தாய், வலிதாய் நலியாநின்றது. ''ஏற்றிய பெருவிளக்கு'' என்று ஒரு தமிழன் சொன்னான். விளக்குக்குப் பெருமையாவது - இவளாற்றாமை கண்டாலும் ப்ரஜ்வலியாநிற்கை. வலிமையாவது - க்ஷணிகமாய் ப்ராதேசிகமாயிருக்கிறஇது ஏகரூபமாய் எங்குமாய் நின்றுநலிகை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ''இரண்டுக்கும் நடுவே நாமிருக்க இவை முற்படுகையாவதென்? அத்தனையோ நம்மூக்குவலி?'' என்று திருமூக்கிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

[ஆட்டியும் தூற்றியும்] ஆட்டுகையாவது - தாந்தாம் பழிசொல்லி அலைக்கை. தூற்றுகையாவது - பிறருமறியப் பழிசொல்லுகை. ''அச்சமுறுத்தி மீட்கலாமோ?'' என்று ஒருகால் அலைக்கை ப்ராப்தமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே [நின்று] - முன்புசெய்ததுக்கு ஒருப்ரயோஜநம் காணாதிருக்கச்செய்தேயும் விடாதேநின்று. [அன்னைமீர் என்னை நீர் நலிந்தென்] - ஹிதத்திலே நடக்கும் பித்ராதிகளைப்போலே என் ப்ரியத்திலே நடக்கும் நீங்கள் என்னை நலிகிறதென்? என்னுடைய பேறாக நினைத்திருக்கக் கடவ நீங்கள் நலிகிறதென்? [நலிந்தென்] - அந்த உருவு வெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கலாமென்றோ? என்னை மீட்கலாமென்றோ? ஒருப்ரயோஜநமில்லாததிலேயும் ப்ரவர்த்திக்கக்கடவதோ? அவனுடைய மூக்குவலி இருக்கிறபடியையும் அறிந்து நீங்கள் என்செய்யப்படுகிறீர்கோள்? 'நாங்கள் சொல்லுகிறஹிதவசநத்துக்கு ஒருப்ரயோஜனமில்லையாகில், என்செய்தால் ப்ரயோஜனமுண்டு?' என்ன - [மாட்டுயர் இத்யாதி] - வல்லீர்கோளாகில் இஸ்ஸம்சயத்தை அறுத்துத் தாருங்கோள். மாடு - அருகு. கண்ணருகென்றபடி, ஒரு கடலருகே அக்கடலூற்றே தாரகமாக வளருகிறதொரு கொடிபோலேயாயிற்று, திருக்கண்களருகே திருமூக்கிருக்கிறபடி. [உயர்] - *உந்நஸம்* என்கிறபடியே. [கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ] - ஒழுகுநீட்சியாலே கொடியென்னவுமாய், ச்ரத்தை மாறுமையாலே கொழுந்தென்னவுமாய் இராநின்றது. அறியேன் என்கிறது - ''இன்னது'' என்று நிச்சயிக்க அரிதாகையாலே; ஸர்வதா ஸாம்யதாலே. [ஈட்டிய இத்யாதி] எங்களுக்கு அறியப்போமோ? இதிலே உட்புக நின்று அநுபவிக்கிற நீ பின்னைச் சொல்லாய் என்ன, [ஈட்டிய இத்யாதி] - அநுகூலஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாதே வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்குக் கொண்டியிலே பிடியுண்டு, பின்பு அத்தை இல்லைசெய்கைக்காக முகத்திலே தடவிக்

கொள்ளுமே; அவ்வெண்ணெயிலே முடைநாற்றமும் உருவுவெளிப்பாட்டிலே தோற்றுகிற தாயிற்று இவளுக்கு. அப்போதை முடைநாற்றம் உபலப்தமாம்படியாயிற்று உருவுவெளிப்பாட்டில் மெய். நீ சக்ஷுர்விஷயமாகச் சொல்லுகிற விது எங்களுக்குத் தெரிகிறதில்லையீ! என்ன, [என தாவியுள்ளே] என் ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே. [மாட்டிய] - சுடர்வெட்டிய என்னுதல், ஏற்றிய என்னுதல். [வல்விளக்கின் சுடராய்] - (பெரிய விளக்கினொளியை யுடைத்தாய்) விரஹத்தால் அவியாத விளக்காயிற்று. 'ஏற்றிய பெருவிளக்கு' என்று ஒரு ஸ்ரீமான் இட்டுவைத்தான்'' என்று அருளிச்செய்வர். [நிற்கும் வாலியதே] வலிதாய் நின்று கலியாநிற்கும். தீபமாகிறது தான் க்ஷணிகமுமாய் ப்ராதேசிகமுமாயிறே யிருப்பது; இது அங்ஙனன்றிக்கே, எப்போதுமாய் எங்குமுண்டாய் இராநின்றது. பாதகத்வத்திலுறைப்பை அநுஸந்தித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. (மாட்டிய வாலியதான வல்விளக்கின் சுடராய் நிற்கும். வாலிமை - பெருமை. வன்மை - ஸ்த்தைர்யம்).

வாலியதோர்கனிகொல்? வினையாட்டியேன்வல்வினைகொல்!*
கோலந்திரள்பவளக் கொழுந்துண்டங்கொலோவறியேன்*
நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனியம்மான்தொண்டைவாய்*
ஏழுந்திசையுளெல்லாம் வந்துதோன்றுமென்னின்னுயிர்க்கே. (3)

ஆறா.—மூன்றாம்பாட்டில், திருப்பவளத்திலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச்சொல்லுகிறாள்: [வாலியதோர் கனிகொல்] - விலக்ஷணமாயிருப்பதொரு பழமோ? [கோலமென்று தொடங்கி] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தினுடைய சீரத்தையையுடைய முறியோ? அறிகிறிலேன். [நீலநெடுமுகிலென்று மேலுக்கு]-கறுத்துப் பெருத்திருக்கிற மேகம்போலே இருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய அழகுக்குப் பகைத்தொடையாகத் தோற்றுகிற திருப்பவளமானது, பார்த்த பார்த்த திக்குகளெல்லாம் என்னுடைய நல்ஜீவனை முடிக்கைக்காக வந்து தோற்றாநின்றது.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அந்தவல்லி கொழுந்துவிட்டுப் பூத்துப் பழுத்த பழமிருக்கிறபடி. திருப்பவளத்திலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [வாலியதோர் கனிகொல்] - பழங்கள் காலஞ்சென்றவாறே செவ்வி அழியக்கடவதாயிருக்க, ஏகரூபமாய் அத்விதீயமாயிருக்கிற பழமோ? அதினுடைய போக்யதை போதுசெய்ததாகிலிறே என் ஆற்றாமை போதுசெய்வது. [வினையாட்டியேன்] - போக்ய வஸ்து பாதகமாம்படி பாபத்தைப் பண்ணினேன். அம்ருதம் நஞ்சாம்படி பாபத்தைப்பண்ணினேன். [வல்வினைகொல்] அநுபவவிநாச்யமல்லாத பாபமோ? நான் பண்ணினபாபம் திருவதரமாய்க்கொண்டு குடியேறிற்றோ? இத்தலையாற்பண்ணின பாபம் நிக்ரஹரூபமானால் அவன் பக்கலிலே கிடந்திறே ப்ரவர்த்தமாவது? [கோலமித்யாதி] - அழகினுடைய திரளான பவளத்தின் சீரத்தையையுடைய முறியோ? முறி என்கிறது - முறிந்தபோதை அகவாயில் நெய்ப்புத் தோற்றியிருக்கை. [அறியேன்] - நிர்ணயிக்கமாட்டுகிறிலேன். [நீலமித்யாதி] - திருவதரத்துக்குக் கூட்டுப்படை சொல்லுகிறது. கறுத்து அபரிச்சேத்யமான முகில்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய தொண்டைபோலே யிருக்கிற திருவதரம். திருமேனிக்கும் தனக்குமுண்டான பகை என்னை நலிகைக்கு உறுப்பாயிற்று. தப்பப்பார்த்தாலோ? என்னில், [ஏழுமித்யாதி] - பார்த்த திக்கெல்லாம் வந்து தோற்றுகின்றது. எதுக்காகவென்னில்,. என்னுடைய நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அது தன்னூக்குவலிகாட்ட நாம் பேசாதேயிருந்தால், ''அத்தனையோ இதின்வாய்வலி?'' என்று நம்மை ஏசுவர்களென்று திருப்பவளத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[வாலியதோர் கனிகொல்] - முன்பு பிஞ்சாய், அநந்தரம் பக்வமாய், பின்பு அநுபவயோக்யமன்றிக்கே போவன சிலபலங்களுண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, என்றுமொக்க

ஏகரூபமாயிருப்பதொரு கனியோ? அத்தலையில் போக்யதை போதுசெய்யாமையாலே இத்தலையில் ஆற்றாமையும் போதுசெய்யாதே. [வினையாட்டியேன் வல்வினை கொல்] போக்யவஸ்து பாதகமாயிற்று, போக்தாக்கள்பண்ணின பாபத்தாலேயிறே. அம்ருதமே விஷமாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய பாபமானது பக்வமாய்க்கொண்டு அங்கே குடிபெறிற்றோ? அங்கேகிடக்கிறதோ: இங்கு அநுபவிப்பிப்பது பகவத்விஷயத்தில் நிக்ரஹரூபேண கிடக்கிறதோ இங்கு அநுபவிப்பிப்பது. க்ரியையாகையாலே செய்தபோதே நசித்துப்போமே, இவன்பண்ணின பாபத்துக்கு, தானே ஸ்வதந்த்ரமாய்நின்று ப்பலப்ரதமாகைக்கு ப்ராப்தியில்லையே. [வல்வினைகொல்] - அநுபவவிநாச்யமாகாதபடியான பாபமாயிற்று [கோலந்திரள் இத்யாதி] - அழகுதிரண்டிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய ச்ரத்தையுடைத்தான முறியோ? அறிகிலேன். முறியோ என்கிறது புழுதி படைத்திராமைக்கு; முறித்தவாயானது ஒளியுண்டாய் செய்த்திருக்குமிறே. [நீலம் இத்யாதி] - இதுதான் என்றுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இதுக்குமுன்பு பாதகமாயிற்றில்லையிறே; கூட்டுப்படைகின்றவாறே நலியாநின்றதாயிற்று. நீலமாய் போக்யதை அளவிறந்திருந்துள்ள முகில்போன்ற வடிவையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய. [தொண்டைவாய்] - தொண்டை - கோவை. கோவைப்பழம் போலே கனிந்து செய்த்திறே திருப்பவளந்தான் இருப்பது. தன்னில்தான் உண்டானபகை - பார்த்திருக்கிறதில்லையாயிற்று, இவளை நலிகிறவிடத்தில். இரண்டுக்கும் சேரவன்னியமில்லையிறே. (வன்னியம் - ஸ்வாதந்த்ர்யம், ஒருவன்பக்கல் இருவர்பகையானால், இருவரும் ஸ்வதந்த்ரரானால் அவனை வெல்ல வொண்ணாது; ஆகையாலே, இருவரும் ஒருமிடறாய் நலிவர்கள்: அப்படியே இங்கும்.) அவை நலிந்துகொடு தோற்றுகின்றதாகில் தப்பப்பார்த்தாலோ? என்ன: வாய்வலி தப்பலாயோ இருக்கிறதென்கிறாள் மேல். [ஏதும்திசையுமெல்லாம்] - நானும் இவை நலியாத விடந்தேடித்தப்ப விரகுபாராநின்றேன்: அவ்வோவிடங்களிலேவந்து தோன்றாநின்றது. பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தானேயாய் இராநின்றது. தோன்றுகிறதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்,—[என்னின்னுயிர்க்கே] - என்னுடைய நற்சீவனை முடிக்கைக்காக.

இன்னுயிர்க்கேழையர்மேல் வளையுமிணை நீலவிற்கொல்?*
மன்னியசீர்மதனன் கருப்புச்சிலைகொல்?* மதனன்
தன்னுயிர்த்தாதை கண்ணபெருமான்புருவமவையே*
என்னுயிர்மேலனவாய் அடுகின்றனவென்றுநின்றே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் நலிந்த நலிவுகளெல்லாம் ஸுகமென்னலாம்படி விலக்ஷணமாக இரண்டு திருப்புருவங்களும் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறாள். [இன்னுயிர்க்கென்று தொடங்கி] - நல்லஜீவனைக் கொள்கைக்கு அபலைகள் பக்கலிலேவளைகிற இரண்டு நீலமான விற்களோ? அங்ஙனாகாதே வடிவோடேநின்ற அழகையுடைய காமனுடைய கருப்புவில்லோ? [மதனனென்று மேலுக்கு] - லோகத்தையடையப் பிச்சேற்றும் அழகையுடைய காமனுக்குங்கூட உத்பாதகனுமுள்ள க்ருஷ்ணனுடைய புருவங்களோ? என்ப்ராணனையே கணிசித்து என்றும் நின்று பாதியாநின்றன.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "கீழுள்ள நலிவுகள் ஸுகம்" என்னலாம்படி விலக்ஷணமான திருப்புருவங்கள் என்னை மிகவும் நலியாநின்றன என்கிறாள். [இன்னுயிர்க்கு] - நற்சீவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல்] - அபலைகள்மேலே வளைகிற நீலமான இரண்டுவிற்களோ? திருக்குழலோசை காத்துக்கிடக்கிறாரையுறக்கிப் பெண்களை எழுப்புமாபோலே, இவையும் அபலைகள்மேலேயாயிற்று வளைகிறது. அத்தலையில் புத்திபூர்வமாக வளைக்கிறாரில்லை; இத்தலையில் விஷயமில்லை. அகர்மகமாகவும் அகர்த்ருகமாகவும் வளையாநின்றது. [மன்னியவித்யாதி] - பெண்பிறந்தாரை நலியக்கடவ காமன்கையில் கருப்புவில்லோ? [மன்னியசீர்] - தேவர்கையில் உடம்பு இழப்பதற்கு முன்பு வடிவோடே நின்ற எழிலையுடைய காமன்கருப்புச்சிலை கொல்? பார்த்தார்க்கு ஆபாஸமாய், பாதகத்வம் விஞ்சியிருக்கிறது. [மதனன் இத்யாதி] - அழகாலே லோகத்தையடையப் பிச்சேற்றுங் காமனுக்கும் உத்பாதகனான க்ருஷ்ண

னுடைய புருவங்களேயாகவேணும்; க்ருஷ்ணஸம்பந்தங்கொண்டு ராஜகுலமடிக்கும் காமனுடைய கையில் வில்லாகக்கூடாது. "தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவ வட்டமழகிய" என்னுமவனுடைய புருவமே யாகவேணும். அவதாரணத்தால் - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் ஆச்வாஸஹேது என்னும்படி நலியா நின்றன. [என்னுயிர் மேலனவாய்] - இருப்பு அவன் பக்கலிலேயாயிற்று இவற்றுக்கு, நோக்கு என் ப்ராணனையே கணிசித்துநின்று. [அடுகின்றன] - கொல்லாநின்றது. [என்றுநின்றே] - நித்யமாய்நின்று நலியாநின்றன.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "என்தான்! இங்ஙனே அதரோத்தரமாயிற்றேபோய்?" என்று திருப்புருவத்திலழகு வளைந்துகொடுவந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[இன்னுயிர்க்கு] என்னுடைய நற்சிவனைக் கொள்ளுகைக்காக. [ஏழையர்மேல்வளையும்] வளைப்பாரு மின்றிக்கே வளைக்கைக்கு விஷயமு மின்றிக்கே - அகர்மகமாகவும் அகர்த்ருக மாகவும் வளையாநின்றது. விஷய மில்லாமையாலே கர்மமில்லை, வளைப்பாரில்லாமையாலே கர்த்தாவில்லை, ஏழையர்மேலே வளைகிற நீலமான இரண்டு வில்லோ? *சக்ரசாபநிபே சாபே க்ருஹீத்வா சத்ருநாசநே* என்னும்படியே, இந்த்ர, தநுஸ்ஸுக்கு "அபலைகளையே நலியவேணும்" என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே. [மன்னியசீர் இத்யாதி] பெண் பிறந்தாரையே நலியக்கடவதான காமனுடைய வில்லுத்தானேயோ? அது தன்னிலும் ருத்ரனாலே வடிவுஇழப்பதற்கு முன்புத்தை அவன் கையில் வில்லாகவேணும். [கருப்புச் சிலைகொல்] கண்ணுக்கு ஆபாஸமாய் பாதகத்வம் உறைத்திருக்கிறபடி. அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தால் வந்த ராஜகுலங்கொண்டு திரிகிறவன்கை யில் வில்லுக்கு இத்தனை உறைப்புண்டாகமாட்டாது, அவன் தனக்குங்கூட ஜநகனான க்ருஷ்ண னுடைய திருப்புருவங்கள்தாமே யாகவேணும். [மதனன் இத்யாதி] தன்கைச்சார்ங்கமதுவே போல் புருவவட்டமழகியவனுடைய புருவங்கள்தானே யாகவேணும். ஆண்டாள்வார்த்தை இருக்கிறபடியிறே. "தருமமறியாக்குறும்பனை"—தர்மமறியும்போது அபிஷிக்தக்ஷத்ரியன்வயிற் றிலே பிறந்தவனாகவேண்டாவோ? யாதவர்கள் நேரே முடிசூடுவதில்லையிறே. ஆந்ருசம்ஸ்யம் இருக்கும்படி முதலிலே புதியது உண்டறியாதவனாயிற்று. ஸ்ரீநந்தகோபர் தம்முடைய ராஜ்யத் திலே சூழ்படியே நடந்துதிரிவாரொரு பிள்ளையையாயிற்றுப் பெற்றது. "தன்கை இத்யாதி" —கையிலே வில்லைக்கண்டால், 'முகத்திலே இருக்கக்கடவ அது கையிலே இருந்ததே!' என்னலாம் படியாயிருக்கும்; முகத்திலேகண்டவாறே, கையிலே இருக்கக்கடவ இது முகத்திலே இருந்ததே என்னலாயிருக்கும். "அதுவேபோல்" என்கிறதாயிற்று ஸர்வதா ஸாம்யத்தாலே. "புருவவட்ட மழகிய"—"தருமமறியான்" என்று இழக்க வொண்ணாதபடியாயிற்று, வடிவழகு இருப்பது. "பொருத்தமிலியை" - சில பதார்த்தங்க ளுண்டிறே - நிறம் அழகியதாய்ப் பார்த்தவாறே, உபபோக யோக்யமன்றிக்கேயிருப்பன; அவைபோலே. வடிவழகேயாய், ஆசைப்பட்டார் பக்கல் ரஸங்கொங்கிலும் தொங்காளுயிற்று. "கண்டீரே" - அவனுக்குப் பொருத்தமில்லா விட்டால், நமக்குப் பொருத்தமில்லையாகிலிறே விட்டிருக்கலாவது? அவன்பொருந்தாமை தமக்குத் தொடர்ந்துதிரிய மத்தனையாயிற்று. [புருவமவையே] - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள்தான் அநுகூலமென்னும்படியாகவாயிற்று, இவை பாதகமாகிறபடி. [என்னுயிர் மேலனவாய்] - இருப்பது அங்கேயாயிருக்கச்செய்தேயும், நோக்கு என்மேலேயாய் இராநின்றது, எங்கும்பக்க நோக்கறியாதிறே இருப்பது. [அடுகின்றன] - கொல்லாநின்றன. [என்றுநின்றே] - பாதகமாக நிற்கச்செய்தேயும் அநித்யமாயிருப்பன சில பதார்த்தங்க ளுண்டிறே; இவை அங்ஙனன்றிக்கே; என்றுமொக்க நின்று நலியாநின்றன. என்னை நலிகைக்காக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டது; *நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்* என்கிறதுதானேயிறே நலிகிறது.

என்றுநின்றேதிகழும் செய்யவின்சுடர்வெண்மின்னுக்கொல் ?*
அன்றியொன்னுவியடும் அணிமுத்தங்கொலோ? அறியேன்*
குன்றமெடுத்தபிரான்முறுவல் எனதாவியடும்*
ஒன்றுமறிகின்றிலேன் அன்னைமீர்!எனக்குய்விடமே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், கிருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறாள். [என்றும் என்றுதொடங்கி] - தோன்றிமாயாதே என்றும்நின்று விளங்காநிற்பதுஞ் செய்து சிவந்த சுடரை யீனுநின்ற வெண்மின்னோ? அன்றிக்கே என் ஆத்மாவை நோவுபடுத்தாநின்றுள்ள அழகிய முத்துநிரையோ? அறிகிறிலேன். [குன்றமென்று தொடங்கி] - கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி ஆச்ரிதர்பக்கல் அநுக்ரஹசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய முறுவலானது என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது; அன்னைமீர்! அவனுடைய திருவழகாலே வந்த நலிவைத் தப்பி உஜ்ஜீவிக்கலாமிடம் ஒன்றும் அறிகிறிலேன்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "ஒரு தலையிலே ஒதுங்கிப் பிழைக்கவல்லையே" என்ன, 'ஒதுங்க ஓரிடமில்லை' என்கிறாள். க்ருஷ்ணனுடைய முறுவல் என்னை மிகவும் நலியாநின்றது என்கிறாள். [என்று இத்யாதி] - தோன்றிமாயாதே நித்யமாய் நின்று விளங்காநிற்பதாய், சிவந்த சுடரை ஈனுகின்ற வெள்ளை மின்னோ? "அசிராம்சு:" என்பர்களே இத்தை; என்னை நலிகைக்கு உறுப்பாக நித்யத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டது. திருமுத்தின் நிரை திருவதரத்தில் பழுப்பை ஈனுகிறப்போலேயாயிற்றுச் சேர்த்தியழகு இருப்பது. [அன்றி] - அங்ஙனன்றியே, என் ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்து நிரை தானேயோ? அறிகிலேன். [அணிமுத்தம்] - அணிவகுத்தேறினாப்போலே தந்தபங்க்திகள் பாதகமாயிருக்கிறபடி என்னவுமாம். கீழில் - திருமுத்தும் திருவதரமும்சேர்ந்த சேர்த்தி பாதகமானபடி சொல்லிற்று. அணிமுத்தமென்று - திருமுத்துக்கள் அந்யோந்யம் சேர்ந்த சேர்த்தி பாதகமானபடி சொல்லிற்று. [குன்றமெடுத்த பிரான் முறுவல்] - 'கோவர்த்தநோத்தரணம்பண்ணின உபகாரகனுடையமுறுவல் என்னுடைய ப்ராணனை நலியாநின்றது. பிரிவாலபட்ட நலிவெல்லாம் தீரும்படி பெண்கள்முகங்களிலே பண்ணின ஸ்மிதம் எனக்கு ஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. இவை நலியாதவிடத்திலே போனாலோவென்னில்? - [அன்னைமீரெனக்குய்விடம் - ஒன்றுமறிகின்றிலேன்] - இவை நலியாதபடி ஒதுங்கலாவது ஓரிடமும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்: அழகுகளில் "உஜ்ஜீவநஹேது" என்று ஒதுங்கலாவது ஒன்றும் காண்கிறிலேன் என்னுதல்; அழகாகில் பாதகமாயல்லது இருக்கிறதில்லை.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "இம்முகத்துக்கு வாய்க்கரையிலே நாமிருக்க இவை முற்படப் போவதே!" என்று திருமுறுவலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்றும் இத்யாதி] என்றுமொக்க மாறாதே விளங்காநிற்பதாய், செய்யசுடரை ஈனாநின்றுள்ள வெண்மின்னோ? திருப்பவளத்திற் சிவப்பும் திருமுத்துநிரையில் வெளுப்புமாய்க் கலந்து தோற்றுகிறபோது, திருப்பவளத்தில் சிவப்பை அது ஈன்றாற்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. இத்தை *அசிராம்சு:* என்பர்களே. பிறரைநலிய என்றவாறே பல் இறுக்கிக் கொண்டு வருகிறதுகாணும். [அன்றி] - அன்றிக்கே, என்ப்ராணனை முடிக்கிற திருமுத்துநிரை தானேயோ? [அணிமுத்தங்கொலோ] ஆனை அணிசெய்து வந்து தோன்றினாப்போலேயாயிற்று இருக்கிறது. [அணிமுத்தம்] அழகியமுத்தமென்னுதல். கீழே 'வெண்மின்னுக்கொல்' என்கிற விடத்தே திருவதரத்தோடேகூடின ஸம்ஸர்க்கத்தாலே நலிந்தபடி சொல்லிற்று: இங்குத் தனியே நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. [குன்றமெடுத்த இத்யாதி] - மலையையெடுத்து மழையிலே நோவுபடாதபடி பெண்களை நோக்கின உபகாரகனுடைய முறுவலானது, எனக்குஒருத்திக்கும் பாதகமாகாநின்றது. பசுக்களையன்றோ தான்நோக்கிற்று? என்னில்;—*கோகோபீஜநஸங்குலம் அதீவார்த்தம்* என்னக்கடவதிறே. மழையால்வந்த நலிவை மலையையெடுத்துப் பரிஹரித்து, அவர்கள்ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டாயிற்று நின்றது. ஆனால், இது வாராத இடந்தேடி உஜ்ஜீவிக்கப் பார்த்தாலோ? என்ன, [ஒன்றும் இத்யாதி] 'எனக்குப் போய் உஜ்ஜீவிக்கலாவதோரிடம் உண்டோ?' என்று நாலும் தேடா நின்றேன்: இங்கு ஒதுங்குகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேனென்னுதல்; கீழ்ச்சொன்ன அழகுகள் பாதகமாகிற வித்தனையல்லது, ஒதுங்க நிழலாயிருப்பதோரிடங்காண்கிறிலேனென்னுதல்.

உய்விடமேழையர்க்கும் அசுரர்க்குமரக்கர்கட்கும்*
எவ்விடமென்றிலங்கி மகரந்தழைக்குந்தளிர்கொல் ?*
பைவிடப்பாம்பணையான் திருக்குண்டலக்காதுகளே*
கைவிடலொன்றுமின்றி அடுகின்றனகாண்மின்களே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதும் தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [உய்விடமென்று தொடங்கி] - அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸருக்கும் உய்விடம் எவ்விடம் என்று திருமகரகுண்டலம் தளிர்க்கிற தளிரோ ? அஸுரராக்ஷஸர்கள் அழகைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமைமுடிவர், அபலைகள் லபிக்கமாட்டாதேமுடிவர்; காமிநிகளான அபலைகளையும் சத்ருக்களான அஸுரரையும் ஒக்கஸ்நேஹத்தை விளைத்து அழிக்கையுமாம், [பைவிடப் பாம்பணையென்று மேலுக்கு] - தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையும் ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி நஞ்சையுமுடையனுமாய்த் தன்னுடைய திருவழகுக்கு உத்தம்பகனான திருவநந்தாழ்வானை அணையாகவுடைய எம்பெருமானுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே நிரந்தரமாக நலியா நின்றன, பாரீகோள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், அவனுடைய திருமகரகுண்டலங்களும் திருக்காதுகளும் நலிகிறபடி சொல்லுகிறாள். [உய்விடமித்யாதி] அபலைகளுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்க்கும் உய்விடம் எவ்விடமென்று ஜ்வலியாநின்றுகொண்டு திருமகரமானது தழைத்ததளிரோ? அஸுராதிகள், அழகு கண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லபிக்கப்பெறாதே முடிவர்கள்; அபலைகளோபாதி சத்ருக்களான அஸுராதிகளையும், ஸ்நேஹத்தை விளைத்து அழிக்கவல்ல விஷயமென்றுமாம். [பைவிடமித்யாதி] - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமானபணங்களை உடையனாய் சத்ருக்களுக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி விஷத்தை யுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய குண்டலக் காதுகளே. அந்தக் காதுகள் பாதகமானாப்போலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதைச்சேர்த்தி இவர்க்கு பாதகமாயிற்றென்னுதல்; அங்கே புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடீர் நான் நலிவுபடுகிறதென்னுதல், அவதாரணத்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன அழகுகளை "ரக்ஷகம்" என்னலாம்படியிறே, இதினுடைய பாதகத்வம். [கைவிடலொன்றுமின்றியடுகின்றன] - கைவிடாதே எப்போதுமொக்க முடியாநின்றன. [காண்மின்களே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே தனக்குத் தோற்றுகிறாப்போலே, அவர்களுக்கும் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. "நாம் செவிப்பட்டிருக்க இவற்றை முன்னே போக விட்டிருந்தோம்" என்று திருக்காதிலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. காதாட்டிக்கொண்டு சொல்லுவரே.

[உய்விடம் இத்யாதி] - அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் அபலைகளுக்கும் தப்பிப்போய்ப் பிழைக்குமிடம் எவ்விடமென்று, உஜ்ஜ்வலமாய்க்கொண்டு மகரம் தழைக்கின்ற தளிரோ? அஸுராதிகள், அழகுகண்டால் பொறுக்கமாட்டாதே முடிவர்கள்; அபலைகள் லபிக்கப்பெறாதே முடிவர்கள். 'அபலைகளை நலியுமாபோலே அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் ஸ்நேஹத்தை விளைத்து பாதகமாகா நின்றது' என்று ஒரு தமிழன் இட்டுவைத்தான் என்றத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, 'இப்பொருள் அழகிது: ஆனாலும், அபக்ஷதர்மம். அஸுரராக்ஷஸர்களுக்கும் பாதகமாகாநின்றதென்று இப்போது இதுசொல்லுகை தேட்டமன்றிறே: ஆனபின்பு அதுவேண்டா' என்று அருளிச்செய்தாராம். [பைவிடம் இத்யாதி] - தன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றுள்ள பணங்களையும், உகவாதார் முடியும்படியான விஷத்தையுமுடையனான திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடையவனுடைய திருக்குண்டலக்காதுகளே. திருக்காதிலழகு பாதகமாகிறாப்போலேயாயிற்று, திருவனந்தாழ்வானோட்டைச்சேர்த்தியும் பாதகமாகிறபடி. பெறுகைக்கு அங்கே புருஷகாரமுண்டாயிருக்கக்கிடீர், நான் நோவுபடுகிறது! காதுகளே

யென்று - சீறில் பாதகமானவை 'கன்று' என்னும்படியாயிற்று, இது நலிகிறபடி அவை தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததென்னும்படியாகவாயிற்று; ''மாலை—நல்நெற்றையெல்லாம்'' என்னுமாபோலே. [கைவிடலொன்றுமின்றி] - ஒருகாலும் கைவிடாதே; ஒருகால்விட்டுப் பற்றுமதன்றிக்கே. [அடுகின்றன] - முடியாகின்றன. [காண்மின்களே] அவர்களுக்கும் எல்லாம் உருவு வெளிப்பாடாய்த் தோற்றுமென்றிருக்கிறாள்; வாயுந்திரையுகளிலாழ்வாரிதே.

காண்மின்களன்னையர்காளென்று காட்டும்வகையறியேன்*
நாண்மன்னுவெண்திங்கள்கொல்? நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்?*
சேண்மன்னுநால்தடந்தோள் பெருமான் தன்திருநுதலே*
கோள்மன்னியாவியடும் கொடியேனுயிர்கோளிழைத்தே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய திருநெற்றியிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [நாளென்று தொடங்கி] - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? அன்றிக்கே ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதொரு இலையோ? ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்றுமாம். [சேணென்று தொடங்கி] - கொழுந்துவிட்டுச் சுற்றுடைத்தான நாலுதோளையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய திருநெற்றியே இப்படியே நோவு படுகைக்கு பாபத்தைப்பண்ணின என்ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து அதிலே அபிநிவேசித்து ப்ராணனை நலியாநின்றது கோளிழைத்தென்றது - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருநெற்றியிலழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [காண்மின்கள் இத்யாதி] - தாய்மாரான நீங்கள் காணுங்கோளென்று வைத்து, காட்டும் ப்ரகாரமறியேன். என் கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவுவெளிப்பாடு உண்டாதல் செய்யிலிறே காட்டவிரகுள்ளது. [அன்னையர்காள்] - புருஷர்க்குக் காட்டிலிறே பருவம் நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள் மன்னு வெண்டிங்கள்கொல்] - பூர்வபக்ஷத்தில் அஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிஇருக்கையும், வர்த்தித்து வருகையும், தர்சநீயமாயிருக்கையும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நஞ்சாயிருப்பதோர் இலையோவென்னுதல், ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சவேண்டாதிருக்கிறதோ வென்னுதல். ''நச்சுமா மருந்தம்'' என்றவர் கலங்கிச்சொல்லுகிற வார்த்தையிறே இது. [சேண்மன்னு நாற்றடந்தோள்] - ஒக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற தோளழகைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவன். ''ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ:'' என்று திருவடி அகப்பட்ட துறையிலேயாயிற்று இவளும் அகப்பட்டது. [திருநுதலே] - திருநெற்றியே. [கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து - கோள் மன்னியாவியடும்] - இங்கு, உயிர் - ப்ராணன். அழகுபாதகமாம்படி பாபத்தைப் பண்ணின என்ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, கொள்கையிலே அபிநிவேசித்து ப்ராணனை முடியாநின்றது. தோற்புரை போகையன்றியே ஸத்தையை அழியாநின்றது. [கோளிழைத்தே] - என்னழகைப் போக்கி என்றுமாம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'இவை அவள்முன்னே நிற்கவற்றோ? இவற்றுக்கெல்லாம் நாம் தோற்றிக்கையன்றோ?' என்று திருநுதலிலழகு வந்து நலிகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[காண்மின்கள் இத்யாதி] - 'இது நலியாநின்றதாகச் சொல்லாநின்றாய்; எங்களுக்கு இது தெரிந்திருக்கிறதில்லை; எங்களுக்கும் தெரியும்படி சொல்லிக்காணாய்' என்ன, [காண்மின்கள் இத்யாதி] - நீங்களும் இதனைக் காணுங்கோளென்று, உங்களுக்குக் காட்டும் ப்ரகாரமறிகிறிலேன். என்கைக்குப் பிடிதருதல், உங்களுக்கு உருவுவெளிப்பாடுண்டாதல் செய்யிலிறே என்றால் காட்டலாவது? [அன்னையர்காள்] ஆண்களுக்குக் காட்டிலிறே பருவம்நிரம்பின உங்களுக்குக் காட்டலாவது. [நாள்மன்னு வெண்திங்கள்கொல்] - பூர்வாஷ்டமீசந்த்ரனோ? இளகிப் பதித்திருக்கைக்கும், 'காட்டு, காட்டு' என்று வளருகைக்கும், தர்சநீயமாயிருக்கைக்

கைக்கும். [நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்] - ஆசைப்பட்டார்க்கு நச்சுப்பூண்டோ? என்னுதல்; தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு ஆசைப்படவேண்டா திருக்கிறதோ? என்னுதல். 'நச்சுமா மருந்தம்' என்னுமவரிறே இப்போது கண்ணைஞ்சுழலையிட்டு இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறார். 'இன்னமலையிலே உண்டு' என்று அங்கேபோய்த் தேடி வருந்தவேண்டாதே, ஆசைப்படுவது மாய் மேல்காற்றிலேகாட்டப் பரிஹாரமுமாய் மருந்தாயிற்று இது. மாமருந்தம் - அபத்ய ஸஹமான ஒளஷதம். இவன்தலையிலே பழியிட்டுக் கைவிடும் ஒளஷதமன்று. வானமாமலையில் தலையான ஒளஷதமிறே இப்போது இவளுக்கு நச்சுப்பூண்டாகிறது. [சேண் இத்யாதி] - ஒக்கத்தையுடைத்தாய், கல்பகதரு பணைத்தாப்போலேயாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற, திருத் தோளிலழகாலே என்னை அநங்யார்ஹையாக்கினவனுடைய திருநெற்றியே. *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச* என்னும்படியே திருவடியகப்பட்ட துறையிலேகாணும் இவளும் அகப்பட்டது [கொடியேனுயிர்கோளிழைத்து கோள் மன்னியாவியடும்] - என் உயிரினுடைய அழகை அழித்துக்கொள்கையிலே விருப்பத்தைப்பண்ணி முடியாநின்றது. (அழகு பாதகமாம்படி பாபத்தைப்பண்ணின என் ப்ராணனை முடிக்கையிலே துணிந்து, அதிலே அபிநிவேசித்து, ப்ராணனை முடியாநின்றதென்றுமாம்.)

கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும்பவளமும்வில்லும்*
கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிருங்குளிர்வான்பிறையும்*
கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்* கண்ணன்
கோளிழைவாண்முகமாய்க் கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாக முன்புசொன்ன திவ்யாவயவங்களோடுங் கூடின திருமுகத்திலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [கோளிழைத்தாமரை என்று தொடங்கி] - தன்னொளியைத் தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும், அழகைஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்தமுத்தும் தளிரும், குளிர்ந்து பெருத்த பிறையுமாய்த் தன்னழகே தனக்காபரணமாயிருக்கிற ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? [கோளிழையென்று தொடங்கி] - தன்னொளியே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய அழகிய திருமுகமென்று ஒரு பேரையிட்டு இப்படி து:க்கப்படுத்துகைக்கீடான பாபத்தையுடைய என்னுடைய ப்ராணனை நலிகிறது. கோளிழையென்கிறது - இவற்றை அழிக்கை யென்றும், கொள்கையிலேதுணிகை யென்றும் சொல்லுவர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருக்கண்கள் தொடக்கமாகக் கீழ்ச்சொன்ன திருமுகத்திலழகுகள் எல்லாம் ஒருமுகஞ் செய்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [கோளிழைத்தாமரையும்] - முடிக்கையிலே ஒருப்படுகிற தாமரை என்னுதல், தன்னொளியே தனக்காபரணமான தாமரை என்னுதல், இழையைக் கொள்ளப்பட்ட தாமரை என்னுதல். "பொற்காற்றாமரை, நூற்காற்றாமரை" என்று சிலபேதமுண்டு; அந்த நூற்காற்றாமரையைச் சொல்லுகிறது. [கொடியும்] - திருமூக்கும். [பவளமும்] - திருவதரமும். [வில்லும்] - திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண்முத்தமும்] - தன்னொளியே தனக்காபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்தும். இழையைக் கொள்ளப்பட்டமுத்து - கோத்தமுத் தென்றுமாம். "தந்தபங்க்தி" என்னக்கடவதிறே. [தளிரும்] - திருக்காதும். [குளிர் வான்பிறையும்] - குளிர்ந்த பெருத்த பிறைபோலே யிருக்கிற திருநெற்றியும். [கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்] - கொள்ளப்பட்ட, கோக்கப்பட்ட-ஆபரணங்களாகவுடைத்தா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர் மண்டலமோ வென்னுதல்; தன்னழகே தனக்காபரணமா யிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ வென்னுதல். [கண்ணன் கோளிழை வாண் முகமாய்] தன்னொளியே தனக்காபரணமாகவுடைய திருமுகமாய்க்கொண்டு. உபமாநோபமேயங்கள் மாறும்படி ரூபகம் முற்றினபடி. [கொடியேனுயிர்கொள்கின்றதே] - எல்லாரும் உயிர்பெறும் நிலத்திலே இப்படி து:க்கப்படுத்துகைக்கு ஈடாகப்பண்ணின பாபத்தையுடைய என் ப்ராணனை நலியாநின்றது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'தலையானபேரை நெற்றிக்கையிலேவிட்டுக் காட்டிக்கொடுக்க வொண்ணாது' என்று, கீழ் நலிந்தவை யெல்லாம் சேர ஒரு முகமாய்வந்து நலிகிறபடி சொல்லுகிறது. அங்குமிங்கும் சிதறிக்கிடந்த படையை, சத்ருக்கள் வந்து மூடுகின்றவாறே ஒன்றாகத் திரட்டி ஒருகாலே தள்ளுவாரைப்போலே, தனித்தனியே நலிந்த அழகுகளெல்லாம் திரளவந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

[கோளிழைத் தாமரையும்] - ஜாதி ஒன்றாயிருக்கச்செய்தேயும், 'பொற்கால்தாமரை, நாற்கால்தாமரை' என்று தாமரையிலே சிலபேதமுண்டிறே; அதில், நாற்கால் தாமரையென்னுதல்; அன்றியிலே கொள்கையிலே துணிந்திருக்கிற தாமரை என்னுதல்; தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய தாமரையென்னுதல்; தேஜஸ்ஸே ஆபரணமான தாமரையென்னுதல். திருக்கண்ணும். [கொடியும்] - திருமூக்கும். [பவளமும்] - திருவதரமும். [வில்லும்] திருப்புருவமும். [கோளிழைத்தண் முத்தமும்] - தன் தேஜஸ்ஸே ஆபரணமாகவுடைய குளிர்ந்த திருமுத்துநிரையும். அன்றியே, இழையிலே கோப்புண்ட முத்துப்போலேயிருக்கிற குளிர்ந்த திருமுத்தென்னுதல். [தளிரும்] - திருக்காதும். [குளிர்வான்பிறையும்] - திருநெற்றியும். நேத்ர பூதரானவரும், 'மூக்குவலியோம்' என்றவரும், வாய்சொல்லிப்போனவரும், 'அதரோத்தரமாயிற்றே' என்று வளைத்துக்கொடுபோனவரும், வாய்க்கரையிலே இருந்தவரும், தாம் செவிப்பட்டவாறே போனவரும், 'இவற்றுக்கு நெற்றி நாம்' என்று போனவருமெல்லாம் ஒருமுகமாய். [கோளிழையா இத்யாதி] - கொள்ளப்பட்ட ஆபரணத்தை யுடைத்தான ஜ்யோதிர்மண்டலமோ ரூபகமிருக்கிறபடி. தன்னழகேதனக்கு ஆபரணமாயிருப்பதொரு ஜ்யோதிர்மண்டலமோ? என்னுதல். [கண்ணன் கோளிழை இத்யாதி] - கண்ணனுடைய, தன்னழகே தனக்கு ஆபரணமாய் ஒளியை யுடைத்தான முகமென்று ஒருவ்யாஜத்தையிட்டு. [கொடியேனுயிர் கொல்கின்றதே] - கொடியேன் - உயிர்பெறுங்காலத்திலே உயிரிழக்கும்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். வாழுங்காலத்திலே கெடும்படியான பாபத்தைப்பண்ணின என்னுடைய உயிரைக் கொல்கின்றது - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டங்கொல்?

கொல்கின்றகோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்டகொழுஞ்சுருளின்*
உள்கொண்ட நீலநன்னூல்தழைகொல்? அன்றுமாயன்குழல்*
வில்கின்றபூந்தண்டுழாய் விரைநாறவந்தென்னுயிரை*
கல்கின்றவாறறியீர் அன்னைமீர்கழறாநிற்றிரே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலிலழகு தன்னை நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [கொல்கின்ற வென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்திலே திவாராத்ரவிபாக மின்றிக்கே ஜகத்தையடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டு மிக்க தமஸ்ஸைப் புறவாயில் வெளிறனஅம்சத்தைக் கழித்து அதினுள்ளேயுண்டான கொழுவிய இருண்டசுருளினுடைய ஸாரமான கறுத்த நூல்திரளோ? [அன்று மாயன்குழல்] - அதுவன்று; அத்யாச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணனுடைய திருக்குழல். [வில்கின்றவென்று தொடங்கி] - அலராநின்றுள்ள அழகியதிருத்துழாயினுடைய பரிமளம் நாறவந்து என்னுடையப்ராணனை அபஹரிக்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்: ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லிப் பொடியாநின்றிகோள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அதிலோகமான திருக்குழலினழகு நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள். [கொல்கின்ற கோளிருளை] உபமானத்தை சிக்ஷிக்கிறது. ப்ரளயகாலத்தில் திவாராத்ரவிபாகமின்றிக்கே, காலமெல்லாம் ஜகத்தையடைய வ்யாபியாநின்றுகொண்டிருக்கிற மிக்க தேஜஸ்ஸென்னுதல்; கோளிருள் - மிடுக்கை யுடைத்தான இருளென்னுதல். [சுகிர்ந்திட்ட] - அத்தை எடுப்பது, அதில் வெளிறின அம்சத்தைக்கழித்து அத்தைக் கொழுவிதாகச் சுருட்டுவது. [உள்கொண்ட நீலநன்னூற்றழைகொல்] -

அதிலகவாயிலுண்டான நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய் நன்றான நூல்திரளோ? [அன்று] - இத்தனையுஞ்
செய்தாலாயிற்று அன்றென்னலாவது. [மாயன்குழல்] - ஆச்சர்யமான அழகையுடைய க்ருஷ்ணன்
குழலென்னுமித்தனை. [விள்கின்ற பூந்தண்டுழாய் விரைநாற வந்து] - அலராநின்ற குளிர்ந்த திருத்
துழாயின் பரிமளம் தூசியேறவாயிற்றுத் திருக்குழல்வந்து நலிகிறது. [என்னுயிரைக்கள்கின்றவா றறியீர்]-
உங்களுக்கொரு வ்யஸநமின்றிக்கே இருக்க என்னுடைய ப்ராணனைக்களவுகாண்கிறபடி அறிகிறிலிகோள்.
களவாவது - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கே இருக்க அபஹாரம்பண்ணுகை. இத்தலை யத்தலையாயிற்று
அப்ராப்தன் களவுகண்டால் பரிஹரிக்கலாம், ப்ராப்தராகுர் களவுகண்டால் பரிஹரிக்க ஒண்ணாது. கைப்
பட்டவாறே "தன்னது" என்று ப்ரமாணங் காட்டுகையாலே. [அன்னைமீர் கழறா நிற்றிரே] - உருவு
வெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்கையொழிய வியமிக்கைக்கு ஒருமுறை யுண்டென்னுப் பொடியத்தேடு
மத்தனையோ? கழறுகை - அபிபவித்து வார்த்தை சொல்லுகை. கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

௯.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றோ நமக்குப் பூவும் புழுகுமிட்டு
சிரஸாவஹித்துக்கொடுபோந்தது' என்று திருக்குழற்கற்றையிலழகு வந்து நலியாநின்ற
தென்கிறாள்.

[கொண்மின்ற இத்யாதி] - திருக்குழலிலழகுக்கு ஒருபமானஞ் சொல்லப்புக்கு, அழகுக்கு
அதுதான் நேர்கொடுநேர் உபமானமாகப் போராமையாலே அதுதன்னைக் கடந்து சிக்ஷிக்கிறது,
ப்ரளயகாலத்தில் இவாராத்ரவிபாகமற எங்குமொக்கத் தானேயாம்படி, கொள்ளாநின்றுள்ள -
வ்யாபியாநின்றுள்ள, கோட்பாட்டையுடைய இருளென்னுதல்; கோளென்று மிடுக்காய்.
மிடுக்கையுடைய இருளென்னுதல். அதுதன்னை, சுகிருவது எஃகுவது: இப்படி எஃகுகிறது
தன்னில் கொழுவிதான அம்சத்தைத் திரட்டுவது, அதுதன்னிலு முண்டான புறவிதழைக்
கழித்து அகவாயில் வயிரமாய் நீலமானநிறத்தை யுடைத்தாய் நன்றாயிருந்துள்ள நூல்திரளோ?
[அன்று மாயன் குழல்] இவன்நெஞ்சிலே அழகிதாக மயிர்பட்டதுகாணும். இத்தனை சிக்ஷித்தா
லாயிற்று உபமாநமாகப் போராதென்னலாவது பின்னையும், ஆச்சர்யபூதனான அவனுடைய
திருக்குழலென்னுமித்தனை. இத்தனை இடுசிவப்பானது அவனுடைய ஸ்வாபாவிகமான திருக்
குழலுக்கு ஸத்ருசமோ? [விள்கின்ற இத்யாதி] - அலரா நிற்பதாய் அழகிதாய்க் குளிர்ந்திருந்
துள்ள திருத்துழாயில் பரிமளமானது மூகத்திலே அலைமெறியவாயிற்று வந்துதோற்றுகிறது.
திருக்குழலிலழகுக்கு, திருத்துழாயில் பரிமளமானது தூசியேறிநடக்கவாயிற்று வந்துபாதகமா
கிறது. [என்னுயிரைக் கள்கின்றவா றறியீர] - கள்கின்ற களவுகாண்கிற. நீங்களெல்லாரும்
ஸாகமே யிருக்கச்செய்தே, என்னொருத்தியுடைய ஆத்மவஸ்துவை வந்து களவுகாண்கிற
ப்ரகாரமறிகிறிலிகோள். களவுகாண்கையாவதென்? என்னில், - இத்தலையில் இசைவின்றிக்கே
யிருக்கக் கைக்கொள்ளுகை. அவனிறே களவுகாண்கிறான். இத்தலை அத்தலையானபடி.
அப்ராப்தன் அபஹரித்தால் பரிஹரிக்கலாம். ப்ராப்தனானவன் அபஹரித்தால் பரிஹாரமில்லை
யிறே. இது கைப்பட்டவாறே ஒரு ப்ரமாணங் கொடுநின்று வழக்குப்பேசத்தொடங்குமிறே
அவன். [அன்னைமீர் கழறாநிற்றிரே] நீங்கள் அபிபவித்து இக்களவுக்கு நானும் பெருமை
நின்று கூட்டுப்பட்டேனாகப் பொடியாநின்றிகோள். இந்த உருவுவெளிப்பாட்டைப் பரிஹரிக்
கலாகவும் வேண்டாவோ? ஒரு நியந்த்ரு நியாம்யபாவமேயோ வேண்டுவது பொடிகைக்கு.
(கழறுகை - அபிபவித்து வார்த்தைசொல்லுகை.) கழறல் - நோவச்சொல்லுதல்.

நிற்றிமுற்றத்துளென்று நெரித்தகையராய்* என்னைநீர்
சுற்றியுஞ்சூழ்ந்தும்வைதிர் சுடர்ச்சோதிமணிநிறமாய்*
முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்றசுடர்முடிக்கே*
ஒற்றுமைக்கொண்டதுள்ளம் அன்னைமீர்! நசையென்னுங்கட்கே? (10)

௰.—பத்தாம்பாட்டில், திருவபிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதயமகப்பட்டது: இனி
என்னைப்பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லையென்கிறாள். [நிற்றியென்று தொடங்கி] -

தன்னகத்து முற்றத்தே நின்றாய் என்று அயுக்தம் செய்தேனாகக்கொண்டு என்னுடைய நசையறிந்த நீங்கள் விடாதே வையாநின்றிகோள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும்] - சுழலவந்து பார்த்தும், சூழ்ந்துகொண்டு நின்றும் என்றுமாம். [சுடர்ச்சோதியென்று மேலுக்கு] - நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களுடைய ஒளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருமைப்பட்டது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவபிஷேகத்திலழகிலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் அகப்பட்டது; என்னைப் பொடிந்து உங்களுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்கிறாள். [நிற்றிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள் நிற்றியென்று படுக்கையைவிட்டு எல்லாரும் காண முற்றத்திலே நிற்கையாகிற இதுக்குமேலே ஸ்வரூபஹாநியில்லை என்றிருக்கிறாள். "யா நசக்யா புராத்ரஷ்டும் பூதைராகசகைரபி, தாமத்ய ஸீதாம் பச்யந்தி ராஜமார்க்ககதாஜநா:" பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு நெரித்த கையை யுடையீராய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்படவிடப் புறப்பட்ட என்னை, அதிலிழிபாத பாக்யத்தைப்பண்ணின நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - போகாதபடி நெஞ்சிலே சுற்றியும் - உங்களிலே விசாரித்தும், போகவொண்ணாதபடி சூழ்ந்து நின்றும் என்னுதல்; போயும்வந்தும் வையாநின்றிகோளென்னுதல். [சுடர்ச்சோதி யித்யாதி]-ப்ராதேசிகமாக நோக்குமவர்களிறே இவர்கள். நோக்குகிற விஷயந்தான் சுற்றியும் சூழ்ந்தும் நலியவல்லபடி. நிரவதிக தேஜஸ்ஸான ரத்நங்களினொளியை யுடைத்தாய்க்கொண்டு ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஒரிடமொழியாமே வ்யாபிக்கிற தேஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே என்னுடைய ஹ்ருதயம் ஒருப்பட்டதென்னுதல், அங்கே விலை செய்து கொடுத்ததென்னுதல். ஒற்றுமை - ஒருமை. [அன்னைமீர் நசையென் உங்கட்கே] ஆட்டியும் தூற்றியுமென்னபயன்? பெற்றுவளர்த்து போகயோக்யதை பிறக்குமளவும் ஹிதஞ்சொல்லிப் பின்னைப் பிறர்கையிலே கொடுத்துவிடுமதொழிய ப்ராப்தயௌவனைகளானாலும் பெற்ற ப்ராப்தியைக்கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கத்தேடுமித்தனையோ?

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ச்ரிய:பதியுங்கூட நம்மை சிரஸாவஹித்துப்போருகிறது இவ்வவஸ்த்தைக்கன்றோ, என்று திருவபிஷேகத்திலழகு வந்து நலிகிறபடியைச் சொல்லுகிறாள்.

[நிற்றி இத்யாதி] - இத்தனையும் நசையறச் சொல்லாவிடில் அவர்கள் விடார்கள்போலே. [நிற்றிமுற்றத்துளென்று] - முற்றத்துள்நிற்றி என்பர்கள். படுக்கையிலின்றும் எழுந்திருந்து எல்லாரும் காணும்படி முற்றத்திலே நிற்கைக்கு மேற்படப் பழியில்லையாக நினைத்திராநின்றார்கள். *யா ந சக்யா* இத்யாதி. *ராஜமார்க்ககதா ஜநா:* என்றவோபாதியாக நினைத்திராநின்றார்களாயிற்று இத்தை. முற்றத்திலே புறப்பட்டு நிற்கும்படி பிறந்த ஸாஹஸத்துக்கு நெரித்தகையராய். [என்னைநீர்] - உருவுவெளிப்பாடு புறப்பட விடுவித்து நிறுத்த நிற்கிற என்னை, இத்தால் நலிவுவாராதபடி பாக்யம் பண்ணின நீங்கள். அவன் புறப்படவிடுவித்து நிறுத்த நிற்கிற என்னை, இதுகொண்டு காரியமில்லாத நீங்கள். [சுற்றியும் சூழ்ந்தும் வைதிர்] - 'இவளைத் தப்புவித்தோமாம்விரகென்?' என்று நெஞ்சிலே விசாரிக்கையும், கால்வாங்கிப் போநிற்கவுமொண்ணாதபடி சூழநிற்கையுமென்னுதல். அன்றிக்கே, போயும்வந்தும் பொடியாநின்றிகோளென்னுதல். [சுடர்ச்சோதி இத்யாதி] - தப்புவிக்கைக்கு வார்த்தைசொல்லுகிற இவர்களைப் போலே ஒருப்ரதேசத்தி லல்லவிறே அகப்படுத்தி நலியக்கோலுகிற அது நிற்கும்படி. மிக்க புகரையுடைத்தான ரத்நத்தினுடைய தேஜஸ்ஸை யுடைத்தாய்க்கொண்டு கண்டவிடமெங்கும் பரம்பாநின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய திருவபிஷேகத்திலே ஒருமைப்பட்டது என்னுடைய ஹ்ருதயமென்னுதல், அங்கே விலைசெய்து கொடுத்ததென்னுதல். [அன்னைமீர் நசையென் உங்கட்கே] - தாய்மாரான நீங்கள் என்பக்கல் நசையற வமையும். தாய்மாராவார், பெற்றுவளர்த்து போகயோக்யதை பிறந்தால் பின்பு கைப்பிடித்தவன்கையிலே காட்டிக்கொடுத்துக் கடக்க நிற்குமத்தனைபோக்கி, பொடியக்கடவர்களோ? ப்ராப்தயௌவனைகளானாலும், பெற்ற ப்ராப்தி கொண்டு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கப்பார்க்கக்கடவதோ?

கட்கரியபிரமன்சிவன் இந்திரனென்றிவர்க்கும்*
கட்கரியகண்ணனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
உட்குடையாயிரத்துள் இவையுமொருபத்தும்வல்லார்*
உட்குடைவானவரோடு உடனாயென்றும்மாயாரே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், ஆழ்வார் இதில் பட்டநோவு படாதே அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணுவர்களென்கிறார். [கட்கரியவென்று தொடங்கி] - மநுஷ்யருடைய இந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமன்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் கண்ணால் காணவரி யனான க்ருஷ்ணனை. [உட்குடையாயிரம்] - வாச்யத்தை வசிக்கவல்ல சக்தியோகத்தையுடைய ஆயிரம். [உட்குடைவானவர்]-பகவத்குண சேஷ்டிதாதிகளைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக்கீடான சக்தியோகத்தை யுடைய அயர்வறுமமரர்கள்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அறிந்தவர்கள், இதில் ஆழ்வார்பட்ட நோவுபடாதே, அயர்வறுமமரர்களோடே நித்யஸம்ச்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்களென்கிறார். [கட்கரிய இத்யாதி] - மநுஷ்யர்களுடைய கண்ணுக்குக் காணவொண்ணாத ப்ரஹ்மாதிகள்கண்ணுக்கும் அவிஷயமான க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் என்றுங் கேட்டேபோமித்தனையல்லது, அவர்களுக்குக்காணவொண்ணாதா யிருக்கிறவன். உருவு வெளிப்பாட்டாலே "சூழவும் தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங் கண்டீர்" என்கிறபடியே - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தானேயாயிராநின்றான். [உட்குடையாயிரம்] - ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடியே ப்ரதிபாதிக்கவற்றான சக்தியையுடைய ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். [உட்குடைவானவரோடுடனாய்] பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கவல்ல நித்யஸூரிகளோடே ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] - உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடாதே நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகையும் முடிகையும் பர்யாயமாயிருக்கையாலே - மாயார் என்கிறார். பகவதபசாராதிகளாலே வரும் க்லேசம்போலன்றிறே, பகவதங்கீகாரமுண்டாய்ப் பிரிவாலே வரும் க்லேசம்.

ஈடு.—நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், பகவத் விச்லேஷத்தால் க்லேசப்படாதே, நித்யஸூரிகளோடேகூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவரென்கிறார். [கட்கரிய இத்யாதி] மநுஷ்யருடைய கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற ப்ரஹ்மாதி களுக்கும் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணனை. ப்ரஹ்மாதிகள் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் மறக்கவொண்ணாதபடி உருவு வெளிப்பாடாய்த் தோன்ற, அத்தாலே நலிவுபட்டு, போன போனவிடமெங்கும் சூழ்ந்து கொண்டது என்னும் படியாயிற்று இவர்க்கு ப்ரகாசித்தபடி. அவர்கள்கண்ணுக்கு அரியனானப்போலேயாயிற்று, இவர்கண்ணுக்கு "சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல் வந்துதோன்றும்" என்னும்படி ப்ரகா சித்தபடி. [குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [உட்குடையாயிரத்துள் இத்யாதி] ப்ரதிபாத்யார்த்தத்தை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல சக்தியையுடைத்தான ஆயிரத் திலும்வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள், நித்யாநுபவம் பண்ணுமின் றாலும் மேன்மேலென பகவத்குணங்களைப் பூர்ணமாக அநுபவிக்கைக் கீடானயோக்யதை யுடைய நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய். [என்றும் மாயாரே] மாய்கையும் உருவுவெளிப் பாடும்பர்யாயமென்றிருக்கிறார்காணும். மாயார் - பிரியார். அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடி நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெறுவர்கள். பகவதபசார பாகவதாபசாரங்களுண்டானால் வருமது போலன்றே, பகவதங்கீகாரமுண்டாய் அது நிலையில்லாமையால் படும் க்லேசம். ப்ரளயங் கோத்தாப்போலே கண்ணைக் கண்கோத்திறே இடக்கிறது. [சூழவும்] இதெல்லாம் அவன் கழுத்துக்கு மேலே படுத்தின க்லேசமிறே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—மாயாவாமனனே : ப்ரவேசம்

ஒ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமானுடைய தோற்றரவு உருவுவெளிப்பாடென்று அறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோகத்தைத்தவிர்ந்து, அவனையல்லது செல்லாதபடியிருக்கிற தம்மைத் தன்னோடுவிச்லேஷிக்கச்செய்தே தன்னைக்காட்டி ஆர்த்திநிரா தொழிகிறபடியையும், அங்ஙனே யிருக்கச்செய்தேயும் முடியாதபடி தம்மை நடத்துகிறபடியையுங்கண்டு, "இவ்வாச்சர்யம் இருந்தபடியென்?" என்று எம்பெருமானுக்கறிவிக்க, அவனும் "இவ்வளவோ என்படி!" என்று தன்னுடைய விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, "இது இருந்தபடியென்? துர்ஜ்ஞேயமாயிருந்தது!" என்று யமுனைக்கரையில் அவனுடைய ஆச்சர்யாநுஸந்தாநத்தைப் பண்ணின அக்ரூரனைப்போலே தாம் விஸ்மிதராகிறார்.

இ.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் - அவனுடைய தோற்றரவை உருவுவெளிப்பாடென்று அறிந்து, அவனோடே பரிமாறுகைக்குத் தாம் பண்ணின உத்யோகத்தைத்தவிர்ந்து, தமக்கு அவனையல்லது செல்லாதபடியையும், அவனுக்குத் தம்மார்த்தி தீர்க்க சக்தி யுண்டாயிருக்கசெய்தேயும் தம்மபேக்ஷிதம் செய்யாமைக்கு அடி தம்மை இங்கேவைத்துத் தான்நினைத்தகாரியம் தலைக்கட்டுவானாக நினைத்ததென்றும் அறியாதே, "எனக்கு இத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச்செல்லாமையுண்டாயிருக்க, முடியும் விரகின்றியிலே உன்னைப்பெற்றுத் தரிக்கவும்பெறாதே இங்கேவைத்த ஆச்சர்யமிருந்தபடியென்!" என்ன, அவனும், ஒன்றைக்கேட்க ஒன்றைப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, "இவ்வளவோஎன்படி!" என்று தன் விசித்ரவிபூதித்வத்தைக் காட்டியருளக் கண்டு, "இது விஸ்மயமாயிருந்தது! இது இருந்தபடி என்!" என்று, யமுனைக்கரையிலே "ஜகதேதந்மஹாச்சர்யம் ரூபம் யஸ்யமஹாத்மந:, தேநாச்சர்யவரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத:" என்று அக்ரூரன் ஆச்சர்யப்பட்டாப்போலே, இவரும்அவனுடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதாரகிறார்.

ஈடு.—ஏழில்திருவாய்மொழி உருவுவெளிப்பாடாய்ச் சென்றது. கைக்குளெட்டாமையாலே உருவுவெளிப்பாடென்று அறிவரிறே. இனி, ஸர்வேச்வரன் தான்நினைத்த காரியஞ் செய்து தலைக்கட்டிக்கொள்ளுமளவும் நம்மை யிங்கேவைக்கிறானென்னுமிடமும் அறிவரிறே. ஆகிலும், அவனையொழிய தரிக்கமாட்டாதவராகையாலே இத்தை நினைத்து ஆறியிருக்கவும் மாட்டாரே. "விரோதியைப் போக்கித்தரவேணும்" என்று இவர் அர்த்தித்தாலும் அவனும் இவரைக்கொண்டு தான் நினைத்த ப்ரபந்தங்கள் தலைக்கட்டிக் கொள்ளுமளவும் இவர் அபேக்ஷிதம் செய்யானே. இவரபேக்ஷிதம் செய்யாதிருக்கச்செய்தேயும், இவரை இங்கேவைத்து ஜீவிப்பிக்கும் உபாயங்களும் அறிந்திருக்குமே. ஆகையாலே, சில பதார்த்தங்களை உயிர் போகாதபடி ஒன்றிலே கோத்திட்டு வைக்குமாப்போலே, முடியவுமொட்டாதே ஜீவிக்கவு மொட்டாதே நடுவேயிருந்து நலிகிறபடியை யநுஸந்தித்து, "எனக்கு இதில் பொருந்தாமை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து என்னை நடத்திக்கொடு போருகிற இவ்வாச்சர்யத்தை எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன; ஒன்றைக்கேட்க வேறே சில வற்றைச் சொல்லுவாரைப்போலே, "இதொன்றுங்கண்டோ நீர் ஆச்சரியப்படுகிறது? இவ்வளவல்லாத நம்முடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையைப் பாரீர்!" என்று தன்னுடைய ஆச்சர்ய ஜகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுக்க அதுதானும் தான் நினைத்ததன்றேயாகிலும் அவன் காட்டிக்கொடுத்ததாகையாலே அதுவும் இவர்க்கு ப்ரீதிஹேதுவாயிருக்குமிறே. ஆக, இவர் ஒன்றைக் கேட்க அவன் அநேகாச்சர்யங்களைக்காட்டிப் பரிஹரித்தான். அக்ரூரன், யமுனையிலேபுக்கு முழுகினவாறே பின்னைக்கை நீருக்குள்ளே கண்டு அஞ்சாக் கரையிலே பார்த்தான்: அங்கேயுங்கண்டான், கண்டு, "ஜகதேதந்மஹாச்சர்யம் ரூபம்யஸ்ய மஹாத்மந: தேநாச்சர்ய வரேணாஹம் பவதா க்ருஷ்ணா ஸங்கத:" என்றுகொண்டு அவன் ஆச்சர்யப்பட்டாப் போலே இவரும் அவனுடைய விசித்ர ஜகதாகாரதையை யநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார்.

மாயா!வாமனனே! மதுசூதா! நீயருளாய்*
தீயாய்! நீராய் நிலனாய் விசும்பாய்க்காலாய்*
தாயாய்த்தந்தையாய்மக்களாய் மற்றுமாய்முற்றுமாய்*
நீயாய்நீநின்றவாறு இவையென்னநியாயங்களே! (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் எல்லாம் விபூதியாக வுடையனு யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, இவை என்ன படிகளென்று விஸ்மிதராய் எம்பெருமானைக் கேட்கிறார். [மாயா] - இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான ஆச்சர்யங்களை உடையனுயிருக்கிற இருப்பை ஸங்க்ரஹேணசொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆச்சர்யங்களுக்கு உதாஹரணம். [மதுசூதா] - மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாப்போலே என்னுடைய துக்கத்தைப் போக்கினவனே. [அருளாய்] - என்னைத் தெளிவிக்கவேணும். [தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்] - லோகத்தில் தாயுந்தந்தையுமாயிருக்கிறாரையும் மக்களாயிருக்கிறாரையும் மற்றுமுள்ளா ரெல்லாரையும் விபூதியாக வுடையையாய். [நீயாய் நீ நின்றவாறு] - இவற்றோடு பிரியஅஸாதாரணகாரத்தை யுடையையாய்க் கொண்டு நின்றபடி.

இ.—முதற்பாட்டில், விசித்ரமான கார்யங்களையும் காரணங்களையும் விபூதியாகவுடையனுயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து, இவை என்னபடிகளென்று அவனைக் கேட்கிறார். [மாயா வென்கிறது] இத்திருவாய் மொழிக்கு நிதாநமான ஆச்சர்யங்களையுடையனு யிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்தித்து ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறது. [வாமனனே] - ஆச்சர்யங்களுக்கெல்லாம் உதாஹரணம். அன்றேபிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே அர்த்தியாய் மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, சொல்லிற்றெல்லாம் அவன்செய்யும்படி வார்த்தைசொன்ன ஆச்சர்யங்களை நினைத்து - வாமனனேயென்கிறார். [மதுசூதா நீயருளாய்] - ஆச்சர்யங்களுக்கு ஸ்ரீவாமன ப்ராதுர்ப்பாவம்போலே யாயிற்று, விரோதிநிரஸநத்துக்கு மதுஸூதநத்வம். மதுவாகிறஅஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே என் ஸம்சயத்தை யறுத்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். "த்வதந்யஸ் ஸம்சயஸ்யாஸ்யச் சேத்தா நஹ்யுபபத்யதே". உமக்கு ஸம்சயந்தானேது?என்னில்? [தீயா யித்யாதி] - கார்யத்திலுண்டானவைசித்ர்யம் காரணத்திலே யுண்டாயிருக்குமிறே. அண்டகாரணமாய் ஒன்றோடொன்று சேர்த்தி யின்றிக்கே யிருக்கிற பஞ்சபூதங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [தாயா யித்யாதி] - கார்யங்களில் வந்தால், மாதா உபகரித்த உபகாரமன்றிறே தமப்பன்உபகரிப்பது? அவன் உபகரிக்குமதன்றிறே ப்ரஜைகள் உபகரிப்பது? அவர்களுபகரிக்குமதன்றிறே மற்றை பந்துக்களுபகரிப்பது? [முற்றுமாய்] - அநுக்தமாய் ஸ்வஸம்பந்தியாயுள்ள சேதநாசேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [நீயாய் நீ நின்றவாறு] ஜகதாகாரனுயிருக்குமதொழிய, அஸாதாரணவிக்ரஹ யுக்தனுய்க்கொண்டு நீ நின்றபடி. ஜகதாகாரனுய் ரக்ஷிக்குமளவன்றிறே அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனுய்க் கொண்டு ரக்ஷிக்கும்படி. [இவையென்ன நியாயங்களே] - இவையென்னபடிகள்! முதல் திருவாய்மொழி தொடக்கமாகப் பலவிடத்திலும் - இவனுடைய ஐச்வர்யத்தை அநுஸந்தித்து, அதுதன்னையே இதுக்கு முன்பு கண்டறியாதாரைப்போலே அநுபவியா நின்றார்; குணாநுபவத்தில் வந்தால், க்ஷணந்தோறும் ஒன்றையே புதியராயநுபவிக்கிறாப்போலே யாயிற்று, விபூத்யநுபவமும்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. விசித்ரமான கார்யகாரணங்களையெல்லாம் விபூதியாக வுடையனு யிருக்கிற இருப்பையநுஸந்தித்து, இவை யென்னபடிகள்? என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

[மாயா] மாயாவென்கிற இது இத்திருவாய்மொழிக்காக ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிறது. [வாமனனே] மாயாவென்கிற பதத்திற் சொல்லுகிற ஆச்சர்யத்துக்கு வ்யாப்தி க்ரஹணபூமியா யிருக்கிறது. அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து மஹாபலிபக்கலிலே சென்று அவன் முன்னே நின்று, தான் சொன்னவையெல்லாம் செய்யவேண்டும்படி வார்த்தையருளிச்செய்து, சிற்றடியைக்காட்டிப் பெரியவடியாலே யளந்துக்கொண்டு, இப்படி பண்ணின வ்யாபாரங்களை யடைய முன்னேயிட்டுக்கொண்டு வாமனனே! என்கிறார். [மதுசூதா] ஆச்சர்யசேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீவாமனனைப்போலேயாயிற்று, விரோதிநிரஸநத்துக்கு மதுசூதனனென்கிறது. [மதுசூதாநீயருளாய்] மதுவாகிற அஸுரனை நிரஸித்தாப்போலே, எனக்கு ஓடுகிற ஸம்சயத்

த்தையும் நீயே போக்கித் தந்தருளவேணும். [தீயாயித்யாதி] கார்யகதமானவைசித்ரி காரணத்திலேயும் உண்டாயிருக்குமிறே. இனித்தான் ஒன்றின்படியாயிராதிறே மற்றையது. இப்படி பிந்நமான ப்ரகாரங்களை யுடையவான பூதபஞ்சகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [தாயாயித்யாதி] கார்யவர்க்கத்திலும் தாய்செய்தது தமப்பன் செய்யமாட்டான்; தமப்பன்பண்ணும் உபகாரம் புத்ரர்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; புத்ரர்கள்பண்ணும் உபகாரம் பந்துக்கள் பண்ணமாட்டார்கள்; இப்படி ஸர்வவித பந்துக்களுமாய். [மற்றுமாய்] அநுக்தமான ஸம்பந்திகளாயுள்ள ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! [நீயாய்] ஜகதாகாரனாயிருக்குமளவல்லவிறே அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாயிருக்கும் இருப்பு. இவர்க்குப் பரமபதத்திலே ஸூரிபோக்யனாயிருக்கிற விருப்போடு, ஜகதாகாரனாய் நிற்கிற நிலையோடு வாசியற போக்யமாம்படியிறே இவர்க்குப்பிறந்த ஜ்ஞாநவைசத்யம். [நீநின்றவாறு] இப்படி இவையெல்லாமாய்க் கொண்டு நீ நின்ற ப்ரகாரம். [இவை யென்ன நியாயங்களே] இவையென்ன படிகள்தான்! முதற்றிருவாய்மொழியிலே இவனுடைய ஐச்வர்யத்தை யநுபவித்திருக்கச் செய்தேயும், இதுக்குமுன்பு கண்டறியாதாப்போலே புதியராய் அநுபவிக்கிறாராயிற்று. குணாநுபவத்தில் க்ஷணந்தோறும் புதுமை பிறந்து அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாராவமுதமாய் அநுபவிக்குமாப்போலேயாயிற்று, விபூத்யநுபவத்திலும் புதியராய் அநுபவிக்கவல்லபடி. [இவையென்ன நியாயங்கள் நீ யருளாய்] இத்தையருளிச் செய்யவேணும். *த்வதந்யஸ் ஸம்சயஸ்யாஸ்ய ச்சேத்தா நஹ்யுபபத்யதே* என்று அர்ஜ்ஜுநன் ஸம்சயம் தீர்த்தாப்போலே, என்னுடைய ஸம்சயத்தையும் தீர்த்தருளவேணும்.

அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய்முடி அச்சுதனே! அருளாய்*
திங்களும்ஞாயிறுமாய்ச் செழும்பல்சுடராயிருளாய்*
பொங்குபொழிமழையாய்ப் புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும்நீ*
வெங்கண்வெங்கூற்றமுமாம் இவையென்னவிசித்திரமே! (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களையடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சுதனேயருளாய்] - அழகிய மதுவோடே கூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய் இப்படிப்பட்டஅழகுக்கு ஒருநாளும் ஒருச்யுதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோகம் ஆகர்ஷகமென்று கருத்து. [செழும்பல்சுடர்] - நக்ஷத்ராதிகள்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், சந்த்ரஸூர்யாதி பதார்த்தங்களைத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். [அங்கண்மலரித்யாதி] - அழகிய மதுவோடேகூடின பூவையுடைய திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், இவ்வழகுக் கொருநாளும் ப்ரச்யுதியில்லாதவனே! இத்தால் - திருக்குழலில் வளையம்போலே விபூதியோகமும் தகுதியாய், ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. [திங்களும்ஞாயிறுமாய்] - சேதநர்க்கு தர்சநீயனுமாய் ஆப்யாயகனுமான சந்த்ரனுக்கும், இவனாலுண்டான நீர்க்களிப்பையறுத்து ப்ரகாசகனுமான ஆதித்யனுக்கும் நிர்வாஹகனானவனே! [செழும்பலசுடராய்] - சேதநர்க்கு வரக்கடவதான அநர்த்தாப்யுதயங்களுக்குறுப்பாக ஸஞ்சரிக்கிற நக்ஷத்ரக்ரஹாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [இருளாய்] - சேதநர்க்கு போகயோக்யமான காலமாய். [பொங்கு பொழிமழையாய்] - நித்யஸ்ருஷ்டிக்குறுப்பாய் ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களுக்குத் தாபஹரமுமாய் வ்ருத்திஹேதுவுமாயிருக்கையாலேயுகளித்து வர்ஷிக்கும் வர்ஷமாய், உத்தேச்யமான புகழாய், பரிஹரணீயமான பழியாய். [பின்னும் நீ வெங்கண்வெங்கூற்றமுமாம்] - இவையதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குகை தவிர்ந்து, க்ரூரேக்ஷணனாய், அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னலாம்படி வெவ்வியகூற்றமுமாம். அதிக்ரூரமான அந்தகனை விபூதியாக உடையவனென்றுமாம். [இவையென்ன விசித்திரமே] - இவையென்ன வைசித்ரிதான்!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. சந்த்ர ஸூர்யாதி பதார்த்தங்களடையத் தனக்கு விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[அங்கண்மலரித்யாதி] அழகிதாய் மதுவோடே கூடின மலரையுடைத்தாய்க் குளிர்ந்திருந்துள்ள திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே யுடையையாய், அந்த ஒப்பனையால்வந்த அழகுக்கு ஒரு நாளும் ஒருவேறுபாடின்றிகே என்று மொக்க நித்யமாம்படி யிருக்கிறவனே! வைத்தவனையத் தோபாதியும் போக்யமாகிறதாயிற்று விபூத்யநுபவம் இவர்க்கு. "கீழ்த்திருவாய்மொழியில் 'வின்கின்றபூந்தண்டுழாய்விரைநாறவந்து' என்று சொன்னத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். மாயன் குழல்விள்கின்ற பூந்தண்டுழா யுருவுவெளிப்பாடாய் பாதகமாகை தவிர்ந்து, ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கிறாரிறே. [திங்களுஞ்ஞாயிறுமாய்] *ஸூர்யாம்சுஜநிதம் தாபம் நிந்யே தாராபதிச் சமம்* என்கிறபடியே, ஆதித்யகிரணங்களால் பிறந்த தாபமெல்லாம் போம்படி சேதநர்க்கு ஆப்யாயநத்தைப் பண்ணக்கடவனான சந்த்ரனும், அவனால் வந்த நீர்க் களிப்பை அறுத்துக்கொடுக்கும் ஆதித்யனுமாய். [செழும்பல்சுடராய்] சேதநர்க்குவரும் லாபாலாபங்களை யறிகைக்கு ஈடான ஸஞ்சாரத்தையுடைத்தான நக்ஷத்ரங்களுமாய். [இருளாய்] சேதநர்க்கு போகயோக்யமான இருளாய், [பொங்கு பொழிமழையாய்] ஸகலப்ராணிகளுக்கும் ஜீவிக்கலாம்படி ஸஸ்யங்களை யுண்டாக்கும் வர்ஷமுமாய். [புகழாய்] எல்லாரும் ஆசைப்படும் யசஸ்ஸாய். [பழியாய்] எல்லார்க்கும் வருந்திப் பரிஹரிக்கவேண்டும் பழியாய். [பின்னும்] அதுக்கு மேலே [வெங்கண் வெங்கூற்றமுமாய்] *புரா பூத்வா ம்ருதுர்தாந்தஸ் ஸர்வபூதஹிதே ரத:, ந க்ரோதவசமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி* என்கிறபடியே, இவை யதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே குளிரநோக்குமது தவிர்ந்து, வெவ்விதான நோக்கையுடையையாய். [வெங்கூற்றம்] அந்தகன் "தண்ணீர்" என்னும்படி வெவ்விய கூற்றமுமாம். ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ராத்யந்தர்யாமித்வத்தைச்சொன்னபடி. [இவை யென்னவிசித்திரமே] இவை யென்ன வைசித்ரிதான் அருளாய்.

சித்திரத்தேர்வலவா! திருச்சக்கரத்தாய் அருளாய்*
எத்தனையோருகமும் அவையாய் அவற்றுள்ளியலும்*
ஒத்தவொண்பல்பொருள்கள் உலப்பில்லனவாய்வியவாய்*
வித்தகத்தாய் நிற்றி நீ இவையென்ன விடமங்களே! (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருதாதிகளான அநேகயுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக உடையனென்கிறார். [சித்திரத்தேர்வலவா] - ஸாரத்யம் பண்ணும்போது அத்யாச்சர்யமாம்படி திருத்தேரை நடத்தவல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாய்] ஜயத்ரதவதத்தின்றுபகலை இரவாக்கின அத்யாச்சர்யமான திருவாழியை யுடையவனே! [ஒத்தவொண் பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய்வியவாய்] - ஒரோவகையாலே ஒத்தும் ஒரோவகையாலே ஒவ்வாதுமான தேவமநுஷ்யருபேண பலவாய் ப்ரதிவ்யக்த்யஸங்க்யமான பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையையாய். [வித்தகத்தா யென்று மேலுக்கு] - விஸ்மயநீயமானபடிகளை யுடையையாய் நிற்றி, இவை என்ன சேராச்சேர்த்திகள்:

இ.—மூன்றும்பாட்டில், க்ருதாதிகளான யுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான மநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாக வுடையவனென்கிறார். [சித்திரத்தேர்வலவா] - விசித்ரமாகத் தேரை நடத்தினவனே! துரோணன் கையுமணியும் வகுத்து அர்ஜ்ஜுநனுக்குப் புறப்பாடற வாசலைப்பற்றி நிற்க, அதுக்குப்புறம்பாம்படி தேரைக்கழியக் கொண்டுபோயும்; பீஷ்மன்கையிலம்பு அர்ஜுநன்மேல் தையாதபடி தேரை தூரக் கொண்டுபோய் அர்ஜ்ஜுநன்கையிலம்பு பீஷ்மன்மேலே தைக்கைக்குக் கிட்டநிறுத்தியும், இப்படி விசித்ரமாகத் தேரைநடத்த வல்லவனே! [திருச்சக்கரத்தாயருளாய்] - பகலை இரவாக்கவல்ல பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனையோ ருகமுமவையாய்] - க்ருதயுகாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனும். [அவற்றுள்ளியலும்] - அவற்றினுள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்தவொண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் வியவாய்] - ஒத்தும், வியவாய் - வேறுபட்டுமிருந்துள்ள, ஒண்பல்பொருள்களுலப்பில்லனவாய் - ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதங்களாலே வேறுபட்டுமென்னுதல், ஜ்ஞாநைகாகாரதையாலே ஒத்தும், அஹம்த்வமாதிபேதத்தாலே வேறுபட்டுமென்னுதல்; இப்படி பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற இத்தை

விபூதியாக வுடைமையாய் [வித்தகத்தால் நிற்றி நீ] - விஸ்மயமான ப்ரகாரத்தாலே நீ நில்லாநின்றாய். [இவையென்னவிடமங்களே] - இவையென்ன சேராச்சேர்த்திகள்!

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. க்ருத த்ரேதாதியுகங்களையும், அவ்வவகாலங்களிலுண்டான தேவமநுஷ்யாதிகளையும் விபூதியாகவுடையவனென்கிறார்.

[சித்திரத்தேர்வலவா] விசித்ரமாம்படியாகத் தேரைநடத்தவல்லவனே! வைசித்ர்யாவது—த்ரோணன் கையுமணியும் வகுத்து வாசலைப்பற்றி நிற்க, அவனை வளைந்து அவனுக்கவ்வருகே தேரைக்கொடுபோய் நிறுத்தி அவனுக்கு வ்யாபரிக்கைக்கு இடம் அறுத்தானாயிற்று. பீஷ்மன் கையில் அம்பு தூரப்போய்விழும், அர்ஜ்ஜுனன் கையில் அம்பு இவ்வருகேவிழும்; ஆகையாலே அவன் அம்புவிடப்புக்கவாறே தேரைப்பின்னே கழலக்கொடுபோயும், இவன் அம்புவிடப் புக்கவாறே தேரைக்கிட்டநிறுத்தியும். இப்படி தேரை நடத்தும்படியைப்பற்ற 'சித்திரத்தேர் வலவா' என்கிறது. [திருச்சக்கரத்தாய்] பகலையிரவாக்கும் பரிகரத்தையுடையவனே! [எத்தனை யோருகமுமவையாய்] க்ருதாதியுகங்களுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனாய். [அவற்றுள்ளியலும்] அவற்றுக்குள்ளே வர்த்திக்கிற. [ஒத்த இத்யாதி] (ஒத்திருப்பதுமாய் வியவாயிருப்பதுமான ஒண் பல் பொருள்களுலப்பில்லனவாய்) ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஆகாராந்தரத்தாலே வேறு பட்டுமிருப்பனவுமாய், விலக்ஷணமுமான பலவகைப்பட்ட பதார்த்தங்களநேகங்களை யுடைமையாய். தேவமநுஷ்யாதி ஜாதியாலே ஒத்தும், வ்யக்திபேதத்தாலே வேறுபட்டும். ஸகலாத் மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்திருக்கச்செய்தேயும், அஹம்த்வமாதி பேதத்தாலே பிக்நரா யிருப்பார்களிறே. [வித்தகத்தாய்நிற்றி] இப்படி விஸ்மயநீயனாய்க்கொண்டு நில்லாநின்றாய் நீ. [இவை யென்னவிடமங்களே] இவையென்ன சேராச் சேர்த்தியான செயல்கள் தான்!

கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே! எனக்கொன்றருளாய்*
உள்ளதுமில்லதுமாய் உலப்பில்லனவாய்வியவாய்*
வெள்ளத்தடங்கடலுள் விடநாகணைமேல்மருவி*
உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி இவையென்னவுபாயங்களே! (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாக வுடையனாயிருக்கிற படியை அருளிச்செய்கிறார். [கள்ளவிழ்தாமரைக்கண்கண்ணனே] - கீழில் திருவாய்மொழியில் ''தாமரை நாண்மலர்'' என்றநுபவித்த திருக்கண்களிலழகை அநுஸந்திக்கிறார். [எனக்கொன்றரு ளாய்] - எனக்கு ஒன்று அருளிச்செய்யவேணும். [உள்ளதுமில்லதுமா யுலப்பில்லனவாய் வியவாய்] - நித்யராயிருக்கையாலே உண்டென்று சொல்லலாம் சேதநனும், பரிணாம ஸ்வபாவமாய்க் கொண்டு ப்ரதிக்ஷணம் அவஸ்தாந்தரபாக்காகையாலே இல்லையென்னலாம் ப்ரக்ருதியும். [உள்ளப்பல்யோகு செய்தி] - திருவுள்ளத்தாலே பலரக்ஷண சிந்தைகளைப்பண்ணா நிற்றி.

இ.—நாலாம்பாட்டில், நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார். [கள்ளவிழித்யாதி] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களை யுடை யனாய் பவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலேயாயிற்று, இவர்க்கு விபூதியும் ஆகர்ஷகமா யிருக்கிறபடி. கீழில் திருவாய்மொழியிலே ''தாமரை நாண்மலர்போல்'' என்று பாதகமானது தானேயிறே இப்போது அநுகூலமாயிருக்கிறது. [உள்ளதுமில்லதுமாய்] - நித்யமாகையாலே உள்ளது மாய், அவஸ்தாந்தரபாக்காகையாலே இல்லையென்னலுமாய். [உலப்பில்லனவாய்] - அஸங்க்யாதமான ஆத்மவஸ்துவுமாய். [வியவாய்] - வேறுபட்டிருந்துள்ள அசித்தாய். நித்யமாய் அஸங்க்யாதமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனாய், அதிற்காட்டில் வேறுபட்டு நச்வரமாயிருக்கிற அசித்பதார்த்தங்களுக்கு நிர்வாஹகனென்றபடி. [வெள்ளத்தடங்கடலுளித்யாதி] - திருப்பாற்கடலிலே, சத்ருக்கள்வந்து கிட்ட

வொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தருளி. [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] - திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷண சிந்தைபண்ணாநிற்றி. சேதநபேதத்தோபாதியும் போருமிறே ரக்ஷணோபாய சிந்தைகளில் விதாபேதமும். [இவையென்னவுபாயங்களே] - அவற்றோபாதியுபாயங்களும் பலவாயிருக்கு மாயிற்று. "சேதநர்நின்றநின்ற நிலைகளிலே புருஷார்த்த ருசிகளைப்பிறப்பிக்கைக்கும், ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்தோபாயங்களிலே சேர்க்கைக்காகவும் விரகு ஏதோ?" என்று சிந்திக்கைக்காகவிறே திருவநந் தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. லோகத்தில் நித்யாநித்ய பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனா யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[கள்ளவிழ்த்யாதி] அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடை யனாய் பவ்யனாயிருக்கிறவனே! அவனுடைய திருக்கண்கள்போலே யாயிற்று இவர்க்கு விபூதியும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, திருக்கண்களோபாதி பாதகமாகாநின்ற தாயிற்று விபூத்யநுபவமும் இவர்க்கு. பாதகமாகையாவதென்னென்னில்? 'இன்னது' என்று நிச்சயிக்கமாட்டாதே ஸம்சயித்துப்பட்டதொரு க்லேசமுண்டிறே. அதுவும் பாதகமாயிருக்கு மிறே. "கீழ்த்திருவாய்மொழியிலே 'சூழவுந்தாமரை நாண்மலர்போல்வந்து தோன்றும்' என்றத்தை ஸ்மரிக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அத்தை ஜீயர்கேட்டருளி, "கீழோடு ஒற ரீதியின்படியே இதுவுமாகப் பெற்றதாகில் அழகிது; அங்ஙனன்றிக்கே இது ரஸாந்தரமாய் அறிவுண்டானபின்பு ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தமாட்டாது" என்று அருளிச்செய்தாராம். [உள்ளதும்இத்யாதி] உலப்பில்லனவாய்க்கொண்டு உள்ளதுமாய் வியவாய்க்கொண்டு இல்லது மாயிருந்துள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். *யத்து காலாந்தரேணாபி நாந்யஸம்ஜ்ஞா முபைதிவை, பரிணாமாதிஸம்பூதாம் தத்வஸ்து ந்ருப தச்ச கிம்* என்கிறபடியே, அசித்து நச்வரமா யிருக்கையாலே இல்லதென்று சொல்லலாயிருக்கும்; ஆத்மவஸ்து ஏகரூபமாயிருக்கையாலே உள்ளதென்கிறது. [வெள்ளத்தடங்கலுளித்யாதி] திருப்பாற்கடலிலே, ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட வொண்ணாதபடி விஷத்தை யுமிழாநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே பொருந்தி. "ஆங்கார வாரமது கேட்டழலுமிழும் - பூங்காரரவணையான்" என்கிறபடியே, அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணி அழலுமிழுமவனிறே. [உள்ளப்பல்யோகுசெய்தி] திருவுள்ளத்திலே பல ரக்ஷண சிந்தை பண்ணாநிற்றி. சேதநபேதத்தோபாதியும் போருமாயிற்று, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணசிந்தையில் பரப்பு. இப்போது இது கீழோடும் மேலோடும் அந்வயிக்கிறபடியென் என்னில்? - அசித்தா வது, நச்வரமாய்க்கொண்டு த்யாஜ்யமாயிருக்கும். ஆத்மவஸ்து, ஏகரூபமாய்க்கொண்டு உபா தேயமாயிருக்கும். இவையிரண்டுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும் ஈச்வரன், "இச்சேதநன் தானும் தான் பண்ணிற்றொரு கர்மமும் 'தனக்கு' என்னவொரு ருசியுமாயிருக்கையாலே, இவன் தனக் கென ஓர் இச்சைபிறகவில்லது நம்மைப்பெற விரகற்றிருந்தது; இவனுக்கோ அது இல்லை யாயிராநின்றது; இனிச்செய்யும்படியென்?" என்று, இவன், "இச்சின்ற நீர்மையினியா முறுமை" என்றுஞ் செய்யுமத்தை, இவனதலையில் இசைவிலை நிக்கிக யிருக்கச்செய்தே, இவன் கமலமவந்து கிட்டினும் விரகேத்தா?" என்று, அதுக்கு உறுப்பாக உபாயசிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடி. [இவையென்னவுபாயங்களே] சேதநர் பலராகையால் அவரவருடைய ரக்ஷணங்களும் பலவாயிறே யிருப்பது; அதுக்கிடான உபாயமும் அறியுமே ஸர்வஜ்ஞனாகை யாலே. இவை என்ன விரகுகளே.

பாசங்கள் நீக்கி என்னையுனக்கேயறக்கொண்டிட்டு நீ*
வாசமலர்த்தண்டுழாய்முடி மாயவனே! அருளாய்*
காயமுஞ்சீவனுமாய்க் கழிவாய்ப்பிறப்பாய்ப்பின்னும் நீ*
மாயங்கள்செய்துவைத்தி யிவையென்னமயக்குக்களே. **(5)**

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ராக்ருதவிஷயப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து த்வதேகதாரகனும்படி என்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ப்ரக்ருதியிலே விட்டுவைக்கிற ஆச்சர்யமென்? என்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார். [வாசமலர்த்தண்துழாய் முடிமாயவனே] - புறம்பில் பாசத்தையும் அறுத்து அநந்யார்ஹமாக்கின அழகைச்சொல்லுகிறது. [காயமும் சீவனு மென்று மேலுக்கு] - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்திலே நசையற்றார்க்குக்கூடாத ஜந்மமரணத்யாச்சர்யங்களை உண்டாக்கி அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி; இவையென்ன துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், த்வதேகதாரகனுக வென்னைப் பண்ணிவைத்து, பின்னையும் இப்ரக்ருதியிலே வைக்கிற ஆச்சர்யமென்? என்றுகொண்டு, இத்திருவாய் மொழிக்கு நிதாநத்தை அருளிச்செய்கிறார். [பாசங்கள்நீக்கி] - அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளைப் போக்கி. [என்னை] - விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கே யறக்கொண்டிட்டு] - “துயரறுசுடரடிதொழுதெழு” என்னும்படி பண்ணி. இவர்க்கு மயர்வையறுத்து மதிநலத்தை அருளிற்று எத்தைக்கொண்டு என்னில்?—[வாசமித்யாதி] - சாத்தின வனையத்தின் அழகைக்காட்டியாயிற்று இப்படிபண்ணிற்று. பரிமளத்தையுடைத்தாய் மலரோடுகூடின ச்ரமஹரமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்ய யுக்தனே! [அருளாய்] - இவ்வளவு புகுரநின்றவென்னை யிங்கேயிட்டு வைத்து நலியவோ? [காயமும் சீவனுமாய்] - சரீரமும் ஆத்மாவுமாய். [கழிவாய்ப்பிறப்பாய்] - உத்பத்தி விநாசங்களாய். [பின்னும்நீ மாயங்கள்செய்து]-ஸம்ஸாரத்தில் நசையற்றபின்பும், ஜந்மமரணத்யாச்சர்யங்களையுண்டாக்கி. [வைத்தி] - அவற்றோடே ஜீவிப்பித்து வைத்தி. [இவையித்யாதி] - இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள், துர்ஜ்ஞேய ப்ரவ்ருத்திகள்?

ரு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாயிற்று இது. அதாவது - மயர்வறமதிநலமருளி, பின்னையும் எனக்குப் பொருந்தாதபடியான ஸம்ஸாரத்திலே என்னை வைத்து ஜீவிப்பித்துக் கொடுபோருகிற இவ்வாச்சர்யம் இருந்தபடியை எனக்கு அருளிச் செய்யவேணு மென்கிறார்.

[பாசங்கள் நீக்கி] மயர்வையறுத்து. அவித்யாதிகளைப்போக்கி; “பலசெய்வினைவன் கயிற்றால் சூழ்த்துக்கொண்டத்தை நீக்கி. [என்னை] விஷயாந்தரங்களிலே கால் தாழ்ந்திருக்கிற என்னை. [உனக்கேயறக்கொண்டிட்டு] துயரறுசுடரடிதொழும்படியாகப்பண்ணி. பாசங்கள் நீக்கிற்றும் தனக்கேயறக்கொண்டதும் எத்தைக்காட்டி என்னில் ? [வாசமலரித்யாதி] வைத்த வளையத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று, புறம்புண்டான பற்றறுத்ததும், தனக்கேயாம்படியாகப் பண்ணிற்றும். (பரிமளத்தை யுடைத்தாய் மலரோடே கூடின ச்ரமஹரமான திருத்துழாய் மாலையைத் திருமுடியிலேயுடைய ஆச்சர்ய ஸௌந்தர்யயுக்தனே !) [அருளாய்] இவ்வளவு புகுரநின்ற என்னை இங்கேயிட்டு வைத்துநலியவோ? [காயமித்யாதி] சரீரமும் ஆத்மாவுமாய், உத்பத்தி விநாசங்களுமாய். [பின்னும் இத்யாதி] உன்பக்கலிலே யறிவைப் பிறப்பித்து, பின்னையும் இதில் பொருந்தாதபடியான என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வையாநின்றாய். [இவையென்ன மயக்குக்களே] இவையென்ன தெரியாச்செயல்கள்தாம்! புறம்புண்டான பற்றையறுத்து உன் பக்கலிலே ஸங்கத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே நீ அங்கீகரித்தாயோ என்றிராநின்றேன்; பின்னையும் இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கையாலே கைவிட நினைத்தாயோ என்றிராநின்றேன்; இது என்ன ப்ரமம்!

மயக்கா !வாமனனே ! மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்*
அயர்ப்பாய்த்தேற்றமுமாய் அழலாய்க்குளிராய்வியவாய்*
வியப்பாய்வென்றிகளாய் வினையாய்ப்பயனாய்ப்பின்னும்நீ*
துயக்காநீநின்றவாறு இவையென்னதுயரங்களே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்மரணந் தொடக்கமான விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனு மிருக்கிறபடியை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [மயக்கா வாமனனே] - ஸ்ரீவாமநனை அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்ல விரகனானநீ என்னுடைய ஸங்கடத்தையும் தீர்க்க வேணுமென்று கருத்து. [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயநீயமும் விஸ்மயமுமாய்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், விஸ்ம்ருதி தொடக்கமான விருத்தபதார்தங்களை விபூதியாகவுடையனு மிருக்கிறபடியை . அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராகிறார். [மயக்கா] - அநுகூலப்ரதிகூல விபாகமின்றிக்கே மதிகெடும்படி பண்ணினவனே! [வாமனனே] - தேவர்களை நெருக்கி த்ரைலோக்யத்தையாண்ட மஹாபலி, தானேஇசைந்து தேவகார்யஞ்செய்யப்போந்தானென்று அறியாதே கையிலே நீரைவார்க்கும்படியிறே அவனை மயக்கிற்று. [மதியாம்வண்ணமொன்றருளாய்] . மஹாபலியை அழகாலே பிச்சேற்றி, நினைத்தது முடித்துக்கொள்ளவல்லநீ, எனக்குண்டான ஸங்கடத்தைத்தீர்த்துத் தெளிவுபிறக்கும்படி ஒருவிரகு அருளிச் செய்யவேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமுமாய்] - விஸ்ம்ருதியும் தெளிவுமாய். "மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநம போஹநஞ்ச" என்கிறபடியே. [அழலாய்க்குளிராய்] - சீதோஷ்ணங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹகனாய். [வியவாய் வியப்பாய்] - விஸ்மயமுமாய், விஸ்மயநீயமுமாய். [வென்றிகளாய்] - விஜயங்களாய். [வினையாய்ப் பயனாய்] - புண்யபாபரூபகர்மங்களும், அதினுடைய ப்பலங்களுமாய். [பின்னும்நீ துயக்காய்] - உன்னை யாச்ரயித்தாரும் மதிமயங்கும்படி. [நீ நின்றவாறு] - நீ நிற்கிற ப்ரகாரம். [இவையென்ன துயரங்களே]- இவை யுனக்கு லீலையாய், எங்களுக்கு து:க்கரூபமாயிரா நின்றது.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. விஸ்மரணாதி விருத்தபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனு மிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[மயக்கா] இன்னாரென்றின்றிக்கே, ஆரேனுமாகக் கிட்டினாரை மயங்கப்பண்ணு மவனே! அது எங்கே கண்டோம் என்னில்? [வாமனனே] தேவகார்யஞ்செய்யப்போந்த நீ, அந்தத்தேவர்களை நெருக்கின மஹாபலி தானே நெஞ்சு நெகிழ்ந்து உன்கையிலே நீரை வார்த் துத் தானே யிசைந்துதரும்படி மயங்கப்பண்ணினவனே! "மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சுருக்கி" என்கிறபடியே. [மதியாமித்யாதி] அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற மயங்கப்பண் ணாதே, நான் தெளிவையுடையேனும்படி பண்ணியருள வேணும். [அயர்ப்பாய்த் தேற்றமு மாய்] *மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்ச* என்றாரிறே தானே. விஸ்ம்ருதியும் தெளிவுமாய். இவ்விடத்தில் விருத்தாகாரத்தை சொல்லுகிறதல்ல. விசித்ராகாரத்தை சொல்லுகிறது. [அழ லாய்க் குளிராய்] சீதோஷ்ணங்களாய். [வியவாய் வியப்பாய்] விஸ்மய விஸ்மயநீயங்களாய். [வென்றிகளாய்]விஜயங்களாய். [வினையாய்ப்பயனாய்] புண்யபாப கர்மங்களாய், அவற்றினுடைய பலங்களுமாய். [பின்னும் நீ துயக்கா] அதுக்குமேலே உன்னை யாச்ரயித்தாரும் மதிகலங்கும் படி, அந்யதாஜ்ஞானவிபரீதஜ்ஞாநங்களைப்பண்ணா. [நீ நின்றவாறு] நீ நின்றப்ரகாரம். [இவை யென்ன துயரங்களே] உனக்கு இவைதம்பில் அருமையின்றிக்கே லீலையாயிராநின்றது: எங்க ளுக்கு அவைதாம் து:க்காத்மகமா யிராநின்றது.

துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணா சுடர்நீண்முடியாய்! அருளாய்*
துயரஞ்செய்மானங்களாய் மதனாகி உகவைகளாய்*
துயரஞ்செய்காமங்களாய்த் துலையாய்நிலையாய்நடையாய்*
துயரங்கள்செய்துவைத்தி இவையென்னசுண்டாயங்களே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், து:க்கஹேதுவான அபிமானந்தொடக்கமான விசித்ரபதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனு மிருக்கிறஇருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [துயரங்கள்செய்யுங்கண்ணா சுடர்நீள்முடி யாய்அருளாய்] - உன்னுடைய திருவபிஷேகத்திலழகாலே நலியும் க்ருஷ்ணனே ! அப்படியே, விபூதி

யினுடைய ஆச்சர்யத்தாலேயும் நலிவுபடாமே தெளிவிக்கவேணும். [மதனுகி] - அபிமாநத்தாலே வந்த மதம். [துலையாய்] - பரிமாணம்; முடியுமளவு என்றுமாம். [நிலையாய் நடையாய்] - ஸ்த்திதி கமநங்கள். [துயரங்கள்] - இவ்விபூத்யநுஸந்தாநம் பண்ணப்புக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. கண்டாயங்கள் - விளையாட்டுக்கள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், து:க்கஹேதுவான அபிமாநந் தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனுயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிருர். [துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணு] - ஆச்ரிதர்க்கு து:க்கத்தை விளைக்கிறக்ருஷ்ணனே! எத்தாலே நலிவது என்னில்? - [சுடர்நீள்முடியாய்] - திருவபிஷேகத் திலழகைக் காட்டியாயிற்று நலிவது. தர்சநீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடின முடி. திருவபிஷேகம் நலிகிறப்போலே யாயிற்று விபூதியோகமும் நலிகிறபடி. [அருளாய்] - இவற்ருல்நலிவுபடாதபடி பண்ணியருளவேணும். [துயரம்செய்மானங்களாய்] - து:க்கத்தைப் பண்ணும் துர்மாநங்களாய். ''தாஸோ஽ஹம் கோஸலேந்த்ரஸ்ய'', ''தாஸோ஽ஹம் வாஸுதேவஸ்ய'' என்கிற அபிமாநமாகிலிறே உத்தேச்யமாவது. [மதனுகிஉகவைகளாய்] - துர்மாநத்தாலே வந்த கர்வமும், அதுக்கடியான ப்ரீதியுமாய். [துயரஞ்செய்காமங்களாய்] - ''ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதேகாம:'' என்று தொடங்கி ''புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி'' என்கிறபடியே, து:க்கத்தை விளைப்பதான காமம். [துலையாய்] - பரிமாணமாய்; பரிச்சேதகமாய்: முடியுமலவயாயென்றுமாம். [நிலையாய்நடையாய்] - ஸ்த்திதிகமநங்களாலே என்னுதல். ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல். [துயரங்கள்செய்துவைத்தி] - து:க்கங்களைப்பண்ணி வைப்புதி. விபூத்யநுஸந்தாநம் பண்ணப்புக்காரை வருத்தும்படி சொல்லுகிறது. [இவைஎன்னகண்டாயங்களே] - இவை என்ன விளையாட்டுக்கள்? உனக்கு லீலை எனக்கு து:க்கரூபமா யிராநின்றது,

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. து:க்கஹேதுவான அபிமாநக்தொடக்கமான விசித்ர பதார்த்தங்களை விபூதியாகவுடையனு யிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிருர்.

[துயரங்களித்யாதி] து:க்கங்களைப்பண்ணக்கடவ க்ருஷ்ணனே! (எத்தாலேநலிவ தென்னில்; முடிச்சோதியிற்படியே திருவபிஷேகத்திலழகைக் காட்டியாயிற்று.) [சுடர்நீள் முடியாய்] (தர்சநீயமாய் உபயவிபூதிக்கும் சூடினமுடி.) விபூத்யநுஸந்தாநமும் திருவபிஷேகத் தோபாதி பாதகமாகாநின்றதாயிற்று. ''முற்றவிம்மூவுலகும் விரிகின்ற சுடர்முடிக்கே யொற்றுமைக்கொண்டது'' என்றது பின்னுட்டுகிறது என்று பிள்ளான். அவையைக் கேட்டறிய வேண்டுகையாலே பாதகமாயிறே. [துயரம் செய் இத்யாதி] *தாஸோ஽ஹம்* என்கிற அபிமாநம் அடிக்கழஞ்சு பெற்றிருக்கும்; அங்ஙன்றிக்கே, *ஸோ஽ஹம்* என்று து:க்கத்தைப்பண்ணும் அபிமாநங்களாம். [மதனித்யாதி] களிப்பும், அதுக்கடியான உகவையுமாய், *ஸங்காத் ஸஞ்ஜாய தேகாம: புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி* என்கிறபடியே விநாசபர்யந்தமான காமங்களாய். அங்ஙன்றே பகவத்காமம். [துலையாய்] ப்ரமாணமாய், நிறுக்குமதாய். [நிலையாய் நடையாய்] ஸ்த்தாவர ஜங்கமங்களைச் சொல்லுதல், ஸ்த்திதிகமநங்களைச் சொல்லுதல். இப்படி து:க்கங்களைப் பண்ணுவியாநின்ருய். [இவையென்ன கண்டாயங்களே] உனக்கு லீலையாயிராநின்றது. எங்களுக்கு க்லேசாவஹமா யிராநின்றது.

என்னகண்டாயங்களால் நின்றிட்டாய்என்னையாளுங்கண்ணு*
இன்னதோர்தன்மையைஎன்று உன்னையாவர்க்குந்தேற்றரியை*
முன்னியமூவுலகுமவையாய் அவற்றைப்படைத்து*
பின்னுமுள்ளாய்!புறத்தாய்!இவையென்ன இயற்கைகளே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹியாநின்றுவைத்து துர்ஜ்ஞேயனுயிருக்கிற இது என்ன ஆச்சர்யம்! என்கிருர்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து வ்யாபித்து நிர்வஹியா நின்றுவைத்து துர்ஜ்ஞேயனாயிருக்கிறஇது என்ன ஸ்வபாவம்! என்கிறார். [என்னசுண்டாயங்களால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய்] - என்ன லீலைகளையுடையையாய்க்கொண்டு என்ன ப்ரகாரத்தாலே நின்றாய்! லோகத்திற்காண்கிற லீலையிற்காட்டில் லீலையும் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதீ? [என்கண்ணா] - எனக்குபவ்யனான க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] - இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு இன்னப்ரகாரத்தாலே நின்றாயென்று, ஸர்வகாரண பூதனாயிருந்துள்ள உன்னை எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்குங்கூட அறியவொண்ணாதிருத்தி. "யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம்"*. [முன்னியமூவுலகுமவையாய்] - ப்ரவாஹரூபேண பழையதாய்ப் போருகிற ஸகலலோகங்களையும் உடையையாய். மூவுலகங்கள் - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்; த்ரிவிதசேதநரென்றுமாம். [அவற்றைப்படைத்து] - லோகங்களானபோது, அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தென்னக்கடவது; த்ரிவிதசேதநரானபோது, ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷங்களாகக்கடவது. [பின்னும் உள்ளாய்புறத்தாய்] - இதுக்குமேலே, "அந்தர்பஹிச்ச" என்கிறபடியே வ்யாபித்து நிற்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] - இவையென்ன விலக்ஷணஸ்வபாவம்!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. ஸகலஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்து இப்படி நிர்வஹித்துவைத்து துர்ஜ்ஞேயனாயிருக்கிற விது என்ன ஆச்சர்யம்என்கிறார்.

[என்ன வித்யாதி] என்ன லீலைகளையுடையையாய் நிற்கிறாய், என்னை யடிமை கொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [இன்னதோரித்யாதி] இன்னபடிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தை யுடையையென்று, ஸர்வகாரணபூதனானவுன்னை, எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரானவர்களாலும் அறியவொண்ணாதபடி நிற்புதி. *ப்ரஹ்மாபி நவேத்த்யல்பம் ப்ரயத்நத:* என்கிறபடியே. [முன்னியமூவுலகுமவையாய்] ப்ரவாஹரூபத்தாலே பழையதாய்ப் போருகிற மூவுலகுக்கும் கடவையாய். த்ரிவிதசேதநரென்னுதல், த்ரைலோக்ய மென்னுதல். [அவற்றைப்படைத்து] விபூதியானபோது, அவற்றையுண்டாக்கியென்கிறது; சேதநரானபோது, அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநவிகாஸத்தையுண்டாக்கியென்கிறது. [பின்னுமுள்ளாய் புறத்தாய்] அந்தர்பஹிச்ச வ்யாபித்திருக்கிறவனே! [இவையென்ன இயற்கைகளே] உனக்கு இவைதான் லீலையாயிராநின்றது. எங்களுக்கு இவைதான் ஆச்சர்யமாயிராநின்றது.

என்னவியற்கைகளா லெங்ஙனே நின்றிட்டாய்என்கண்ணா!*
துன்னுகரசரணமுதலாக எல்லாவுறுப்பும்*
உன்னுசுவையொளி ஊறொலிநாற்றமுற்றும் நீயே*
உன்னையுணரவுறில் உலப்பில்லைநுணுக்கங்களே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [உன்னையுணரவுறிலுலப்பில்லை நுணுக்கங்களே] - உன்னை அநுஸந்திக்கப்புகில் உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜ்ஞாநேந்த்ரிய கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதிகளும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார், [என்ன இயற்கைகளால் நின்றிட்டாய்] - என்ன ஸ்வபாவங்களையுடையையாய்க்கொண்டு நிற்கிறாய்? [என்னையாளுங்கண்ணா] - என்னை அடிமைகொள்ளுகிற க்ருஷ்ணனே! [துன்னுஇத்யாதி] - நெருங்கப்பட்டிருந்துள்ள கரசரணாதிகளும் ச்ரோத்ராதிகளுமான எல்லா இந்த்ரியங்களுமாய். [உன் இத்யாதி] - ஆசைப்படப்படுவதான சப்தாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! உன்னுகை - அநுஸந்திக்கை, ஆசைப்படுகை. ஒளி - ரூபப்ரகாசம். [உன்னை உணரவுறில்] - உன்னுடைய பெருமையையும் ஸூக்ஷ்மதையையும் அநுஸந்திக்கப்புக்கால், உன்னுடைய வைலக்ஷண்யத்துக்கு முடிவில்லை. "அணீயாம்ஸமணீயஸாம்".

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அவனுக்கு விபூதியாயிருக்கிற இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார்.

[என்ன வியற்கைகளால் எங்ஙனே நின்றிட்டாய் என் கண்ணனே] என்ன ஸ்வபாவங்களை யுடையையாய்க் கொண்டு என்னப்ரகாரத்தாலே நிற்கிறாய்? எனக்குபவ்யனான க்ருஷ்ணனே! [முன்னு இத்யாதி] நெருங்கியிருந்துள்ள கரசரணங்கள் தொடக்கமான எல்லாவவயவங்களுக்கும், அநுஸந்திக்கப்படுவதாய் ஆசைப்படப்படுவதாயிருந்துள்ள சப்தாதிகளுக்கும் கடவையாயிருந்தாய். [உன்னையுணரவுறில்] உன்னையறியப்புகில், [உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே] உன் வைலக்ஷண்யங்களுக்கு முடிவில்லை. *அணியாம்ல மணியஸாம்* என்கிறபடியே, அசித்வஸ்துவை ஸூக்ஷ்மரூபதயா எங்கும்புக்கு வ்யாபித்திருக்கும் ஆத்மவஸ்து, இவ்விரண்டிலும் ஸூக்ஷ்மரூபேண வ்யாபித்திருப்புதி. (உன்னை நிரூபிக்கப்புகில் ஸௌக்ஷ்ம்யங்கள் முடிவில்லையாயிருக்கும். நுணுக்கம் = ஸௌக்ஷ்ம்யம்)

இல்லைநுணுக்கங்களே இதனிற்பிறிதென்னும்வண்ணம்*
தொல்லைநன்னூலிற்சொன்ன வுருவுமருவும்நீயே*
அல்லித்துழாயலங்கல் அணிமார்பஎன்னச்சுதனே!*
வல்லதோர்வண்ணஞ்சொன்னால் அதுவேயுனக்காம்வண்ணமே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்யமாய் காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்மமாயிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாக உடையவனுடைய இருப்பை அநுஸந்திக்கிறார். [அல்லித்துழாய் அலங்கலணிமார்ப என்னச்சுதனே] - அல்லியையுடைய திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான அழகிய மார்பையுடையையாய் இங்ஙனேயிருக்கிற அழகுக்குஒருநாளுமொழிவில்லாதவனே! சேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிற இருப்பு, இத்திருத்துழாய்மாலைபோலே தகுதியா யிருக்குமென்று கருத்து. [வல்லதோர் வண்ணஞ்சொன்னாலதுவே யுனக்காம்வண்ணமே] - வேதங்களும் ஸநகாதிபரம யோகிகளும் உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைப் பேசப்புக்கால் "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்னும்படியாலே உனக்குப்பேசினஅம்சம் பேசிற்று மித்தனைபோக்கிப் பேசாததுக்கு அவதியில்லையென்று கருத்து. உனக்கு நல்லார் உன்குணங்களிலே யீடுபட்டிருப்பார், எத்தனையேனும் அளவில்லாதாரேயாகிலும், அவர்களேதேனும் ஒருபடி பேசினால் "நம்மை உள்ளபடியேகண்டு ஸத்ருசமான பேச்சுப் பேசுகிறார்" என்றிறே உன்திருவுள்ளக் கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வேதைகஸமதிகம்யமான காரணவஸ்த்தையில் அதிஸூக்ஷ்மசேதநாசேதநங்களை விபூதியாகவுடையனாயிருக்கிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார். [இல்லை நுணுக்கங்களே இதினிற் பிறிதென்னும்வண்ணம்] - நுணுக்கங்கள் இதனிற்பிறிதில்லை என்னும்படி. நுணுக்கங்கள் - ஸூக்ஷ்ம பாவங்கள். சிதசிதீச்வர தத்த்வத்ரயங்களுடையவும் ஸூக்ஷ்மபாவங்களுக்கெல்லாம் எல்லைநிலமிறே, காரணவஸ்த்தை. [தொல்லை நன்னூலிற்சொன்ன] - பழையதாய்ப் ப்ரமாணச்ரேஷ்ட்டமான வேதத்திற் சொல்லுகிற அசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும் நிர்வாஹகன் நீயே. 'ஸதேவ ஸோம்யேத மக்ர ஆஸீத்'' என்கிறபடியே நாமரூபங்களையிழந்து தம்ச்சப்தவாச்யமாய், 'தம:ஏகீபவதி'' என்கிறபடியே அவன்தன்னைச் சொல்லுகிற சொல்லாலே சொல்லலாம்படியிருக்கை, [அல்லியித்யாதி] - ஜகதாகாரனை நிலைபோலன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹ புக்தனுய்க்கொண்டு நித்ய விபூதியிலே ஒருபடிப்பட இருக்கும்இருப்பைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநழுவுதலின்றியே இருக்கிறவனே! சேதநாசேதநயோகமும், திருத்துழாய்மாலைபோலே தகுதியாயிருக்குமென்னகை. [வல்லதோர் இத்யாதி] - வேதங்களும் ஸநகாதிகளும் யதாபலம் பேசப்புக்கால், பேசினஅம்சம் உன்னைப்பேசிற்றுமத்தனையல்லது "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே'' என்று சொல்லப்படுகிற உன்னைப் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதென்கை எத்தனையேனும் தாழ்ந்தானொருவனுகிலும் அகங்யப்ரயோஜநனுகில், அவன சொன்னவளவு உனக்கனவாய், அவ்வருகில்லாதபடி இருக்கிறவனென்னுமம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு, வேதைகஸமதிகம்யனுய்க் காரணமாய் அதிஸூக்ஷ்மமா யிருந்துள்ள சேதநாசேதநங்களை விபூதியாக உடையனு யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[இல்லை நுணுக்கமித்யாதி] - இதிற்காட்டில் வேறு ஸூக்ஷ்மமா யிருப்பதில்லை யென்னும்படி. அதாவது - இவற்றுக்கு "தனக்கு" என்ன ஒருநாமரூபங்க ளின்றிக்கே ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமரூபங்களையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படி, காரணவஸ்தமாயிருக்கிற சேதநாசேதநங்கள் நீயிட்ட வழக்கு. [தொல்லைநன் னூலிற் சொன்ன] *ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்* என்றதிறே. (பழையதாய்ப் ப்ரமாண ச்ரேஷ்டமான வேதத்திலே சொல்லுகிற அசேதநத்துக்கும், அதிற்காட்டில் ஸூக்ஷ்மமான சேதநபதார்த்தத்துக்கும் நிர்வாஹகன் நீயே.) ஆக, ஜகதாகாரனுயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லிற்று. [அல்லித்துழாயித்யாதி] - நித்யவிபூதியுக்தனுயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. அல்லியையுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதமான திருமார்பையுடையையாய், அவ்விருப்புக்கு ஒருநாளும் அழிவில்லாதபடி பரமபதத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பை எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கிறவனே! [வல்லதோரீத்யாதி] இதுக்கு இரண்டுபடியாக அருளிச்செய்வர். • இவன் தனக்குள்ள அளவெல்லாங்கொண்டு பேசினல், உன் பக்கல் சிலசொல்லிற்றுமத்தனை போக்யமல்லது, உனக்கு ஓர் இயத்தை யில்லையிறே யென்னுதல்; அப்போதைக்கு, அதுவே யுனக்காம் வண்ணம்! - அது அன்றென்கிறது. மற்றைப்படிக்கு, உன்பக்கல் ஸ்நேஹிகளாயிருப்பா ரெத்தனையே னுமளவின்றிக்கே யிருந்தார்களாகிலும், அவர்கள் ஒன்றைச்சொன்னல், ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகள் நடுவே அவர்கள்தங்களுக்குங்கூடப் பேச்சுக்கு நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற நம்மை ஸம்ஸாரத்திலே அதிஷ்டாத்ரனுயிருக்கிற இவன் அறிந்தானுகச் சொல்லுவதே? என்று சீறுகையன்றிக்கே, இவன் சொன்னதுவே தனக்களவாக நினைத்திருக்குமென்கிறது.

ஆம்வண்ணமின்னதொன்றென்று அறிவதரியவரியை*
ஆம்வண்ணத்தால் குருகூர்ச்சடகோபனறிந்துரைத்த*
ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்க ளிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்*
ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார் அமைந்தார்தமக்கென்றைக்குமே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், ஒருவராலும் ஒருவகையும் அறியவொண்ணுத ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடியே அறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்லுமவர்கள் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார். ஆம்வண்ணவொண்தமிழாவது - நல்ல ச்சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான அழகிய தமிழென்றுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்லுகிறவர்கள், எற்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார். [ஆம்வண்ணமித்யாதி] - ஒருவராலும் ஒருவகையாலும் உள்ளவளவு இதென்று அறியவொண்ணுதபடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனையாயிற்றுக் கவிபாடிற்று. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ஒருவகையும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதிருக்கை. [ஆம்வண்ணத்தாலித்யாதி] - அவனையுள்ளபடியறிந்து அங்குத்தைக்கு ஸத்ருசமாக அருளிச்செய்தாராயிற்று இவர். விஷயம் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கச்செய்தேயும், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று அவன்தானேகொடுத்த ஜ்ஞாநமாகையாலே உள்ளபடியை அறிந்தருளிச்செய்தார். ஸ்வயத்நத்தாலே காணப்பார்க்கிலிறே அறிகையிற் அருமையுள்ளது [ஆம்வண்ணவொண்தமிழ்கள்] - அவனுக்குத் தகுதியாயிருந்துள்ள நல்ல தமிழென்னுதல்; வண்ணமென்று - ஓசையாய், நல்ல ஓசையையுடைய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள நல்ல ச்சந்தஸ்ஸுக்களை யுடைத்தான தமிழென்னுதல். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] - இவர் தம்மைப்போலே மயர்வற்றுச் சொல்ல வேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லை; வல்லபடி சொல்லுமவர்கள். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] - இவ்வாத்மவஸ்து உள்ளதனைக்காலம் ஈச்வரன்முழங்கைத் தண்ணீர் வேண்டாதே, ஆழ்வார்பரிக்ரஹத்தாலே என்றுமொக்க நித்யாநுபவம் பண்ணச் சமைந்தாராவர்கள்.

௧௧.—நிகமத்தில்; அங்குத்தைக்குத் தகுதியாக ஆழ்வாரருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியை யதாசக்தி சொல்லவல்லார் என்றைக்கும் க்ருதக்ருத்யரென்கிறார்.

[ஆம்வண்ணமித்யாதி] இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனென்று கொண்டு ஒருவராலும் அறியவரியனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடிற்று. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று வேதங்களும் மீண்டவனையாயிற்றுப் பேசிற்று. [ஆம்வண்ணமித்யாதி] அவனுக்குத் தகுதியாம்படி யாழ்வா ரருளிச்செய்த. அறிவதரிய அரியை என்றதாகில் ஆம் வண்ணத்தாலுரைக்கையாவதென்? வ்யாஹதமன்றோ என்னில்—[அறிந்துரைத்த] அவன் மயர்வறமதிநலமருளவாயிற்று இவர் பேசிற்று. ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்க்கிலிறே அரிதென்றது: அவன் கொடுத்த அறிவுகொண்டு அறிவார்க்குக் குறையில்லையிறே. "நெறிவாசல்தானேயாய் நின்றானை ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவஞ்சாத்தி யறிவானும்" என்று ஆக்ஷேபிப்பது, ஸ்வயத்நத்தாலே யறியப்பார்ப்பாரையிறே. [ஆம்வண்ணம் ஒண்தமிழ்களித்யாதி] அவனுக்குத் தகுதியாம்படியிருக்கிற அழகிய தமிழென்னுதல்; தகுதியாயிருந்துள்ள ச்சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தாய், ஸர்வாதிகாரமாகிற நன்மையையுடைத்தான தமிழென்னுதல். வண்ணம் - ச்சந்தஸ்ஸு. அன்றிக்கே, வண்ணமென்று ஓசையாய், நல்ல த்வநியையுடைத்தான செந்தமிழென்னுதல். [தமிழ்களிவையாயிரத்துளிப்பத்தும்] - தமிழாயிருந்துள்ள இவையாயிரத்துள் இப்பத்தையும். [ஆம்வண்ணத்தாலுரைப்பார்] பின்னை, இத்தைச் சொல்லுமவர்களுக்கும் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லவேணுமோவென்னில்?—அத்தேவையெல்லாம் ஆழ்வார் தம்மோடே; இவர்களுக்குத் தாங்கள் வல்லவளவும் சொல்லவமையும். [அமைந்தார் தமக்கென்றைக்குமே] அவர்களுக்கு இவ்வாத்மா உள்ளதனையும். ஈச்வரன் முறுங்கைத்தண்ணீர் வேண்டா; ஆழ்வார்பரிக்ரஹமான துவே போரும். என்றைக்கும் தந்தாமுக்குத்தாமே யமைந்தார்களாயிருப்பர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து - ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி - என்றைக்கும் : ப்ரவேசம்

ஓ.—ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில், "த்வத்ப்ராப்திவிரோதியாயுள்ள இப்ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளவேணும் என்று பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, செய்தருளாமைக்குக் காரணமென்?" என்று எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும், "சரதல்பத்திலே ஸ்ரீபீஷ்மரைவைத்து லோகத்தார்க்கு தர்மத்தைச் சொல்லுவித்தாப்போலே, என்னை ஆச்ரயித்தார்க்கும் எனக்கும் போகார்த்தமாகக் கவிபாட வைத்தோம்" என்று அருளிச்செய்ய, அவ்வுபகாரத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ராந்தராய், வேதங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் தொடக்கமாக உண்டான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், பழைய ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த கவிகளுங் கிடக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், "எனக்கு ஸம்ஸாரத்தோடு பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையல்லது செல்லாமையுமுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருந்தபின்பு, த்வத்ப்ராப்திவிரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அறுத்தருளவேணும்" என்று கீழே பலகாலும் அபேக்ஷிக்க, அவனும்இவர்க்கு நேர்கொடு நேரே தன்கருத்தை அருளிச்செய்யாதே, தன்னதொரு குணத்தை யாவிஷ்கரித்து அதிலே இவர்க்கு அவ

பரதையைப் பிறப்பித்துப்போந்தான். இவரும் அந்தக்கருத்தை யறியாதே, "நீ உன்னைச் சிலர்க்குக் கொடுக்குமிடத்துத் தடுக்கவற்றாயிருப்பதொரு ப்ரதிபந்தகமின்றிக்கேயிருக்க உன்னைத் தருவதும் செய்யாதே முடியவுமொட்டாதே ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிற இதுக்குக் காரணமென்?" என்ன, "ஸ்ரீ பீஷ்மரை சரதல்பத்திலே யிட்டுவைத்து நாட்டுக்கொரு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணிக் கொடுத்தாப் போலே, நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோகைக்கு உறுப்பாக இப்ப்ரபந்தந்தைத் தலைக்கட்டுகைக்குக் காணும்" என்று தன்கருத்தை நேரேயருளிச்செய்ய, ச்ரிய:பதியாய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய்ப் புருஷோத்தமனாயிருக்கிற தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய், அத்தைத் தம்மாலே தீர்ப்பதாக அவனருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, அத்தாலே மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய், வேதங்களும், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராசர பகவான் தொடக்கமான ருஷிகள் சொன்ன கவிகளும், "செந்தமிழ் பாடுவார்" என்கிற முதலாழ்வார் களருளிச்செய்த கவிகளுங் கிடக்க, தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத் துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணுமே தடுமாறுகிறார்.

௯௫.—இமேபலகாலும், "ஸர்வேச்வரன் தன்னைப்பெறுவார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் உண்டாயிருந்தாலும் தானே தன்னைத்தரப்பார்க்குமன்று தகையவல்லதொரு ப்ரதி பந்தகமின்றிக்கே யிருக்க, 'தன்னாலேபேறு' என்றிருக்கிற என்னை இங்கேவைத்த தென்?" என்று கேட்டுப் போருவாரொருவர். அவனும், இதுக்கு நேரான பரிஹா ரத்தைப் பண்ணாதே ஏதேனுமொரு குணாவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி அபரதையைப் பிறப்பிக்குமாயிற்று, இவர்க்கு இதிலே நெஞ்சு செல்லாதபடி. இனி இதில்திருவாய் மொழியிலேயும் "ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையுண்டாய் உன்னையொழியச் செல் லாமையுண்டாய் நீயே யுபாயமாயிருக்க, பின்னையும் என்னை இங்கேவைத்து ஜீவிப் பித்துக்கொடுபோருகிற ஆச்சர்யம் இருந்தபடியென்? இத்தை எனக்கருளிச்செய்ய வேணும்" என்ன, கண்டீரே தான் இதோராச்சர்ய மிருந்தபடி!" என்று அவ்வழியாலே தன்னு டைய ஆச்சர்யஜகதாகாரதையைக் காட்டிக்கொடுத்து, அத்தோடே பணிபோரும்படி பண்ணி னான். இவரும், அப்போதத்தனையும் அத்தையநுஸந்தித்து, அது தலைக்கட்டினவாறே அநந் தரம் பழையபடியே கேட்கத் தொடங்குமவரிறே. "இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே பொருந்தா திருக்கிற என்னை இங்குவைத்ததுக்கு ஹேதுவென்? என்ன, "நம்மை இதுக்கொருஹேது யிர்ப்பந்தித்துக் கேட்கவேணுமோ? கண்டதெல்லாவற்றிலும் நாக்குநீட்டி அவற்றிலே ருசிபண்ணிப் போந்தீ ராகில், அதுக்கடியான கர்மங்கிடந்ததாகில், வாஸநாருசி கிடந்ததாகில், அவற்றாலே யிருந்தாலா காதோ?" என்ன, "அவையுங்கிடக்கச்செய்தே, அவற்றையும்பாராதே எனக்கு மயர்வற மதி நலமருளிப் பாசங்கள்நீக்கி, என்னையுனக்கே யறக்கொண்ட பின்பு என்னை இங்குவைக்கிற தென்?" என்று வடிம்பிட்டுக்கேட்க, "நீர்தாம் உம்மை நமக்காக ஒக்கவைத்தீராகச் சொன் னீரே 'தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே' என்று: ஆனபின்பு நாம்வேண்டினபடி விநியோ கங்கொள்ளக்கடவோ மன்றோ? ஆனபின்பு நமக்கு அதிசயத்தைப்பிறப்பிக்கை உமக்குஸ்வ ரூபமாயிருக்குமிறே; ஆனபின்பு, உம்மைக்கொண்டு, ஸ்ரீபீஷ்மரை சரதல்பத்திலேயிட்டு வைத்து நாட்டுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணிக்கொடுத்தாப்போலே, நமக்கும் நம்மு டையார்க்கும் போதுபோக்காகச் சிலப்ரபந்தங்களைப் பண்ணுவிக்கப்பார்த்தோம்: அது தலைக் கட்டுந்தனையுங்காணும் உம்மைவைப்பது" என்று நேரானபரிஹாரந்தன்னை யருளிச்செய்ய, இவரும் அத்தை யநுஸந்தித்து, ஸர்வேச்வரனாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வப்ரகார பரிபூர் ணனாயிருக்கிற அவன் தனக்கு ஒருகுறையுண்டாய் அக்குறை பின்னைத்தமைக்கொண்டு தீர்ப்பதாகச் சொன்னவார்த்தையைப் பொறுக்கமாட்டிற்றிலர். "தனக்குச் சில ப்ரபந்தங்கள் வேண்டிலுல், அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்ற ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான், ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான் தொடக்கமானார், 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்று சொல்லப் படுகிற முதலாழ்வார்கள், இவர்களெல்லாரும் உண்டாயிருக்க, அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே பழகி சப்தாதி விஷயங்களிலே யகப்பட்டு, "அஸந்நேவ ஸ பவதி" என்கிறபடியே அஸத்கல் பனாய் உருமாய்ந்து போன என்னைக்கொண்டு தனக்கீடாகக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுவதாகச் சொன்ன வார்த்தை என்ன வார்த்தை! இதொரு நீர்மையிருக்கும்படியே இத்தன்ன நீர்மை!!" என்று, ஸர்வேச்வரன் தந்திறத்தில பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து, அதுக்கு ஒருப்ரத்யுபகாரங் காணாமையாலே தடுமாறிச்செல்லுகிறது.

என்றைக்கும்என்னை உய்யக்கொண்டுபோகிய*
அன்றைக்கன்றுஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை*
இன்தமிழ்பாடியஈசனை ஆதியாய்
நின்றவென்சோதியை* என்சொல்லிநிற்பனோ? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், அதிக்ஷுத்ரனுமிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுடையேனும்படி பண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து தரிக்க மாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். [என்றைக்குமென்று தொடங்கி] - ஒருநாள் விஷயீகாரமே ஆத்மாவதிக மாக வாழுகைக்குப் போருமென்னும்படி போனகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் விஷயீகரித்துக் கவிபாடு கைக்கு அநுரூபமான ஸாமக்ரி யொன்றுமில்லாத என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் தன்னோடொக்கப் பண்ணி; என்னைத் தனக்காக்கி என்றுமாம். [என்னால்தன்னை இன்தமிழ்பாடியவீசனை] - தன்னாலே தத்தசக்திகனானவென்னாலே ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கேயிருக்கிற *தன்னைத் தான் ஸர்வசக்தியாகையாலே இனிதாய் எல்லார்க்கும்அநுபவிக்கலாம்படியாகத் தமிழான திருவாய் மொழியைப் பாடுவித்துக்கொண்டவனை. [ஆதியென்று தொடங்கி] - எனக்குத் தன்னழகைக்காட்டிக் கவிபாடுகைக்கு அடியானவனை.

இ.—முதற்பாட்டில், அதிக்ஷுத்ரனான என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் பூர்ணனும்படிபண்ணிக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை நினைத்து தரிக்கமாட்டுகிறிலேன் என்கிறார். [என்றைக்கு மென்னை யுய்யக்கொண்டு] - என்னை, ஒருநாள் பண்ணின விஷயீகாரமே காலதத்த்வமுள்ளதனையும் உஜ்ஜீவிக்கப்போருமென்னும்படி விஷயீகரித்து. ஸர்வேச்வர னொருவனைவிஷயீகரித்தால், பின்னை யாத்மாவதியா 'இதொரு விஷயீகாரமே!' என்று நெஞ்சுஉளுக்கும்படியாயிற்றிருப்பது. ''தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய'' என்கிறபடியே என்றுமொக்க ஸ்மரித்து தரிக்கலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ''ஸ்மரந் ராகவ பாணாநாம் விவ்யதே'' என்று சத்ருக்கள், வீரத்துக்கு நெஞ்சுளுக்கும்படியாயிற்று, குணவித்தரும் ஆற்ற மாட்டாதேயிருக்கும்படி. அம்புபட்டாரை பேஷஜத்தாலே பரிஹரிக்கலாம், குணவித்தரைப் பரிஹரிக்கப் போகாது. [உய்யக்கொண்டு] - ''ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி'' என்கிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணி. [போகியவன்றைக்கன்று] - கழிகிறகாலமெல்லாம் நாள்தோறும் நாள்தோறும் விஷயீகரித்து. [என்னைத்தன்னாக்கி] - கவிபாடுகைக்கு அநுரூபமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளில்லாத என்னை, தன்னோபாதிஜ் ஞாந சக்திகளையுடையேனும்படிபண்ணி என்னுதல்; [என்னைத்தன்னாக்கி]-தனக்காளாம்படிபண்ணி என்னு தல். [என்னால்தன்னை] - தன்னாலே தத்தசக்திகனானவென்னாலே, ச்ருத்யாதிகளுக்கும் பேச நிலமன்றிக்கே யிருக்கிற தன்னை: ''யதோ வாசோநிவர்த்தந்தே'' ''யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம் - அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்''. [இன்தமிழ்பாடிய] - அர்த்தங் கிடக்க சப்தம்தானே ரஸித்து ஸர்வாதிகாரமான தமிழை இசையிலே வைத்துத் தானேபாடினவனை. [ஈசனை] - இப்படி வாய்க்கைக்குஅடி சர்வசக்தியாகையாலே. அவன் பாடினானாகில் நீர் இங்குச் செய்ததென்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] - எனக்கடியாய்நின்று பாடுவித்தான். [என்சோதியை] - இவர்க்குக் கவிபாடுகைக்குஉள்ளுறைகொடுத்தது வடிவழகாயிற்று. எனக்கு வடிவழகை ஆவிஷ்கரிக்க, அத்தைக்கண்டு கூப்பிட்டது கவியாயிற்று. பிடாத்தை விழவிட்டு வடிவழகைக் காட்டினான்; திருத்திரை எடுத்தாப்போலே கூப்பிட்டேன்: அது கவியாயிற்று. [என்சொல்லி நிற்பனோ] - என் சொல்லிதரிப்பன்? ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற நான் தனக்காபிமுக்ய்யம் பண்ணுகைக்கு என் பக்கலிலே ஒருஹேதுவுண்டென்று தரிக்கவோ? பின்பு தன்னையொழியச் செல்லாமை பிறக்கைக்கு என் பக்கலிலே ஸாதநலேசமுண்டென்று தரிக்கவோ? என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துத் தனக்கோரேற்ற முண்டாக இருக்கிற சீர்மையைக்கண்டால் என்னால் தரிக்கலாமோ? ஸாரதியாய்நின்று வென்று வெற்றியை அர்ஜ்ஜுநன்தலையில் ஏறிட்டாப்போலே, தானேபாடி என்தலையிலே ஏறிட்டானித்தனை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அதிக்ஷுத்ரனுமிருக்கிற என்னை ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளை யுடையே னும்படிபண்ணி, என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந் தித்துத் தரிக்கமாட்டுகிறிலே னென்கிறார்.

இப்படி நீர்படுகைக்கு அவன்செய்த நன்மைதான் ஏதென்ன, இதுஎன்கிறார். [என்னைக்குமென்னையுய்யக்கொண்டு] ஸர்வேச்வரன் ஒருவனை ஒருகால் விஷயீகரித்தால், பின்னை அவ்விஷயீகாரந்தன்னையே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கலாயாயிற்றிருப்பது. *தச்ச ஸம்ஸ்ம்ருத்ய ஸம்ஸ்ம்ருத்ய* என்கிறபடியே - பின்னை யென்றுமொக்க அத்தை ஸ்மரித்து தரிக்கலாம்படியாயிற்றிருப்பது. *ஸ்மரந் ராகவபாணாநாம்* என்று அம்புக்கு இலக்கானார் அலற்றுமாப்போலே யாயிற்று, குணத்துக்கு இலக்கானாரும் அலற்றும்படி. அம்புபட்ட புண் மருந்திட்டாற்றலாம், குணத்தால்வந்த புண்ணுக்குப் பரிஹாரமில்லையிறே. ஆக, ஸர்வேச்வரன் ஒருநாள் ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அதுதன்னையே என்றுமொக்க ஸ்மரிக்கலாம்படியிருக்குமாயிற்று. இப்படிப்பட்ட விஷயீகாரந்தன்னை ஒருகால் பண்ணிவிட்ட வித்தனையோ என்னில்? - [போகியவன்னைக்கன்று] கழிகிற நாள்தோறும் நாள்தோறும் இப்படியேயாயிற்று விஷயீகரித்தது. இதுதான் இருவர்படியாலும் ஆற்றப்போகாது. அவனுடைய விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான இவர்படியைப் பார்த்தால், அத்தை இவர்தாம் பொறுக்கவல்லரல்லர்; அவனைப் பார்த்தால், தன்னை விச்வஸித்து உடனே கிடந்தவனை மடிதடவினவன் "என்செய்தோமானோம்?" என்று அநுதாபிக்குமாப்போலே எல்லாம் செய்தும் ஒன்றும் செய்யாதானாய் "இவனுக்கு என் செய்வோம்?" என்றிருக்குமவன். என்னைத் தன்னாக்கி] 'அறிவிலேன்' என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு இலக்காயிருக்கிற என்னை, தன்னோடொக்க ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளை உடையேனும் படிபண்ணி என்னுதல். [என்னைத்தன்னாக்கி] தன்னுடையேனும்படிபண்ணி என்னுதல். [என்னால் தன்னை] தன்னாலே தந்தசக்திகளை என்னாலே, ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸாதிகளுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற தன்னை. *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே*, *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் - அவிஜ்ஞாதம் விஜாநதாம்* என்கிறபடியே ப்ரமாணங்களுக்கு அவிஷயமாம்படி யிருக்கிற தன்னை. [இன் தமிழ்பாடிய] இதுகன்னிலோடுகிற அர்த்தமும்பரிமாற்றமும் கிடக்கச்செய்தே, சொல்லில் இனிமை தானே ஆகர்ஷகமாயிருக்கும்படி. [பாடிய] என்னைக்கொண்டு பாடுவித்தான் என்னுதல், பாடினான் என்னுதல். *ஏதத்ஸாம காயந்நாஸ்தே* என்று முக்தன் ஸாமகாநம் பண்ணுமாப்போலே, அவனும் இவரோட்டை யநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு "தென்னா" என்றுபாடுமாயிற்று. இப்படி இனிய இது உண்டானபடி யெங்ஙனே என்னில்? - [ஈசனை] சொல்லவேணுமோ? ஸர்வேச்வரன் செய்ய மாட்டாததுண்டோ! அரிதோ அவனுக்கு? கவிபாடினீர் நீராயிராநின்றீர்! அவனைப்பாடினானாகச் சொல்லாநின்றீர்; இதுதான் செய்தபடியென்? என்ன, [ஆதியாய்நின்ற] நான் கவிபாடுகைக்கு ஹேதுவாய் நின்றான் - அவனடியாக நான் கவிபாடிற்று. ஹேதுவான படிதான் என் என்னில்? [என்சோதியை] பீடத்தை விழ விட்டுத் தன் வடிவழகைக் காட்டினான். திருத்திரையெடுத்தால் கூப்பிடுமாப்போலே கூப்பிட்டேன்: அது கவியாய்த் தலைக்கட்டிற்று. வடிவழகைக் காட்டியாயிற்றுக் கவிக்கு உள்ளுறை கொடுத்தது: நீரும் கவிபாடினீராகில் பின்னை இப்படி கிடந்து படுகிறதென்? என்ன - [என் சொல்வி நிற்பனோ] நானும் பாதிவழிவந்து அவனோலே விஷயீக்ருதனாயிருக்கிறேனோ? அன்றிக்கே, பெற்றபேறுதான் அளவுபட்டு ஆறியிருக்கிறேனோ? ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினார்க்குப் பலம் தப்பாமையாலே நானும் இப்பேற்றுக்குச் சில செய்தேனாய், இது ப்ராப்தமென்றிருக்கிறேனோ? பெற்றபேறுதான் ஸாத்மிக்குமதாய் ஆறியிருக்கிறேனோ? எத்தைச் சொல்லித் தரிப்பது? *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோஹ்யந்ய: புண்டரீகாக்ஷாத் மஹாபாரத க்ருத்பவேத்* என்றாப்போலே யிருக்கிறதாயிற்று. இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி, "ஸர்வேச்வரன் செய்யப்புக்கால் அரியதும் ஒன்றுண்டோ?" என்றாம். அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார், இவர் தாம் சொன்னாராகிலும் ஒருபடி போகச்சொல்லித் தலைக்கட்டுவர். அவனும் தானே சொன்னானாகில் நிரவத்யமாகத் தலைக்கட்டும்; சிறு ப்ரஜை யெழுத்திடப்புக்கால் தானே ஏதேனும் ஒருபடியிட்டுத் தலைக் கட்டும்; பிதாவாதல் உபாத்யாயனாதல் இடப்புக்கால் தானே எழுத்தாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, இவன் கையைப்பிடித்து இடுவிக்கப்புக்கவாறே, இவன் ஓரிடத்தே இழுக்க அவன் ஓரிடத்தேயிழுக்கக் குதறிக்கொட்டியாய் ரூபமழிந்து சிதறிப் போம். அப்படியே, என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடா நிற்கச்செய்தேயும், என்னால் வரும் தோஷம் தன்பக்கல் ஸ்பர்சியாதபடி பாடுவித்தான் என்கிறார் என்று.

என்சொல்லிநிற்பன்? என்னின்னுயிரின்றென்றாய்*
என்சொல்லால்யான்சொன்ன இன்கவியென்பித்து*
நன்சொல்லால்தான் தன்னைக் கீர்த்தித்தமாயன்* என்
முன்சொல்லும்மூவுருவாம்முதல்வனே. (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், "தானே தன்னைக்கவிபாடிவைத்து நான் தன்னைக் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்குவதே!" என்று "அவனுடையபடி யிருந்தபடியென்?" என்று, அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார். [என்சொல்லிநிற்பன்] - எத்தைச்சொல்லி தரிப்பது? [என்னின்னுயிரின்றென்றாய்] - என்னுடைய ஹேயமான ஆத்மா அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலேஇன்று ஒருசரக்காய், இன்னுயிரென்கிறது, விபரீதலக்ஷணை. [என்னென்று தொடங்கி] - சொல்லும்என்னதன்றிக்கே கவிபாடினேனும் நானன்றிக்கே யிருக்கச் சொல்லும் என்னதாக்கிக் கவிபாடினேனும் நானென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்கித் தன்னுடைய சொல்லாலே தான் தன்னைக் கவிபாடின ஆச்சர்யபூதன். [என்னென்று தொடங்கி] - ப்ரஹ்மாதிகளையுண்டாக்கி அவர்களுக்கு வேதங்களை ஓதுவிக்குமாபோலே தானே கவியைப்பாடி என்னைச் சந்தையிட்டுக் கற்பித்தானென்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தானே தன்னைக்கவிபாடி நான் கவிபாடினேனென்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாக்குவதே! என்று, அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார். [என்சொல்லிநிற்பன்] - அநாதிகாலம் அஹங்காரக்ரஸ்தனாய் விமுகனாய்ப்போந்த என்னை நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தபடியை அநுஸந்தித்தால், நான் எத்தைச்சொல்லித் தரையில் கால்பாவுவது? [என்னின்னுயிர்] - "அஸந்நேவ" என்கிறபடியே உருமாய்ந்து கிடந்துபோன என் ஆத்மவஸ்து. இன்னுயிரென்றது - பகவதபிப்ராயத்தாலே; பகவதங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடி சொல்லுகிறாராதல்; விபரீத லக்ஷணையாலே ஹேயமென்கிறாராதல். [இன்றென்றாய்] - அவனுடைய விஷயீகாரத்தாலே இன்று ஒருசரக்காய். இற்றைக்குமுன்பு இத்தை ஒன்றாக நினைத்திராராயிற்று; இன்றாயிற்று இதொரு வஸ்துவாயிற்று. இப்படி விஷயீகரித்து, கொண்டகாரியமென்? என்னில்:-[என்சொல்லால் இத்யாதி]—சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானாய் அதுதான் இனியகவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினான். [என்பித்து] - "பாலேய்தமிழ ரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்" என்கிறபடியே லோகப்ரஸித்தமாக்கி. தான்வென்று அர்ஜுநனைகாட்டாரோடொக்கப் புகழுமாபோலே. அதுதான் அப்படியன்றோவென்னில்:- [தன்சொல்லாலித்யாதி] - சொல்லும்தன்னது, சொன்னானும்தானே, சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேனாகில் கிடீர் கவிபாடினேனாவது! தான் தன்னைக் கவிபாடினானாகில், உம்முடைய கவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினபடி யெங்ஙனேயென்னில்? - [மாயன்] - இதிறே அவனுடைய ஆச்சர்யசக்தி யிருக்கும்படி. நீர்இதில் அந்வயித்தபடி என்? என்ன; என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தானே கவிபாடினான். உபகரணமானபடிதான் என்? என்ன; - [என்முன்சொல்லும்] அவன் முன்னேசந்தையிடப் பின்னே சொன்னேன். தானே சொன்னானாகில் ஸ்ரீகீதைபோலே வறமுறுகலாமிறே. [மூவுருவா முதல்வனே] - அதுதான் எதுபோலவென்னில்?-த்ரிமூர்த்திகளென்று தன்னையும் கூட எண்ணும்படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அடியானப்போலேயும், ப்ரஹ்மாவை யோதுவித்து தேவர்களுக்கு வெளிச்சிறப்புப் பண்ணி அத்தை அவன்தலையிலே ஏறிட்டாப்போலேயும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று த்ரிபுரதஹநம் பண்ணி அவன்தலையிலே ஏறிட்டாப் போலேயும். தானே காரியஞ்செய்து பிறர்கையிலே ப்ரஸித்தியை ஏறிடுகை அவனுக்குப் பண்டே ஸ்வபாவமென்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தான் தன்னைக்கவிபாடி, நான்பாடினேனென்று லோகத்தில் ப்ரஸித்தமாக்குவதே! ஒருவனுடையபடி யிருந்தபடியென்! என்று அவனுடைய ஆச்சர்யத்தைக் கண்டுவிஸ்மிதராகிறார். அநாதிகாலம் அஹங்காரமமகாரங்களாலே கஷ்டப்ராயமாய்த் தன்பக்கல் வைமுக்யத்தைப்பண்ணிப்போந்த என்னை, நிர்ஹேதுகமாக தான் ஆபிமுக்யம் பண்ணும்படி அவன் விஷயீகரித்தபடியை யநுஸந்தித்தால் எத்தைச்சொல்லி நான் தரையில் கால்பாவுவது? என்கிறார்.

[என்சொல்லிநிற்பன்] - அவன் என்னை விஷயீகரித்த விஷயீகாரம் நிர்ஹேதுக மென்னவோ? ஸஹேதுகமென்னவோ? இத்தலையையாராய்ந்து பார்த்தவிடத்து ஒருஹேது காண்கிறிலர்; அத்தலையை யநுஸந்தித்துப் பார்த்தவிடத்து ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; அநாதி காலவர்கைவிட்டதுக்கும் ஒருஹேதுகாண்கிறிலர்; இன்றுகைக்கொண்டதுக்கும் ஒருஹேது காண்கிறிலர். என்றிய, அதுவென்? உடையவனுகையாலே தன்னுடைமையை வேண்டின போது விஷயீகரித்தானுனலோ என்னில்? அங்ஙனே செய்யப்போகிறதில்லை; தன்னுடைமை யைத்தான் விஷயீகரித்தானுயிருக்கை யன்றிக்கே, இவர்வாக்காலே தன்னைக் கவிபாட, தானு முளனுய்த் தன் விபூதியுமுண்டாயிற்ருக நினைத்திராநின்றுன் அவன்; ஆகையாலேதான் தரிக்கைக்கு ஓர் ஊற்றங்கோல் காண்கிறிலர். [என்னின் னுயிரின்றென்ருய்] - [இன் னுயிர்] பகவதபிப்ராயத்தாலே; அவனுடைய அங்கீகாரத்துக்கு இலக்கானபடியாலே சொல்லு கிருாதல்; அன்றிக்கே, விபரீதலக்ஷணையாலே பொல்லாதென்கிருாதல். [இன்றென்ருய்] இன்றைக்குமன்பு இதுதன்னை ஒன்ருக நினைத்திராராயிற்று; இன்ருயிற்று ஒருவஸ்துவா யிற்றது. இப்படியும்மை விஷயீகரித்து அவன் தான்கொண்ட காரியந்தானேது? என்ன, [என்சொல்லாலித்யாதி] சொல்லும் என்னதாய், சொன்னேனும் நானுய், அதுதான் இனிய கவியாம்படி நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினுன். சப்தமாகில் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனதா யிருக்கு மத்தனைபோக்கி, க்ஷுத்ரனுன ஸம்ஸாரிக்கு இல்லையிறே. இனி, சேதநனுக்குத் தனித்து ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளுக்கு யோக்யதையில்லையிறே; ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ததீநமாயிருக்கையாலே. இதுதன்னை இனியகவியென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினுன்; "பாலேய்தமிழ ரிசைகாரர் பத்தர்பரவுமாயிரம்" என்கிறபடியே. தான்வென்று அல்லாதா ரோடு ஒக்க நின்று அர்ஜ்ஜுநனைப்புகழுமாப்போலே. "மலைபுரைதோள்" இத்யாதி, [செங் கணாலவலை] *அவாக்யநாதர:* என்றிருக்கக்கடவ அவன், அதுஅடைய அழிந்து ஏத்தத் தொடங்கினுனுயிற்று. 'இன்கவி யென்பித்து' என்னுகின்றீர், இங்ஙனேரு என்னில்? - அன்று. பின்னைச்செய்தபடியென்? என்னில், [தன் சொல்லாலித்யாதி] சொல்லும் தன்னது, சொன்ன னும் தான், சொல்லிற்றும் தன்னை. கவிபாட்டுண்டேன் நானுயிருமீர் கவிபாடினேன் நானு வது. தான் தன்னைக்கவிபாடினுனுகில், நீர் கவிபாடினீரென்று நாட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கின படி யெங்ஙனே என்னில், [மாயன்] சொல்லவேணுமோ? ஆச்சர்யசக்தியுக்தனன்றே? என்னை உபகரணமாகக் கொண்டு தானே கவிபாடினுன். 'உம்மை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடின படி எங்ஙனே?' என்ன, [என்முன்சொல்லும்] அவன் முற்சந்தையிடப் பின்னே நான் சொன் னேன். தான் சொன்னுனுகில் ஸ்ரீகீதைபோபாதி வநமூதுகலாய்ப்போமிறே. நம்பி திருவழுதி நாடுதாஸர், ஸ்ரீகீதைபோவானெருவன் ஸந்த்யாஸதஸ்ஸிலேவந்து கண்டால், பின்னையவனுக்கு உழக்கரிசியைக்கொடுப்பித்துவிடுமித்தனைபோக்கி அங்கு அவர்கள் உள்ளிடங்கொடார்கள்; திருவாய்மொழி யப்யஸித்தான் ஒருவிண்ணப்பஞ்செய்வான் சென்ருல், ஸர்வேச்வரனும் விரா மத்திலுள்ளாரும் புறப்பட்டு எதிர்கொண்டு தங்களிருப்பிடத்தை யொழித்து அவனுக்குக் கொடுத்து ஆதரியா நிற்பர்கள்" என்று ப்ரஸாதிப்பர். அதுதான் என்போல? என்ருல்,— [மூவுருவா முதல்வனே] ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து அவனை அத்யயநம் பண்ணுவித்துத் தேவர் களுக்கு வெளிச்சிறப்பைப்பண்ணுவித்து அதுதன்னை "ப்ரஹ்மாசெய்தான்" என்று அவன் தலையிலே ஏறிட்டும், ருத்ரனுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்குநின்று த்ரிபுரதஹநத்தைப் பண் ணு வித்து "ருத்ரன் செய்தான்" என்று அவன்தலையிலே ஏறிட்டும் விருதுபிடிக்கப் பண்ணினுப்போலே, தானே ப்ரபந்தத்தைப் பண்ணி, நான் பண்ணினேனென்று என்தலையிலே ஏறிட்டு எனக்கு ஒருப்ரஸித்தியைத் தந்தான். தானே கார்யஞ்செய்து பிறர்தலையிலே ஏறிடுகை அவனுக்குப் பண்டேஸ்வபாவமிறே! *யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி* 'என்று ப்ரஹ்மாவை ஓதுவித்ததும், *விஷ்ணுராத்மா பகவதோ பவஸ்யாமிததேஜஸ:, தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யாஸம்ஸ்பர்சம் ஸவிஷேஹே மஹேச்வர:*. 'இப்போது தானே நடத்திக் கொண்டதென்? என்ருல், ஸவேநரூபேண நின்று கார்யஞ்செய்யுமாப்போலே ப்ரஹ் மருத்ராதிகளைத் தனக்கு சரீரமாகக்கொண்டுநின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணி அவர்கள்மேலே ஏறிட்டாப்போலேயிமீர் என்மேலே ஏறிட்டுக் கவிபாடினேன்நானுகச் சொல்லித் தலைக்கட்டினபடியும் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று.

ஆமுதல்வனிவனென்று தற்றேற்றி * என்
நாமுதல்வந்துபுகுந்து நல்லின்கவி*
தூமுதல்பத்தர்க்குத் தான்தன்னைச்சொன்ன *என்
வாய்முதலப்பனை என்றுமறப்பனோ? (3)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார். [ஆமென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்கு உறுப்பு ஆவான் இவனொருவனென்று தானே தெளிந்து. முதலாவானிவனென்று தன்னை நான்தேறப் பண்ணி யென்றுமாம். [என்நாமுதலென்று தொடங்கி] - தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்துபுகுந்து ஸர்வலக்ஷணோபேதமாய் இனிதான திருவாய்மொழியை அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ரதாநபக்தர்களுக்கு போக்யமாக, [என்னென்று தொடங்கி] - என்னுடைய வாய்த்தப் ரதாநபந்துவை என்று மறப்பனோ? என்னுடைய வாய்க்குமுதலான உபகாரகனை மறக்க உபாயமுண்டோ? என்றுமாம்

இ.—மூன்றும்பாட்டில், பார்ச்வஸ்த்தர் ''உமக்கினி மறந்துபிழைக்கலாமத்தனை'' என்ன, என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு தன்னைத்தான் கவிபாடின மஹோபகாரகனை மறக்க உபாயமில்லை என்கிறார். [ஆமுதல்வனிவனென்று] - முதலாமவன்இவன்என்று; கவிபாடுகைக்கு முதலாமவன் - அடியாவான் - இவனென்று. ஆமுதல்வன் - முதலாமவன். [தன்தேற்றி] - என்பக்கலிலே தன்திருவுள்ளத்தைத் தெளியும்படி பண்ணியென்னுதல்; ''ஜகத்காரணபூதன், கவிபாடுகைக்குஇவனும்'' என்று தன்னை நான் தேறப் பண்ணி, ஸம்ஸாரத்தை என்னைக்கொண்டு திருத்தப்பார்த்தென்னுதல்; எனக்குத் தன்வாசியை அறிவித்தானென்னுதல். [என்நாமுதல் வந்துபுகுந்து] - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான்கவிபாடிற்று, ஈச்வரன் திருவுள்ளமடியாக ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதியை அவன்நாவிலே ஏவியிறே; அங்ஙன் இடையீடின்றிக்கே தானே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய்வந்து புகுந்தென்னுதல்; முந்துறநாவிலே வந்து புகுந்தென்னுதல். [நல்லின்கவி] - ஸர்வலக்ஷணோபேதமாய், அதொழிய, சொல்லுத்தானே செவ்விப்பாடுடைத்தாம்படி இனிதான கவி, [தூமுதற்பத்தர்க்கு] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளும், ''கேட்டாரார் வானவர்கள்'' என்கிறபடியே வித்தராம்படி என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுக்ஷுக்களென்னுதல். [தான் தன்னைச்சொன்ன] - என்னையுபகரணமாகக்கொண்டு, கர்த்தாவும் தானேயாய் கர்மீபவிப்பானும் தானேயானான். [என்வாய் முதலப்பனை] - எனக்குவாய்த்த காரணபூதனான உபகாரகனை. [என்றுமறப்பனோ] - இனியொரு நாளும் மறக்கவுபாயமில்லை. இதுக்கு முன்புள்ள காலமடங்க நினைக்கவரிதானாப் போலே, இனிமேலுள்ள காலமடங்க மறப்பனென்றால்தான் மறக்கப்போமோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுறதொழியவு மாங்கிடீர், நான் மறந்து பிழைக்கப் பெற்றேனுமில்! என்கிறார்.

[ஆமுதல்வனிவனென்று தன்தேற்றி] முதல்வனும் இவனென்று தன்பக்கலிலே எனக்குத் தெளிவுண்டாம்படியாகப்பண்ணி. காரணவாக்யங்களில் உபாஸ்யனாகச் சொல்லப்படுகிறான் தானேயென்று தன்பக்கலிலே நான் தெளியப்பண்ணியென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரமபதத்தோபாதி ஸம்ஸாரத்தையும் திருத்தநினைத்தோம் அதுக்கு இவன் முதலாம்-அடியாம் இவன்-என்று, தன்தேற்றி - என்பக்கலிலே தன் ஸ்வரூபாதிகளைத் தெளியப்பண்ணியென்னுதல். இங்கே அருளிச்செய்யும் வார்த்தை. ''திருப்புற்றுக்குக் கிழக்கே கரியமாணிக்காழ்வார் திருமுன்பின் ஸோபாநத்திலே ஆளவந்தார் எழுந்தருளியிருக்க, உடையவர் திருப்புற்றுக்குக் கிழக்காக எழுந்தருளிநிற்கிறவரைக் கண்டு, 'ஆமுதல்வனிவன்' என்று அருளிச்செய்தாராம்''! என்று. [என்நாமுதல்வந்து புகுந்து] ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மாவைக்கடாக்ஷித்து, அவன் பின்னை *மச்சந்தா தேவ தே ப்ரஹ்மந் ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ* என்கிறபடியே அவன் ஸரஸ்வதியை யேவி, இப்படி நாலிரண்டுகிலேசின்றிறே ஸ்ரீவால்மீகி பகவானைப் பேசுவித்தது; அங்ஙனன்றிக்கே இடையீடின்றிக்கே என்னுடைய நாக்கிலே தானே முற்பாடனாய்வந்து புகுந்தென்னுதல் அன்றிக்கே என் நாவுக்கு

அடியாய் வந்து புகுந்தென்னுதல். [கவின்கவி] லக்ஷணோபேதமாய், அந்த லக்ஷணங்கட்கு செய்தே சொல்லினிமைதானே ஆகர்ஷகமாம்படி இனிதான கவிகளை. [தாமுதல்பத்தர்க்கு] அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு. 'கேட்டாரார்வானவர்கள்' என்கிறபடியே அவர்கள் கொண்டாடும்படிசொன்ன என்னுதல். ஸம்ஸாரத்தில் தலையான முமுக்ஷுக் களுக்கு. [தான் தன்னைச் சொன்ன] தானே சொல்லுதல், நானே பொருபடி சொல்லுதல் செய்கையன்றிக்கே, என் நா முதல் வந்து புகுந்து தான் தன்னைச் சொன்னு னாயிற்று. [என்வாய் முதலப்பனை] எனக்கு வாய்த்த காரண பூதனான மஹோபகாரகனை யென்னுதல்; "என் நா முதல்" என்கிறது தன்னையே யநுபாஷித்து, என் வாக்குக்கு முதலான அப்பனை யென்னுதல். [என்று மறப்பனோ] முன்பு அநாதிகாலம் மறந்து போந்ததாகில் இனி மேல் நினைக்கைக்குடலான காலத்தையெல்லாம் மறக்கைக்கு உடலாக்கினால்தான் மறப்பனோ? முன்பு நினைக்கையிலுள்ள அருமையோபாதியும் போரும் இனி மறக்கையிலுள்ள அருமையும்: இனி ஏதேனுமொருநாள்தான் என்னாலே மறக்கப்போமோ?

அப்பனையென்றுமறப்ப னென்னாகியே*
தப்புதலின்றித் தனைக்கவிதான்சொல்லி *
ஒப்பிலாத்தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு *
செப்பமேசெய்து திரிகின்றசீர்கண்டே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தானே தன்னைக் கவிபாடிக்கொண்டானாகில் ஆச்சர்யமில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டே தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லை யென்கிறார். [ஒப்பில்லாத் தீவினையேனை யென்று தொடங்கி] - ஹேயப்ரத்யநீகத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வாதி களால் தன்னோடொத்தாரில்லாதாப்போலே ஹேயத்வாஜ்ஞத்வாதிகளால் ஒப்பில்லாதஎன்னைவிஷயீ கரித்துச் செவ்விதாகப்பரிமாறின நீர்மையை அநுஸந்தித்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தானே கவிபாடிக்கொண்டால் நிரவத்யமாய் என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை மறக்க வுபாயமில்லையென்கிறார். [அப்பனை என்றுமறப்பன்] - இவ்வுபகாரம் பண்ணினவனை இனி அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறப்பனோ? [என்னாகியே] என்னை உபகரணமாகக் கொண்டே. [தப்புதலின்றி] - என்னோட்டை ஸம்ஸர்க்கத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாமே. நானே கவிபாடினே னாகில் நிரவத்யமாம்; இதிறேயரிது [தன்னைக்கவிதான் சொல்லி] - தனக்கு ஸத்ருசமாகத் தான் சொல்லி. [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை] - ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தில் தன்னோடொத்தா ரில்லாதாப்போலே, ஹேயமான பாபத்துக்கு எனக்கொப்பில்லாத என்னை. ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தால் குறை வற்றிருக்குமாபோலே, அஜ்ஞானாசக்திகளால் குறைவற்ற என்னை. [உய்யக்கொண்டு] - "ஸந்தமேநம் ததோவிது:" என்னும்படி விஷயீகரித்து. [செப்பமேசெய்து திரிகின்ற] - குடிலஹ்ருதயனான என்னோடே, நித்யஸூரிகளோடு பரிமாறுமாபோலே செவ்வியனாய் வர்த்திக்கிற. [சீர்கண்டே] - சீலாதிகுணங்களை அநுஸந்தித்து, அப்பனை என்றுமறப்பன்?

ஈடு.—நாலாம் பாட்டு. தானே தன்னைக் கவிபாடிக் கொண்டானாகில் ஓராச்சர்யமில்லை; அதுக்குப் பாங்கன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைக்கொண்டு தப்பாமே கவிபாடின இவ்வுபகாரத்தை இனி மறக்க வுபாயமில்லை என்கிறார்.

[அப்பனை யென்று மறப்பன்] உபகாரகனானவனை நான் என்று மறப்பன்? இனி, அவன் அபகாரம் பண்ணினால்தான் மறக்கப்போமோ? உமக்கு மறக்க வொண்ணாமைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரமேதென்னில்? - [என்னாகியே தப்புதலின்றித் தனைக்கவி தான்சொல்லி] என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுமிடத்து, என்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடினான். [என்னாகியே] என்பக்கலிலே தானாய். இவ்விடத்துக்கு

எம்பாரருளிச் செய்யும்படி :— "தான் பாடினானாகில் நிரவத்யமாய்த் தலைக்கட்டும்; நான் பாடினேனாகிலும் வருத்தி யொருபடி தலைக்கட்டும், என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு கவிபாடாநிற்கச்செய்தேயும் என்னோட்டை ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாதபடி கவிபாடித் தலைக்கட்டினான்" என்று. [தன்னைக் கவி தான்சொல்லி] விஷயாநுரூபமாகக் கவிபாடினான். [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு] என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு இப்படி கவிபாடுவித்தது, முன்புநின்ற நிலையிற் காட்டில் நான் எவ்வளவு புகுர நின்றேனாக; நான் முன்புற்றையிற்காட்டில் ஓரடிவர நின்றதுண்டோ? [ஒப்பிலாத் தீவினையேனை யுய்யக்கொண்டு] நானும் அவனுக்கொப்பன் என்கிறார். ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களுக்கு அவனுக்கு ஒப்பிலாதாப் போலே யாயிற்று, அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு எனக்கொப்பிலாதபடியும். [உய்யக்கொண்டு] *ஸந்தமேநம் ததோவிது:* எனகிறபடியே என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி கைக்கொண்டு. [செப்பமே செய்து திரிகின்ற] குடில ஹ்ருதயனாயிருக்கிற என்னோடே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்ய ஸூரிகளோடு பரிமாறுமாப்போலே என்னுடனே செவ்வையே பரிமாறினானென்னுதல்; எனக்கு ரக்ஷைபண்ணிப் போருகிற என்னுதல். [சீர்கண்டே] இப்படியிருக்கிற சீலாதி குணங்களை யநுஸந்தித்து - அப்பனை என்று மறப்பன் ?

சீர்கண்டுகொண்டு திருந்துநல்லின்கவி *
நேர்படயான்சொல்லும் நீர்மையிலாமையில் *
ஏர்விலாவென்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை *
பார்பரவின்கவி பாடும்பரமரே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தே, என்னைக்கொண்டு லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே ! என்ன ஸர்வேச்வரனோ ? என்கிறார். [சீரென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய கல்யாண குணாநுஸந்தாந பூர்வகமாகத்திருந்தி இனிதான கவியை வாய்க்கப்பாடும் நீர்மை எனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [என்னைத் தன்னாக்கி] - என்னைத் தன்னைப்போலே ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையேனாக்கி தனக்கு நான் சேஷமென்னுமிடத்தை யறிவித்தென்றுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நன்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்க, என்னைக்கொண்டு ஸகலலோகங்களும் கொண்டாடும்படி கவிபாடுவதே? என்ன ஸர்வாதிகனோ என்கிறார். [சீர்கண்டு கொண்டு] - அவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே அவகாஹித்து. [திருந்து நல்லின் கவி] - கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய், சொல்லினுடைய இனிமைதானே ஆகர்ஷகமான கவி. [நேர்பட] கவிவாய்க்கும்படி. [யானசொல்லும் நீர்மையிலாமையில] - நான் கவிபாடுகைக்கடியான ஜ்ஞாநாதிகுணங்க ளின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தேயும். [ஏர்விலாவென்னை] - சைதந்யப்ரயுக்தமான இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [தன்னாக்கி என்னால்தன்னை] - தனக்குண்டான ஜ்ஞாநாதிகளை எனக்குண்டாக்கி என்னைக்கொண்டு அபரிச்சிந்நனான தன்னை. [என்னைத் தன்னாக்கி] - தனக்கு அநந்யார்ஹமென்னும்இடத்தை யறிவித்தென்றுமாம். [பார்பரவின்கவி] - விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற எல்லாரும் வாய்புலற்றும்படியான இனியகவியென்னுதல், "பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்" என்கிறபடியே யாதல். [பரமரே] - ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே" என்கிற ப்ரமாணங்கொண்டு அறியவேண்டா; என்னையிட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இத்ததைக்கொண்டே பரத்வம் நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம்.

ரு.—அஞ்சாம் பாட்டு, தன்னைக் கவிபாடுகைக்கீடான நீர்மையுமின்றிக்கே இச்சையுமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே, லோகமெல்லாம் கொண்டாடும்படியான கவியை என்னைக் கொண்டு பாடுவதே! என்ன ஸர்வேச்வரனோ? என்கிறார்.

[சீர்கண்டுகொண்டு] கல்யாணகுணங்களை அவகாஹித்து. [திருத்தி இத்யாதி] கட்டளைப்பட்டு லக்ஷணோபேதமாய் இனிதான கவிகளை. [நேர்பட இத்யாதி] இவையொன்றும் இல்லையாகிலும், சொல்லுகிறவனுடைய நன்மையாலே வருவது ஒரு நன்மையும் உண்டிறே கவிக்கு; அப்படி வாய்க்கச் சொல்லும் ஸ்வபாவத்தை நான் உடையேனல்லாமையில். [ஏர்விலாவென்னை] ஏரென்று அழகு, அதில்லாத என்னை, [தன்னாக்கி] தன்னோடொக்கப் பண்ணி என்னுதல்; தனக்காக்கி யென்னுதல். [என்னால் தன்னையித்யாதி] என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு தன்னைப் பாரிலுள்ளாருடையப் பரவும்படி இனிய கவிகளைப் பாடினான். விசேஷஜ்ஞர் அவிசேஷஜ்ஞரென்று வாசியின்றிக்கே, எல்லாரும் கொண்டாடும்படி பண்ணினான். [பரமரே] *ந தத்ஸமச்ச* என்கிற வாக்யங்கொண்டு இவனுடைய உத்கர்ஷம் அறியவேண்டா; என்னை யிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவேபோரும் அவனுடைய உத்கர்ஷம் அறிகைக்கு.

இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால் *
தன்கவிதான் தன்னைப் பாடுவியாது * இன்று
நன்குவந்தென்னுடனாக்கி என்னால்தன்னை *
வன்கவிபாடும் என்வைகுந்தநாதனே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பராசர வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரமுகரான கவிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு வன்கவிபாடுவதே என்று ப்ரீதராகிறார். [தன்கவி] - தனக்கு ஸத்ருசமானகவி. [இன்றுநன்குவந்து] - என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுமதுவே ப்ரயோஜநமாகவந்து. [என்னுடனென்று தொடங்கி] - கவிபாடுகைக்குப் பிரியாததொருஉபகரணமாக என்னைக்கொண்டு என்னாலே தன்னைத் தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனானபடிக்கு ஸத்ருசமாம்படி அரணிய கவியைப் பாடாநின்றான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், பராசராதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ளாதே என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீதராகிறார். [இன்கவி இத்யாதி] - தன்னைக் கவிபாடுவித்துக் கொள்ள நினைத்தால், பராசர வ்யாஸ வால்மீகிகளாதல், ''செந்தமிழ் பாடுவார்'' என்னும் முதலாழ்வார்களாதலன்றே பாத்ரபூதர்; அவர்களையொழிய. [தன்கவி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] - கவியும் தன்னது, கர்த்தாவும்தான், விஷயமும்தான். [இன்று நன்குவந்து] - இன்று நானும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி வந்தென்னுதல், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுமிதுவே ப்ரயோஜநமாகவென்னுதல்; அப்போது நன்கு, உவந்து - உகந்து. [என்னுடனாக்கி] - கவி பாடுகைக்கு என்னைப் பிரியாதஉபகரணமாக்கி என்னுதல்; என்னைத் தன்னோடொக்க ஜ்ஞாநாதிகனாக்கி யென்னுதல் [வன்கவி] - செறிந்தகவி. ''மொய்யசொல்லால்'' என்கிறபடியே. [என்வைகுந்தநாதனே] - நித்யவிபூதியுக்தனாயிருக்கிற ஏற்றத்துக்குப் போரும்படி என்னைக்கொண்டு கவி பாடினான். நித்யவிபூதிக்கு அழிவில்லாதாப்போலே, அழிவில்லாத ஆயிரமென்று நித்யஸித்தமாம்படி திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்தானென்னுதல்; நித்யவிபூதியாலே தனக்கு நிறமுண்டானாப்போலே, இக்கவி பாட்டாலே தனக்கு நிறமுண்டாம்படி பாடினானென்னுதல்.

ஈடு.—ஆறும் பாட்டு, வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரமுகரான கவிகளைக் கொண்டு கவி பாடுவித்துக் கொள்ளாதே, என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு கவிபாடுவதே! என்று ப்ரீத-ராகிறார்.

[இன்கவிபாடும் பரமகவிகளால்] பின்னைத் தான் தனக்குச் சில கவிகளைப் பாட வேண்டிற்றாகில், அதுக்கீடாகவிருப்பார் ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் ஸ்ரீபராசர பகவான், ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் இவர்களுண்டாயிருக்க, மற்றும் வேணுமாகில், ''செந்தமிழ் பாடுவார்'' என்று சொலப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்னைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இதுவும் ஒரு நீர்மையே! என்கிறார். முதலாழ்வார்களிலே ஒருவரை 'ஒரு கவி சொல்லிக்காணும்'

என்ன, [பெருகுமித்யாதி, ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே பெருகாநின்றுள்ள மதத்தையுடைய ஆனையானது. [மாப்பிடிக்கு முன்னின்று] மதித்து முன்னடி தோற்றாதே வருகிற இத்தையும் தனக்குக் கையாளாக்கிக் கொள்ளவற்றாயாயிற்று இதினுடைய ச்லாக்யதை யிருக்கிறபடி. [முன்னின்று] "நான் இங்குத்தைக்குச்செய்ய வேண்டுவதென்?" என்று ஏவிற்றுச்செய்கைக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷமாய் நிற்குமாயிற்று. [இருகணிள மூங்கில்வாங்கி] இரண்டுகண்ணேறி அதுக்குத்தக்க முற்றனவுமின்றிக்கே யிருக்கிற மூங்கிற் குருத்தை வாங்கி; தான் மதித்து முன்னடி தோற்றாதே திரியச்செய்தேயும் பிடியின் பக்கலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே அவதானத்தோடே ஸாதரமாகவாங்கி. [அருகிருந்த தேன் கலந்து] திருமஞ்சனத்துக்கு உபகரணங்கள் சமைந்திருக்குமாப்போலே, அருகே மலைமுழைஞ்சுகளிலே நிரம்பியிருக்கிற தேன்களிலே வாங்கித்தோய்த்து. மூங்கிற்குருத்தையும் த்ரவத்ரவ்யத்தோபாதியாக அருளிச்செய்கிறார். [நீட்டும்] இதுதான் இரந்துகொடாநிற்க, அத்தை "உனக்கு வேண்டுவார்க்குக் கொடாய்" என்று நிற்குமாயிற்று. [வான்கலந்த இத்யாதி] மூங்கிற் குருத்தும் தேனும் கலந்தாப் போலே யாயிற்று, மேகமும் அவன்திருநிறமும் கலந்திருக்கும்படி. இனிய கவிகளைப் பாடவல்ல மேலானகவிகளாலே. [தன்கவி தான் தன்னைப்பாடுவியாது] கவியும் தன்னது, பாடினானும் தான், ப்ரதிபாத்யனும் தான், அவர்களைக்கொண்டு, தன்னுடைத்தான சொல்லாலே, அதுக்கு ப்ரதிபாத்யனான தான் தன்னைப் பாடுவியாதே. [இன்று நன்குவந்து] இன்று நான் இங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு ஈடாக வந்தென்னுதல், அன்றிக்கே, நன்கு உவந்து என்றாய் - நன்றாக உகந்தென்றும்; இக்கவிபாடுகைதானே ப்ரயோஜநமாக உகந்து. [என்னுடனாக்கி] என்னைப் பிரியாத உபகரணமாகக் கொண்டு. [வன்கவிபாடும்] சொற்செறிவை யுடைத்தாயிருக்கை, "மொய்யசொல்லால்" என்கிறபடியே, ச்லதமாயிருக்கையன்றிக்கே. [என் வைகுந்த நாதனே] அழியாததான கலங்காப்பெருநகரத்தை இருப்பிடமாக வுடையோமானவோபாதி, அழியாதே வேதம்போலே நித்யமான ஆயிரம்பாட்டுப் பாடுவிக்கவேணும் என்று பார்த்தான், பரமபதத்தை இருப்பிடமாகவுடையனானாலே வந்த ஏற்றத்தோபாதியாக நினைத்திராநின்றானாயிற்று, இக்கவிபாட்டுடையனானையால் வந்த ஏற்றத்தையும்.

வைகுந்தநாதன் என்வல்வினைமாய்ந்தற *
செய்குந்தன்தன்னை என்னாக்கிஎன்னால்தன்னை *
வைகுந்தனாகப்புகழ வண்தீங்கவி *
செய்குந்தன்தன்னை எந்நாள்சிந்தித்தார்வனே? (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதிசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [வைகுந்தநாதனென்று தொடங்கி] - அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருந்துவைத்து நிர்ஹேதுகமாக என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களை நீக்காநின்றுள்ளவனை. [தன்னையென்னாக்கி] - என்னைத்தன்னாக்கி. [என்னாலென்று தொடங்கி] - நான் புகழ்ந்தால் தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும்படி என்னைக்கொண்டு அழகியவாய் இனியவாயிருந்துள்ள கவியைப் பாடுவியாநின்றுகொண்டு அதுவே ப்ரயோஜநமாயிருந்தவனை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு நிரதிசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, காலமுள்ளதனையும் உபகாரஸ்ம்ருதியை அநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [வைகுந்தநாதன்] - அயர்வறுமமரர்களதிபதியா யிருந்துவைத்து, நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கலிலே வந்து மேல் விழாநின்றான்; "லோகநாதः புராபூத்வா ஸுக்ரீவம்நாதமிச்சதி" என்கிறபடியே. [என்வல்வினை மாய்ந்தற] - "அஸந்நேவ ஸபவதி" என்கிறபடியே அஸத்கல்பனான என்னுடைய ப்ரபலமான பாபங்களை ஸவாஸநமாகப் போம்படி. ஸர்வசக்திக்கும் ஒருவிரகாலே போக்கவேண்டும்படியிறே இதின் கனம். [செய்குந்தன்] - ப்ரபலப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்குவது நிர்ஹேதுகமாக. "உன்னடியார்க்குத் தீர்த்தகரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா" என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர்பாபங்களை அநாச்ரிதர்மேலேயேறிடும் சுத்தியைச் சொல்லிற்றாகவு

மாம். [தன்னையென்னாக்கி] - என்னைத் தன்னாக்கி. [என்னால்தன்னை வைகுந்தனாகப்புகழ] - நான் புகழ்ந்தால் தான் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனானானாயிராநின்றான். அதுதான் முன்பே நித்யமாயிருக்க, என்கவி பாட்டாலே இப்போது பெற்றானாயிருக்கை. தமப்பன்கொடுத்து, அது தன்னையே மகன்கொடுக்க, அன்று பெற்றானாயிராநின்றானிறே. ஆத்மா நித்யமாயிருக்கச் செய்தேயிறே, ''அஸந்நேவ'' என்றும் ''ஸந்தமேநம்'' என்றும் சொல்லுகிறது. [வண்தீங்கவி செய்குந்தன்] - உதாரமாய் இனிதாயிருந்துள்ள கவியை யென்னையிட்டுப் பாடுவித்துக்கொண்ட சுத்தியையுடையவன். என்கவிபாட்டாலே என் து:க்கத்தைப் போக்கினவிது, தன்குறையற்றதாக நினைத்திராநின்றான்; ''துயரறுசுடரடி'' என்னுமாபோலே. [தன்னை] - மஹோபகாரகனை. [எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ] - பண்ணினவுபகாரத்தை எத்தனைநாள் அநுஸந்தித்தால் எனக்கு பர்யாப்தி பிறப்பது? காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஸ்மரித்தாலும் பர்யாப்தி பிறக்குமோ? சரீரஸம்பந்தமற்றால் இதுக்குஅவஸரமில்லை; அதுக்குமுன்பு காலம்அல்பமாகையாலே பர்யாப்தி பிறவா தென்கிறார்.

௯௫.—ஏழாம்பாட்டு. என்னைக்கொண்டு பரமோதாரமாய் நிரதிசயபோக்யமான கவியைப் பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு, இவனைக் காலதத்த்வமுள்ளதனையும் அநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலே னென்கிறார்.

[வைகுந்தநாதன்] உபகரித்தவன் என்னோடேணையன்றானொருவனாய் நான் ஆறியிருக்கிறேனோ? அயர்வறுமமரர்களதிபதி ஒரு ஸம்ஸாரிபக்கலிலே மேல்விழாநின்றால் எங்ஙனே ஆறியிருக்கும்படி? *லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி* என்கிற விதுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிறதிறே இது. ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜரை நாதராகவுடையராகைக்கு யோக்யதை ஸம்பாதித்தபடி யாயிற்று, முன்பு லோகநாதரானது. பெறுவார், பெறுதொழிவார்; முன்னம் இச்சியாநின்றார். கிடையாதத்திலேயிறே இச்சைகள்தான் செல்லுவது. *ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே* போலேயாயிற்று. [என்வல்வினைமாய்ந்தற] வல்வினைபோகவேணுமென்றிராத என்னுடைய, ''மயர்வறமதிநலமருளினன்'' என்றவித்தனையிறே; எனக்கருளினன் என்கைக்கு, அருளுவதற்கு முன்பு தாம் ஒருவர் உளராகக்கண்டிலரிறே; *அஸந்நேவ ஸ பவதி* என்னும் நிலையிறே முன்பு. [வல்வினைமாய்ந்தற] ஸர்வசக்தியான தன்னாலேதான் இது செய்யலாமோ? [மாய்ந்தறச்செய்குந்தன்] என்னுடைய ப்ரபலவிரோதியைப் போக்கின சுத்தியோகத்தையுடையவன். ''அடியார்க்குத்தீர்த் தசுரர்க்குத் தீமைகள் செய்குந்தா'' என்னக்கடவதிறே. முகுந்தா என்கிறத்தைக் குந்தனென்று தலைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிறதென்னவுமாம். அன்றிக்கே குந்தனென்று திருநாமமாகவுமாம். *குமுத: குந்த: குந்த:* என்று குந்தனென்றே திருநாமமாயிற்றிறே. ஆச்ரிதர் பக்கலிலே பக்ஷபதித்து அவர்கள் பண்ணின பாபங்களை அநாச்ரிதர்பக்கலிலே அசல்பிளந்தேறிடும்படியான சுத்தியோகத்தையிறே அவ்விடத்திற்சொல்லுகிறது. தன்னையென்னாக்கி என்றது என்னைத்தன்னோடொக்கப்பண்ணியென்னுதல், தனக்காம்படி பண்ணியென்னுதல். [என்னால் தன்னைவைகுந்தனாகப்புகழ] பிதாவானவன் புத்ரனுக்கு ஒரு பசுவை நீர்வார்த்துக்கொடுத்துத் திரிய அவன்பக்கலிலே பசுவை நீரேற்றுப்பெறுமாபோலேயிருப்பதொன்றாயிற்று இதுவும். [வைகுந்தனாகப்புகழ] நித்யவிபூதியிறேயது; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தேயும், இவர் புகழ்ந்த இத்தாலே தனக்கு அவ்விபூதியுண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான். ஆத்மவஸ்து நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, *அஸந்நேவ* என்றும் *ஸந்தமேநம்* என்றும் சொல்லாநிற்கிறவோபாதியாயிற்று. ''இன்னான்வாக்காலே கவிபாடின பின்பு அவன்வாழ்ந்தான்'' என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, புகழ்ந்தபின்பு தனக்கு அந்தவிபூதியில் இருப்புண்டாயிற்றதாக நினைத்திராநின்றான் அவன். [வண்தீங்கவி யித்யாதி] உதாரமாயினிதாயிருந்துள்ள கவிகளைப்பாடி, அதுதன்னைத் தன்பேறாக நினைத்திருக்கிற சுத்தியை உடையவனை. ''துயரறுசுடரடி'' என்கிறபடியே இவரைக்கொண்டு கவிபாடின பின்பு தன் துயரம் தீர்ந்தானாயிருக்கிறபடி. இவர் துயர்போன பின்பு தனக்கு ஒரு துயருண்டாய் அதுபோய்ப்போலே நினைத்திராநின்றானாயிற்று. சரீரத்துக்குவந்தவ்யாதி யநுபவிப்பான் சரீரியிறே. *வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்*- திவ்யாந்த:புரத்திலுள்ளார்க்காதல் திருத்தாய்மார்க்காதல் ஒருவ்யஸநம் வந்தாலோ து:க்கிதரா

வடிதன்றால்? *மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம்* து:க்கிதனானவனாயிருக்கே, ஆனையனாறுபட்டாப்போலே நோவுபடுவராயிற்று. *து:க்கிதோபவதி* இன்றொருபடியாய், பிற்றைநாளொருபடியாய், அநந்தரம் ஆறிப்போம் இவர்களுக்கு; இவர்கள் க்லேசத்தில் நாள்தோறும் புதியராயிருப்பர். வ்யஸநம் இவனதானால் து:க்கமும் இவனதாக வேண்டியிருக்க, இவர் து:கிதராகைக்கு ஹேதுவென்? என்னில்?—'இவன்படுகிற க்லேசம் இவன்காவற்சோர்வால் வந்ததொன்றன்றே, நங்காவற்சோர்வாலே வந்ததொன்றன்றோ?' என்று, ரக்ஷகராகையாலே நாள்தோறும்புதியராயிருப்பர். *ஹ்ரீரேஷாஹி மமாதுலா* என்னக்கடவதிறே. இவனளவல்லவாயிற்று, பிற்பாட்டுக்கு அவன் லஜ்ஜிக்கும்படி. [எந்நான்சிந்தித்தார்வனே] பண்ணினவுபகாரம் கனத்திராநின்றது; உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம்போருகிறதில்லை; நான் என்செய்வேன்? சரீரவிச்லேஷாநந்தரத்தில் தானே வாய்புகுநீராகையால் அநுஸந்திக்கைக்கு அவகாசமில்லை; இங்கிருக்கும்நாள் காலம் போருகிறதில்லை; பண்ணின உபகாரமோ கனத்திராநின்றது; நான் என்செய்கேன்?

ஆர்வனோ? ஆழியங்கைஎம்பிரான்புகழ் *
பார்விண்நீர்முற்றுங் கலந்துபருகிலும் *
ஏர்விலாஎன்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை *
சீர்பெறஇன்கவி சொன்னதிறத்துக்கே. (8)

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹா குணத்தை, உபயவிபூதியிலுள்ளாருடைய போக்த்ருத்வசக்தியையும் அதுக்கீடான வாகாத்யுபகரணங்களையும் பெற்று அநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [ஆர்வனோவென்று தொடங்கி] - நான் கவிபாடுகைக்குப் பாங்காம்படியாகத் தன்திருவழகைக் காட்டின மஹோபகாரகனுடைய குணங்களை ஸகலசேதநரையும் துணையாகக்கொண்டு பருகிலும்ஆர்வனோ? [ஏர்விலாவென்னைத்தன்னாக்கி] - தன்னைக் கவி பாடுகைக்கு யோக்யதை இன்றிக்கேயிருக்கிற என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி; தனக்காக்கி யென்றுமாம். [என்னாலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தன்னை நிறம் பெறும்படி கவிசொன்ன படிக்கு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இம்மஹாகுணத்தை உபயவிபூதியிலுள்ளாருடைய போக்த்ருத்வசக்தியையும் அதுக்கு ஈடான வாகாத்யுபகரணங்களையும் பெற்று இவ்வுபகாரத்தையநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ் பார்விண் நீர்முற்றுங் கலந்து பருகினும் - ஆர்வனோ] - ஆழியங்கை யெம்பிரான்புகழ்] - எனக்கு விஷயமாகக் கையுந்திருவாழியுமான அழகைக்காட்டின உபகாரகனுடைய குணங்களை. "ஆய்கொண்டசீர்வள்ளலாழிப்பிரானெனக்கேயுளன்" என்று கையுந்திருவாழியுமாய் நின்ற அழகுக்குத்தோற்றுக் கவிபாடுமவன் நான் என்கிறாரிறே. தன்ஸ்வரூபகுணங்களையும் ஆத்ம குணங்களையும் எனக்கு விஷயமாக்கின வுபகாரகனென்கை. [பார்இத்யாதி] - பூமியிலும் ஊர்த்வலோகத்திலும் ஜலங்களிலுமுள்ள ஸகல சேதநருடைய போக்த்ருத்வத்தையும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் துணையாகக்கொண்டு அநுபவித்தாலும்ஆர்வனோ? ஆராதபடிபண்ணின வுபகாரந்தானேதென்ன? - [ஏர்விலாவித்யாதி] - கவிபாடுகைக்கு யோக்யதைகள் ஒன்றின்றிக்கே யிருக்கிறஎன்னை. கீழ், "ஏர்" என்று இச்சையை அழகாகச் சொல்லிற்று; இங்கு இச்சைக்கும் ஹேதுவான ஜ்ஞாநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. [தன்னை] - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனை. [சீர்பெற] - என்கவிபாட்டாலே அந்தகுணங்களைப் பெற்றானும்படி. [இன்கவிசொன்ன திறத்துக்கு] - சீர் பெருவிடிலும் பாசுரம் அமைந்திருக்கிற கவியைச் சொன்னபடிக்கு, திறம் - படி. 'ஆழியங்கையெம்பிரான்' என்று தொடங்கி, 'கலந்து பருகிலும் - ஆர்வனோ'? உயர்வறவுயர்நல முண்டாயிற்று இக்கூப்பீட்டாலே.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நான் ஒருவனுமிருந்து ஜீவிக்கும் நாள் உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போராதென்று நோவுபடுகிறேனோ? என்னுடைய உபகார ஸ்ம்ருதியையும் அபேக்ஷையையுமுடையராய்க்கொண்டு புறம்பே அந்யபரராயிருக்கிற பகவத்வ்யதிரிக்த ஸமஸ்தசேதநரும் என்னுடனே கூடி நெடுங்காலமெல்லாம் நானும் அவர்களுங் கூடி நின்று அநுபவித்தால் தான் ஆர்வனோ? என்கிறார்.

[ஆர்வனோ இத்யாதி] ஆழியங்கை யெம்பிரான் புகழைப் பார்விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலும் நான் ஆர்வனோ? தன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை என்னுடைய கவிக்கு விஷயமாக்கின மஹோபகாரகனுடைய புகழை. "வாய்கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேனல்லேன்'கொண்ட சீர்வள்ள லாழிப்பிரா னெனக்கேயுள்ன்" என்றாரிறே. பாரிலுள்ளார், விண்ணிலுள்ளார், நீரிலுள்ளாரான இவர்களெல்லாருடைய வாகாத்யுபகரணங் களையும் போக்த்ருத்வத்தையும் சக்திவிசேஷங்களையும் உடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் நின்று அநுபவித்தாலும்தான் நான் ஆர்வனோ? கலக்கை—அவற்றோடே சேருகை, அன்றிக்கே பார்விண்ணென்று உபயவிபூதியையுஞ் சொல்லி, நீரென்று நீர்மையாய், ஸ்வபாவமாய், உபயவிபூதியிலுள்ளோர் போக்த்ருத்வ சக்தி ஸ்வபாவத்தையுமுடையேனாய் அநுபவித்தாலும் என்றாகவுமாம். நீர் இப்படி எல்லாருடைய உபகரணங்களையும் உடையீராய்க்கொண்டு கால மெல்லாம் அநுபவியா நின்றாலும் ஆராமைக்கு அவன் பண்ணின உபகாரந்தான் ஏது? என்றால்,—[ஏர்வு இத்யாதி] இங்கு, நன்மையில்லையாகச் சொல்லுகிறது. கீழே கவிபாடுகைக் கிடான இச்சையுமில்லையென்றார், இங்கு, அவ்விச்சைக்கு அடியான யோக்யதையுமில்லை யென்கிறார், *ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* என்று நிற்கச்செய்தேயும், *யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா நாசகேந* என்று யோக்யதையைச் சொல்லிற்றிறே; அதுவுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை யென்கை. [என்னால் தன்னைச் சீர்பெற இன்கவி சொன்ன] ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மக னானவன் இக்கவியாலே தனக்கு நிறமாம்படியாகச் சொன்ன. நான் கவிசொல்ல ஸர்வேச் வரனான தனக்கு இத்தாலே நிறமாக நினைத்திரா நின்றான். இச்சீர் இழக்கவரிலும் விட வொண்ணாதபடியாயிற்று கவியின் இனிமை. [இன்கவி சொன்ன திறத்துக்கு] இப்படி இனிய கவிகளைச் சொன்ன ப்ரகாரமொன்றுக்கும். அல்லாத குணங்கள் குமிழ்நீருண்டுபோ யித்தனை. இப் ப்ரகாரமொன்றுக்கும் ஆழியங்கை யெம்பிரான் புகழைப் பார்விண்ணீர் முற்றுங் கலந்து பருகிலும் ஆர்வனோ?

திறத்துக்கேதுப்பரவாந் திருமாலின்சீர் *
இறப்பெதிர்காலம் பருகிலும்ஆர்வனோ ?
மறப்பிலாவென்னைத் தன்னாக்கிஎன்னால்தன்னை *
உறப்பலவின்கவி சொன்னவுதவிக்கே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வசக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமுள்ளதனையும் அநுபவித் தாலும் ஆரே னென்கிறார் [திறத்துக்கேயென்று தொடங்கி] - ஏதேனுமொன்றிலேபுக்கால் அத்தை முடிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையுடைய ச்ரிய:பதியினுடைய கல்யாணகுணங்களை. [மறப்பிலாவென் னைத் தன்னாக்கி] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாமையாலே விஸ்மரணமின்றிக்கே அசித்கல்பனாயிருந்துள்ள என்னைத் தன்னோடொக்கப்பண்ணி. [என்னாலென்று தொடங்கி] - என்னாலே தனக்கு உறும்படி இனிதாகப் பல கவியைச்சொன்ன உபகாரத்துக்கு. தனக்கு நேரே வாசகமாம்படி யென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு, கீழ்ச் சொன்ன பரிகரங்களையும் துணையாகக்கொண்டு காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இத்தையநுபவித்தாலும் ஆரேனென்கிறார். [திறத்துக்கேதுப்பரவாந்திருமால்] - ஏதேனுமொன்றிலே புக்கால் அத்தைத் தலைக்கட்ட வல்ல ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவன். த்ருணத்தைக்கொண்டு ஒருகாரியங்கொள்ளப்புக்கால், அத்தைக் கொண்டே நினைத்த காரியங் கொள்ளும் ஸாமர்த்த்யத்தையுடையவன். திறம் - கூறுபாடு. துப்பரவு - ஸாமர்த்த்யம். [திருமாலின்சீர்] - இந்த ஸாமர்த்த்யத்துக்குஅடியாயிருக்கிறது ச்ரிய:பதித்வமாயிற்று. ச்ரிய:பதியினுடைய கல்யாணகுணங்களை. [இறப்புஇத்யாதி] - போனகாலமும் வருங்காலமும் நான் அநுபவித்தால்தான் ஆர்வனோ? போனகாலம்அநுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறாரல்லர், எல்லாக்காலமும் அநுபவித்தாலும் ஆராதென்கைக்காக. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்மஸ்தசேதநருடைய போக்த்ருத்வ சக்தியையுங்

கூட்டிக்கொண்டு அநுபவித்தாலும்ஆராது. ''எந்நாள் சிந்தித்தார்வனே'' என்கிறதிற்காட்டில் ஏற்றமில்லை யாமிறே, சேதநரைக் கூட்டிக்கொள்ளாதபோது. உபகாரந்தான் எது? என்ன,—[மறப்பிலாவென்னை] - ஸ்வவிஷயஜ்ஞாநத்துக்கு ஸம்பாவனையில்லாமையாலே விஸ்ம்ருதியுமின்றிக்கே அசித்ஸமனான என்னை; ''மறந்தேனுன்னை முன்னம்'' என்கிறபடியே அநுதாபமுமின்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. [என்னால்தன்னை யுற] - ''யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே'' என்கிற விஷயத்தை, எல்லையுற - தனக்குநேரே வாசகமாம்படி ஈச்வரனுக்கு உறும்படி என்றுமாம்; இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். [பல இன்கவி சொன்னவுதவிக்கே] - ''சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி'' என்றும், ''பாட்யே கேயேச மதுரம்'' என்றும் சொல்லுமாபோலே, ஆயிரமுமாய் இனிதானகவிசொன்ன உபகாரத்துக்கு. திறத்துக்கென்று தொடங்கி, பருகிலுமார்வனே'?

ஈடு.—ஒன்பதாம் பாட்டு. என்னைக்கொண்டு கவி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகனை, ஸகலசேதநருடைய போக்த்ருத்வ சக்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு காலமெல்லாம் புஜித்தாலும் ஆரேனென்றார் கீழ்; அந்த போக்த்ருத்வ சக்தியுடனே காலத்வயமும் புஜித்தாலும் ஆரே னென்கிறார் இதில்.

[திறத்துக்கே இத்யாதி] ஏதேனும் ஓரிடையாட்டத்தில் வந்தால், ஒரு த்ருணத்தைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்த்தால் அத்தைக்கொண்டே காரியத்தை அப்படித் தலைக் கட்டிக் கொள்ளும்படிக்கீடான துப்பரவுண்டு ஸாமர்த்யம், அத்தையுடையானான. அதுக்கு அடியென்? என்றால்,—ச்ரிய:பதியாகையாலே. நினைத்தகாரியஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான ஸாமர்த்யத்தையுடையனான ச்ரியபதியுடைய கல்யாணகுணங்களை. ஒருவன் செய்தது வாய்த்துவரப்புக்கவாறே ''அவன் குப்பைக்காலன் காண், ஸ்ரீமான் செய்ததெல்லாம் நன்றாய் வருங்காண்'' என்னக் கடவதிறே. [இறப்பெதிர் இத்யாதி] ஸமஸ்தசேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களையும் போக்த்ருத்வாதி சக்திகளையும் நான் உடையேனாய் அநுபவிக்கப் புக்காலும் ஜீவிக்கைக்கு அடியான ஆயுஸ்ஸு அல்பமாகையாலே உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போருகிறதில்லை. ''எந்நாள் சிந்தித்தார்வனே?'' என்ன வேண்டாதே அவ்வவருடைய உபகரணங்களையும் உடையேனாய், போனகாலமும் மேல்வரக்கடவ காலமும் எல்லாம் அநுபவியா நின்றாலுந்தான் ஆர்வனோ? (வர்த்தமாந காலம் தன்னடையே வருமிறே. போனகாலம் அநுபவிப்பாராய்ச் சொல்லுகிறாரன்று; எல்லாக் காலமும் அநுபவித்தாலும் போராதென்கைக்காக. 'எந்நாள் சிந்தித்தார்வனே' என்கிறதிற் காட்டில் ஏற்றமில்லையாமிறே, கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன சேதநரைக் கூட்டிக் கொள்ளாதபோது) எல்லாருடைய உபகரணங்களையுங் கொண்டு காலமெல்லாம் அநுபவித்தாலும் நீர் ஆராதேயொழிகிறது அவன் பண்ணின எவ்வுபகாரத்தை ஸ்மரித்து, என்ன, [மறப்பிலா இத்யாதி] மறப்பில்லையான என்னை. மறப்புக்கு பூர்வக்ஷணவர்த்தியான நினைவும் எனக்கில்லை என்கைக்காக, மறப்பிலாவென்கிற பாசுரத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். மறப்பிலா என்ன வேண்டுவானென்? என்னில், நினைவுள்ளவிடத்திலே யிறே மறப்புள்ளது. ஆக, காதாசித்கமான ஸ்ம்ருதியுங்கூட எனக்கில்லை என்கிறார். [மறப்பிலாவென்னைத் தன்னாக்கி] காதாசித்கமாக ஸ்மரித்துப் பின்னை யொருகால் மறப்புண்டாய், அத்தைக் காணக் கண்ணிட்டுத்தான் இப்படி விஷயீகரித்ததானோ? முதலிலே தன்பக்கல் ஸ்ம்ருதியின்றிக்கே யிருக்கிற என்னைத் தன்னாக்கி, [என்னால்] ''மறந்தேனுன்னை முன்னம்'' என்கிற அநுதாபமுங்கூட இன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை யிடுவித்து. [தன்னையுறப் பல இன்கவி சொன்ன] என்றதுக்கு ஜீயரருளிச் செய்யும்படி *யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே* என்று வேதங்கள் மீண்ட விஷயத்தை ''மறுபாடுருவச் சொன்ன'' என்று. அன்றிக்கே, பிள்ளான் பணிக்கும்படி: ''ஸர்வேச்வரனுக்குச் சாலவுற்றதென்கிறார்'' என்று. [பல இன் கவி சொன்ன] *சதுர்விம்சத் ஸஹஸ்ராணி ச்லோகாநாமுக்தவாந் ருஷி:* என்னுமாபோலே, ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி விலக்ஷணமாயிருப்பது ஆயிரம்பாட்டைப் பாடுவதே! என்கிறார். இனிய கவிகளைச் சொன்ன, உதவிக்கு— இவ்வுபகாரத்துக்கு, திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ?

உதவிக்கைம்மாறென்னுயிரென்ன வுற்றெண்ணில் *
அதுவுமற்றங்கவன்றன்னது என்னால்தன்னை *
பதவியவின்கவி பாடியவப்பனுக்கு *
எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே அலமாக்கிறார். [உதவியென்று தொடங்கி] - அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னுடைய ஆத்மாவைக் கொடுக்கைக்கு என்று ஆராய்ந்தபோது அதுவும் பின்னை அவனதாயிராநின்றது. [என்னாலென்று தொடங்கி] -என்னாலே தன்னை ம்ருதுவாய் இனிதான கவியைப் பாடின மஹோபகாரத்துக்கு இங்கிருந்தாலும் திருநாட்டிலே போனாலும் பண்ணலாம் ப்ரத்யுபகாரமில்லை. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே] - அஹங்காரமமகாரஸம்பாவனையுள்ள இஹலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்பெறாத இவர்க்கு, அவற்றைக் கனாக்காணவும் முடியாத பரலோகத்தில் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணாவிரகில்லை என்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாதே அலமாக்கினார். [உதவிக்கைம்மாறு] - பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. [என்னுயிர்] - நித்யமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் ஜ்ஞாநகுணகமான ஆத்மாவைக்கொடுத்தாலோ? என்னில்,—அதுசெய்யலாயிறே முன்பே மயர்வற மதிநலமருளிக் கெடுத்து வைத்திலனாகில். [உற்றெண்ணில்அதுவும் மற்றங்கவன்றன்னது] - ஆராயாதே கொடுக்கில் கொடுக்குமத்தொழிய, ஆராய்ந்துபார்க்கில் அதுவும் அவனதாயிருக்கும். [அங்கு] - ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டாத தசையில். உபகாரத்தையநுஸந்தித்து, ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்திலே இழிவர்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்து, அத்தையநுசயிப்பர். ''எனதாவி தந்தொழிந்தேன்'' என்று, ''எனதாவியார்? யான் ஆர்'' என்றாரிறே. ''மயா ஸமர்ப்பித:'' என்று, ''அதவா கிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே'' என்னக்கடவதிறே. ப்ராக்திஸமயத்தில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் போலே இருப்பதொன்றிறே, பண்ணினவுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினஇதுவும்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ப்ரதமத்திலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்பண்ணக்கடவன்; ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தால் அவனத்தை அவனதாக இசையுமித்தனை. இவையிரண்டும் ஜ்ஞாநம்பிறந்தார்க்குப் பேற்றளவும்அநுவர்த்திக்கக்கடவதாயிருக்கும். [என்னால்தன்னை] - உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தெகுடாடாநிற்கிற என்னாலே, மஹோபகாரகனான்தன்னை. [பதவியஇன்கவி] ம்ருதுவாய்இனிதானகவி. கவிபாட்டுண்டவனுக்கு இக்கவியாலே முன்பில்லாத நீர்மையுமுண்டாம்படியிருக்கை. இக்கவிபாட்டாலே முன்பில்லாத நீர்மை தனக்குஉண்டாயிற்றதாக நினைத்திருக்கிறானாயிற்று அவன். [பாடியவப்பனுக்கு] - இப்படி கவி பாடின மஹோபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வது] - செய்யலாவது ஏதேனுமொன்றுமில்லை. இங்கிருந்த நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவது ஒன்றுமில்லையேயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டில்லையேயென்னில்?—[இங்குமங்கே] - இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாந வாஸனையாலே, ''செய்யலாவதுண்டோ?'' என்று ப்ரமிக்கலாயிருக்கும்; ஸங்கோசம் கழிந்தவளவில், செய்யலாவதொன்றுமில்லை யெனனுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே ''ஸ்வேநரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே'' என்று - ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவிடத்திலே ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமான ப்ரவ்ருத்திக்கிடமில்லை.

ஈடு.—பத்தாம் பாட்டு. உபகார ஸ்ம்ருதிக்குக் காலம் போருகிறதில்லை என்று நீர் புண்படாநில்லாதே, உம்மதாயிருப்பதொரு வஸ்துவை அவனுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுத்துப் பிழைத்துப் போகமாட்டீரோ? என்ன; அப்படிச் செய்யலாயிற்றிறே ஈச்வரனைப் போலே நானும் எனக்கு உடைமையாயிருப்பதொரு வஸ்துவும் பெற்றேனாகில் என்கிறார்.

[உதவி] உதவியுண்டு - உபகாரம், அதுக்குக் கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக [என்னுயிரென்ன] நித்யமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய் ச்லாக்யமாயிருப்பதொன்றுண்டிறே - ஆத்ம வஸ்து. அத்தைக் கொடுத்தாலோவென்னில்?—அது செய்யலாயிற்றிறே, அடியிலே மயர்வற மதிநலம் அருளிற்றிலனாகில்; முன்னே அத்தைக் கொடுத்துவைத்தானே; ப்ராந்தி ஸமயத்தில்

ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்போலே யிருப்ப தொன்றாயிற்று, உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக் கலங்குகிற இது. ப்ராந்தி ஸமயத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணந்தான்வேணும். தெளிந்தவநந்தரம் "என்னுடைய வஸ்துவை யவனுக்குக் கொடுத்தேன்" என்றிருக்கக்கடவனல்லன். அநாதிகாலம் ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்தஅதிலுங் கடையாயிற்று, தெளிந்த வநந்தரம் "நான் என்னுடைய வஸ்துவைத் தந்தேன்" என்றிருக்குமாகில். பின்னையும் பழைய அபஹாரமே யநுவர்த்தித்ததாமே; ஜ்ஞாநம் பிறந்தமை பொய்யாமிறே. ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக ஆத்ம ஸமர்ப்பணந்தான் வேண்டிவரும்; நெஞ்சிலே வெளிச்சிறப்புண்டானால் அவன்வஸ்துவை அவனதாக இசைந்திருக்கக்கடவன். *மயா ஸமர்ப்பித:* *அதவா கிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே* என்னுமன்றதிறே. "எனதாவிதந்தொழிந்தேன்" என்று, "எனதாவி யார் யானார்?" என்றாரிறே. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தால் பேற்றளவுஞ்செல்ல இவ்விரண்டாகாரமும் அநுவர்த்திக்கக்கடவதாயிருக்கும். ஆக, ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்துக்கும் உபகார ஸ்ம்ருதிக்கும் தனித்து இவனுக்கு ப்ராப்தியில்லாதபடியான இவனுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [உற்றெண்ணில்] ஆராயாதே மேலெழநின்று கொடுக்கில் கொடுக்கலாம்; நெஞ்சிலே சிறிது வெளிச்சிறப்புப்பிறந்து இதினுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துக் கொடுக்குமன்று கொடுக்க ப்ராப்தியில்லை. [அதுவும்] ஆத்மாவும். [மற்று] அப்படிப்பட்ட ஆத்மீயங்களும். [ஆங்கவன்றன்னது] ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணி தரிக்கவேண்டும் தசையில் அவனதாயிராநின்றது. [என்னுமித்யாதி] உபகாரஸ்ம்ருதிக்குங்கூட ப்ராப்தியில்லாத என்னாலே, மஹோபகாரகனாயிருக்கிற தன்னை. [பதவிய இன்கவிபாடியவப்பனுக்கு] கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கு இக்கவிபாட்டாலே பண்டில்லாத நீர்மையுண்டாம்படியாகக் கவிபாடின உபகாரகனுக்கு. [எதுவுமொன்று மில்லைசெய்வது] ஏதேனும் ஒன்றுஞ்செய்யலாவதில்லை. இங்கிருக்கும் நாள் ஸங்கோசத்தாலே செய்யலாவதொன்றில்லையேயாகிலும், ஸங்கோசமற்று முக்தனானால் ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணத் தட்டென் என்னில்? [இங்குமங்கே] இங்கானால், தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே "நான், என்னது" என்றுபோய்க் கால்கட்டித்திரிகையாலே, "செய்யலாவதுண்டோ" என்று ப்ரமிக்கவுமாயிருக்கும்; அதுவுமின்றிக்கே, ஸங்கோசங் கழிந்தவளவில், தானேசெய்யலாவதொன்றில்லை என்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே. *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவிடத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாக ப்ரவர்த்திக்கப் போகாதிறே.

இங்குமங்குந் திருமாலன்றியின்மைகண்டு*
அங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சடகோபன்*
இங்ஙனேசொன்ன ஓராயிரத்திப்பத்தும்*
எங்ஙனேசொல்லிலும் இன்பம்பயக்குமே. **(11)**

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி எங்ஙனேசொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்கும் என்கிறார். [இங்குமென்றுதொடங்கி] - இஹலோகபரலோகங்களில் ச்ரிய:பதியல்லது தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை அநுஸந்தித்து அந்தபாவயுக்தராயிருக்கிற ஆழ்வார். [இங்ஙனேயென்று தொடங்கி] - இப்பாவத்திலே அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிப்பார்க்கு, எங்ஙனே சொல்லிலும் ப்ரீதியை விளைக்குமென்கிறார். [இங்குமங்குமித்யாதி] - இஹலோகபரலோகங்களிரண்டிலும் ச்ரிய:பதியல்லது தஞ்சமில்லையென்னுமிடத்தை யநுஸந்தித்து. ஸாதநாநுஷ்டாநவேளையோடு ப்ராப்திவேளையோடு வாசியற இவ்வாத்மாவுக்கொரு மிதுநமே தஞ்சமென்கை. "பண்டைநாளாலே" என்கிறபடியே, ஆச்ரயணவேளையிலும் அவள் கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்திலும் அவள்முன்னாகப் பண்ணவேணுமிறே; ஆச்ரயணவேளையிலும் அவள் முன்னாகவேணுமிறே. "ஹதே தஸ்மிந் நகுர்யு:" என்று, 'ராவணன் சொல்லுகையாலே நலிந்தார்களாகில்,

அவன்பட்டபின்புஇன்று நலியாகின்றார்களோ?'' என்று ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலும் குணத்தையாரோபிக்கும் நீர்மையையுடையவளிறே. நமக்கு ஸதாசார்ய ஸந்நிதியில் அவனுபதேசத்தாலே இவ்வர்த்தப்ரதிபத்தி யுண்டு; இவர்க்கு ப்ரதிபத்ய நுரூபமான பரிமாற்றமே எப்போது முண்டு [அங்ஙனே வண்குருகூர்ச்சட கோபன்] - அர்த்தப்ரதிபத்தியோடே, உதாரரான ஆழ்வார். [இங்ஙனேயித்யாதி] இப்பாவவ்ருத்தியோடே சொன்னஇப்பத்தும். "சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்'' என்று மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யவிஷயங்களில் தொற்றற்று உத்தேச்யவிஷயத்திலே மூண்டிறே இவர்க்கிருப்பது. இப்பாசுரமேயமையும் இது அப்யஸித்தவர்களுக்கு. அவர்களைப் பார்த்தன்றிறே ஈச்வரனங்கீகரிப்பது, இவர்பாசுர மென்று இவரைப்பார்த்திறே. [எங்ஙனே சொல்லிலும்] - அஹ்ருதயமாகவுமாம், ஸஹ்ருதய மாகவுமாம்; ப்பலத்தில் வ்யபிசரியாதென்கை. [இன்பம்பயக்கும்] - ஆநந்தத்தையுண்டாக்கும். "ஏஷ ஹ்யேவா நந்தயாதி'' என்கிறபடியே, நிரவதிகமான ஆனந்தத்தை விளைக்கும்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி, ஏதேனும் ஒருபடி சொல்லிலும் ஆநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்கிறார்.

[இங்குமங்குந்திருமாலன்றி யின்மைகண்டு] ஸாதநாநுஷ்ட்டான ஸமயத்தோடு ப்ராப்ய வஸ்துவை ப்ராபித்த ஸமயத்தோடு வாசியற, இஹலோகபரலோகங்கள் இரண்டிலும் ச்ரிய:பதியல்லதுபோக்கி இவ்வாத்மவஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பார் வேறில்லை யென்னுமத்தை யநுஸந்தித்து. "பண்டைநாளாலே நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள்திருவருளுங் கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து'' என்கிறபடியே, கைங்கர்யம் பண்ணுமிடத்திலும் அவள்மூன்னாகப் பண்ண வேணுமிறே; ஆச்ரயணவேளையிலும் அவள்மூன்னாகவே ணுமிறே. *ஹந்தே தஸ்மிந் நகுர்யு:* என்று, 'ராவணன் சொல்லுகையாலே அன்றிருந்து நலிந்தார்களாகில், இப்போதும் நலிவர்களோ?'' என்று, அவர்கள்பக்கலிலும் குணத்தை யாரோபித்துச்சொல்லும் நீர்மையை யுடையவளாயிற்று. [அங்ஙனேயித்யாதி] நமக்கும் ஸதாசார்யன் அருகேயிருந்து, "ச்ரிய:பதியொழிய இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பாரில்லை'' என்று உபதேசித்தால், அத்தனைபோதும் "அப்படியே'' என்றிருக்குமதுண்டிறே; இவர் அங்ஙனமன்றிக்கே, அந்நினைவுக்கநுரூபமான பரிமாற்றத்தையுமுடையரா யிருப்பராயிற்று. ஆக, மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் ஒருபடிப்பட்டிருக்குமோ? என்னில், [இங்ஙனித்யாதி] இப்பாவவ்ருத்தியிலே சொல்லிற்றாயிற்று ஆயிரம் பாட்டும். நீர் மநோவாக்காயங்கள் மூன்றிலும் ச்ரிய:பதியே இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்குத் தஞ்சம் என்று அத்யவஸித்து அருளிச்செய்த இப்பாசுரத்தை யப்யஸிப்பார்க்கு மநோவாக்காயங்கள் மூன்றும் பாஹ்யாதிவிஷயங்களில் நின்றும் மீளவேணுமோ? நீர் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே தந்தைதாயென் றடைந்தவராயிரா நின்றீர், இவர்களுக்குமெல்லாம் பின்னை யிப்படிவேணுமோ? என்னில்,—அத்தேவைகளெல்லாம் நம்மோடே: இது கற்பார்க்கு அது வேண்டாவென்கிறார்: [எங்ஙனே சொல்லிலு மின்பம் பயக்குமே] ஏதேனுமொருபடி சொல்லிலும் இன்பமுண்டாம். என்னுடைய பாசுரத்தைக் கற்றவர்களென்றிறே ஈச்வரன் இவர்களைக்கடாக்ஷிப்பது; இல்லையாகில், இவர்தம்மைப்போலே மநோவாக்காயங்களுடைய நியதியுண்டாய் அநுபவிக்கப்பெறில் அழகிது: அதில்லாதபோதும் ப்பலவ்யபிசாரியாகாதென்கைக்காகச் சொல்லிற்றத்தனை இது. [இன்பம்பயக்குமே] *ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி* என்கிறபடியே நிரந்தர பகவதநுபவத்தால் பிறக்கும் ஆநந்தமானது உண்டாம்

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்:

பத்தாந்திருவாய்மொழி—இன்பம்பயக்க : ப்ரவேசம்

ஒ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட இவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங்காணாமையாலே, இனி ஆத்மாந்தமாக அடிமை செய்யுமித்தனையே செய்யக்கடவோமென்று பார்த்து, லோகமெல்லாம் வாழும்படி பெரிய பிராட்டியாரோடேகூடத் திருவாறன்விளையிலே, பர்யங்கவித்யையில் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே திருவாய்மொழி கேட்டருளுகைக்கீடாம்படி யணித்தாக; ஸ்ரீராமாயணங்கேட்டருளுகைக்குப் பேரோலக்கமாக வெழுந்தருளியிருந்தாப்போலே இருந்தருளுவதுஞ்செய்து தமக்குஉபகாரகனான ஸர்வேச்வரனைக் கண்ணாலே கண்டு எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்று துணிந்த ஆழ்வார், 'அடிமைசெய்யுமிடத்தில் திருநாட்டிலேபோய் அடிமைசெய்யவுமிச்சையில்லை, திருவாறன்விளையிலே போய்அடிமை செய்யவேணும், என்று அடிமைசெய்யும்படிகளை மநோரதிக்கிறார்,

இ.—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், அவன் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமை தடுமாறினார் - கீழ்; இவர்க்கு நிரூபித்தால் ப்ரத்யுபகாரமாகக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; இவர்பக்கலிலே யொன்றுபெற்று அத்தாலே குறைநிரம்பவேண்டும்படி அபூர்ணனல்லனவன்; ஆனாலும், உபகார ஸ்ம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே, "நாமும் அவனுக்கு ஒன்றைச்செய்தோமாய் அவனும் நம்பக்கலிலே ஒன்றைக்கொண்டானாகலாம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான கைங்கர்யத்திலே அந்வயிப்போம்" என்று பார்த்தார். "தான் கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு தன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப் பண்ண அத்தையே ப்ரத்யுபகாரமாக நினைப்பானொருத்தனவன்; சேஷபூதன் தனக்கடைத்த வ்ருத்தியைப்பண்ண சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தானாகவுங்கடவன்; ஆகையாலே, அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்தமாகஅடிமைசெய்யுமித்தனை" என்றுபார்த்தார். அவனும் அடிமைகொள்ளுகைக்கு—ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குப் பேரோலக்கமாகவெழுந்தருளிஇருந்தாப்போலே, திருவாறன்விளையிலே லோகமெல்லாம் வாழும்படி பிராட்டியோடேகூடப் பர்யங்கவித்யையிற்சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன்பரிகரத்தோடேகூடத் திருவாய்மொழியைக் கேட்டருளும்படி அணித்தாகவந்திருந்தான்; அங்கே சென்று கண்ணாலே கண்டு எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று துணிந்தவர், அங்கே சென்று அடிமைசெய்யும்படியை மநோரதிக்கிறார். ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று ஒரு தேசவிசேஷத்திலேபோய் அடிமைசெய்யுமளவும் ஆறியிருக்கவல்லவரல்லாமையாலும், அவன்தான் இங்கேகிட்டவிருக்க ஒருதேசவிசேஷத்தேபோய் அடிமைசெய்ய இச்சையில்லாமையாலும் திருவாறன்விளையிலேபுக்குத் திருவாய்மொழிபாடி யநுபவிக்கும்படியை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற் காட்டில் இதுக்குவாசி - கவிபாடின ஸ்ரீவால்மீகிபகவானையொழிய குசலவர்கள் கேட்பிக்கையன்றியே பாடினவர்தாமே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டவன் தனியேயிருந்து கேட்கையன்றியே பிராட்டியும்தானுங்கூடக் கேட்கையும்.

ஈடு.—ஸர்வேச்வரன் தம்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரந் தேடிக் காணாமை தடுமாறினார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே. இவர்தாம் தம்முடைய ப்ரமத்தாலே ப்ரத்யுபகாரந்தேடித் தடுமாறினாரத்தனை போக்கி இவர் தமக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை. அவன் ஒன்றுகொண்டு குறை தீரவேண்டும் ஸாபேக்ஷனல்லன். இவர் தம்முடைய உபகாரஸ்ம்ருதி இருந்தவிடத்திலிருக்கவொட்டாமையாலே செய்ததொன்றிறே. ஆனாலும், ஆறியிருக்க மாட்டாரே. இனி, நாமும் அவனுக்கு ஒன்றுகொடுத்தோமாய், அவனும் நம்பக்கல் ஒன்றுபெற்றானாகச் செயயலாவதொன்றுண்டு. அவன், தனக்கு வகுத்த கைங்கர்யத்தைப்பண்ணவே, அதுதன்னைத் தனக்குப்ரத்யுபகாரம்பண்ணிற்றாக நினைத்திருக்கும் ஸ்வபாவனாயிருந்தான். ஆனபின்பு, நம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான ஆத்மாந்த தாஸ்யத்திலே அதிகரிப்போமென்று பார்த்தார். இனித்தான், வேதவாக்யங்களும் *ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே* என்று - ஸ்வரூபப்ராப்தி யளவுஞ் சொல்லவே, அதுக்கவ்வருகில் கைங்

கர்யமானது அவகாதஸ்வேதம்போலே தன்னடையே வருமென்று ப்ரஹ்மப்ராப்தியையும் சொல்லிவிடும். ஆழ்வார்கள் "வழுவிலா வடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்" என்று அதுதன்னையே சொல்லாநிற்பர்கள், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தில் ருசியாலே. 'ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்யம், ஸர்வேச்வரன் உத்தேச்யன்' என்கிற ஜ்ஞாநம் பிறந்து, பகவத்ஸமாச்ரயணம் பண்ணினவர்கள், *பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்தி:* என்று பகவத்ப்ராப்தியளவிலே நின்றார்கள்; அவர்களிற்காட்டில் "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையரான இவர்களுக்கு வாசி இதுவாயிற்று. இனி, அடிமை செய்யுமிடத்தில் 'சரீரஸம்பந்தமற்று பரமபதப்ராப்திபண்ணினால் பின்புசெய்கிறோம்' என்று அவ்வளவும் ஆறியிருக்கும்படியன்றே உபகாரஸ்ம்ருதி இவரை நலிகிறபடி. ஆகையாலே, 'ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் பாடின ஸ்ரீராமாயணம் கேட்கைக்குத் திருவயோத்யையிலே திருத்தம்பிமாரும் தாமுங்கூடப் பெருமாள் பேரோலக்கமிருந்தாப்போலே, ஸர்வேச்வரனும், நாம் பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்காகத் திருவாறன்விளையிலே பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வான்மேலே நாய்ச்சிமாரோடேகூடி நித்யஸூரிகளோடேகூட எழுந்தருளி யிருந்தான். அங்கேபோய்த் திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமைசெய்வோம்' என்று மநோரதிக்கிறாராய், அம்மநோரதந்தன்னிலும், ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனானால் அர்ச்சிராதிகதியோடு தேசவிசேஷத்தோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிறே. அதாவது - முன்பு அப்ராப்தமாய் பின்பு உபாஸநத்துக்குப்பலமாய் வருவன யாவைசில, அவையெல்லாம் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக் கடவதிறே. அப்படியே, 'திருவாறன் விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே போய் அடிமைசெய்யக் கடவோம். அதுதானும் வேண்டா, அத்தேசப்ராப்திதானேயமையும்; அதுதானும்வேண்டா, இங்கேயிருந்தே அங்கேறப் போவதாக மநோரதிக்கிற அம்மநோரதந்தானேயமையும். இனி, நாம் அத்தேசத்தை ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணிப்போருகிறவோபாதி அவனும் நாம் இருந்த தேசத்தைக் குறித்து வரக்கடவன்; அவ்வளவிலும் நாம் அவனை அநுவர்த்தித்துவிட்டு நாம் அத்தேசத்திலேபோய்ப் புகக்கடவோம்; அத்தேசமே நமக்கு ப்ராப்யம்; அங்கே போய்ப்புகவே நம்முடைய கைங்கர்யவிரோதிகளடையப் போம். இனி, நான் வேறொன்றிலே இச்சைபண்ணிலும், என் நெஞ்சானது அத்தேசத்துக்கொழிய, வேறொரு தேசத்துக்கு ஆளாகமாட்டாது; *பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்கிறபடியே. ஆக, திருவாறன் விளையிலே புக்கு அடிமை செய்யக் கடவ படிகளை மநோரதித்து இனியராகிறார். ஸ்ரீராமாயணத்திற்காட்டில் இதுக்குவாசி பாடினாரே கேட்பிக்கையும், பாட்டுண்டாரே கேட்கையுமாயிற்று. *ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத்* என்னுமிதற்செய்தே, கவிபாட்டுண்டவனையொழியத் தனியே யிருந்திறே கேட்டது. பாடினான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், கேட்பித்தாரும் குசலவர்களிறே.

இன்பம்பயக்கஎழில்மலர்மாதருந்தானும் இவ்வேழுலகை*
இன்பம்பயக்கஇனிதுடன்வீற்றிருந் தாள்கின்றஎங்கள்பிரான்*
அன்புற்றமர்ந்துறைகின்ற அணிபொழில்சூழ் திருவாறன்விளை*
அன்புற்றமர்ந்துவலஞ்செய்து கைதொழும்நாள்களுமாகுங்கொலோ? (1)

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலேபுக்கு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய்க் கொண்டு அடிமை செய்யும் காலமாகவற்றே என்று மநோரதிக்கிறார். [இன்பமென்று தொடங்கி] - எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே தனக்கு நிரதிசயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் அவளோடேகூட வீற்றிருந்தருளுகையாலே இவ்வுலோகத்துக்கு நிரதிசயாநந்தம் பிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களுக்கு ஸுகம் பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமைபிறக்கும்படியாகவும் இவ்வுலோகங்களை ஆளாநிற்பதுஞ்செய்து இங்ஙனேயிருக்கிற மஹாஸம்பத்தைக்காட்டி எங்களைத் திருவாய்மொழிபாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். [அன்புற்றமர்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸ்நேஹித்து அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகவர்த்திக்கிற அழகிய பொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்விளையை நாமும் அப்படியே அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஸ்நேஹித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி அடிமைசெய்யும் நாள்களும் ஆகவற்றே!

இ.—முதற்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யுங் காலமாகவற்றே! என்று மநோரதிக்கிறார். [இன்பம்பயக்க] - நிரதிசயாநந்தம் பிறக்கும்படியாக. நித்ய து:க்கியான ஸம்ஸாரியானவன், ஆநந்தமயனை தன்னோட்டைச்சேர்த்தியாலே ஆநந்திக்குமாபோலேயாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே தான் ஆநந்திக்கிறபடி. "அல்லிமலர்மகள்போகமயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்னக்கடவதிறே; "ராமஸ்து ஸீதயாஸார்த்தம்". [எழில்மலர்மாதருந்தானும்] - "ராகவோऽர்ஹதி வைதேஹீம்" என்றிறே இவளுக்கு ஏற்றம்; "யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா" என்றிறே தனக்கு ஏற்றம். எழிலையுடைய பெரிய பிராட்டியார். [இவ்வேழுலகை இன்பம்பயக்க] - இருவருங்கூடின சேர்த்தியாலே ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படி. இருவர்க்கும் அந்யோந்யம்பிறந்த வாநந்தமிறே, லோகத்தில் ஆநந்தத்துக்கு அடி. "ராமஸ் :ஸீதாமநுப்ராப்ய ராஜ்யம் புநரவாப்தவாந், ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோ லோக:" என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்கள் சேரவிருந்தால் ப்ரஜைகளுக்கு மிகவும் ஏற்றமுண்டாமிறே. [இனிதுடன் வீற்றிருந்துஆள்கின்ற] - இந்தலோகங்களுக்கு ஸுகம்பிறக்கையாலே தனக்கு இனிமை பிறக்கும்படியாகவும், இவற்றை யாளுகைக்கு வந்திருக்கிறார்கள் இருவருங்கூடவென்று வேறுபாடு தோற்ற இருந்து இவற்றை ரக்ஷியாநிற்கிற. [எங்கள்பிரான்] - என்னையிட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொண்ட மஹோபகாரகன். கேசவன்றமர்க்குப் பின்பு இவர் தனியரல்லரிறே. [அன்புற்று] - திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லிட மென்று ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி* [அமர்ந்து] - வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே தேசவாஸந்தானே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு. [உறைகின்ற] - அவதாரம் போலன்றிக்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [அணிபொழில்சூழ் திருவாறன்விளை] - தர்சநீயமானபொழில் சூழ்ந்த தேசத்தை. [அன்புற்று] - "தேந தே தமநுவ்ரதா:" என்கிறபடியே அவன் விரும்பின தேசத்தையே விரும்புமத்தனையிறே: அவன் திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு நல்லிடமென்று ஸ்நேஹித்தாப்போலே, நாமும் திருவாய்மொழிகேட்பிக்கைக்கு நல்லிடமென்று ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] - நாமும்அநந்யப்ரயோஜநராய். [வலஞ்செய்து] - அநுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ணி. [கைதொழுநாள்களு மாகுங் கொலோ] - மநோரதத்துக்குக் காலமானதுவே போகத்துக்கும் காலமாகவற்றோ? "அபிதாநீம் ஸகாலஸ் ஸ்யாத்"

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருவாறன் விளையிலே புக்கு ஹ்ருஷ்டராய்க்கொண்டு அடிமை செய்யுங் காலமாகவற்றோ? என்று மநோரதிக்கிறார்.

[இன்பம் பயக்க] *ஆநந்தமய:* என்கிற வஸ்துவுக்கும்; நித்யது:க்கியான ஸம்ஸாரி சேதநனுக்குத் தன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே ஆநந்தமுண்டாமாபோலே யாயிற்று, பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே அவன் தனக்கும் ஆநந்தமுண்டாம்படியும். "அல்லி மலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்" என்று பிராட்டியோட்டைச்சேர்த்தியாலே பிச்சேறியிருக்குமாயிற்று. *ராம:* ஸ்ரீபரசுராமாழ்வானைச் செருக்குவாட்டிப் படைவீட்டிலே வந்துபுகுந்து சக்ரவர்த்தியையும் மஹர்ஷிகளையும் அநுவர்த்தித்து, தர்மோத்தரமாக நடத்திப்போந்தவர். *து* பித்ருசுச்ருஷணாதிகளைப் பண்ணின பின்பு பிராட்டியோட்டை ரஸதாரையிலே இழிந்த பின்பு, "இதுக்கு முன்பெல்லாம் வாத்ஸ்யாயநம் கற்றுக் காமதந்த்ரமே நடத்திப் போந்தாரித்தனையோ!" என்னும்படி வேறுபட்டார். முன்பு போருகிறநாளில் "இவர் இதுக்குமுன்பு காமரஸம் புதியதுண்டறியாரோ" என்னும்படிபோந்த இவர், இப்போது 'இதுக்குமுன்பு தர்மதத்த்வம் புதியதுண்டறியாரோ? என்னும்படிவேறுபட்டார். *ஸீதயா ஸார்த்தம்* அயோநிஜையாய்ப் பரமபதத்தில் தானும் அவனுமா யிருந்து கலந்த போதைச் செவ்வியில் ஒன்றுங் குறையாமலிருந்தவளிறே பிராட்டி; இப்படியிருக்கச் செய்தேயும், தம்மை அழிய மாறி இதர ஸஜாதியராய் வந்து அவதரித்தாரேயாகிலும், போகத்தில் வந்தால் அவளுங்கூட அப்ராதாகையாம்படி அதில் தலைநின்றார். அதுக்கடியென்? என்னில்; ராஜபுத்ரரான ரஸிகத்வத்தால் வந்த ஏற்றத்தாலே.*விஜஹார* பரிப்பேயொழிய போகத்தில் இழியப்பெற்றிலர்; உபக்ரமத்துக்கே புணிபோந்த இத்தனை; உபோத்காதத்துக்குக் காலம் போந்ததித்தனை. *பஹுஸம்ருதூந்* - *ஸம்வத்ஸர தந்ராஹம்* என்கிறபடியே பன்னிரண்டாண்டு ஒருபடிப்பட அநுபவிக்கச் செய்தேயும் ருதுசப்தத்தாலே சொல்லுகிறதாயிற்று-அவ்வவ காலங்களுக்கு அடைத்த புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு காலாவயவங்கள்தோறும் அநுபவித்துப் போந்தமை தோற்ற. சீதகாலத்துக்கு

அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும், உஷ்ணகாலத்துக்கு அடைத்தவைகொண்டு பரிமாறியும் அநுபவித்தமை தோற்றச் சொல்லுகிறது. *மநஸ்வீ* ப்ரணயதாரையில் வந்தால், அவள் பாரித்த பாரிப்புக்கெல்லாம் யானைக்குக் குதிரைவைக்கைக் கீடான நெஞ்சில் அகலமுடையவராயிற்று. *தத்கத:* த்ரவ்யம் த்ரவ்யத்தோடு சேர்ந்தாப்போலன்றிக்கே, ஜாதி குணங்கள் த்ரவ்யத்தோடு சேருமா போலே சேர்ந்தார். *அநந்யா ராகவேணாஹம்* என்றும், *அநந்யாஹி மயா ஸீதா* என்றுமிறே இருவர்வார்த்தையும். *தஸ்யா நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:* இதில் இழிவதற்கு முன்பு இவரை அறிந்திருக்குமவனாகையாலே, "அப்படி பெரியவர் இப்போது என்பக்கலிலே தாழ நிற்பதே! இப்படி இதொரு நீர்மையே!" என்று எப்போதும் இவ்வநுஸந்தானமே யாத்ரையாகையாலே, வேறொன்றும் நெஞ்சிற்படாதே அவள் தன்னைத் தம் பக்கலிலே போகடும்படியானார். *தத்கத:* என்கையாலே இவர் தம்மை அவன் பக்கலிலே ஒக்கினபடி சொல்லுகிறது. *நித்யம் ஹ்ருதி ஸமர்ப்பித:* என்கையாலே அவன் தன்னை இவர்பக்கலிலே ஒக்கி வைத்தபடி சொல்லுகிறது. இப்படி இருவருமான சேர்த்தியிலே இதுக்குமுன்பு ஆநந்தம் புதியதுண்டறியாதா னொருவனுக்கு ஆநந்தமுண்டாமாபோலே யாயிற்று, க்ஷணந்தோறும் ஆநந்த முண்டாம்படி. [எழில்மலர் மாதரும்] *ராகவோ ऽர்ஹதி வைதேஹீம்* என்னுமாபோலே யாயிற்று இத்தலை. [தானும்] *யஸ்ய ஸீதா பவேத் பார்யா* என்றும், *யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா* என்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்று அத்தலை. [இவ்வேழுலகை யின்பம்பயக்க] *ராமஸ் ஸீதாமநுப்ராப்ய ராஜ்யம் புநரவாப்தவாந், ப்ரஹ்ருஷ்டமுதிதோ லோக:* என்கிறபடியே, மாதா பிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப் புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒரு குறையும் பிறவாதிறே. ஆக, இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆநந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கைபாலே லோகத்துக்கு ஆநந்த முண்டாக, அது தன்னைக்கண்டு, ப்ரஜை பால்குடிக்கக் கண்டு உகக்கும் தாயைப்போலே இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே தாங்கள் இனியராயிருப்பர்களாயிற்று. [இனிதுடன் வீற்றிருந்தான்கின்ற] தன் ஸந்நிதியாலே லோகமடையத் தளிரும் முறியுமாம்படி யிருக்கிறவன், தான் பெறுப்பேறு பெற்றாப்போலே, "திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தேசம் பெற்றோம்" என்று விரும்பிவர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [எங்கள் பிரான்] கேசவன் தமர்க்குப் பின்பு இவர்தாம் ஏகாகிகளல்லரிறே. என்னை இடுவித்துத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட உபகாரகன். [அன்புற்று] "திருவாய்மொழி கேட்கலாயிருப்பதொரு தேசம் பெறுவோமே!" என்று அங்கே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] அத்தேச வாஸத்துக்கு மேற்பட ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே விரும்பி. [உறைகின்ற] அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [அணிபொழில்சூழ் திருவாறன்விளை] ப்ராப்யபூமி என்று தோற்றும்படியிருப்பதாய், அவன்தனக்கும் விபூதியிலுள்ளார்க்கும் இருந்து திருவாய்மொழி கேட்கைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாய், தர்சநீயமாயிருக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன் விளையை. *தேசே தே தமநுவ்ரதா:* என்கிறபடியே அவனுக்கு உத்தேச்யமான இடமும் இவனுக்கு உத்தேச்யமாகக் கடவதிறே. [அன்புற்று] "திருவாய்மொழிகேட்கைக்கீடான தேசம் பெற்றோம்" என்று அவன் விருப்பத்தைப் பண்ணினாப்போலே, "திருவாய்மொழி கேட்பிக்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு தேசத்தைப் பெறுவோமே!" என்று அத்தேசத்திலே விருப்பத்தைப் பண்ணி. [அமர்ந்து] அத்தேசவாஸத்துக்கு அவ்வருகு ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே. [வலஞ்செய்து] ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப் பண்ணி. [கைதொழு நாள்களுமாகுங்கொலோ] *அபிதாநீம் ஸகாலஸ் ஸ்யாத்* என்றாரே ஸ்ரீகௌஸல்யார். போய்வருகை தவிராராகில் மீண்டும் புகுரும் நாள் இன்றாயிற்றாகிலோ. என்றாப்போலே இம் மநோரதத்துக்கு அடைத்தகாலமே அநுபவத்துக்கு அடைத்த காலமாகப் பெற்றோமாகிலோ? என்கிறார்.

ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி அகலிடம்முற்றவும்* ஈரடியே
யாகும்பரிசு நிமிர்ந்த திருக்குறளப்பன் அமர்ந்துறையும்*
மாகந்திகழ்கொடிமாடங்கள் நீடு மதிள்திருவாறன்விளை*
மாகந்தநீர்கொண்டுதூவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலோ? (2)

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே நிரதிசய கந்தமான நீரைக்கொண்டு திருநீர் விட்டு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணிக் கையாலே தொழவும் கூடவற்றே! என்கிறார். [அகலிடம்முற்றவும்] - பூமியெல்லாம்; ஸர்வலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் [மாகம்] - ஆகாசம்,

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே விலக்ஷணகந்தயுக்தமான திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலேதொழவும் கூடவற்றே? என்கிறார். [ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி] - இது முடியுமோவென்னும் ஸந்தேஹமின்றியே யென்னுதல், பூமிப்பரப்பை முடியவளக்க முடியுமோ வென்னுதல். தன்மௌக்த்யமிறே ஸந்தேஹாஸ்பதம். [அகலிடம்முற்றவும்] பஞ்சாசத்கோடிவிஸ்தீர்ணையான பூமியடைய. [ஈரடியித்யாதி] - மூவடியையிரந்து இரண்டடியாலே அளந்தான், ஓரடிக்குச் சிறையிட்டு வைக்கைக்காக. அகலிடமென்று - ஸகலலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [திருக்குறளப்பன்] - ஸ்ரீவாமனனை மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] - திருப்பாற் கடலிலும் ஸ்வர்க்கத்திலும்போலன்றியே அவன்விரும்பி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [மாகந்திகழ் இத்யாதி] - கொடியை யுடைத்தான மாடங்களையும், ஓங்கினமதிளையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகம்] - ஆகாசாவகாசத்தையடைய மறையாநின்றதாயிற்று, மாடங்களில் கொடிகள். அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசாவகாசத்தளவும் கணிசிக்கிறதாயிற்றுக் கொடிகள். [மாகந்தநீர்] - மஹத்தான கந்தத்தையுடைத்தான நீர். "ஸிஞ்சந்து வஸுதாம்க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேநவாரிணா" என்று—ஸ்ரீநந்திக்ராமம் தொடங்கி ஸ்ரீ பரத்வாஜாச்ரமத்தளவும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பனிநீரை விடுவித்தானிறே; அப்படியே நாமும் அங்கேபுக்கு அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணக்கூடவற்றே?

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலே மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தான நீரைக்கொண்டு திருநீர்விட்டு ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கையாலே தொழவுங் கூடவற்றே? என்கிறார்.

[ஆகுங்கொலையமொன்றின்றி] இது அநுபாஷணமாகா நிற்கச்செய்தே, ஆதராதிசய ஸூசகமாயிருக்கிறது. ஒரு ஸம்சயமின்றிக்கே நமக்கு இது கூடவற்றே? அன்றிக்கே, ஆகுங்கொல் என்கிற ஐயமுங்கூட இன்றிக்கே ஈரடியேயாகும் பரிசு நிமிர்ந்தானென்னவுமாம். எல்லாம் செய்தாலும் "நமக்குஇது கூடுமோ? கூடாதோ?" என்று இருந்தானாயிற்று மௌக்த்யத்தாலே. [அகலிடம் முற்றவும்] பரப்பை யுடைத்தான பூமியையும் புவர்லோகாதிகளுமெல்லாம் இரண்டடியாகும் பரிசு நிமிர்ந்த இரண்டடியாலே பூம்யந்தரிக்ஷாதிகளை அளந்தானாயிற்று, ஓரடிக்கு இவனைச் சிறையிட்டுவைக்க நினைத்து. [திருக்குறளப்பன்] ஸ்ரீவாமனனை மஹோபகாரகன். [அமர்ந்துறையும்] இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுத்துத் திருப்பாற் கடலிலேபோய்ச்சாய்கையன்றிக்கே, அவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற. [மாகந்திகழ் இத்யாதி] அவன் திருவடிகளாலளந்த ஆகாசப்பரப்படங்கலும் வ்யாபியாநின்றுள்ள கொடிகளையுடைத்தான மாடங்களையும், ஓங்கியிருந்துள்ள மதிட்களையுமுடைத்தான திருவாறன்விளையை. [மாகந்தநீர் இத்யாதி] *ஸிஞ்சந்து வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம் ஹிமசீதேநவாரிணா* என்று ஸ்ரீநந்திக்ராமந்தொடங்கி ஸ்ரீ பரத்வாஜபகவானாச்ரமத்தளவும்வர, பனிநீராலே விடுவித்தான் ஸ்ரீ சத்ருக்நாழ்வான் என்றதிறே; அப்படியே, மாகந்தநீர்கொண்டு தூவி, அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணி கைதொழக் கூடவற்றேயோ?

கூடுங்கொல்!வைகலும் கோவிந்தனைமதுசூதனைக்கோளரியை*
ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு கைதொழுதன்றியவனுறையும்*
பாடும்பெரும்புகழ்நான்மறைவேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்வாழ்*
நீடுபொழில்திருவாறன்விளைதொழ வாய்க்குங்கொல்? நிச்சலுமே. (3)

ஒ.— மூன்றாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் எம்பெருமான் பெரியதிருவடிமேலேறியருளி இங்கே எழுந்தருளக் கண்டாலும் அவனைத்தவிர்ந்து, நாள்தோறும் திருவாறன்விளையைத்

தொழக்கூடவற்றே! என்கிறார். [கோவிந்தனை மதுசூதனைக் கோளரியை] - ஆச்ரித வாத்ஸல்யனும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனும் ப்ரதிகூலர்க்கு முகங்கொள்ளமுடியாதே யிருந்துள்ள எம்பெருமானை. [பாடும்பெரும்புகழ் நான்மறை வேள்வியைந்து ஆறங்கம்பன்னினர்]-அவனுடைய பெரும்புகழைப் பாடாநின்றுள்ள ஷடங்கஸஹிதமான நாலுவேதத்தையும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தையும் பயின்றவர்கள்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், அவன் பெரியதிருவடியின்மேலேயேறி இங்கேயெழுந்தருளக் கண்டாலும், அவனைத் தவிர்ந்து அவ்வூரை நாள்தோறும் தொழக்கூடவற்றே என்கிறார். [கூடுங்கொல் வைகலும்] - காலமெல்லாம்இங்ஙனே அநுபவிக்கக்கூட வற்றோ? [கோவிந்தனித்யாதி] - அங்குவர்த்திக்கிறவனைக் கண்டால் மூன்று ஸ்வபாவம் ப்ரகாசியா நிற்கும். அதாவது - ஆச்ரிதபவ்யனு யிருக்கையும், தத்விரோதி நிரஸநசீலனுயிருக்கையும், அநாச்ரிதர்க்கு அநபிபவநீயனு யிருக்கையும். [கோளரி] - ''ஜ்வலந்தம்'' என்கிறபடியே நிரதிசயதேஜோயுக்தனுயிருக்கை. [ஆடுபறவைமிசைக்கண்டு] - பகவத் ஸ்பர்சத்தாலே களித்தாடாநிற்கிறபெரியதிருவடிமேலே கண்டு. திருவாறன் விளை உத்தேச்யமாகப் போகாநின்றால், அவன் திருநகரி யுத்தேச்யமாக வாராநிற்கும். [கைதொழுது] - அவனை இங்குக் கொள்ளக்கடவதொரு காரியமில்லையேயாகிலும், அநுவர்த்திக்கவேண்டும் ப்ராப்தியுண்டிறே. [அன்றி] - அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] - அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூரிலே சென்றநுபவிக்கக்கடவன். [பாடும்பெரும் புகழ் நான்மறை] - அவனுடைய கல்யாணகுணங்களைப் பாடாநின்றுள்ள நாலுவேதங்கள். [வேள்வி யைந்து] - பஞ்சமஹாயஜ்ஞம். [ஆறங்கம்] - ஷடங்கம். [பன்னினர்வாழ்] - இவற்றைப் பயின்றவர்கள்- வேததாத்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள். நித்யாநுபவம் பண்ணுகிற தேசம். [நீடுபொழிலித்யாதி] - ஓக்கத்தை யுடைய பொழில்சூழ்ந்த திருவாறன் விளையிலேபுக்கு, அங்குள்ள வைஷ்ணவர்களோடேகூடி யநுபவிக்கக் காலமெல்லா மிங்ஙனேயாகவற்றோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலெம்பெருமான் பெரியதிருவடி மேலே ஏறி எழுந்தருளக் கண்டாலும், அவனைத்தவிர்ந்து திருவாறன்விளையைத் தொழக்கூடவற்றே? என்கிறார்.

[கூடுங்கொல்வைகலும்] இதுவும் அநுபாஷணமாய், நாள்தோறும் நமக்கு இது கூடவற்றேயோ? [கோவிந்தன் இத்யாதி] அங்குநிற்கிறவனைக் கண்டால் மூன்றுபடி தொடைகொள்ள லாயிருக்கும். ஆச்ரிதவாத்ஸல்யமும் ஆச்ரிதவிரோதிநிரஸந சீலதையும்,அநாச்ரிதர்க்கு அநபிபவநீயன் என்னுமிடமும் இவை. [கோளரி] *ஜ்வலந்தம்* என்கிறபடியே. [ஆடுபறவைமிசைக் கண்டு] வெற்றிப்புள்ளின் மேலேகண்டு. ஆடு—வெற்றி. அன்றிக்கே, ஸர்வேச்வரன் வாஹநம் என்கிற ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, மதுபாநமத்தரைப்போலே களித்து ஆடாநின்றுள்ள பெரிய திருவடி திருத்தோளிலே கண்டு என்றுமாம். நாம் திருவாறன்விளையை ப்ராப்யம் என்று போகிறவோபாதி, அவனும் திருநகரியை ''உத்தேச்யமாம்'' என்று வாராநிற்குமிறே. [கண்டு] நடுவழியிலே கண்டால். [கைதொழுது] காரியங்கொண்டிலோமே யாகிலும், கிட்டினால் கைதொழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டிறே; ஆகையாலே முறைதப்பாமல் அநுவர்த்தித்து [அன்றி] அவனைவிட்டு. [அவனுறையும்] அவன் இராத்தங்கும் ஊரிலே போய்ப் புகக்கடவோம். ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யனுகாநிற்கச்செய்தே, ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போய் அநுபவிப்பதாக ஒரு நியதியுண்டிறே. [பாடும் பெரும்புகழ் நான்மறை] அவனுடைய கல்யாண குணங்களைப் பாடாநின்றுள்ள நாலுவகைப்பட்ட வேதங்கள். [வேள்வியைந்து] பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள். [ஆறங்கம்] அங்கங்கள் ஆறும். இவற்றைப் பன்னினவர்கள்- எல்லைக் கரைகண்டிருக்கும வர்கள். *போதயந்த:பரஸ்பரம்* என்னும்படி, அவ்வூரிலுள்ளாரோடே போய்க்கூடவேணும். [வாழ்] வேத தாத்பர்யபூதனைக் கண்ணாலேகண்டு அநுபவித்து வாழாநின்றுள்ள. [நீடு பொழில் திருவாறன்விளைதொழ] ஓக்கத்தையுடைத்தான பொழிலையுடைய திருவாறன் விளையைத்தொழ. [வாய்க்குங்கொல்நிச்சலுமே] அங்குத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களோடே கூடி நித்யாநுபவம்பண்ணக் கூடவற்றேயோ?

வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும் எப்பொழுதும்மனத்துஈங்குநினைக்கப்பெற*
வாய்க்குங்கரும்பும்பெருஞ்செந்நெலும் வயல்சூழ்திருவாறன்விளை*
வாய்க்கும்பெரும்புகழ்மூவுலகீசன் வடமதுரைப்பிறந்த*
வாய்க்கும்மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன் மலரடிப்போதுகளே. (4)

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையிலே செல்லப்பெறுமாகில், அங்கு நின்றருளின எம்பெருமான் திருவடிகளை இங்கேயிருந்தாகிலும் என்றும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குமென்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும் பெரியசெந்நெல்லு முடைத்தான வயல்சூழ்ந்த திருவாறன்விளையிலே எழுந்தருளியிருக்கையாலே வாய்த்திருந்துள்ள பெரும்புகழை யுடையஸர்வேச்வரனாயிருந்துவைத்து வடமதுரையிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணின வாய்த்திருந்துள்ள நீலரத்னத்தின் நிறத்தையுடைய அநுக்ரஹசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளையே.

இ.—நாலாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையில் செல்லப்பெறுமாகில், அங்கு நின்றருளுகிறவனை யவ்வூரிலே சென்று புக்கு அநுபவிக்கும்படியை, இங்கேயிருந்தாகிலும் நிரந்தரமாக நினைக்கக்கூடவற்றே! என்கிறார். [வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும்] - நாள்தோறும்இங்ஙனேவாய்க்கவற்றோ? [எப்பொழுதும்] - நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலன்றியே, நிரந்தரமாக. [மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற] நெஞ்சாலே யிங்கே யிருந்து அநுஸந்திக்கப்பெற. ''துர்க்கதாவபி ஜாதாயாம்''. இவ்வநுஸந்தாநம் ரஸித்தபடியினாலே யிதுக்கவ் வருகு ஒருபேறில்லையென்கிறார். [வாய்க்குமித்யாதி] - ஸம்ருத்தமான கரும்பும், அதுக்குங்கூட நிழல் செய்யும் செந்நெல்லையுமுடைத்தான வயலாலே சூழப்பட்ட தேசம். இட்டதெல்லாம் குறைவற விளையும் தேசம். [வாய்க்கும் பெரும்புகழ்] - இட்டதெல்லாம் ஸம்ருத்தமாக விளைகிற தேசத்திலே யிருந்தருளுகை யாலே, ஸம்ருத்தமாய் அஸங்க்யாதமான கல்யாணகுணங்களையுடையனாகை. [மூவுலகீசன் வடமதுரைப் பிறந்த] - ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து, ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்ரீ மதுரையிலே வந்தவதரித்த . [வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன்] - அப்ராக்ருதமான திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே பெருவிலையனான நீலரத்நம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையனாய் உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய. [மலரடிப்போதுகளே] - நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளை. விகஸிதமான திருவடிகளாகிற புஷ்பங்களை - எப்பொழுதும் மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற - வாய்க்குங்கொல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இதில், அங்குப்போய் அநுபவிக்கவேண்டா, இங்கே யிருந்து அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை மநோரதிக்கும் மநோரதம் நமக்குக் கூடுவதுகாண் என்கிறார்.

[வாய்க்குங்கொல்நிச்சலும்]நமக்கு இப்பேறு நாள்தோறும்கூடவேணும். [எப்பொழுதும்] அதுதன்னிலும் நித்யாக்நிஹோத்ரம்போலே ஒருகாலவிசேஷத்திலேயாய்ப்போகவொண்ணாது, எல்லாவவஸ்த்தைகளிலும் உண்டாகவேணும். [மனத்துஈங்கு நினைக்கப்பெற] அங்குப்போய் அநுபவிக்கவேண்டா, இங்கேயிருந்து நெஞ்சாலே அங்குத்தைப் பரிமாற்றங்களை அநுஸந்திக்கப் பெறவமையும். 'பெற' என்கையாலே இம்மநோரதத்துக்கு அவ்வருகு ஒருபேறில்லை என்றிருக்கிறாராயிற்று இவர். *துர்க்கதாவபி* உத்க்ரமணதசையிலேவருவதொரு துர்க்கதியுண்டு, அத்தைப்பரிஹரித்துத்தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேனல்லேன்; ''ஐயார் கண்டமடைக் கிலும் நின் கழலெய்யாதேத்தும்''படி பண்ணியருளவேணும். *த்வத்கதோ மே மநோரத:* எனக்கு இதுகூடுமென்று தோற்றியிருந்ததோ உனக்கு? *யதி நாசம் நவிந்தேத* இப்படியிருக்கிற இம்மநோ ரதத்துக்கு அழிவு வாராதாகில். *தாவதாஸ்மி க்ருதீ ஸதா* காட்டார், மநோரதமென்றும் அநுபவ மென்றும் இரண்டாகவிறே சொல்லிப்போருவது; எனக்கு இதெல்லாம்வேண்டா, இம்மநோர தமாத்ரத்தாலே க்ருதக்ருத்யன் நான். *ஸதா* சரீரஸம்பந்தமற்றுப் பரமபதத்திலேபோய் ஏற்றமாக அநுபவிக்கும்திற்காட்டில், நான் பேறாக நினைத்திருப்பது இத்தையே. முற்காலத் திலே இடையாற்றுக்குடிநம்பியென்பா ரொருவருண்டு. அவர் இருநாட்கள்தோறும் பெருமானை

வந்து ஸேவித்துப்போனால், மறித்துத் திருநாள் வருந்தனையும் அதுதன்னையே போதுபோக்காக ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பராயிற்று. ஒருநாள் ஒருதிருநாளிலவ்வருத்தாந்தம் அநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தே, அழுதுசெய்கைக்குப் போது வைகிற்று, என்றார்களாய், 'ஆகில் வருகிற திருநாள் அணித்தாகிறது' என்றாராம். அவர் நூறுவயஸ்ஸும் புகுகையாலே பலஹாநிபிறந்து திருமூனைத்திருநாளில் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகைக்கு உதவவந்து புகுரப்பெற்றிலர்; பெருமாளும் தேடியருளிக்காணாமை, நம் இடையாற்றுக்குடியான் வந்திலன், நங்கண்ணுவமல்லவோ என்று திருவுள்ளமானாராம். அவர்தாம் ஆறுந்திருநாளிலே ஸேவித்திருக்கச்செய்தே, 'நாம் உனக்குச் செய்யவேண்டுவதென்?' என்றுகேட்டருள, தேவரீர் தந்தருளின சரீரத்தைக் கொண்டு போரக்காரியங்கொண்டேன்: இனிப் போக்குவரத்துக்கு யோக்யமாகாதபடி போர ஜரித்தது' என்ன, 'வாராய், மெய்யே இனைத்தாயாகில் இங்ஙனேயிரு' என்றருளிச்செய்தார். பெருமாள் நடுவிற்றிருவாசலுக்கு அவ்வருகேயெழுந்தருளுங் காட்டில் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினார். [வாய்க்கும் இத்யாதி] இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாயிற்று. வாய்த்த கரும்பும், அதுக்கு நிழல்செய்யும்படியாக வளர்ந்த செந்நெலுமான வயலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன்விளையில். [வாய்க்கும்பெரும்புகழ்] இட்டதடைய ஸம்ருத்தமான தேசமாகையாலே, அத்தேசாபிமாநிக்கும் கல்யாணகுணங்களும் ஸம்ருத்தமாகாநிற்குமாயிற்று. [மூவுலகீசன் இத்யாதி] ஸர்வலோகேச்வரனாயிருந்துவைத்து, ஸாதுபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்ரீமதுரையிலே வந்தவதரித்த. [வாய்க்கும் மணிநிறக்கண்ணபிரான்தன்] அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதர ஸஜாதீயமாக்கிற்று; ஆகையாலே, அழகிய நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடைய உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுடைய விகாஸத்தையுடைத்தான திருவடிகளாகிற செவ்விப் பூக்களை-எங்கு-மனத்து-நினைக்கப்பெற—வாய்க்குங்கொல் நிச்சலும் எப்பொழுதும்?

மலரடிப்போதுகள் என்னெஞ்சத்தெப்பொழுதும்இருத்திவணங்க*
பலரடியார்முன்பருளிய பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்*
மலரின்மணிநெடுமாடங்கள்நீடுமதிள் திருவாறன்விளை*
உலகமலிபுகழ்பாட நம்மேல்வினையொன்றுநில்லாகெடுமே. (5)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன் விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதுஃக்கங்களும் நீங்குமென்கிறார். [மலரடிப்போதுகளென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்களிருக்க அவர்கள்முன்னே தன்னுடைய நிரதிசயபோக்யமான திருவடிகளையே எப்போதும் என்னுடைய நெஞ்சிலே இருத்தி வணங்கும்படியாக என்னை க்ருபைபண்ணியருளினவன் ஸபரிகரனாக வந்து அநந்யப்ரயோஜநனாய் வர்த்தியாநின்ற. இத்தால் - நம்மைத் திருவாய்மொழி பாடுவித்துக் கொண்ட வுபகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் [பாம்பணையப்பனமர்ந்துறையும்] - திருவநந்தாழ்வானிற் காட்டிலும் விரும்பிவர்த்தியாநின்ற வென்றுமாம். [மலரில் மணியென்றுமேலுக்கு] - புஷ்பங்களோடே கூடின உயரியமணிமாடங்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையினுடைய ஸம்ருத்தமான புகழைப்பாட, நம்முடைய ஸகலதுஃக்கங்களும் நீங்குமென்கிறார். [மலரடியித்யாதி] - விகஸிதமான செவ்விப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் என்னெஞ்சிலேவைத்து, அதினுடையபோக்யதையாலே நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழும்படி [பலரடியார் முன்பருளிய] - அயர்வறுமமரர்களிருக்கவென்னுதல்; ச்ருதிப்ரஸித்தரான பராசராதிகளிருக்கவென்னுதல்; இன்கவிபாடும் பரமகவிகளான முதலாழ்வார்களிருக்கவென்னுதல். முதலிகளெல்லாருமிருக்கத் திருவடிபக்கலிலே என்பக்கலிலே விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணுவதே! அதாகிறது - தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட விசேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினாப்போலே. [பாம்பணையப்ப னமர்ந்துறையும்] - பர்யங்கவித்யையிற்போலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஸபரிகரனாய் கண்வளர்ந்தருளுகிற வுபகாரகன், அப்படுக்கையிற் காட்டில் விரும்பிவர்த்திக்கிறதேசம். [மலரினமணி நெடுமாடங்கள்] - தேவர்கள் அநந்யப்ரயோஜநனாய் வர்த்திக்கிறதேசமென்றுமாம்.

வர்ஷித்த புஷ்பவ்ருஷ்டியோடேகூடி, ஓங்கினமணிமயமான மாடங்கள், ஓங்கின மதிள் இவற்றையுடைய திருவாறன்விளையினுடைய. [உலகமலி புகழ்பாட] - ஸம்ஸாரத்திலடங்காத ஏற்றத்தைப்பாடவென்னுதல், அங்கெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய குணங்களைப்பாடவென்னுதல், [நம்மேல் வினையொன்றும் நில்லா கெடுமே] - நம்பக்கலுண்டான ஸகலது:க்கங்களும் தானேபோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேபுக்கு அடிமைசெய்கைக்கு விரோதியானவையெல்லாம் அவனுடைய மிக்கபுகழைப்பாடப் பறந்துபோமென்கிறார்.

[மலரடிப்போது இத்யாதி] மலர்ந்திருந்துள்ள திருவடிகளாகிற செவ்விப்பூக்களை என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே எப்போதுமிருத்தி, அவ்வநுஸந்தாநம் போய்க்கனக்க அத்தாலே நிர்மமனாய்க் கொண்டு திருவடிகளிலே விழும்படியாக. [பலரடியார் முன்பருளிய] ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான், ஸ்ரீவால்மீகி பகவான், ஸ்ரீபராசரபகவான், இன்கவிபாடும் பரமகவிகள் என்று சொல்லப்படுகிற முதலாழ்வார்களெல்லாருமுண்டாயிருக்க, என்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷம்பண்ணுவதே! *பஹவோமாநோ மஹதா ஹநூமந்தவைக்ஷத* முதலிகளெல்லாருமிருக்கச் செய்தே திருவடிபக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணினாப்போலேயாயிற்று, பலருமுண்டாயிருக்க இவரை விஷயீகரித்தபடி. 'கிறக்குத்தைராஜாக்கள்பொல்லாங்காலே இங்கே நவிவு பிறக்குமளவிற் செய்வதென்? என்று எம்பெருமானார் அத்தை அநுஸந்தித்தருளி 'இத்தேசத்தை விடாதே நோக்கிக்கொண்டுகிடந்தோம்; இவ்விடத்துக்கும் அழிவுவரும்படி ஆஸுரவர்க்கம் மேலிடா நின்றது; மேல் செய்ய வடுப்பதென்?' என்று பெரியநம்பிக்கு அறிவிக்க; நான் பெருமாளுடைய திருவெல்லையிலே ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் வரும்படியாக உம்முடைய சிஷ்யர்களிலே ஒருவரைப் போர விடுவது, என்ன, 'அதுக்காவாரார்?' என்ன 'என் பின்னே போராநின்றால் 'ஒருவன்பின்னே போகாநின்றேன்' என்று தன்னெஞ்சிற்படாதேச்சாயைபோலே என்னைப் பின்செல்லவாரொருவனாகவேணும்' என்ன, 'அதுக்காவார் ஆர்?' என்ன, 'ஆழ்வானைப் போக விடலாகாதோ?' என்றாராம். [பலரடியார் முன்பருளிய] பல முதலிகளுண்டாயிருக்க, ஆழ்வானைப் ப்ரஸாதித்தாப்போல. [பாம்பணையப்ப னமர்ந்துறையும்] பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே திருவநந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன், அப்படுக்கையிற்காட்டிலும் விரும்பி வர்த்திக்கிற தேசமாயிற்று. [மலரின்மணி நெடுமாடங்கள்] தேவர்கள் வர்ஷித்த புஷ்பத்தோடேகூடி, மணிமயமான மாடங்களின் ஒக்கத்தையுடைத்தாய், ஓங்கின மதிளையுமுடைத்தான திருவாறன்விளை. [உலகமலிபுகழ்பாட] ஈண்டினவிடத்தில் வெள்ளம்போலே லோகத்தில் அடங்காதபடியான அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுபாட. [நம்மேல் வினையொன்றும் நில்லாகெடுமே] பாபம்போகைக்காகத் தனித்து ஓர் உத்யோகம் பண்ணவேண்டா, பால்குடிக்க நோய்தீருமாபோலே நம்முடைய பாவங்கள் தாமே நசித்துப்போம்.

ஒன்றுநில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை உள்ளித்தொழுமின்தொண்டீர்*
அன்றங்கமர்வென்றுருப்பிணிநங்கை அணிநெடுந்தோள்புணர்ந்தான்*
என்றுமெப்போதுமென்னெஞ்சந்துதிப்ப உள்ளேயிருக்கின்றபிரான்*
நின்றவணிதிருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே. (6)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் நீங்கும்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலேநினைத்து ஆச்ரயியுங்கோள்! என்கிறார். [அன்றங்கமரென்று மேலுக்கு] - சிசுபாலன் விவாஹார்த்தமாகக் கண்ணாலங் கோடித்த தசையிலே அவனை யுத்த பூமியிலே யுத்தத்திலேவென்று ஸௌந்தர்யசீலாதி கல்யாணகுண பூர்ணையான ருக்மிணிப் பிராட்டியுடைய அழகியதாய் நெடிதான திருத்தோள்களிலே சென்று ஸம்ச்லேஷிப்பதுஞ் செய்து அந்நாளைக் கோடித்தோடே என்றும் எப்போதும் என்நெஞ்சம் தன்னைக் கொண்டாடும்படி என் ஹ்ருதயத்திலே இருக்கிற வுபகாரகன.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையார், திருவாறன் விளையை ஆச்ரயியுங்கோள், உங்களுடைய ஸர்வது:க்கங்களும் போமென்கிறார். [ஒன்றுமில்லாகெடும் முற்றவும் தீவினை] - பாபங்களை நாமேபோக்கப் புக்காலிறே சேஷிப்பது; பகவத்ப்ரபாவத்தாலே போக்குமிடத்தில் ஸவாஸநமாகப் போகத்தட்டில்லை; "ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே", "மேருமந்தரமாத்ரோபி". அவன்தானே சொல்லிலும் "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றிறே சொல்லுவது. [உள்ளித்தொழுமின் தொண்டீர்] - பகவத்விஷயத்தில் சபலரானீர், மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாருங்கோள். [அன்றித்யாதி] - ஆச்ரிதருடைய ஆபத்தசைகளிலே உதவுமவன். [அன்று] - சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்துக்கு முடுகின தசையிலே. [அங்கு] - அத்தேசத்திலே, தூணிலே தோற்றினாற்போலே தோற்றி. [அமர்வென்று] - சிசுபாலனை யுத்தத்திலே வென்று. [உருப்பிணிநங்கை] - மார்விலே அம்பேற்றாலும் பொறாத ஆத்ம குணங்களால் பரிபூர்ணையானவள். [அணிநெடுந்தோள் புணர்ந்தான்] - தனக்குத்தானே யாபரணமாய், போக்தாவினளவல்லாத போக்யதையை யுடைத்தான தோளோடே யணைந்தான். [என்றுமெப்போதும்என் நெஞ்சம்துதிப்ப] - நாள்தோறும் இடைவிடாதே என்மநஸ்ஸு ருக்மிணீ கல்யாணகுணத்தையே கொண்டாடும்படி. [உள்ளே இருக்கின்றபிரான்] அந்த மணக்கோலத்தோடே என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கிற மஹோபகாரகன். [நின்றவணிதிருவாறன்விளையென்னும் நீணகரமதுவே] - ஹ்ருதயத்திலே நிற்கிறவன் கண்ணுக்கு விஷயமாம்படிவந்து நிற்கிற தர்சநீயமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமதுவே - உள்ளித்தொழுமின், தொண்டீர்! ஒன்றுமில்லா - முற்றவும் தீவினைகெடும்.

௫.—ஆறாம்பாட்டு. எம்பெருமான்பக்கல் சாபலமுடையீர்! உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படி திருவாறன்விளையை நெஞ்சாலே நினையுங்கோளென்கிறார்.

[ஒன்றுமில்லாகெடும்முற்றவுந்தீவினை] இவன்தான் போக்கப்பார்க்குமன்றிறே, புதுப்புடைவை அழுக்குக்கழற்றுமாபோலே சிறிதுகிடக்கச் சிறிதுபோவது; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸர்வசக்தியானவன் போக்குமன்று வாஸனையோடேபோமிறே. *மேருமந்தரமாத்ரோபி* மேருவையும் அதின்மேலே மந்தரத்தையும் வைத்தாற்போலே யிருக்கிற கனத்த பாபங்கள்; சரதமாக, பிஷக்கைக்கிட்டின தூர்வ்யாதி நசிக்குமாபோலே "மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ணனை"க் கிட்டின பாபங்களானவை நசிக்கும். *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்றானிறே. *ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூயந்தே* என்றுமின்றதிறே. இது தேசத்துக்கும் உபலக்ஷணம். [உள்ளித்தொழுமின்தொண்டீர்] அதனையநுஸந்தித்து ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள், பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையீர்! [அன்று இத்யாதி] அபேக்ஷித்தவர்களுடைய அபேக்ஷிதஸமயத்திலே வந்து தோற்றுமவனாயிற்று. [அன்று] சிசுபாலன் ஸ்வயம்வரத்திலே முடுகியிருக்கிறவன்று. [அங்கு] இவன் த்வரியா நின்றான், உடையவன்வந்து கைக்கொள்ளானோ என்றிருக்கிறவளவிலே, தூணிலே தோற்றினாற் போலே தோற்றினானாயிற்று. [அமர்வென்று] அவனுக்காக மார்விலே அம்பேற்று. [உருப்பிணிநங்கை] எல்லாம் படவேண்டும்படி ஆத்ம குணங்களாலே பூர்ணையாயிருக்கும்படி. [அணிஇத்யாதி] தனக்குத் தானே யாபரணமாய், போக்யதை அளவிறந்துள்ள தோளோடே கலந்தவன். [என்றும் இத்யாதி] ருக்மிணிப்பிராட்டியுடைய கல்யாணகுணமேகாணும் இவர் நெஞ்சில் பட்டுக் கிடப்பது. எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா வ்யவஸ்த்தைகளிலும் என்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்துதிக்கும்படி என்னெஞ்சிலே யிருக்கிற உபகாரகன். [நின்ற இத்யாதி] ப்ரகாசியாநிற்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு இலக்காகாதபடி யிருக்கையன்றிக்கே, 'இவன் நமக்கு உளன்' என்று அச்சந்தீரும்படி கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கும்படிநிற்கிற அழகிய திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரத்தை - உள்ளித்தொழுமின் தொண்டீர்! தாம் அடிமைசெய்ய மநோரதிக்கிறாராகில் 'உள்ளித்தொழுமின்' என்கிற பரோபதேசத்துக்குக் கருத்தென் என்னில்?—இவர்க்கு ஸ்வாநுபவந்தான் பரோபதேசத்தை யொழிந்திராது, நெஞ்சை ஸம்போதித்ததோடு தொண்டரென்றத்தோடு வாசியில்லை.

நீணகரமதுவேமலர்ச்சோலைகள்சூழ்திருவாறன்விளை*
நீணகரத்துறைகின்றபிரான் நெடுமால்கண்ணன்விண்ணவர்கோன்*
வாணபுரம்புக்குமுக்கட்பிரானைத் தொலையவெம்போர்கள்செய்து*
வாணனையாயிரந்தோள்துணித்தான்சரண் அன்றிமற்றொன்றிலமே. (7)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நமக்கு ப்ராப்யம் திருநாடன்றோவென்னில்?—திருவாறன்விளையே நமக்குப் பரமப்ராப்யம்; அங்குத்தை எம்பெருமானே நமக்கு ப்ராபகனென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - நமக்குப் பரமப்ராப்யமான மஹாநகரமதுவே. [மலர்ச் சோலைகளென்று தொடங்கி]-ஒருவர்க்குமெட்டாதபடி அறப்பெரியனுய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி பாணபுரத்திலே சென்று புக்கு ஈச்வராபிமாநியான ருத்ரன் தொலையும்படி கொடிய யுத்தங்களைப் பண்ணி பாணனுடைய பாஹுவநச்சேதம்பண்ணியருளுவதுஞ்செய்து நிரதிசயபோக்யமான திருச்சோலையை யுடைய திருவாறன்விளையிலே இருந்தருளி ஆச்ரிதாநுக்ரஹசீலனானவனே ப்ராபகன். [அன்றி மற்றொன்றிலமே] - வேறு ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் உடையோமல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையே எனக்கு ப்ராப்யமும், அங்கு நின்றருளுகிறவனே ப்ராபகமு மென்கிறார். [நீணகரமதுவே] - கலங்காப்பெருநகரமாய், அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமான தேசம் திருவாறன்விளையே. [மலர்ச்சோலைகள்சூழ்] - நித்யவஸந்தமான தேசம், "அவனுக்கு ப்ராப்ய பூமி" என்று தோற்றும்படி போக்யதையையுடைத்தான தேசம். திருவாறன் விளையாகிற அதுவே - நீணகரம். [நீணகரத்துஇத்யாதி] - மஹாநகரத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற மஹோபகாரகன். விண்ணவர் கோனாய்வைத்து, ஆச்ரிதர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ஸுலபனானவன். [வாணபுரம்புக்கு] - எதிரிகளிருந்த தேசத்திலே யெடுத்துவிட்டு. [முக்கட்பிரானை] - ஈச்வராபிமாநியாய், "வாணனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு நான் கடவன்" என்று ஏறட்டுக்கொண்ட ருத்ரனை. [தொலைய] - இனி ரக்ஷகத்வம் வேண்டா: அத்தைப்போகடும்படி. [வெம்போர்கள் செய்து] - கொடிய யுத்தங்கள் செய்து, பாணனுடைய பாஹுவநத்தை ச்சேதித்துவிட்டான், உஷை பித்ருஹீநையாகாமைக்கு. [சரண்] - அவனே அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்குஉபாயம். [அன்றிமற்றொன்றிலமே] - வேறுப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறுடக்கடவோமல்லோம்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையே ப்ராப்யமென்னுநின்றீர்: அவனன்றோ ப்ராப்யன்? என்ன; அன்றென்ன வல்லேனோ? என் ஸித்தாந்தமிருக்கும்படி கேட்கலாகாதோ? என்கிறார். உபாஸநபலமாய் வருமவையடைய ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது; ஸாத்யவிவ்ருத்திக்குடலாய் வருமவையெல்லாம் ப்பலத்துக்குடலாகக்கடவது; ஆகையாலே, ப்ராப்யபூமி, அத்தேசமே; அங்கே கொடுபோய்ச்சேர்க்கும் கடகன் அவன்; இது என் ஸித்தாந்தமிருக்கும்படி என்கிறார்.

[நீணகரமதுவே] கலங்காப்பெருநகரமாய், புக்கார்க்கு *நசபுநராவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஒருநாளும் மீட்சியில்லாதபடி நித்யாநுபவம்பண்ணும் ப்ராப்யதேசம் அதுவே. [மலர் இத்யாதி] 'அவனுக்குங்கூட ப்ராப்யபூமி' என்று தோற்றும்படி யிருக்குமாயிற்று. நித்யவஸந்தமான பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருவாறன் விளையாகிற மஹாநகரத்திலே வந்து வர்த்திக்கிற உபகாரகன். [நெடுமால் இத்யாதி] அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து, ஸம்ஸாரத்தில் தன்பக்கல் ருசியுடையரானவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து, ஒருகடலில்நின்றும் ஒருகடலிலே எடுத்துவிட்டு, ஈச்வராபிமாநியாய் 'இவன் காரியத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன்' என்றிருக்கிறவனுடைய அபிமாநமெல்லாம் தொலைந்து 'நான் இனி ஒரு தேவதையாய் ஒருவன்காரியத்துக்கு அபிமாநித்திரேன்' என்னும்படி க்ரூரமானயுத்தங்களைப்பண்ணி. *க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ:* 'ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்கவாறும்' என்னுமாபோலே, தேவதைகளுக்கு நம்பிற்காட்டில் அறிவுகேடு விஞ்சியிருக்கும். ஒருவில்லை முறித்த

போதாக *அதிகம் மேகிரே விஷ்ணும்* என்பர்களாயிற்று, தேவஜாதியாக. [வாணனை யாயிரந் தோள் துணித்தான்] 'உஷைக்கு பித்ருஹீனையாகவொண்ணாது' என்று பார்த்து, உயிரிருக்கத் தோளைக்கழித்துவிட்டானாயிற்று. [சரண்] அவன் கடகன், திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம். ப்ராப்யனானவன் வந்து ஸந்நிதி பண்ணின தேசமாகையாலே, அவனோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே அத்தேசமும் ப்ராப்யமென்கைக்குத் தட்டில்லை. ஒரு ஸர்வாதிகன் உபாயமாய்ப் பலப்ரதனாக வேணுமே; ஆகையாலே அவன் உபாயம், அத்தேசம் ப்ராப்யம். [அன்றிமற்றோன்றிலமே] இங்ஙனல்லது ப்ராப்யப்ராபகங்கள் மாறாடக்கடவோமல்லோம்.

அன்றிமற்றொன்றிலம்நின்சரணேயென்று அகலிரும்பொய்கையின்வாய்*
நின்றுதன் நீள்கழலேத்திய ஆனையின்நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்*
சென்றங்கினிதுறைகின்ற செழும்பொழில்சூழ்திருவாறன்விளை*
ஒன்றிவலஞ்செய்யவொன்றுமோ? தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே. (8)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக, நம்முடைய ஸகல து:க்கங்களும் போமென்கிறார். [அன்றியென்று தொடங்கி] - உன் திருவடிகளை யல்லது வேறொரு பற்றை உடையேனல்லேன் என்று, அகன்றுஆழ்ந்திருக்கிற பொய்கையிலே அகப்பட்டுநின்று, ஆபந்நரிருந்த விடத்தளவும் வரக்கடவதான தன்னுடைய திருவடிகளை ஏத்தின ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய மநோது:க்கத்தைக் கெடுத்தருளின அநுக்ரஹசீலனான எம்பெருமான். [சென்றங்கென்று மேலுக்கு] - ஏவம்விதாநுக்ரஹத்துக்கீடாகத்தானே சென்று இனிமையோடே வர்த்திக்கிற அழகியபொழில் சூழ்ந்த திருவாறன்விளையைக் கிட்டி வலஞ்செய்ய. எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்யமாகக் கொண்டு இனியனாய் வர்த்திக்கிற திருவாறன்விளையென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையிலே புக, நம்முடைய ஸர்வது:க்கங்களும் போமென்கிறார். [நின்சரணே - அன்றி மற்றொன்றிலம்] - "கஜஆகர்ஷதே" என்கிற ஸ்வஸாமர்த்த்யம் கார்யகரமாகாதவளவிலே, உன் திருவடிகளையொழிய வேறுபற்றுடையேனல்லேனென்கிறான். [அகலிரும் பொய்கையின்வாய்] - அகன்று ஆழ்ந்திருந்துள்ள பொய்கைவாயிலே. இப்போது அகலமுமாழமும் சொல்லுகிறது - அவனேறவிடுதல், தானேயேறப்பார்க்கில் முடிதல் செய்யும்படியாயிருக்கை, [நின்று] - ஸ்வஸாமர்த்த்யம் ஓவிச் செயலற்றுநின்று. [தன்நீள்கழல்] - செயலற்றிருந்தவிடமே யெல்லையாக வளருந்திருவடிகள். நினைத்தவளவிலே "நபிபேதிகுதச்சந" என்னப்பண்ணுகிற திருவடிகளிலே [ஏத்திய] - முட்டாய்ந்தால் "அம்மே!" என்பாரைப்போலே, ப்ராப்தியையும் ஸௌலப்யத்தையும் நினைத்து, "நாராயணா!" என்று ஏத்தினானாயிற்று. [ஆனையின் நெஞ்சிடர் தீர்த்தபிரான்] - துதிக்கையும் பூவுமொழிய அழுந்தினவளவிலே, "பூவிற்செவ்வியழிவதற்கு முன்பே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலேன்" என்கிறவிடரைத் தீர்த்த உபகாரகன். [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] - இப்படிப்பட்ட ஆபந்நிவாரணத்துக்கீடென்று தானேசென்று அங்கேயினிமையோடே வர்த்திக்கிறதேசம். மடுவின்கரையிலே யானைக்குதவினாப்போலே, ஆர்த்திதசையிலே வந்துகிட்டினபடி இவர்க்கு. [செழும்பொழில் சூழ்திருவாறன் விளை] - அவன் "தனக்குப்ராப்யபூமி" என்னும்படி போக்யதையாலே மிக்கவூர். [ஒன்றிவலம் செய்ய] - கிட்டி அநுகூல வ்ருத்திகளைப்பண்ண. [ஒன்றுமோ தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவே] - ஓ! தீவினை ஒன்றும் - உள்ளத்தின் சார்வல்ல - என்று உக்திப்ரகாரமாதல், [ஒன்றிவலஞ் செய்யவொன்றுமோ] - கிட்டி வலஞ் செய்யக்கிட்டுமோ? கிட்டுமாகில் தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவென்னுதல்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவாறன்விளையிலேபுக, நம்முடைய ஸகல து:க்கங்களும் போமென்கிறார்.

[அன்றிமற்றொன்றிலம் நின்சரணேயென்று] நின்சரணேயன்றி மற்றொன்றிலம் என்று; உன் திருவடிகளையல்லது வேறொரு பற்றுடையேனல்லேனென்று. புறம்பே சிலர் ரக்ஷகராக ப்ரமித்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து. *கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே* என்கையாலே

தான் ரக்ஷகனாக நினைத்திருக்குமதுவும் தவிர்ந்து. *மநஸாசிந்த்யத்* என்கையாலே கூப்பீடுங் கார்ய க்ரமமெல்லையுங் கழிந்தது. அவனைப்பார்த்தால் தானும் அல்லாதாரோபாதி புறம் பாய்க் கடக்க நிற்கும்படியாயிறே ப்ராப்தியிருக்கும்படி. ஆகைச்சுட்டியிறே ப்ரணவத்தில் மத்யமபதம் கிடக்கச்செய்தேயிறே திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதம் ஜீவிக்கிறதும். [அகலிரும் பொய்கையின்வாய்] அகலத்தையும் ஆழத்தையும் சொல்லவேண்டுமளவிலே, அகலத்தைச் சொல்லி இருமையைச் சொல்லுகையாலே அது ஆழத்தைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. இப்போது அகலமும் ஆழமுஞ் சொல்லுகிறதுக்குக் கருத்தென் என்னில்? அவனுபாயமாய் ரக்ஷித்தல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யுமித்தனைபோக்கி, தான் வேறொரு கரை காண மாட்டாதாகாதே. [அகலிரும்பொய்கையின் வாய்நின்று] பயஸ்தாநத்திலே பயநிவ்ருத்தி புள்ளவிடத்திற்போலே நிற்கும்படியாயிற்றுச் செயல்மாட்சி. முதலை நீரிலே இழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்க, இரண்டினுடைய வ்யாபாரமுமாய்ச் செல்லுகை தவிர்ந்து ஒன்றினுடைய வ்யாபாரமேயாய் நிற்கை. [தன்னீன் கழல்] எதிர்த்தலையில் செயல்மாட்சியே எல்லையாகவுளருந் திருவடிகள். முதலைவாயிலே அகப்பட்டுநிற்கச்செய்தேயும், அவனை அநுஸந்தித்தால் அச்சங் கெட்டிருக்கலாம்படி யாகாதேதான் இருப்பது. *ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி* என்னக்கடவதிறே. *குதச்சந* ப்ராமாதிகத்துக் கன்றிக்கே புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின துக்கும் அஞ்சவேண்டாதபடியாயிருக்கும். ''செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்'' என்றால், இவன் எதுக்குஅஞ்ச? புத்திபூர்வகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாவிட்டால், ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்ச வேண்டாவென்னுமிடம் கிம்புந: இறே. ப்ராமாதிகத்துக்கு அஞ்சவேண்டாமை பக்திபோ கத்துக்கும் உண்டிறே. [ஏத்திய] மூட்பாய்ந்தால் 'அம்மே!' என்பாரைப்போலே, வாஸனை யாலே சொன்னவித்தனை. [ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] அதிக்கை முழுத்தின இடரிறே; நீண்டகை குறுகுமளவுமிறே பார்த்துநின்றது; இவன் கைவிட்டால் கைக்கொள்ள நின்றானித்தனையிறே. [ஆனையின் நெஞ்சிடர்தீர்த்தபிரான்] - இப்பூவிற்செவ்வி மாறுவதற்கு முன்னே திருவடிகளிலே சாத்தப்பெறுகிறிலோம்! என்கிற இடரைப் போக்கினானாயிற்று. அன்றிக்கே, 'நாமடியாக ஸர்வேச்வரனுக்கு அவத்யம் வருகிறதோ?' என்னும் இடராதல். அதாவது—'இவன் இப்படி க்லேசிக்க அவன் ரக்ஷித்தபடி அழகிதாயிருந்தது! இவனையோ நாம் இப்படி ரக்ஷகன் என்று நினைத்திருந்தது?' என்று நாட்டார் இவனை இப்படி நினைக்கிற் செய்வதென்?' என்று இடர்பட்டது. 'இரண்டும்போய் இரண்டின்வீடு' என்கிறபடியே இரண்டுக்கும் இடர் வாராதபடி கரையிலே கொண்டேறி, பின்னை முதலை வாயைக்கிழித்து ஆனையினிடரை நீக்கினானாயிற்று. இதுக்கு பட்டரருளிச்செய்யும்படி:—'ராஜபுத்ரனைச் சிறையிலே இட்டுவைத்தால், கைக்கூட்டனுக்கும் பாலுஞ்சோறு மிடுவாரைப்போலேகாண் என்றும். இரண்டும் மோக்ஷத்தைப்பெற்றதே! முதலை சாபமோக்ஷமும்; ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷமும் பெற்றார்களிறே. [பிரான்] ஆனையிடர் போக்கின இதுவும், அதுக்கன்றித் தமக்கு உபகரித்தானாக நினைத்திருக்கிறார் காணும் இவர். இப்பாவவ்ருத்தியை உடையவனாகை யிறே ஒருவன் வைஷ்ணவனாகையாவது. அநுகூலரிலே ஒருவனுக்கு ஒருநன்மையுண்டானால் அது தன்னதாக நினைத்திருக்கையும், அநர்த்தம் வந்தால் அது தனக்குவந்ததாக நினைத் திருக்கையுமாகிற இவ்விரண்டு முண்டானாலிறே வைஷ்ணவத்வம் உண்டாயிற்றாவது. [சென்றங்கினிதுறைகின்ற] இவன் உதவாதவன்று அவ்வானைக்குள்ள இடரோபாதியும் போருமாயிற்று, அத்தேசத்தைப்ராபியாதபோது ஸர்வேச்வரனுக்குண்டான இடரும். அவன்வந்து தன் ஆதரமெல்லாம் தோன்றும்படி வர்த்திக்கிற அழகிய பொழிலாலே சூழப் பட்ட திருவாறன்விளையைக் கிட்டி ப்ரதக்ஷிணைகளைப் பண்ண. [ஒன்றுமோ] கிட்டுமோ? [தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவே] அப்போது தீவினை உள்ளத்தின் சார்வாகாது. பீதஜஸ் திமிரங்களுக்கு ஸஹாவஸ்தாநமுண்டோ? அவன்வந்து ஹ்ருதயத்திலே நித்யவாஸம்பண்ணத் தீவினைபோதுங்க விடமுண்டோ?

தீவினையுள்ளத்தின்சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால்*
நாவினுள்ளுமுள்ளத்துள்ளும் அமைந்ததொழிலினுள்ளும்நவின்று*
யாவரும்வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை*
மேவிவலஞ்செய்துகைதொழக்கூடுங்கொ லென்னுமென்சிந்தனையே. (9)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயமானது ஸ்ரீவைகுண்ட்டமும் திருவாறன்விளையுமிரண்டுங் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீவைகுண்ட்டத்திற்காட்டிலும் அங்குள்ளாரும் வந்து விரும்பும் திருவாறன்விளை யமையு மென்னாநின்றது என்கிறார். [தீவினையென்று தொடங்கி] - ஹ்ருதயம் நிர்த்தோஷமாய் சுத்தஸத்த்வமயமாய் எப்போதும் தெளிவைப் பண்ணக்கடவதான திருநாட்டிலே போகப்ராப்தமானால். [நாவினுள்ளுமென்று தொடங்கி] - எத்தனையேனும் அளவுடையரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மநோவாக்காயங்களினாலேபயின்று ஆச்ரயிக்கும் நிரதிசயபோக்யமான திருவாறன்விளையைச் சேர்ந்து ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணித் தொழக்கூடவற்றேயென்னும் என்னுடைய ஹ்ருதயம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதம் கிட்டுவதானால் அதிற்காட்டிலும், அங்குள்ளாரும் வந்து விரும்பும் திருவாறன்விளையே ப்ராப்ய மென்னாநின்றது என்மனஸ்ஸென்கிறார். [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] - அவித்யாதிகள் ஆத்மாவை ஸ்பர்சியாதபடியாய், மநஸ்ஸு நிர்தோஷமாயென்றபடி [தெளிவிசும்பு] - இங்குள்ளார் அங்கேசெல்லிலும் தெளிவைப் பிறப்பிக்கும் தேசம். அவனேவரிலும் சோகமோஹங்களைவிளைக்கும் இது; இருள்தருமாஞாலமிறே யிது, சுத்தஸத்த்வமது. [ஏறலுற்றால்] - போக ப்ராப்தமானால்; கிடைப்பதானால். [நாவினுள்ளுமித்யாதி] - மநோவாக்காயங்களாலே நித்யஸூரிகளும் பயின்று ஆச்ரயிக்குமதாய், நிரதிசயபோக்யமான திருவாறன்விளையை. "தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி" என்னவேண்டாத நித்யநிர்த்தோஷர் படுகாடுகிடக்கிறதேசமென்கை. [மேவியித்யாதி] - 'கிட்டி அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணவற்றே!' என்னாநின்றது என்மநஸ்ஸு. "பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி" என்று—என்வசமல்ல என்மநஸ்ஸு.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'எனக்கு ஸ்ரீ வைகுண்ட்டமும் திருவாறன்விளையும் இரண்டும் கிடைப்பதானால், ஸ்ரீ வைகுண்ட்டத்தைவிட்டுத் திருவாறன்விளையே யமையுமென்னும் என்னெஞ்சம்' என்கிறார்.

[தீவினை இத்யாதி] 'திருவாறன்விளையேப்ராப்யமென்று இங்கிருந்த நாளுண்டான ஸங்கோசத்தாலே சொல்லுகிறீர். ஸங்கோசங்கழிந்தவாறே பரமபதத்திலே தோள்மாறுகிறீர்' என்ன; அதுவேண்டா, ஸங்கோசங்கழிந்தால் நான் இருக்கும் படியைக் கேட்கலாகாதோ வென்கிறார். [தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகி] பண்டுபண்ணின அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசிகளானவை, ப்ரத்யக்வஸ்துவை ஸ்பர்சியாவாய்க்கொண்டு. [தெளிவிசும்பேறலுற்றால்] திருநாடேறப்போக உத்யோகித்தால். [நாவினுள்ளும் இத்யாதி] எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞானரான திருநாட்டிலுள்ளாரும் வந்து மநோவாக்காயங்களாலே பயின்று ஆச்ரயிக்கும்படி நிரதிசய போக்யமான திருவாறன் விளையை. [மேவி இத்யாதி] அத்தேசத்தை நான் சென்று ப்ராபித்து அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணி. [கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மென்சிந்தனையே] என் நெஞ்சு எனக்கு விதேயமல்ல; *பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி* என்கிறபடியே.

சிந்தைமற்றொன்றின்திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்*
சிந்தையினால்செய்வ தானறியாதன மாயங்களொன்றுமில்லை*
சிந்தையினால்சொல்லினால்செய்கையால் நிலத்தேவர்குழுவணங்கும்*
சிந்தைமகிழ்திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின்னே. (10)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவாறன்விளையை ப்ராப்யமென்றிருக்க, அறியாதது ஒன்றுமில்லை. [சிந்தையினுலென்று மேலுக்கு] - மனோவாக்காயங்களினுல் விண்ணுளாரிலும் சீரியரான நிலத்தேவருடைய குழாங்கள் வணங்கும்படியாய் நிலமிதியாலே புக்காருடைய ஹ்ருதயம்மகிழக்கடவதான திருவாறன்விளையிலே உறையாநிற்பதுஞ் செய்து போக்யதையாலே வேறேரிடத்துக்காகாதபடி கண்டாரையகப்படுத்துக் கொள்ளும் எம்பெருமானுக்கு அற்றபின்பு.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நீர் திருவாறன்விளையை "ப்ராப்யம்" என்றிருக்க அவன் திருநாட்டைத் தரிலோ? என்ன; 'அவன் ஸர்வஜ்ஞனல்லனே? அறியானே?' என்கிறார். [சிந்தையித்யாதி] - திருவாறன்விளையொழிய வேறென்றில் ப்ராப்யபுத்தியில்லையென்னுமிடம் ஸர்வேச்வரன் அறியும். உம்முடைய நினைவுக்கு ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாக்குகைக்குஹேதுவென்? என்னில்,—[சிந்தையினுலித்யாதி] - நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருக்கிறவனறியானே? மநஸ்ஸாலே செய்யுமவற்றில் அவனறியாத வஞ்சகங்களொன்றுமில்லை. [சிந்தையினுலித்யாதி] - நித்யஸூரிகளைப்போலே, மனோவாக்காயங்களாலே பூஸுரரான முமுக்ஷுக்கள் திரள்திரளாக வந்து ஆச்ரயிப்பர்கள். [சிந்தை மகிழ் திருவாறன்விளை] - கிட்டினுரை நிரதிசயாநந்தியாக்கும் தேசம். இவ்வத்யவஸாயம் என்றுதொடங்கி? என்ன [உறை தீர்த்தனுக்கு] - அங்குத்தை நித்யவாஸத்தாலே தனக்கு போக்யதையைக் காட்டிப் புறம்புள்ள ருசியைப் போக்கித் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்தவனுக்கு. [அற்றபின்] - அவன்பக்கலிலே அநந்யார்ஹமாம்படி ருசி பிறந்தபின்பு - சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரான் அறியும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இதுதான் ஒருக்திமாத்ரமாய் உம்முடைய நெஞ்சு பரமபதத்தை விரும்பினுலோ? என்ன, 'அத்தை, என் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கேட்டுக்கொள்வது' என்று இங்ஙனே அருளிச்செய்வர் ஜீயர். அன்றிக்கே, பிள்ளான், 'நீர் திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம் என்றிருக்கிறீர்; ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? அவன் பரமபதத்தைத்தரிலோ என்ன, அவன் ஸர்வஜ்ஞனன்றோ, அறியானோ வென்கிறார்' என்று. புருஷார்த்தப்ரதனன்றோ? புருஷன் அர்த்தித்தத்தையன்றோ கொடுப்பது.

[சிந்தைமற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத்தன்மை தேவபிரானறியும்] நெஞ்சானது பரமபதப்ரஸங்கமும் நினையாதது ஸர்வேச்வரனறியும். தன்மை - ஸ்வபாவம். மற்றென்கிறது - பரமபதத்தின் பேர்சொல்லுகையுங்கூட அஸஹ்யமானபடி. உம்மைக் கேட்க, ஸர்வேச்வரனை ஸாக்ஷியாகச் சொன்னதுக்குக் கருத்தென்? என்ன [சிந்தையினுல் இத்யாதி] அவன் நினைத்தால் இவன் அநந்தரம் நினைக்க வேண்டும்படி யிருக்க, அவன் அறியாததுண்டோ? உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறியுமவனன்றோ? அவன் நினைப்பிட்டாலன்றோ இவனுக்கு நினைக்கலாவது? நெஞ்சால் செய்யப்படுவனவற்றில் அவனறியாத வஞ்சநங்களொன்றுமில்லை [சிந்தையினுல் இத்யாதி]:நித்யஸூரிகளோபாதி முமுக்ஷுக்களும் வந்து ஆச்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பூஸுரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரண்டுவந்து ஆச்ரயிக்கும் தேசமாயிற்று. [சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை] ஆரேனுமாகப் புக்காரை நிரதிசயாநந்திகளாகப்பண்ணும் தேசமாயிற்று. "ப்ராப்யபூமி" என்று தோற்றும்படி இருக்குமாயிற்று. திருவாறன்விளையிலே வந்து வர்த்திக்கிற ஸர்வேச்வரனைக் கேட்டுக் கொள்வது. உமக்கு இத்தெளிவுதான் என்று தொடங்கி வந்தது? என்ன, [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] அவன் தன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தாலே எனக்குப் புறம்புண்டான பற்றைத் தவிர்த்துத் தனக்கே அநந்யார்ஹனும்படி பண்ணிக்கொண்ட அன்றுதொடங்கி; உஜ்ஜீவிக்கப் பண்ணின அன்றுதொடங்கி. நடுவே உஜ்ஜீவியாதே கிடந்துபோந்ததே அநாதிகாலம்.

தீர்த்தனுக்கற்றபின் மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணி* தீர்த்தனுக்கே
தீர்த்தமனத்தனனாகிச் செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன*
தீர்த்தங்களாயிரத்துள் இவைபத்தும்வல்லார்களை* தேவர்வைகல்
தீர்த்தங்களேயென்றுபூசித்துநல்கியுரைப்பர் தம்தேவியர்க்கே. (11)

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் அயர்வறுமமரர்களால் ச்லாக்யரென்கிறார். [தீர்த்தனுக்கற்றபின்னென்றுதொடங்கி] - தன் திருவழகைக் கண்டாரை வேறோரிடத்துக்கு உரித்தாகாதபடி பண்ணவல்ல திருவாறன்விளையில் எம்பெருமானுக்கேயாகத் தாம்அற்றபின்பு மற்றொரு ப்ராப்யம் இல்லையென்று பார்த்தருளி அவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தையுடையராய். [செழுங்குருகூர் என்று தொடங்கி] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த தீர்த்தங்களான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார்களை, தீர்த்தமாகை யாவது—தன்போக்யதையாலே மற்றொன்றில்போகவொட்டாதபடிபண்ணவற்றாதல், பாவநமாதல் [தேவரென்று தொடங்கி] - தேவர்களானவர்கள் ஸமுத்ராதிகளைப்போலே ஒரோகாலங்களிலன்றிக்கே எல்லாக்காலங்களிலும் பவித்ரபூதர் என்று தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடி அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினாராய்ச் சொல்லாநிற்பர். தேவர்களாகிறார் - அயர்வறுமமரர்களென்றும், மற்றைப்ப்ரஹ்மாதிகளென்றும் சொல்லாநிற்பர்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் நித்யஸூரிகளால் ச்லாக்யரென்கிறார். [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] - தன்னழகைக்காட்டிப் புறம்புள்ளபற்றை யறுத்தவனுக்கேயாகத் துணிந்தபின்பு [மற்றோர்சரணில்லையென்றெண்ணி] - வேறொருதஞ்சமில்லையென்றநுஸந்தித்து, பாஹ்யருசியைத் தவிர்த்தவனுக்கே துணிந்த திருவுள்ளத்தையுடையராய். [செழுங்குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன] - இவர்க்கு இந்நன்மைக்கடி திருநகரியிற் பிறப்பாயிற்று. [செழுங்குருகூர்] - ஆத்மகுணங்களை ஸம்ருத்தமாக்கும் தேசம். [தீர்த்தங்களாயிரத்துள்] - தன்னினிமையாலே புறம்புள்ளவற்றை யறுக்குமென்னுதல், பாவநமென்னுதல். [தேவர்] - நித்யஸூரிகள். [வைகல்] "அபர்வணி கடல்தீண்ட லாகாது" என்னுமாபோலன்றியே, ஸர்வகாலமும். [தீர்த்தங்களே யென்று தந்தேவியர்க்கு - பூசித்து நல்கியுரைப்பர்] - மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டாடும் தசையிலே அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணினார்களாகச் சொல்லுவர்கள். நித்யஸூரிகள் மஹிஷிகளைக் கொண்டாடியிருக்கும் போதாகிறது - தாங்கள் கைங்கர்யத்திலே யிழிந்தா லெடுத்துக்கைநீட்டும்போது. தேவரென்று - ப்ரஹ்மாதிகளையும் சொல்லுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் அயர்வறுமமரர்களுக்கு ச்லாக்யரென்கிறார்.

*[தீர்த்தன் இத்யாதி] இன்னார்க்குத் தீர்த்தனென்னுமையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தர்க்கெல்லாம் தீர்த்தனாயிற்று தீர்த்தமாவது - தான் பரிசுத்தமுமாய், தன்னை ஸ்பர்சித்தாரும் பரிசுத்தராம்படி பண்ணுமதாயிற்று. தீர்த்தனுவகந்த சேவடியை ப்ரஹ்மா விளக்க, அந்த தீர்த்தத்தைப் பாவநார்த்தமாக ஜடாமத்யேதரித்தான் ருத்ரன். "ஆறுபொதிசடையோன்" என்னக்கடவதிறே. கங்காதரனென்றே பேர் அவனுக்கு. அந்தக் கங்கைக்கு அடியை ஆராய்ந்துகொள்ளுகையன்றோ இனியுள்ளது. ஆராய்ந்தவாறே அது அடிபட்டிருக்குமே. "கங்கைபோதரக் கால்நிமிர்த்தருளிய கண்ணன்"னிறே. [தீர்த்தனுக்கற்றபின்] தன்னுடைய போக்யதாதிசயத்தாலே தன்னையொழிந்த விஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழித்தவனுக்கு அற்றபின் என்னுமாம். [மற்றோர் சரணில்லை யென்றெண்ணி] அவனையொழிய ரக்ஷகரில்லை யென்று தெளிந்தாராயிற்று. [தீர்த்தனுக்கே தீர்த்தமனத்தனனாகி] பாஹ்யவிஷயங்களில் ருசியைப் போக்கினவனுக்கே அறுதியாக எழுதிக்கொடுத்த நெஞ்சையுடையராய் "உன்னை விலைச்செய்துகைதந்த எந்தாய்" என்றிறே. "மாற்பால மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கை விட்டு" என்றும், "பரமாத்மனியோ ரக்தோ விரக்தோ*பரமாத்மனி" என்னும் சொல்லுகிறபடியே, தன்*

பக்கலிலே நெஞ்சை வைத்தால் பின்பு, புறம் போகவொட்டாதே ஸௌந்தர்யம்.' "மணிப்பால் பிறந்தார் பிறங்கெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்று மணிப்பால் பேரின்பத்தில் கைகழிய வொட்டாதே. [செழுங்குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன] அதுக்கடியான ஜந்ம பூமியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [தீர்த்தங்களாயிரம்] ஆயிரம் பாட்டும் ஆயிரந்தீர்த்தங்களாயிற்று. இத்தப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லவர்களை, தேவருண்டு திருவடி, திருவரங்கத்தாழ்வான், ஸேனைமுதலியார் தொடக்கமானார், இவர்களை நாள்தோறும் பவித்ரபூதர் என்றுதரித்துக் கொண்டுபோந்து, தங்கள் மஹிஷிகளை ஸ்நேஹித்துக் கொண்டாடும் தசையிலே சொல்லுவர்கள். [நல்புரைப்பர் தம்தேவியர்க்கு] மஹிஷிகளும் தாங்களுமாக ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு அடிமை செய்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஓடமேற்றிக் கூலி கொள்ளுமளவானவாறே, அவர்களுக்கு ஸர்வஸ்வதானம்பண்ணிக் கனக்கத் தங்கள் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லும்படியாகப் பெறுவர். ஓடமேற்றிக் கூலிகொள்ளும் தசையாகிறது - பகவத் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணும்போது எடுத்துக் கைநீட்டுகையிறே. சரமச்லோகம் ரக்ஷித்துக் கொண்ட அளவுபோலேயிருக்கும் அளவுகளிலே என்றபடி. (அதாவது - உடையவர், திருக்கோட்டியூர் நம்பி தமக்கு அத்யந்த ரஹஸ்யமாக உபதேசித்த ச்ரமச்லோகத்தை தெற்காழ்வார் திருமுன்பே எடுத்துக் கைநீட்டினவர்களுக்கு, அவர்கள் விஷயத்திலே உகப்பாலே அருளிச் செய்தாரிறே; அத்தைச்சொல்லுகிறது). [வைகலும் பூசித்து] "அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது" என்றாப்போலே, அதுக்கு ஒரு நியதியில்லை யென்கை. வைகல்—காலம். "ஒழிவில்காலமெல்லா முடனாய்மன்னி" என்று தத்விஷயத்தில் இவர் ப்ரார்த்தித்தத்தை இது கற்ற ததிய விஷயத்திலே நித்யஸூரிகள் அடிமை செய்வர்கள்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி* இவ்வுலகில்
எண்ணிலாமாயன் எனைநலிய—எண்ணுகின்றான்*
என்றுநினைந்தோலமிட்ட இன்புகழ்சேர் மாறனென*
குன்றிவிடுமே பவக்கங்குல். 61

**கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற*
அங்கதனைக்கண்டோ ரரங்கரைப்பார்த்து—* இங்கிவள்பால்
என்செயநீரென்னுகின்றதென்னும் நிலைசேர் மாறன்*
அஞ்சொலுற நெஞ்சுவெள்ளையாம். 6

வெள்ளியகாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின் மோகம்
தெள்ளியமால்தென் திருப்பேர் சென்றுபுக*—உள்ளமங்கே
பற்றியின்றதன்மை பகரும்சடகோபற்கு*
அற்றவர்கள்தா மாழியார். 63

ஆழிவண்ணன் தன்விசயம் ஆனவைமுற்றுங்காட்டி*
வாழிதனையென்று மகிழ்ந்துநிற்க—*ஊழிலவை
தன்னையின்றுபோல்கண்டு தானுரைத்தமாறன்சொல்*
பன்னுவரே நல்லதுகற்பார். 64

கற்றோர்கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்*
பற்றாம்விபவகுணப்பண்புகளை—*உற்றுணர்ந்து
மண்ணிலுள்ளோர்தம்பிழைவை வாய்ந்துரைத்தமாறன்சொல்*
பண்ணிலினிதான தமிழ்ப்பா. 65

பாமருவுவேதம் பகர்மால்குணங்களுடன்*
ஆமுருகுவேண்டப்பாடாமவற்றை*—தூமனத்தால்
நண்ணியவனைக்காண நன்குருகிக்கூப்பிட்ட*
அண்ணலைநண்ணா ரேழையர். 66

ஏழையர்கள்நெஞ்சை யிளகுவிக்கும்மாலழகு*
சூழவந்துதோன்றித் துயர்விளைக்க*—ஆழமனந்
தன்னுடனேயவ்வழகைத் தானுரைத்தமாறன்பால்*
மன்னுமவர் தீவினை போம்மாய்ந்து. 67

மாயாமல்தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே*
தீயாவிசித்திரமாச் சேர்பொருளோ—டோயாமல்
வாய்ந்துநிற்கும்மாயன் வளமுரைத்தமாறனைநாம்*
ஏய்ந்துரைத்து வாழுநாளென்று. 68

என்றனைநீயிங்குவைத்தது ஏதுக்கென * மாலும்
என்றனக்குமென்றமர்க்கு மின்பமதா—*நன்றுகவி
பாடவெனக் கைம்மாறிலாமை*பகர்மாறன்
பாடணைவார்க் குண்டாமின்பம். 69

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனை*இந்திரையோடு
அன்புற்றுவாழ் திருவாறன்விளையில்—* துன்பமறக்
கண்டடிமைசெய்யக் கருதியமாறன் கழலே*
திண்டிறலோர் யாவர்க்குந்தேவு. 70

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்